

LUNA McNAMARA

PSYKHE

VE

EROS

DE
X
100
Sessantatien
188. 188.

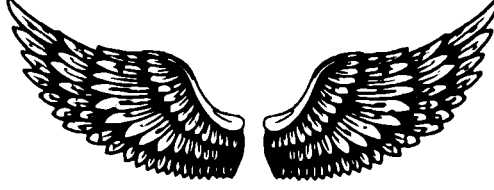

ZM

Duzenleme
Ny.Ozlem

Önsöz

EROS

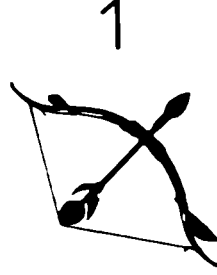
Yunanlıların aşk için kullandığı üç sözcük vardır. Birincisi bir arada olmaktan çok zevk alan iki kişi arasında gelişen ve hoşlanmayı içeren *philia*'dır. İkincisi *agape*, yani ana-babaların çocuklarına beslediği ya da birbirlerini aile gibi görenlerin arasındaki karşılıksız sevgidir. Üçüncüsü olan *eros* ise aşıkâr olduğu üzere bağ, tutku ve beden bir başkasında tatmin arama arzusudur.

Çoğu insan hayatı boyunca bu aşk çeşitlerinden en az birini tecrübe eder. Ama üçünün altın bir örgü gibi iç içe geçmesi ender rastlanan bir durumdur. Oyun yazarı Aristophanes, bu kitapta anlatılan olaylardan yıllar sonra aşkın kökenini üç katlı karmaşıklığı içinde aydınlatmaya çalışarak hikâyesini örerken bundan bahsediyordu. İlk insanların sırt sırta, iki yüzlü, dört elli ve dört bacaklı olarak doğduğunu, yeryüzünde tekerlekler gibi yuvarlanırken her bir ağzın yoldaşıyla hiç durmadan gevezelik ettiğini iddia ediyordu. Zeus, bu insanların gücünden korktuğu için onları şimşekleriyle birbirinden ayırmıştı. Onlar da bugün bildiğimiz iki ayaklarının üzerinde yürüyen ve tek ağızla konuşan insanlara dönüşmüşlerdi. Oyun yazarının iddiasına göre aşk da böyle, her birimiz diğer yarımızı ararken ortaya çıkmıştı.

Bunu duyduğumda gülmüştüm. Dünya yeni yaratıldığında oradaydım ve hiç de böyle olmamıştı. Güzel bir hikâye ama Psykhe ve benim için hiçbir şey gerçekten bu kadar olamazdı.

Kozmik bir bütünün iki parçası olduğumuzu söylemeye kalkmayacağım, tanıştığımızda o ölümlü bir kadın, ben de bir tanrıydım, ikimiz de bağımsızlığımıza düşkündük. Birbirimizden kopmuş iki yarım değildik, birbirimizi tamamlıyorduk. Tesadüfi bir yanlışlık olmasaydı yollarımız hiç kesişmeyebilirdi de.

Bence bunun güçlü bir yanı var. Kaderimize boyun eğmemiştik, kendi seçimlerimizin sorumluluğunu taşıyorduk. Yüzünü güneşe dönen çiçekler gibi birbirimize döndüğümüzde bir kehanetin ya da eski bir hikâyenin gereğini yerine getirmiyorduk. Kendi hikâyemizi yazıyorduk.

PSYKHE

Alışılmadık yazgıma rağmen sıradan bebekler gibi ben de kan ve sevinç gözyaşları içinde doğdum. Gerçi benim doğumumda bunların ardından epey kafa karışıklığı yaşandı.

Annem ve babam Yunanistan'ın kayalık kesiminde Miken adında bir krallığın kral ve kraliçesiydi. Annem Astydamia hamile olduğunu öğrenince babam Alkaios, Miken başkenti Tiryns'ten ayrılıp dağların ardına doğru yola koyuldu. Issız vadilerden ve griffon yuvalarıyla dolu sarp kayalıkların altından geçti, sonunda üstünde KENDİNİ TANI yazan kapıya geldi. Delphi kâhininden öğrenmek istediği kendi yazgısı değil, doğmamış çocuğunun yazgısıydı. Yani benimki. Sağlıklı ve güçlü doğacak mıydım? Büyüyünce ne olacaktım?

Babam kâhinin gölgeler içindeki toprak odasına girdiğinde iki şey dikkatini çekti. Birincisi içerideki kükürt kokusuyla pek tanıdık gelmeyen diğer kokulardı. İkincisi de bir uçurumun üstünde asılı duran bronz bir üçayakta oturan kadının görüntüsüydü. Kadın sarı kumaştan yapılmış dökümlü bir elbise giymişti, saçları düzgünce örülüp başına dolanmıştı. Bu kâhindi ve Alkaios'a zamanın ötesinden gözlerle bakıyordu.

Babam ürperdi. O bir kraldı ve insanların türlü isteklerle yaltaklanmasına alışkındı ama bu kadın kimseden bir şey istemiyordu.

Kâhinin etrafında şekillenmiş tarikatın rahiplerinden biri kralın sorusunu kadının kulağına fısıldadı. Kâhin arkasına yaslanıp topraktaki çatlaklardan yükselen buharları içine çekti, bunların kehanet tanrısı Apollon tarafından gönderildiği ve geleceğe dair gerçekleri gösterdiği söyleniyordu.

Kâhini bir titreme aldı. Böyle narin bir kadının bedenine ait olmayan ürpertici bir sesle konuşmaya başladı. Babam kâhinin konuştuğu dili anlayamıyordu ama rahipler kil tabletlerine bir şeyler yazmaya, kâhinin mesajlarını yorumlamak için gereken karmaşık hesaplamaları yapmaya başlamıştı bile. Tanrılar her zaman ölümlülerin anlayacağı dilde konuşmaz ama neyse ki beyaz sakallı rahipler bu sözleri nasıl tercüme edeceklerini biliyorlardı.

Sonunda kâhinin kehanetini babama sundular. *“Çocuğun tanrıların bile korktuğu bir canavarı alt edecek.”*

Babam mutluluktan havalara uçtu. Oğlu bir kahraman olacaktı. Alkaios hep babası Perseus gibi kahramanlık yeteneğine sahip olmadığı için üzülüp durmuştu ama bazen bu tür şeyler bir jenerasyon sonra ortaya çıkar. Oğlu bir canavar avcısı, bir kahraman olacak, Yunanistan’ın her yerinden insanlar ona saygılarını sunmaya gelecekti.

Ne yazık ki ben oğlan değildim.

Doğduğum gün ebe beni babama verdiğinde kucağına bir ayı yavrusu verilmiş olsa babam bu kadar şaşırıamazdı. Bir kız! Bir kız çocuğu büyüyüp canavar öldüremez, kahraman olarak ün salamazdı. Annesi ve teyzeleriyle birlikte haremde yün eğirir, kocasının evine taşınunca da yün eğirmeye orada devam ederdi. Çocuk doğurur, evi çekip çevirir ve iyi bir kadınsa şerefiyle ölürdü.

Babam seçeneklerini gözden geçirdi. Beni ücra bir yere bırakıp yeniden deneyebilirdi. Böyle şeyler doğan her boğazı beslemekte zorlanan köylü ailelerde daha yaygındı ama soylu evlerde de bilinmiyor değildi. Belki bir dahaki sefere tanrılar ona bir oğul bahsetmeyi uygun görürlerdi.

Sonra tuhaf bir şey gerçekleşti. Babam gözlerime baktı ve âşık oldu.

Bunu başka bir kelimeyle anlatmak mümkün değil. O anda babam beni yıldızları yere serecek kadar sevdiğini anladı. Beni ben olduğum için değil, minik mükemmel parmaklarım ve minicik ayaklarımla kendi çocuğu olduğum için sevdi. Keşke bunun kıızıyla tanışan bir babanın verdiği doğal tepki olduğunu söyleyebilseydim ama deneyimlerim bana aksini gösterdi.

Alkaios, prens gibi eğitilmeme karar verdi. Bu kararı sorgulayanlar olacağını biliyordu, hatta kendi kardeşleri ve sadık adamları bile, ama kararından dönmedi ve bunu dindarlık gereği yaptığını söyledi. Zeus'un kızı Artemis'e, ay ve vahşi hayvanlar tanrıçasına, miras olarak sağlam bir yay verilmiş ve tüm Yunan şehirlerinde ona tapılmıştır. Kâhin, Alkaios'un çocuğunun tanrıların korktuğu bir canavarı alt edeceğini söylemişti, öyleyse alt edecekti.

Babam minik, buruşuk yüzüme bakınca beni tanrılardan, karısından ve sadık adamlarından, hatta kendi ruhundan bile çok sevdiğini anladı. Bana dilimizde *ruh* anlamına gelen Psykhe adını vermesinin nedeni de buydu.

Bildiğim kadarıyla annem, rahmine düştüğüm andan itibaren bana olan sevgisini hiç sorgulamadı. Ben onun ilk ve tek çocuğu, geç gelmiş bebeğiydim. Gebe kalması o kadar uzun sürmüştü ki danışmanları ikinci bir eş, hatta bir cariye alması için babama ısrar etmişlerdi ama babam, anneme bunu yapmayacak kadar saygı duyuyordu.

Annem Astydamia sıradışı bir kadındı. Ormanlık bölgelerinde hâlâ kurt kralların hüküm sürdüğü Arkadia'nın ücra bir köşesinde büyümüştü ve küçükken korkunç bir hastalığın pençesine düşmemiş olsaydı benimki gibi bir eğitim alabilirdi. Doğumum onu daha da yorduğu için zamanının çoğunu loş haremde minderlere yaslanıp yün eğirerek nedimeleriyle birlikte geçirdi. Annem demir gibi bir ruhu olduğu halde bir zambak kadar narindi, aklım ermeye başladığında ikimiz için de güçlü olmam gerektiğini düşündüğümü hatırlıyorum.

Bakımım büyük ölçüde Thessalia'lı bir köle olan sütannem Maia'ya bırakılmıştı. Maia bir yatak kadar geniş ve yumuşaktı,

her fırsatta çın çın öten kahkahasını atmaktan geri kalmazdı. Bana basit şarkılar ve sözler öğretti, ilk adımlarıma eşlik etti. Akşamları beni anneme götürürdü, annem de serin elini alnıma koyup ben öperdi. Böylece hayatımın ilk birkaç yılı mum yağı ve süt kokan haremde geçti.

Beş yaşına geldiğimde her şey değişti.

“Baban seni bekliyor Psykheciğim” dedi Maia bir gün, geniş yüzünde ciddi bir ifade vardı.

Babam haremın önündeki koridorda bekliyordu. Alkaios, tanrı heykelleri kadar uzun boyluydu, bugün savaşçı kral zırhını giymişti ve yüzü çok ciddiydi. Yarı Etiyopyalı annesi Andromeda’dan aldığı bakır rengi teni bana aktarmıştı. Birbirimize çok benzediğimiz için gören baba-kız olduğumuzu anlardı, sık sık yaptığım gibi elimi uzatıp bıyıklarını okşamak istedim. Ama bunun yerine ciddiyetine uyup küçük bacaklarımla uzun adımlarına ayak uydurmaya çalışarak sessizce yanı sıra yürümeye başladım.

Babam beni hizmetçilerin, kahramanın odası dediği, sarayın iç kısımlarındaki küçük odaya götürdü. Oda, duvara asılmış bir kılıç ve kalkan ile kahramanın ruhuna tütsü yakmaya yarayan bir mihrap dışında büyük ölçüde boştu. Kalkan bronzdan yapılmış, zümrüt yeşili ve kırmızının tonlarına boyanmıştı, boyası yer yer çizilmişti, buna bir canavarın pençelerinin ya da barbarların kılıçlarının neden olduğunu düşünüyordum. Kalkanın ortasında o güne kadar gördüğüm en korkunç surat vardı; etrafı ağzını açmış yılanlarla çevrili, hurlayan bir kadın yüzü. Duvardan atlayıp pençelerini boğazıma dolayacakmış gibi görünüyordu. İçimden kaçmak geldi ama olduğum yerde kalıp hiç kımldamadan durdum.

“Bunlar büyükbaban Perseus’a aitti” dedi babam. Bronz kalkanı duvardan saygıyla alıp bana verdi; kalkan kolumu da aşağı çekerek yere çarpınca irkildim. O kadar ağırdı ki onu küçük bedene yaslama için tüm gücümü harcamam gerekti.

Babam bana tanrıların kralının, şimşeklerin efendisi Zeus’un, korkunç canavar Medusa’yı öldüren kahraman Perseus’un babası olduğunu söyledi. Kalkandaki de Medusa’nın yüzüydü.

"Sonunda Perseus, Miken kraliyet ailesinden Andromeda'yla evlendi ve Alkaios'un babası oldu" bir an duraksadı, içinde bir hazine taşıyormuş gibi gülümsedi. "Psyke'nin babası olan Alkaios'un."

Adımı söyleyince içim gururla doldu, birden kalkan o kadar ağır gelmez oldu. Ben kahramanların ve tanrıların çocuğuydum. Kalkanı daha rahat bir pozisyona getirip babamın müşfik gülümseyişinin tadını çıkardım.

"Ama sen büyükbaban Perseus'tan bile büyük bir kahraman olacaksın" dedi babam. "Delphi kâhini, Perseus hakkında bir şey söylememişti ama senin için bir kehanette bulundu. Sen gelmiş geçmiş en büyük kahraman olacaksın."

Eğitimim ertesi gün başladı. Babam küçük bir yay yaptırdı ve bana sabırla yay kullanmayı öğretti. Ava giderken beni de götürdü, avı nasıl kovaladığımı izleyebileyim diye beni eyerde önüne oturturdu. Babamın adamları tüm bunları şaşkınlıkla izliyor, bir kızın erkek gibi eğitilmesinden ne anlam çıkaracaklarını bilemiyorlardı ama sonunda bu tuhaflığa alıştılar. Babam bana mızrağı nasıl tutacağımı, kılıcı nasıl kullanacağımı öğretti, becerilerim gelişmeye başladı.

Artık hareme sadece akşamları gidiyordum; Maia toz toprak içindeki giysilerime bakarak dilini şaklatır, annem de o gün neler öğrendiğini sorardı. Ben de küçük çocuklara özgü o heyecanla her şeyi bir çırpıda anlatırdım, sonunda Maia banyo yaptırıp üstümü değiştirmek için beni alıp götürürdü.

Sıcak mevsimleri babamın yanında talim alanında ya da avda geçirir ama kışın saraydaki diğer çocuklarla birlikte kör şairin ayaklarının dibine oturup tanrılar ve kahramanlarla ilgili hikâyeleri dinlerdim. Şair görme yetisini küçük yaşta kaybettiği için eline kılıç ve kalkan yerine lir almıştı. Yersiz yurtsuz bir adamdı, istediği yerde dolaşıp barınma ve yiyecek karşılığında şarkılarını söylüyordu. Dışarıda kış yağmurları yağarken Tiryns'in ateşle aydınlatılmış şölen salonunda kahramanların ve tanrıların hikâyelerini canlandırıyordu.

Halkımla tanrılar arasındaki ilişkiyi nasıl açıklasam? Tanrılar bizim için bir fincan ya da masa kadar gerçekti ama aramızda sadece en basit türden bir sevgi vardı. Tanrılar ölümlü kadınlardan çocuk sahibi olabilir ya da gözdelelerine iyilikler bahsedebilir ama aynı zamanda bizi bilmecelerle tuzağa düşürebilir veya ölümsüz bir kini tatmin etmek uğruna öldürebilirler. Tanrılara güvenemerdiniz ama yine de onlara saygı göstermeniz gerekirdi.

Şair, dünyanın yaratılışını, Khaos'un yumurtasını ve içinden çıkan ölümsüz tanrıları anlatmaya koyuldu, toprak tanrıçası Gaia ve gök tanrısı Uranüs'le başladı. Sıkıntıdan içimi çekerek parmağımdaki yaranın kabuğuyla oynuyordum. Zeus'un kızı olan av ve ay tanrıçası Artemis dışında tanrıları pek umursadığım yoktu. Artemis güneşin kız kardeşiydi, tıpkı benim gibi dağlarda uçarcasına koşuyordu.

Kahramanların hikâyelerini daha çok seviyordum. Tanrılar ölümsüzdü ve atıldıkları maceralarda kaybedecekleri bir şey yoktu ama kahramanlar ölümsüz bir üne kavuşmak için her şeylerini tehlikeye atıyorlardı. Ölümlülüğün sınırlarım zorlayarak diğer insanlara yol gösteren birer ışık oluyorlardı. İnsanlar yaptıklarıyla buna layık olduklarını kanıtlayıp tanrı bile olabilirler.

Kör şair bir zamanlar Tiryns şehrinde yaşamış olan Bellerophontes'in hikâyesini anlatmaya başlayınca dikkat kesildim. Bellerophontes korkunç Kimera'yı yenmekle görevlendirilmişti. Kimera; aslan, keçi ve yılandan oluşan ve ateş püskürten bir canavardı. Bellerophontes zekiydi. Kimera'yı kurşun uçlu bir okla vurdu, kurşun Kimera'nın ateşli soluğunda eriyip onu boğdu. Kahraman olduğum zaman işime yarar diye bu taktiği aklımın bir köşesine yazdım. Kahraman olmak için, hikâyemin ateşin başında nesillerce anlatılması için can atıyordum.

O zamanlar kahramanlık anlayışım ne kadar kıtmış. Dünyayı fazla tanımıyordum ve kahraman olmak için birkaç canavar öldürmenin yeterli olduğunu sanıyordum. Savaş, ölüm ve aşk hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

Şairin hikâyeleri bittikten sonra diğer çocuklara, "Bir gün şairler benim hikâyelerimi de anlatacak" dedim. Baykuş gibi gözlerle

yüzüme baktılar. "Gelmiş geçmiş en büyük kahraman olacağım" diye ekledim. "Bununla ilgili bir kehanet falan da vardı."

Baş seyisin oğlu olan çilli Deksios alay eder gibi güldü. Altı yaşında attan düştüğümü gördüğünden beri beni hiç ciddiye almamıştı. "Sen kahraman olamazsın" dedi. "Sen kızsın."

Bacağma bir tekme atınca ağlayarak annesine koştu.

Sonunda babamın bana öğretebileceklerinin sonu geldi. Alkaios tersini ne kadar istese de bir kahraman değil kraldı. Bir öğretmen çağırmanın vakti gelmişti ama kimi çağıracaktı? En uygun seçenek Kheiron'du ama babam dokuz yaşındaki kızını bir kentaur'un yanına çırak verecek değildi. Bozkırlardan gelen külhani bir Amazon iyi iş görebilirdi ama esaret altında genelde ölüyorlardı ve bu vahşi kadınlar hiçbir medeni para birimini tanımadıkları için birini tutmak söz konusu bile olamazdı.

Sonunda en ümit veren adayı öneren annem oldu. Ertesi gün annem ve babam bir mektup gönderdi.

Birkaç ay sonra Atalante, şehrin kapılarına vardı.

Sessiz sedasız ve yalnız başına geldiği halde haber büyük bir hızla yayılmıştı. Atalante, Miken'in ünlü Aslanlı Kapısı'ndan girdi ama taştan aslanlara bir kez bile dönüp bakmadı; o gerçek aslanlar avladığı için bunlar onu etkilememişti. Üstünde toz içinde bir tunik ve avcı pantolonu vardı, doru bir kısrağa binmişti, huysuz hayvan yanına yaklaşanı ısırmaya çalışıyordu. Dalgaların kıyıya attığı dallardan ve tendonlardan oluşmuş bir yaratığa ya da ormanın derinliklerinden gelmiş bir periye benziyordu ama yıpranmış yüzündeki çizgilerden ve saçlarındaki aklardan ölümlü bir kadın olduğu açıkça belliydi. Kahraman Atalante.

Kör şairin anlattığı hikâyelerin içinde en çok Atalante hakkında olanları severdim.

Atalante, Altın Post'u geri alma macerası esnasında Iason'la birlikte savaşmış ve devasa Kalidon domuzunu ilk yaralayan oydu. Evlenme vakti geldiğinde bir inek ya da koyun gibi satılmayı reddetmiş ve onu koşu yarışında yenebilecek bir adamla evleneceğine yemin etmişti. Bunu başarabilecek birini bulmak çok uzun sürmüştü.

Atalante'nin Miken'e geldiği gün babam beni talim alanına ya da ormana götürmedi. Sabahı Maia ve hizmetçi kızlar tarafından kurbanlık koyun gibi yıkanıp taranarak geçirdim. Dedikodularını dinleyebilmek için hepsine katlandım.

Sıcak suyu getiren kız kapının çerçevesine yaslanarak, "Sence gerçekten Atalante mi?" diye sordu.

"Muhakkak o. Hiç şüphe yok" dedi Maia sırtımı ve koltuk altlarımı ovalarken. "Yunan şehirlerinde böyle at binen tek bir kadın var."

Deksios daha sonra bana Atalante'nin atının dizginlerini tuttuğunu, bu şerefe erişmek için iki ağabeyini alt ettiğini söyledi. Atalante'ye duyduğu hayranlıktan büyülenerek haykırmıştı, "Seni bir ayının büyüüttüğü doğru mu?"

Atalante gözleri parlayarak Deksios'a bakıp hünzırca sırtmıştı. "Neden ayıya sormuyorsun?"

Oğlan Atalante'nin atının dizginlerini tutarak hızla uzaklaşırken at sararmış dişleriyle saçının bir tutamını koparmaya çalışmıştı.

Annem ve babamla birlikte Atalante'yi karşılamak üzere sarayın en büyük avlusuna gittik. Maia bana zorla bembeyaz bir kiton giydirdiği için bir tapınak bakiresi gibi görünüyordum, gerçi buna ne gerek olduğunu anlayamamıştım, kahramanlar süslü giysilerden etkilenmezdi ki.

Atalante bir dağ kedisinin zarafetiyle avluya girdi. "Selam, Miken'e hoş geldin" dedi babam reverans yaparak. Atalante karşılık vermedi. Bu saygısızlığına biraz sinir oldum, efsanevi bir kahraman da olsa babama kaba davranmasına gerek yoktu.

"Ormanlarımdan ayrılıp şehirde yaşamam için fazla neden yok" dedi Atalante sert bir sesle. "Ama mektubunu okuyunca kâhinin sözlerine saygı duydum. Daha önce hiç öğrencim olmadı ama belki de zamanı gelmiştir. Kız bu mu?"

"Adım *Psyche*" diye söze girdim, bir köpekten ya da attan bahseder gibi konuşmasından rahatsız olmuşum.

"Demek öyle. Görüyorum ki hayli küçüksün" dedi Atalante cömelp gözlerime bakarak. "Küçükken başlamak iyidir. Oğlumu

eğitmeye başladığımda senden pek büyük değildi. Ata binmeyi biliyor musun?"

"Evet" dedim.

"Yay kullanmayı biliyor musun?"

"Evet."

"Beni öğretmenin olarak kabul ediyor musun?"

Buna uzun müddet cevap vermedim. Küçük de olsam bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Karşımdaki kadının yazgım annem ve babam gibi şekillendireceğini biliyordum. Belki onlardan da fazla şekillendirecekti, annem ve babam beni hayata getirmişti ama Atalante bu hayata bir anlam katmama yardımcı olacaktı.

Atalante'den kaçıp hareme geri dönerek sessiz sakin bir hayat sürebilirdim. Ama Atalante gibi olmak istiyordum: Saygı uyandıran bir kahraman. Beni parlak yazgıma ulaştırabilecek kadın karşımdaydı.

O yüzden fırtına grisi gözlerine bakıp, "Evet" dedim.

"Öyleyse yarın başlıyoruz" dedi Atalante. Ve kahraman, şehre ayak bastığından beri ilk kez gülümsedi.

Ertesi sabah Atalante beni ormanın derinliklerine götürdü, içim heyecanla, biraz da korkuyla doluydu. Daha önce bu ormana sadece babamla ve babamın adamlarından oluşan şamatalı bir alayla gelmiştim. Şimdi ise yanımda bu yabancından başka kimse yoktu. Orman her şeyin mümkün olduğu garip bir yerdi; bir kentaur sürüsüyle, banyo yapan bir grup periyle, hatta yalnız başına yürüyen bir tanrıyla bile karşılaşabilirdiniz. Ama bugün ortada ne kentaurlar ne de periler vardı –ki bu beni hayal kırıklığına uğratmıştı– ve çabucak canım sıkılmaya başladı.

Atalante'ye sorular sormaya başladım. "Gerçekten Iason'la birlikte denize açıldın mı?"

"Evet" dedi öğretmenim bana bakmadan. Adımlarını yavaşlatmadı.

"Altın Post'u gördün mü? Nasıl bir şeydi?"

"Altındandı. Ve posta benziyordu."

Son soruyu uzun süredir sormak istiyordum. “Kalidon domuzunu senin öldürdüğün doğru mu?”

Atalante’nin adımları birden yavaşladı ama kendini çabuk topladı. “Evet, Meleagros’la birlikte öldürdük. Artık aptalca sorular sormayı kes.”

Atalante aniden devrilmiş bir ağaç kütüğünün üstüne oturup eliyle vurarak yanına oturmamı işaret etti. “Gel bakalım. İlk dersin vakti geldi. Bana ne duyduğunu söyle.”

Afallamıştım. Buraya yabani hayvanların izini sürmek ya da vahşi doğanın sırlarını çözmek için geldiğimize emindim, yosun tutmuş bir kütüğün üstüne oturup *dinlemek* için değil. Bunu her yerde yapabiliydiniz. Ama öğrenmek istediğim için gözlerimi sımsıkı yumdum. Hiçbir şey duymadım, Atalante’ye de öyle söyledim.

“Yanlış!” dedi öğretmenim sertçe, sesi o kadar yüksek çıkmıştı ki yakınlardaki birkaç kuş korkup havalandı. “Canavarları öldürmek istiyorsan daima etrafında olup bitenlerin farkında olmalısın. Gerçekten dinleseydin rüzgârın kuzeydoğudan estiğini, bunun da güneyde ve batıda konuşlanmış bir şeyin senin kokunu alabileceği anlamına geldiğini anlardın. Kuşların öttüğünü duyardın, bu da kendilerini güvende hissettiklerini ve her şeyin yolunda olduğunu düşündüklerini gösterir. Kuşlar ötmüyorsa dikkat et, bu bir şeyin onları korkuttuğu anlamına gelir ve bu “bir şey” sana saldırmaya geliyor olabilir.”

Söylediklerini düşündüm. “Perilerin, kentaurların ya da aslanların sesini duymuyorum” dedim.

Atalante sessizce güldü. “Bu da bir şeydir. Belki de her şeye rağmen bir kahraman olmayı başarırınsın.”

Çok geçmeden anladım ki babamın bana verdiği eğitim sadece bir oyunmuş, şimdi Atalante’yle yaptığım ise çalışmaktı. Önce bundan hiç hoşlanmadım. Doğuştan getirdiğim tüm yeteneklerime rağmen sonuçta şımartılmış bir soylu çocuğuydum ve çalışmaya alışkın değildim. Okumun hedefi vurduğunu görmekten duyduğum zevke karşın nereye nişan alacağımın söylenmesinden nefret ediyordum.

Sabahtan akşama kadar ok, mızrak ve kılıçla talim yapıyordum. Atalante insafsız bir öğretmendi, hamlelerini savuşturmayı başaramadığımda yara bere içinde kalıyordum. O ilk günler ondan nefret ettim, sanırım o da inatçılığım yüzünden benden nefret etmeye başlamıştı. Soğuk kış yağmurunun Miken ovalarını sula-
dığı bir gün işler son raddeye varmasaydı aramız bozulabilirdi. Güzelim bronzları yağmurda mahvetmenin anlamı olmadığından Atalante dayanıklılığımı artırmak için beni Tiryns şehir surlarının etrafında koşmaya gönderdi.

Perişan haldeydim. Çıplak ayaklarım her adımda çamura gömülüyordu, soğuk yağmur suyu iç çamaşırlarıma kadar işlemişti. Ne kadar uğraşsam da kendimi titremekten alamıyor, sadece beni izleyen kişiye duyduğum yakıcı öfkeyle ısınıyordum. Atalante kollarını göğsünde kavuşturmuştu, bir tanrı heykeli kadar acımasızdı.

Surların etrafında bir tur attım. Tek başına durduğu yere geri döndüğümde durup gözlerine baktım. “Bunu daha fazla yapmayacağım” dedim bir ayağımı yere vurarak. Çamura batan ayağımı bir vakum sesi eşliğinde güçlükle çekip çıkardım, bu bürünmeye çalıştığım meydan okuyan havayı biraz bozdu. “İçeri girmek istiyorum.”

Atalante’nin yüzü asıldı. Bir an kesik soluklarımdan ve şakır şakır yağan yağmurdan başka ses duyulmadı. Canavarları ve düşman savaşçıları öldürmüş olan kadın bana doğru yürümeye başladı, perde gibi inen yağmurun içinde bir bıçak kadar ince ve hızlıydı.

Kendimi hazırladım. Atalante bana bir kurdun tavşana baktığı gibi bakıyordu ama ben tavşan olmayı reddediyordum. Ne yapacaktı, bana vuracak mıydı? Bundan korkmuyordum. Dövüşürken tahta kılıçlarla kollarıma ve gövdeme zaten onlarca kez vurmuştu. Sırtımı dikleştirip bekledim.

Atalante şimdi tam karşımda dikiliyordu. “Avladığın canavarlar sana kıyak geçmez, ben de öyle” dedi yavaşça, sağanak yağmur siyah saçlarını arkaya yatırmıştı. “Sence vahşi yaratıklar yağmur yağarken dinleniyor mu? Çok aptalca. Bu bazı hayvanları

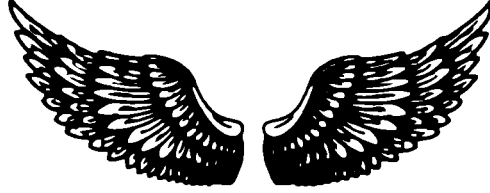
avlamak için en uygun zamandır, özellikle de büyük kedileri ve ayıları, çünkü kokunu alamazlar. İlk aslanımı böyle bir günde öldürmüştüm.”

Kararlılığım sarsılıp yerini meraka bırakmaya başladı. “Gerçekten mi?”

Yüzüne belli belirsiz bir gülümseme yayıldı. “Evet. Surun etrafında bir tur daha atarsan ziyafet salonunda birer fincan sıcak süt içerken sana hikâyesini anlatırım. Biliyorsun ki bu berbat havada keyfimden burada durmuyorum.”

Keyfim yerine geldi. Atalante, hikâyelerini anlatmaya pek istekli değildi ama birkaçını anlattırmayı başarmıştım ve daha fazlasını dinlemeye can atıyordum. Kör şair kadar süsleyerek anlatamasa da Atalante’nin hikâyelerini daha çok seviyordum çünkü *gerçektiler*.

Koşunun kalanını hiç şikâyet etmeden tamamladım.

EROS

Benim hikâyem daha anlatılacak hiçbir hikâyeye yokken, sonsuzluğa uzanan yer ve gökten başka hiçbir şey yokken başlıyor. Denizler henüz yaratılmamışken.

O zamanlar sayımız bir düzineden azdı, Khaos'un dipsiz uçurumundan, yani *hiçliğin* içinden çıkan ilk tanrılardık. İlk adımlarımı atarken yeni doğmuş olan dünyanın otları ayaklarımı gıdıklıyordu. Kendime bir baktım. Sağ elimde zarif bir ok, belimde de altın süslemeli oklarla dolu bir kılıf vardı. Ayrılmaz bir şekilde varlığıma eklenmişlerdi, el ve ayak parmaklarım gibiydiler. Parmaklarımı yayın kirişinde gezdirince içinde barındırdığı gücün sabit uğultusunu hissettim.

Kollarımı esnettim, kaslarımın derimin altında dalgalandığını hissederek ilk nefesimi aldım. Geniş tüylü kanatlar, omuzlarımın üzerinden yükselerek gök tanrısı Uranüs'ün karnına sürtündü. Ayak parmaklarımı hayretle yumuşak toprağa batırdım.

Dünya basit çizgilerle çizilmişti, süslenmemişti, bomboş bekliyordu. Yeryüzünde henüz ağaçları yetiştirecek orman perileri yoktu, yumuşak rüzgâr çiçek kokuları taşımıyordu. Etrafta çok az şey vardı, birkaç kaya, biraz ot.

"Burası neresi?" dedim yüksek sesle.

"Sanırım buraya dünya deniyor" dedi bir ses. "Hoş geldin. Ben Gaia."

Yer ayağımın altında titredi. Büyük bir varlığın bakışlarını üzerimde hissettim, uzaktaki dağ sırasına doğru yükselen ovalardan daha da büyüktü ama korkmuyordum. Kulağıma tatlı ve şakacı kahkahalar çalındı.

“Gaia” dedim ismi dilimde yuvarlayarak.

Beni izleyen gözleri fark ettim, gülerken kırış kırıştılar. Bir formun en yalın hatlarını gördüm; mağrur bir burun, cömert bir ağız, kayalıkların arasından akmaya başlayan nehirleri andıran saçlar.

“*İssiz olsa da güzel bir yer*” dedi Gaia. Bakışlarını başka yere çevirdi. “*Ama anlaşılan senin için ıssız değil. Biri geliyor.*”

O büyük varlık kayboldu, yokluğuyla az kalsın sendeliyordum. Başımı kaldırıncı birinin geldiğini gördüm. Toprak formundaki Gaia’nın aksine bu gelen bana benziyordu. Beş parmaklı elleri ve onu hızlıca taşıyan iki bacağı vardı. Tam olarak dişi formundaki yansımamdı... Altın sarısı saçlar, bronz ten ve yeşil gözler... Gerçi onun gözleri yılan gibi kurnazca parlıyordu.

Bu nifak, uyumsuzluk ve karışıklık tanrıçası Eris’ti. Benim kozmik ikizimdi, yine de onu sağ elin sol eli sevdiğinden fazla sevmiyordum.

“Demek buradasın” dedi Eris bana doğru yürürken. “Ben de her yerde seni arıyordum. Yapacak çok işimiz var sevgili kardeşim. Hadi gidelim.”

Yeni yeni şekillenmeye başlayan manzaraya baktım. Ufuktaki sarp dağlara ve gökyüzündeki ilk ince bulut şeritlerine. Dünya bomboştu ama uzun süre böyle kalmayacaktı. Aklıma Gaia’nın söylediği şey geldi. *İssiz olsa da güzel bir yer.*

Dünyanın daha şimdiden zorlanarak gerildiğini, yeni bir geleceğin doğmak için can attığını hissedebiliyordum.

“Hiç sanmıyorum” dedim Eris’e, Eris Uranüs’ün mavi gökyüzünü ağzıma tıktıracağını söylemişim gibi aval aval yüzüme baktı. Fikir ayrılığı yeni bir şeydi ve bunu daha önce düşünmediği için bozulmuştu.

“Biz tanrıyız. Yaratır ve yok ederiz” dedi. “Yapmamız gereken bu.”

“Eğer tanrı isek” dedim, “canımız ne isterse yapabiliriz.”

Sonra sözlerime uygun davranarak sıcacık kayalara uzanıp gözlerimi kapadım. Bir müddet sonra Eris’in öfkeyle oflayarak gittiğini duydum.

Ne kadar uyudum bilmiyorum. Uyku tanrılar için elzem değildir ama büyük bir zevktir ve biz de kendimizi bu zevkten mahrum bırakmayız. Rüzgârın yanaklarımda gezinip saçlarıma karıştıran parmakları beni uyandırdı. Gözlerimi açınca karşımda bulutsuz gökyüzü kadar mavi gözlerle bana bakan kemikli bir yüz buldum.

“Burada daha ne kadar yatacaksın?” diye sordu.

Onun Zephyros olduğunu biliyordum, dört rüzgâra hükmeden kardeşlerden biriydi. “Canımın istediği kadar” dedim. Berrak gözlerinde kendimi görebiliyordum: Altın sarısı bukleler, bronz ten, altımdaki otlar kadar yeşil gözler. Kendimi son derece çekici buldum.

Zephyros başını salladı, şimdiden ilgisini kaybetmişti; Zephyros’un hükmettiği rüzgârlar kadar uçan olduğunu öğrenecektim. Bakışları yanımdaki yaya ve ok kılıfına kaydı. “Bunlar ne işe yarıyor?” diye sordu.

Sonunda kalkıp oturdum, ellerimi uzatıp yay ve okları aldım. “Birlikte öğrenelim mi?” dedim sırtarak.

Oklardan birini kılıftan çıkardım. Okun ahşap sapı iyice cilandığı için mükemmel bir pürüzsüzlüğe sahipti, baş kısmı bronzdandı. Sanki uçsun diye yapılmıştı ama inatla hareketsiz duruyordu. Sonra yayı inceledim. İki birbiri çağırıyor, bir bütünün iki parçası birleşmek istiyordu, bu yüzden okun sapını gergin kirışe dayadım.

Yayın amacı birden tüm kesinliğiyle kafama dank etti. İki tarafı birbirine bağlayan bir yara, iyileştirme gücüne sahip bir silah. Gaia’nın yalnızlığını düşündüm ve ne yapmam gerektiğini anladım.

Okun bronz ucunu gök tanrısı Uranüs’ün büyük mavi karnına doğrulttum. Yayı böyle tutmak ancak kirışı serbest bıraktığımda tatmin edilebilecek hoş bir gerilim yaratıyordu. Parmaklarımı

kaldırdım, ok uçup gitti. Zephyros onaylarcasına homurdanarak oku hedefine taşıması için hafif bir esinti yarattı.

Rüzgâr kuvvetliydi, hedefi tutturmuştum. Uranüs, bakışlarını Gaia'ya, toprağa, çevirdi ve aşk ilk kez dünyaya girmiş oldu.

Yani belli türden bir aşk. Yunanlıların aşk için üç farklı kelimesi olabilir ama tanrıların sadece bir tane vardır.

Ben arzu tanrısıydım ve bunun ne anlama geldiğini fark etmem uzun sürmedi. Gücümü aşıladığım oklarım, düştüğü her yerde arzuyu ateşliyordu. İlk başta bunun mutluluk verici bir şey olduğunu düşündüm.

Gaia, Uranüs'ün ilgisinden çok memnun oldu ve çok geçmeden onu kocalığa seçti. Birlikteliklerinden denizlere, belleğe ve zamana hükmeden ilahlar doğdu ve sevinçleri dünyayı sardı.

Oklarımı özgürce sunuyor, arada bir bir periyle ya da satirle yatarak arzu kuyusundan ben de içiyordum, yine de fazla derine inmek istemediğim için kendi oklarımın acısını hissetmemeye özen gösteriyordum. Seks pek tatlıydı, yazın bir ağaca tırmanmak ve teppeye hiç varmamak gibiydi. Bunun, dünyaya sunduğum bir armağan, seve seve kabul edilecek bir zevk olduğunu düşünüyordum.

Aşkın ne kadar gaddar olabileceğini henüz bilmiyordum.

Uranüs ve Gaia arasındaki aşkın tatsızlaşmasını izledim. Uranüs içlerinden birinin ondan daha üstün olacağı korkusuyla Gaia'nın daha fazla çocuk doğurmasını yasakladı. Gaia boyun eğmeyince de ona kötü davranmaya başladı. Oğulları Kronos, annesini savunmak için başkaldırdı ve babası Uranüs'ü devirmeyi başardı. Sonra zaferini bir adım daha ileri götürdü: Uranüs'ü herkesin önünde hadım edip fallusunu okyanusa fırlattı.

Böylece annesi Gaia'nın intikamını aldığını iddia etti ama bu vahşet, toprak tanrıçasını iğrendirdi. Kocasının gaddarlığı ve oğlunun vahşiliği karşısında ruhu paramparça oldu, dünyadan elini eteğini çekip sonsuz bir uykuya yattı. Artık sadece topraktı. Kendisi olmayı bırakıp toprağa dönüştü.

KontROLSÜZ eylemlerim dünyaya yeni ve çirkin bir şey getirmişti. O zaman arzunun sevinç yerine acıya yol açabileceğini anladım.

Oklarım yaralı bir kalpte iltihaplanıp enfeksiyon gibi yayılabilirdi. Belki de aşkın kendisi en baştan kokuşmuştu.

Bu olayın ardından tanrıların dünyasından çekildim. Peşimde dolaşıp adımı anlam veremediğim bir şehvetle söyleyen sevdalı tanrıçalardan uzak durdum. Bende arzunun, hükmettiğim gücün kokusunu alıyorlardı, bu da onları kanın köpekbalıklarının çektiği gibi çekiyordu. Ama gözlerindeki sevginin nefrete ne kadar çabuk dönüşebildiğini biliyordum, onlar için bir fetihten başka şey olmadığımı da biliyordum. Bunun bir parçası olmak istemedim. Hep-sinden yüz çevirdim.

Sadece inzivaya çekilmeme gülen Zephyros arkadaşım olarak kaldı. Planlarımdan bahsettiğimde, "Seni ziyaret edip curcunadan uzaklaşmak iyi olacak" dedi.

İlk tanrıların oturduğu Othrys Dağı'ndan uzakta, denize bakan heybetli bir kayalık buldum. Sapa ve ıssız bir yerdeydi, yalçın kayalıklara çarpan dalgaların sesinden başka bir şey duyulmuyordu. Tek komşularım yuvalarını kayalıkların yükseklerine yapan deniz kuşlarıydı ve bana aldırış etmeden hayatlarını sürdürüyorlardı. Dünyanın bir ucundaki bu yerde yaşam kısıtlı ve durağandı ve hiçbir bitki yetişmiyordu. Dünyanın başlangıcı da sonu da olabiliyordu.

Mükemmel bir yerdi. Killi kumsalda yürüyüp elimi rengi ağarmış taşların üstüne koydum, avucumun altında canlı bir varlık-mışçasına sıcaktılar. Gözlerimi kapayıp Gaia'ya seslendim. Kız kardeşime, ilk dostuma.

Hezeyan halinde olmasına rağmen cevap verdi. Kayalıkların yükseklerinden bir gıcırtı geldi, başımı kaldırıncı toprak katmanlarının yer değiştirip yeniden şekillendiğini gördüm. Gaia ölümlü bir kadının saçını taramak için harcayacağı kadar bir eforla uçuşunun yamacına benim için bir yuva oyuyordu. Taştan yapılmış zarif bir merdiven beni sahilden yükseklerle, parlak renkli hoş kokulu çiçeklerle dolu teraslara davet ediyordu.

Gaia cömert davranmıştı. İçeride her şeyi zevkime uygun bulacağımı biliyordum. Yemekler istediğim an masada belirecek, ilahi

ambrosia ile dolu kadehler elimde bitiverecekti. Giysilerim yıkanmış ve onarılmış olarak yeniden ortaya çıkacak, lekeler kendiliğinden temizlenecekti. Gaia'nın benim için hazırladığı bu yerde tüm gerçeklik, isteklerime boyun eğecekti. Toprak tanrıçası sevdiklerine böyle nimetler bahşederdi.

Bu evi her türden güzellikle dolduracaktım, renkli camlar, parlak mücevherler, belki bir-iki evcil hayvan. Tavus kuşlarını ve kedileri oldum olası sevmiştim. Burası keyif dolu bir yer olacaktı.

"Teşekkür ederim" diye fısıldadım Gaia'ya, sonra altın sarısı kanatlarımı açıp yeni evime uçtum.

Ne var ki bu ücra yerde bile tam olarak yalnız kalamadım. Diğer tanrılardan sürekli mesajlar alıyordum; bazıları oklarımı kullanmak istiyor, bazıları da çok daha mahrem iyilikler talep ediyordu. Birliktelik uyumluysa kiminin okumu kullanmasına izin veriyordum ama diğerlerinin isteklerini asla yerine getirmiyordum. Uranüs ve Gaia'nın başına gelenleri hiç aklımdan çıkarmıyordum, tatsızlaşmış bir aşkın tuzağına düşme riskini göze alıyordum.

Bir gün ikizim Eris deniz kenarındaki evime geldi. Onu teraslı bahçemde dikilirken buldum, elini sütunların birinde imalı bir şekilde gezdiriyor, kirpiklerinin altından bana bakıyordu. Vücut hatlarını ortaya seren incecik bir elbise giydiğini ve sarı saçlarını başka birinde zarif görünebilecek bir taç şeklinde ördüğünü fark ettim.

Burada ne işi vardı? Kız kardeşim normalde yeteneklerini daha iyi kullanabilmek için diğer tanrılarla vakit geçirmeyi tercih ederdi. Eris; zehrini, tohumlarını toprağa saçan bir karahindiba gibi saçar, meraklı kulaklara kötücül dedikodular fısıldardı.

"Bak ne diyeceğim sevgili kardeşim" dedi şehvetli olduğunu sandığı ama kulaklarımı tırmalayan bir sesle. "Diğer tanrıların hepsi çocuk yapıp dünyayı doldurmak için çiftleşti ama sen bunu yapmadın. İstersen sana bu konuda yardımcı olabilirim."

Eris benim kız kardeşimdi ama bu tür çiftleşmeler tanrılar arasında alışılmamış değildi. Gerçekten de birbirimiz için en mantıklı

seçimdik. Gaia ve Uranüs gibi biz de birbirimize zıttık. Arzu ve nifak birbirine yeryüzü ve gökyüzü kadar paraleldir. Yine de Eris'le birleşirsek birbirimizin gücünü dengeleyebileceğimiz ya da çok daha kötü bir şeye yol açabileceğimiz düşüncesi beni rahatsız etti.

Bu ihtimalin Eris'i hiç de rahatsız etmediğini fark ettim.

"Eris, sevgili kardeşim" dedim tatlılıkla. "Seninle yatmaktansa kendi oklarımdan birini gözüme saplamayı tercih ederim."

Eris'in öfkeden beti benzi attı. Birkaç bin yıl boyunca onu bir daha görmedim.

Sonunda göklerde ikinci bir savaş patlak verdi. Kronos başka bir isyana meydan vermemek için çocuklarını yemeye başlamış ama içlerinden biri kaçmıştı.

Kronos'un bu unutulmuş oğlu bir gün kapıma geldi. Bu oğul şimşeklerin tanrısı Zeus'tu ama o zamanlar henüz önemsiz bir tanrıydı. Evime dalıp büyük meşe masama oturdu, kendine ambrosia doldurup höpürdeterek içmeye koyuldu.

"Yardıma ihtiyacım var" dedi, mor damlalar uzun beyaz sakalına akıyordu. Benden birkaç yüzyıl küçük olduğu halde kır saçlı sert bir ihtiyar gibi görünüyordu; tanrılar kendilerine en uygun formu alırlar. "Babam Kronos alçağın biri, yok edilmesi gerekiyor."

Güldüm. "Kronos da bir zamanlar bana gelip kendi babası hakkında aynı şeyi söylemişti. Senin çocuklardan biri ne zaman gelip kapımı çalacak acaba?"

Zeus'un neşeli sırtışı silindi, yüzü sertleşti. Dışarıda, az önce açık olan gökyüzü gitgide büyüyen çürükleri andıran fırtına bulutlarıyla doldu, aralarında şimşekler çakıyordu. Hafif bir güm-bürtü duyuldu. Tavus kuşların korkuyla ötüşürken kedilerim mobilyaların arkasına saklandı, ben ise hiç kıpırdamadan oturmaya devam ettim.

Zeus sandalyesini itip ayağa kalktı ama uzaklaşmadı. Başımda dikilirken yüzü gökyüzü kadar karanlıktı. "Pekâlâ. Madem bana yardım etmeyeceksin en azından engel olma. Ama tanrıların kralı olarak yerimi aldığım zaman bu küstahlığını unutmayacağım."

"Karın Hera'ya selamlarımı ilet" dedim tatlı bir sesle.

Zeus deniz kenarındaki evimden tam anlamıyla fırtına gibi çıkıp gitti. Yağmur ve şimşekler gökyüzünü kasıp kavuruyordu.

Bir gün dostum Zephyros evime geldi, kocaman açılmış gözlerle Zeus'un Kronos'la yaptığı savaştan galip çıktığını haber verdi. Zeus babasını sürgün edip Olimpos Dağı'nda yeni bir yönetim merkezi oluşturmuştu.

Zeus'a bağlılıkla hizmet edenler on iki tanrının panteonu olan Dodekatheon'un birer üyesi olmakla ödüllendirilmişti. Sayıları o zaman sadece beşti ama Zeus kalan koltukları kolayca dolduracağından emindi. Zeus'a karşı çıkan yaşlı tanrılar bundan böyle titanlar diye bilinecekti. Bu kurnazca seçilmiş bir isimdi. Bu isimle anılanların şikâyet edemeyeceği kadar görkemliydi ama yine de onları yeni tanrılardan ayırıyordu. Zeus, titanlardan her birinin icabına farklı şekillerde bakacaktı; ona meydan okuyanlar ya sürgüne gönderilecek ya da yok edilecek, diğerlerinin ise kısıtlanmış bir güçle yerinde kalmasına izin verilecekti.

Zeus kazandığı zaferden sonra büyükbabası Uranüs'ün kanunun yüzyıllardır mayalandığı derin sulara indi. Okyanusun simyası ve kendi ilahi büyüsü sayesinde kadim tanrının kopmuş parçaları güzel ve yeni bir şeye dönüştü. Zeus, o eski suçtan şekil bulmuş olan tanrıçaya direktiflerini fısıldadı, ona kim olduğunu ve nasıl bir güce sahip olacağını söyledi. Tanrıça sonuçta Olimpos'un tepesindeki Dodekatheon'a katılacaktı ama önce birini bulması gerekiyordu.

Tanrıça bir müddet ilahi doğuşunun tek tanıdığı olan parlak renkli balık sürülerini ürküterek dalgalarla sürüklendi. Salınan yosun tarlalarını izledi, saçlarını o yosunların boyuna gelene dek uzattı. Uzun ve biçimli bacaklara dönüşen uzuvlarıyla yüzerek suyun ıslıl ıslıl yüzeyine çıktı ve aldığı ilk nefeste kendi adını fısıldadı: Afrodit; aşk ve güzellik tanrıçası.

Afrodit yüzerek Kıbrıs'a varıp denizden çıktı. Gece vaktiydi; kumsal, dolunayın altında bembeyaz parlıyordu. İnişli çıkışlı tepeler bir kadının kıvrımlı kalçalarını andırıyor, gece meltemi yasemin kokuları getiriyordu. Afrodit'in, keten elbiseler ve yerlere serpiştirilmiş gül yapraklarıyla onu bekleyen periler, belki de ay

ışığında usulca çalgılarını tıngırdatan müzisyenler bulmayı hayal ettiğine eminim. Tersine elimde bir örtü, yüzümde perişan bir ifadeyle sadece ben vardım.

Afrodit hayal kırıklığım saklama gereği duymadan örtüyü benden alıp çıplaklığını umursamadan ıslak saçlarını kuruladı. İşi bitince beni şöyle bir süzdü. "Sen yeni hizmetçim olmalısın."

Cevap vermedim. Diğer kıdemli tanrılar gibi ne kadar içerlemsem de ben de Zeus'un yeni düzenindeki yerimi kabullenmek zorundaydım.

Afrodit devam etti. "Arzu ve güzellik diyarları üzerindeki gücü Zeus'un isteğiyle paylaşıyoruz ama aslan payını elbette ben alacağım. Anlaşılan ona bir kez karşı gelmişsin, o da kendi aşk tanrısını yaratmaya karar vermiş. Herhalde anlamışsındır." Gülümseyişi diğer tanrıları tutkudan deliye çevirebilirdi ama benim midemi bulandırdı.

Sessizliğimi korudum.

Afrodit örtüyü başına sarıp ellerini kalçalarına dayayarak beni süzdü, çıplak vücudu ay ışığında parlıyordu. Bir adım yaklaştı, sonra bir adım daha, şimdi soluğunu gecenin sıcak havası gibi hissedebiliyordum. Sadece su ve ay ışığının dokunduğu, daha fazla okşanmak için yalvaran teninin kokusunu alabiliyordum. Beni öpecek mi, yoksa canlı canlı yiyecek mi emin değildim.

Ne var ki ikisini de yapmadı. Onun yerine ağzını kulağıma yaklaştırıp fısıldadı, "Zeus, uyumu aile bağlarının sağladığına inanıyor. Sanırım seninle bir evlilik ittifakı yapmamı istiyor."

Korku, pençelerini kalbime geçirdi. Afrodit birden geri çekilip beni arkasında bıraktığı boşlukta sallanmaya terk etti. "Bunu söylediğim için bağışla ama daha az sefil bir eşi tercih ederim." Kahkahası hafif ve ahenkliydi. "Sanırım seni evlat edinsem daha iyi."

Dudaklarımı büküm. "Ben senin oğlun değilim."

"Ah, artık öylesin" dedi. "Tabii şimşek tanrısının gazabına uğramak istemiyorsan."

Ciğerlerimdeki bütün hava çekildi, kendimi bir tiranın gölgesinde yapayalnız buluverdim. Ondan daha yaşlı olduğum halde

Zeus'un gücüyle başa çıkamazdım. Okyanuslarına Zeus'un kardeşi Poseidon tarafından el koyulmasma karşı çıkan titan deniz tanrısı Nereus'un yazgısına dair söylentileri duymuştum. Zeus'un şimşekleri Nereus'u öyle bir yakıp kavurmuştu ki deniz tanrısı küle dönmüştü. Fiziksel formunu koruyacak güce sahip olmadığından bir zamanlar evi olan dalgaların içinde eriyip gitmişti. Artık sadece köpük yığınlarında ve akıntılarda yaşıyor ve kendi adını bile bilmiyordu.

Afrodit dünyada yeniydi ama kurnazdı. Zeus'un gazabından çekindiğim için bu kumsala gelmiş olsam da sonsuza dek boyun eğeceğimin garantisi olmadığını biliyordu. Bu yüzden başka bir strateji denedi.

"Yeni bir şey geliyor" dedi sır verir gibi. "Zeus söyledi. Ona insanoglu deniyor, bizi eğlendirecek, bize tapacak bir ölümlü ırkı. Çok eğlenceli olmaz mı?"

Hafiften meraka kapıldım. Tanrılar yeniliğe bayılır, tapınma nesnesi olmak da kulağa ilginç geliyordu. Afrodit fırsattan istifade ekledi, "İlgini çekmiyorsa Zeus'tan seni başka bir tanrıya tayin etmesini isteyebilirim. Eminim Hestia, evi toplamasına yardım edecek birine kavuştuğu için çok sevinir."

Buna izin veremezdim. Hemen diz çöküp Afrodit'e bağlılık yemini ettim. Bir yandan da Olimposlulardan intikam almanın yollarını düşünüyordum.

Aradan geçen yüzyıllar boyunca daima dikkatli hareket ettim. Verdiğim sözlerden asla dönmedim, hiçbir iz kesin olarak bana kadar takip edilemedi. Ama boyun eğmemenin bazı yollarını buldum.

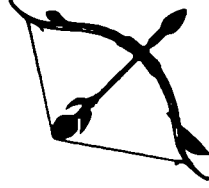
Afrodit bir aşk tanrıçasına göre gönül meselelerinde hayli şanssızdı. Afrodit'in talipleri arasındaki rekabet kan dökme aşamasına kadar gelince Zeus tarafından yapılmış aceleci bir hamle sonucunda sözüm ona annem, demirciler tanrısı çirkin Hephaistos'la evlenmişti. Ama Afrodit yakışıklı savaş tanrısı Ares'e aşık olmuş, bunun yanında birkaç gönül macerası daha yaşamıştı. Hepsi de kötü bitmişti.

Tanrıların Kralı Zeus da benzer bir kadere sahipti. Bitmek bilmeyen kaçamakları, yattığı perilerin ve tanrıçaların hesabını tutamayan karısı Hera'yı kızdırmıştı. Yine de kendine hâkim olamıyordu. Sanırım bir kralın şehvet düşkünlüğüne hakkı olduğunu düşünüyordu. Tüm deliller tersini gösterse de iştahını kontrol ettiğine inanmak istiyordu.

Tüm bunlardaki rolümü hiç belli etmiyor, oklarımı sürekli elimin altında tutuyordum. Kronos ve Gaia'dan aşkın çift ağızlı bir kılıç olabileceğini öğrenmiştim ve gerektiğinde bunu kendi amaçlarım için kullanmaktan çekinmiyordum.

Madem aşk bir silahtı, öyleyse onu iyi kullanacaktım.

3

PSYKHE

On üç yaşımdayken Helen ve Menelaos'un Sparta'daki düğününe katılmak için ailemle birlikte Yunanistan'ın tepelerini ve vadilerini aştım.

Annemle birlikte bindiğimiz tahtırevanın perdelerini açıp yoldaki diğer yolculara baktım. Ürünlerini pazara götüren çiftçiler, bir tapınağa doğru yola düşmüş hacılar, hatta bizim gibi ailecek yolculuk edenler vardı. Annem sonunda bundan usandı ve beni babamla birlikte yolculuk etmem için kafilenin başına gönderdi. Babam beni sevinçle karşıladı, küçük bir kızken yaptığı gibi atının önüne oturtup şehir devleti Sparta hakkında öyküler anlattı. Spartalılar savaşçı bir halktı ve ordularının gücüyle nam salmışlardı. Kız çocuklarını bile avlanmak ve savaşmak üzere eğitiyorlardı, tıpkı benim gibi. Bu son kısım ilgimi çekmişti.

Sonunda şehir görüldü. Koruyucu surlardan oluşan kozası yoktu çünkü Sparta, taştan ve harçtan ziyade savaşçılarına güveniyordu ama bizi saraya götürmek üzere bir merasim kıtası bekliyordu. Kafilemizi bir grup askerin beklediği bir avluya götürdüler. Askerlerden biri selam vererek öne çıktı.

Babama çok benziyordu ama dev gibiydi. Alkaios, bir kurt gibi uzun bacaklı ve inceyken Agamemnon, kas yığını bir ayıyı andırıyordu. Koltuk altları terle lekelenmiş tuniği, göbeği yüzünden gerilmişti. En az iki-üç kez kırılmış olan burnu, yüzüne yamru

yumru bir görünüm veriyordu. Bu güzel öğleden sonra bile ter ve bronz zırh kokuyordu.

“Alkaios!” diye gürledi. “Bir oğlun olduğunu bilmiyordum.”

Babam huzursuzca kıpırdandı. “Aslında...”

“Ben Psykhe” diye atıldım hemen. Attan inip amcam Agamemnon’a doğru koştum. “Hakkında anlatılanları duydum ve...”

“Aa, bir kız!” dedi Agamemnon, gözlerindeki merak dolu ışıltı kayboluverdi. Tekrar babama döndü. “Alkaios, geç kaldın. Menelaos ve ben Argoslular meselesi hakkında fikrini almak istiyorduk...”

Arkalarını dönüp beni sadece annemin kapalı tahtirevanıyla hizmetçilerin bulunduğu tozlu avluda bıraktılar. Uzaklaşmalarını izlerken içime iyice kasvet çöktü.

Annem rahatsızlandığı için içeri götürüldü, yolculuk onu yormuştu ve dinlenmeye ihtiyacı vardı. Ben ise kendimi başka bir koridora götürülürken buldum. Birkaç hizmetçi üstümdeki tozlu yolculuk kıyafetlerini çabucak çıkarıp bana kûf ve sedir ağacı kokan eski ve kaskatı bir kiton giydirdi. Genelde giydiğim binici kıyafetlerinden ve kısa elbiselerden çok daha uzun olan eteklerimi düzelttim. Sonra hizmetçiler beni karanlık bir odaya götürdü, bu arada birkaç kez tökezler gibi oldum. Beni içeri sokar sokmaz da kapıyı arkamdan çarparak kapattılar.

“Kimmiş bu gelen?” diye sordu ahenkli bir ses.

Gözlerimin karanlığa alışması biraz vakit aldı. Bu oda sarayın iç kesimlerinde yer alıyordu, penceresi yoktu, sadece birkaç lambayla aydınlatılıyordu. Harem diye düşündüm öfkeyle. Babamdan ve amcalarımdan ne kadar uzakta olduğumu ve onları bulup bulamayacağımı merak ettim.

Benimle konuşan kadına bakarak çekingence, “Ben Psykhe” dedim. Karanlıkta yabancılarla oturmak değil, balta fırlatma becerilerimi sergilemek istiyordum. “Alkaios’un kızıyım.”

Kadın başını eğerek nazikçe, “Miken prensesi” dedi. “Seni gördüğüme sevindim. Ben Penelope, İthaka kraliçesiyim.”

İçerisi karanlık olduğu halde Penelope'nin koyu renk iri gözlerini ve arkadan sıkıca toplanmış kahverengi kıvrıkcık saçlarını görebiliyordum. Tam olarak güzel sayılmazdı ama bakışlarında düşünceli bir ifade, sesinde onu çekici kılan ve nadir rastlanan bir özgüven vardı. Yıllar sonra kocası Odysseus'la tanıştığımda onun Tanrıça Athena'yla olan bağlantısını öğrenince hiç şaşırmayacaktım. Eline çabuk ve zeki Penelope tanrıçanın ölümlü bir yansımasıydı.

"Bu Agamemnon'un karısı Klytaimestra" diye devam etti Penelope asık suratlı bir kadını göstererek, "bunlar da kızları İphigenia ve Elektra. İphigenia son derece yetenekli bir dokumacı, senden de pek küçük değil."

İphigenia gerçekten de benden ancak birkaç yaş küçüktü ve bana kocaman açılmış hayranlık dolu gözlerle bakıyordu. Sevimli, içten bir yüzü, kesilmiş bir şeftalinin iki yarısı gibi yanakları vardı, teninin bakır tonu akraba olduğumuzu gösteriyordu. Annesi Klytaimestra ise ağzında bir dilim limon varmış gibi görünüyordu. Bebek Elektra, yanındaki sepetin içinde uyuyordu.

"Annesi nerede?" diye sordu Klytaimestra. "Saygın bir genç kızın sarayda kendi başına dolaşmasına izin veremeyiz."

"Dolaşmıyordum zaten" dedim sinirli bir sesle. "Annem dinleniyor."

Klytaimestra hoşnutsuzca ofladı ama Penelope kıkırdıyordu. "Hoş geldin Psykhe, annene de iyi dinlenmeler. Ama tanışma faslını bitirelim" odadaki dördüncü kişiyi işaret etti, "Bu benim kız kardeşim Helen. Bizim güzel gelinimiz."

Oda o kadar karanlıktı ki Penelope'nin solunda duran kadının ışıltılı güzelliğini önce fark etmedim. Helen'e güzel demek güneşe parlak demekle eşti; teknik olarak doğru olsa da kelime, öznesinin katıksız ihtişamını ifade etmekte yetersiz kalıyordu. Bal rengi uzun saçları, çıkık elmacıkkemiklerini sıyırarak zarif boynundan aşağı dökülüyordu. Giydiği güzel elbise ve ellerindeki kınalar dikkatimi çekti, bunlar yaklaşan düğününün kutlama işaretleriydi. Tiryns'teki saray muhafızlarının Helen'in ana rahmine düşüşüne, Zeus'un kuğuya dönüşüp Helen'in annesine yaklaşmasına dair

anlattıklarını hatırladım. O zaman bu hikâyelerin hayal ürünü olduğunu düşünmüştüm ama şimdi gerçeklik payı bulunup bulunmadığı merak ediyordum.

Helen'in güzelliğinin yarattığı ilk şok geçince bu kusursuz yüz hatlarına kazınmış mutsuzluğu fark ettim. Helen kendi dertlerine o kadar gömülmüştü ki bana dönüp bakmadı bile. İnce parmakları dokuma tezgâhının mekiğini rastgele ileri geri itmeye devam ediyordu. Karnı mı ağrıyor ya da gizli bir yarası mı var, diye düşündüm. Böyle mutluluk verici bir günde insan nasıl bu kadar üzgün olabilirdi?

Penelope, dokumasına geri döndü. *Kız kardeşim*, demişti. Dikkatli bakınca Penelope ve Helen arasında biraz benzerlik görür gibi oldum ama bu ördekle kuğuyu karşılaştırmak gibiydi.

Oturdum ve hayatımda ilk kez bir dokuma tezgâhının ürkütücü ve yabancı görüntüsüyle karşı karşıya geldim. Bir çok şeyin nasıl yapıldığını biliyordum: Bıraktığı izlerden bir hayvanın büyüklüğünü anlamak, çalılar arasında sessizce avıma ilerlemek, yaya veya at sırtında hata yapmadan ok atmak. Ama kumaş dokumayı bilmiyordum. Bu soylu bir kızın eğitiminde talihsiz bir boşluk gibi görünüyordu.

Ne yaptıklarını görmek için diğer kadınlara bir göz attım ama pek faydası olmadı. Penelope'nin elleri bu iş için yaratılmış gibi hareket ediyordu; mekiği, tatmin edici bir tıkırtıyla ileri geri gidiyordu, surat asan Helen'in dokuması bile hayli düzgündü. Ancak ne zaman diğer kadınları taklit etmeye kalksam elimde eğri büğrü bir ip yığınının başka bir şey kalmıyordu. Hem neden kadınlar sürekli kumaş dokumak zorundaydı? Bir ailenin ne kadar kumaşa ihtiyacı olurdu ki?

"Çözüğü atkının altından geçiriyorsun." Elimin yanında küçük bir el belirip düğümleri çözdü. "Bu kısmı alta katlamam gerek, gördün mü?" Başımı çevirdiğimde İphigenia'nın sevimli, içten yüzüyle bana gülümsediğini gördüm.

Ben de ona gülümsedim. "Teşekkür ederim. Bunu daha önce hiç yapmadım da."

“Gerçekten mi?” İphigenia’nın alnında bir kırıksıklık belirdi. “Bir kız nasıl olur da kumaş dokumayı bilmez? Uçmayı bilmeyen bir kuş gibi.”

Kaşlarımı çattım. “Bilmiyorsam ne olmuş? Bir kuşu kanadından vurabilirim! Atalante öğretti.”

Kızın gözlerinin kocaman açıldığını görünce keyiflendim. “Atalante’yi tanıyor musun? Ayrıca ok atmayı da mı biliyorsun? Harika! Bana da öğretir misin?”

Yanaklarım kızardı. Uzun zamandır gündüzleri sarayın diğer çocuklarından ayrı olarak Atalante’yle geçiriyordum. Kızlar için fazla sert, oyunlarında onlara meydan okuyan haydut bir prensesten hoşlanmayan erkekler için de fazla kız gibiydim. Daha önce hiç kendi yaşımda bir arkadaşım olmamıştı.

“Seve seve öğretirim” dedim. “Ama Spartalı kızlar böyle şeyleri zaten bilmiyor mu?”

İphigenia sesini alçalttı. “Ben Spartalı değilim. Hep ok atmayı öğrenmek istemişimdir ama babam bunun bir kız için uygun olmadığını söylüyor. Halbuki...”

“İphigenia” dedi Klytaimestra sertçe. “Gevezeliği kes! Hiç hoş değil. “Sessizlik bir kadının en önemli süsüdür, bunu sakın unutma.”

Bu sözü dadım Maia’dan da bir-iki kez duymuştum, Maia bu sözü genelde espi niyetine söylerdi. Bu sözü hep bir alay, bir nevi şaka olarak düşünürdüm ama Klytaimestra son derece ciddi görünüyordu. İphigenia hemen sustu. Sinmeyi reddederek gözlerimi teyzemin gözlerine diktim, sonunda teyzem hoşnutsuzca iç geçirerek işine döndü.

Hafif bir hıçkırık sesi duyunca irkilip başımı kaldırdım. Helen ağlıyor, iri gözyaşları kusursuz yüzünden akıp dokuma tezgâhındaki kumaşa damlıyordu. Abartılı bir sesle hıçkırdı, burnundan sümükler akıyordu.

Klytaimestra hoşnutsuzca dudaklarım büzdü ama ilk konuşan Penelope oldu. “Helen, misafirimiz var” dedi parmaklarını dokumadan ayırmadan. “Kendini toplamaya çalış.”

“Elimde değil” dedi Helen ağlayarak. “Hiç tanımadığım bir adama inek gibi satıyorum!”

“O senin kocan Helen, ayrıca onunla tanıştın. Unuttun mu, onu aslında kendin seçtin.” Penelope pek azarlar gibi konuşmasa da sabrının tükenmekte olduğu açıktı.

“Onu bir dizi talibin içinden seçtim! Hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ya beni döverse? Ya ayyaşın tekiyse? Ya hizmetçi kızların peşinden koşarsa?”

“Kocanı seçme şansın olduğu için şükretmelisin” dedi Klytaimestra sertçe. “Çoğu kadının böyle bir şansı yok.”

Helen sırtını dikleştirip ters ters Klytaimestra’ya baktı. “Bana başka seçenek bırakmadılar ki! Herkes bir koca seçmem için bana baskı yapıyordu, talipler de birbirini gırtlaklıyordu. Sparta’nın bir halefe ihtiyacı vardı.” Helen bir hayvan gibi dişlerini göstererek gülerken bile diğer kadınlardan daha çekici görünmeyi başarıyordu. “Ben daha güzel şeyler için yaratılmışım. Dünyayı görmek ve âşık olmak istiyordum, hayatımı kılı bir hödüğe zincirlenmiş olarak geçirmek değil.”

Ona bir göz attım. Helen’in güzelliğinden o kadar etkilenmiştim ki gözlerindeki zekâ parıltısını ıskalamıştım. Sanırım bu başına sık geliyordu.

“Helen!” Penelope’nin sesi şimdi sert çıkıyordu, anlayışlı tavrından eser kalmamıştı. Dokumayı bırakıp dik bakışlarını kardeşine dikti. “Hiçbirimizin seçme şansı olmadı. Odysseus’la evlenip insandan çok koyunun, koyundan çok kayanın olduğu İthaka’ya gitmek istediğimi mi sanıyorsun? Biz kadınız, vazifemizi yerine getirmek zorundayız. Sen hiç değilse Sparta’da kalacaksın.”

“Az önce söyledim, yine söyleyeceğim: ‘Sessizlik bir kadının en önemli süsüdür’” dedi Klytaimestra ciddi bir sesle. İçimden önündeki dokuma tezgâhını alıp bir nehre fırlatmak geldi.

Helen’in omuzları çöktü. Sonunda halinden anlayacak birinin bulunmadığını kabullenip dokumasına döndü. Ama yanaklarından akmaya devam eden yaşları durdurmaya kalkmadı.

Dokuduğum kumaşa yamru yumru sıralar eklemeye devam ederken zihnim allak bullaktı. Helen’in hali içime dert olmuştu ve

düşünmemeye çalıştıkça daha da içime işliyordu. Kendi evliliğim bana hep uzak ve bulanık bir düşünce gibi gelse de Helen'den sadece birkaç yaş küçüktüm. Yakında benden de hiç tanımadığım bir adamla evlenmeye boyun eğmem beklenecekti. Düğünleri hep müzik ve yiyeceklerle dolu görkemli partiler olarak düşünmüştüm; kutlamalardan sonra geline ne olduğu üzerine pek kafa yormamıştım.

Kahramanlık hikâyelerinin çoğunlukla erkekler hakkında olduğunun uzun zamandır farkındaydım, Atalante ender istisnalardan biriydi. Kadınlar, tabii hikâyede yer alıyorsa sadece anne ya da sevgili, bazen de canavar olarak ortaya çıkıyorlardı.

Kâhin hakkımda kehanette bulunmuştu ama efsanenin sessizliği karşısında bir kehanetin ne önemi vardı ki?

Beni Perseus ve Bellerophon'ten ayıran uçurumun ilahi bir soydan değil cinsiyetten kaynaklandığını fark edince ürperdim. Tanrıların oğulları bir kahramanın eğitimine, ilahi hediyelere ve sonsuz bir üne sahip oluyordu. Kızları ise tıpkı Helen gibi, kazanılması gereken birer ödülün ibaretti.

Zeus'un, Helen'in annesi Leda'ya kuğu şeklinde yansıttığını söylüyorlardı ama şimdi pek de öyle davranmıyordu. Ormanlık dağların yükseklerindeki göllerde yuva yapan kuğular görmüştüm; özverili ana-babalardı ve dizi dizi yavrularını da her yere peşlerinde götürüyorlardı. Diğer yandan tanrılar ölümlü çocuklarını işe yarayacak hale gelinceye dek kendi başlarının çaresine bakmaya terk ediyordu. Helen'in gözlerindeki bakıştan anladığım kadıyla evlilik bir kaybolmuş olasılıklar çukuruydu. Onu bedenine ve geleceğine hükmeden, tanımadığı bir adama bağlayan bir zincirdi.

Bir tanrı kızının umut edebileceğinin en iyisi buysa anası da babası da ölümlü olan bana ne kalıyordu?

Düğün tam bir curcunaydı. Erkeklerin keyfi yerindeydi, içmekten yüzleri kıpkırmızı olmuştu, detone seslerle bağırarak şarkılar söylüyorlardı. İphigenia bana Sparta'da bir gelenek olduğunu söylemişti, damat gelini kucağına alıp götürüyordu. Bu eski bir gelenektir, kadının iffetini kötü bir ruhtan ya da kendini şenliğe kaptırmış bir düzenbazdan korumayı amaçlıyordu, gelenek bu

topraklarda Olimpos tanrılarına tapılmaya başlanmasından da eskiye dayanıyordu. En azından İphigenia'nın dokumamı düzeltirken fısıltıyla verdiği talimatlar arasında söylediği buydu.

Klytimestra bunu duyunca alaycı bir tavırla güldü. "Hayır, bu erkeklerin iyiliği için. Çılgılık atmayan kadınlara alışkın değiller."

Yine de amcam Menelaus, karısı Helen'i un çuvalı gibi omzuna atıp salondan çıkarken elimin belinde bir silah arayarak gerildiğini hissettim. Helen gözyaşlarını tutmaya yeltenmedi, o zaman ıslak gözlerinin bir tür cesareti simgelediğini, olup bitenlere dair fikrini saklamayı reddettiğinin delili olduğunu anladım. Onu tutsak edenlere tatlı tatlı gülümsemeyecekti.

Erkeklerin geri kalanı da Menelaus'un peşinden gitti. Bağırtiları işitilmez olunca Penelope bize döndü, ayağa kalkıp onu izlememizi işaret etti.

Annem bizi ziyafet salonunda bekliyordu, gözlerinin altında hâlâ mor halkalar olsa da neşeliydi. Babam erkeklerle birlikte salonun diğer tarafında oturuyordu, yanındaki iriyanı adamın amcam Agamemnon olduğunu fark ettim. Helen'i kapıp götüreren erkekler arasında Alkaios'u görmemiştim, kendimi babamın böyle bir barbarlığa asla katılmayacağına ikna etmeye çalışıyordum.

Haremde olanları anneme anlatmadım ama göz ucuyla onu izleyerek düşünüyordum. Kırılgan annem de düğününde Helen gibi ağlamış mıydı? Bağrıışlar ve tezahüratlar arasında babam tarafından kapılıp götürülmüş müydü? Annemle babam hep uyumlu bir çift gibi görünmüşlerdi ama şimdi haremde karanlık gölgelerinde ne gibi sırların yattığını biliyordum.

Yeni evliler için hazırlanan masada oturan Menelaus'un gözleri şaraptan çakmak çakmaktı ama yüzünden mutluluk okunuyordu. Ne de olsa gelini ve beraberinde getirdiği krallığı kazanmıştı. Yanında oturan Helen ise kendi cenaze törenine başkanlık ediyormuş gibi görünüyordu.

Kadehler kaldırılıyor, pek anlamadığım şeyler haykırılıyordu. Aklım başka yerdeydi. Anneme sordum, "Bir gün ben de evlenecek miyim?"

Astydamia şefkatle gülümsedi. "Evet tatlım. En görkemli düğün seninki olacak."

Annem başını birden Penelope'ye çevirince yüzümde beliren korku dolu ifadeyi görmedi.

Önüme yiyecek dolu bir tabak kondu ama iştahım kaçmıştı. Müzisyenler ve akrobatlar vardı ama performanslarına odaklanamıyordum. Sadece Helen'in gözlerindeki ıstırabı, beni de bekleyen yazgıyı görüyordum. Tek istediğim erkeklerle kadınların dünyasından kaçmak, yeniden vahşi bir yaratık olabileceğim ormana dönmekti.

Ertesi sabah kapının çalındığını duydum.

İrkilerek başımı yastıktan kaldırdım. Şafağın pembeliği pencerelerden yeni yeni sızmaya başlıyordu. Annemle babam az ötedeki büyük yatakta uyuyor, ot şiltelerde yatmakta olan hizmetçiler hâlâ horluyordu. Sessizce gidip kapıyı açtım.

Karşımda İphigenia'yı buldum; elinde bir yay ve ok kılıfı, yüzünde hınzırca bir ifade vardı. "Bunları ağabeyim Orestes'ten aldım" dedi. "Hizmetçi kızla kırıştırdığını anneme söylemekle tehdit etmem yeterli oldu." Şaşkınlığım yüzümden okunuyor olmalıydı ki ekledi, "Bana ok atmayı öğreteceğini söylemiştin."

"Öyle ya!" diye fısıldadım. "Yay senin için biraz büyük ama idare ederiz. Hadi gel."

Dönüp herkesin mışıl mışıl uyuduğu odaya baktım. İzin almak için annemle babamı uyandırmak doğru olmazmış gibi geldi. O yüzden İphigenia'nın elini tuttum, sarayın içinde ses çıkarmadan koşmaya başladık, hâlâ koridorlarda uyuklamakta olan düğün misafirlerinin yanından geçtik. Sabah serinliği üşütüyordu ve sandaletlerimi ve pelerinimi alacak vaktim olmamıştı ama umurumda da değildi.

Atış alanı olarak kullanılabilecek kadar geniş ve penceresiz, boş bir avlu bulduk. Kum dolu bir çuval bulup hedef vazifesi görmesi için büyük bir saksının kenarına üstünkörü dayadım. İphigenia'ya oku nasıl yerleştireceğini ve kirişi nasıl geriye çekeceğini gösterdim. Kolları, harcadığı efordan titrese de ağzı sert bir çizgi halini almıştı.

"Güzel, güzel" dedim. "Ama dirseğini indir. Yoksa kuvvetli atış yapamazsın."

Dirsek hemen indirildi. İphigenia nişan alıp oku fırlattı; ok yere düşüp döşeme taşlarının üstünde takırdadı. Cesaretlendirmek için ağzımı açacak oldum ama kuzenimin buna hiç de ihtiyacı yoktu. Kaşlarını çatarak kılıftan başka bir ok çıkarmaya koyulmuştu bile.

Bu seferki çuvalın kaba kumaşına saplandı. İphigenia mutlulukla haykırarak çocuk gibi ellerini çırparken yayı düşürmemek için de özen gösteriyordu.

"Doğuştan yeteneklisin" dedim. Atalante olsa herhalde İphigenia'nın tekniğini değerlendirmeye koyulurdu, benim tek yapabildiğim ise dizginleyemediğim bir gururla sırtıtmaktı.

İphigenia utangaç utangaç bana baktı. "Babamın adamlarını pek çok kez talim yaparken izledim. Görüldüğü kadar zor değilmiş."

Merakım kabarmıştı. "Spartalı olmadığını söylemiştin. Peki nerelisin?"

İphigenia küçük omuzlarını silkti. "Şuralı buralı. Babam kim para verirse onun için savaşır, yani ona nerede ihtiyaç varsa oraya gideriz. Bazı insanlar bir savaşçı grubuyla yaşamamanın ve sürekli yer değiştirmenin korkutucu olduğunu düşünüyor ama hiç de değil. Babamın adamları bana nazik davranıyor ama oynayacak kız arkadaş pek bulamıyorum. Kız kardeşim Elektra var ama henüz yürüyemiyor bile."

"Benim kardeşim yok" dedim bir savaşçı grubuyla yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu düşünerek. "Bazen keşke olsaydı diyorum."

"Öyleyse senin kardeşin ben olurum" diye atıldı İphigenia. Elleri serbest kalsın diye yayı omzuna astı. Parmaklarını parmaklarıma geçirdi, elleri daha yumuşak ve küçük olsa da benimkiler kadar güçlüydü. "Kız kardeşlik yemini ederiz. Babamın adamları gibi ant içer, sonsuza dek gizlice ok talimi yaparız." Bana gülümsedi, elimde olmadan ben de ona gülümsedim. İphigenia size gülümsediği zaman, ruhunuzu sanki bir yaz öğleden sonrasının sıcaklığı sarıyordu.

“Tamam o zaman” dedim elini daha da sıkarak.

İphigenia bir kuş gibi başını yana eğdi, düşünceli bir hali vardı. “Öğretmenin muhteşem Atalante olduğunu söylemiştin, değil mi? Atalante, Tanrıça Artemis’in gözdesidir, bence bizi bir araya Artemis getirdi.” Kuzenim sesini alçaltıp fısıltıyla konuşmaya başladı. “Kendimi tanrıçaya adayacağım günün hayalini kuruyorum. Babam bir kralla evleneceğimi ve ona oğullar doğuracağımı söylüyor ama ben bunu istemiyorum. Artemis’in rahibesi olmak istiyorum.”

İçim mutlulukla doldu. Gerçekten de kardeşlik, sadece paylaştığımız kanla değil, sevdiğimiz şeylerle de birbirimize bağlıydık. “Ben de” dedim büyük bir inançla. “Ben de Artemis’in rahibesi olacağım, sonra da Atalante gibi gezgin bir kahraman olacağım.”

İphigenia şakayla burnunu kırıştırdı. “İkisi birden olamazsın Psykhe. Birini seçmek zorundasın. Ama hangisini seçersen seç söz veriyorum seninle olacağım.”

Sabahın sessizliğini yarıp geçen gökgürültüsü gibi bir ses cevap vermeme engel oldu. Kapıda amcam Agamemnon duruyordu. Gözleri bir gece önceki kutlamalar yüzünden kan çanağına dönmüştü, ter ve alkolden oluşan berbat bir koku saçıyordu.

Agamemnon bize doğru yürürken İphigenia geri çekildi. “Baba, özür dilerim. Ben...”

Şırak. İphigenia geriye doğru sendeledi, babasından yediği tokat yüzünden neredeyse yere düşecekti. Donakalmıştım, ne kabahat işlemiş olursam olayım babam bana asla vurmazdı. Hiç düşünmeden Agamemnon’la kızının arasına girmek için atıldım, elimdeki oku sapından tutmuştum. Okun ucu bıçak kadar keskindi.

Agamemnon’un kızarmış gözleri bana, elimdeki oka döndü. Göğsünün derinliklerinden bir gürleme koptu, güldüğünü anlamam biraz zaman aldı. “*Bununla* tam olarak ne yapmayı planlıyorsun?” Sonra sustu, gözlerini kısıp ilk kez dikkatle yüzüme baktı. “Aa, anladım, sen Alkaios’un kızıydın.”

“Evet” dedim, gözlerine bakmak için başımı kaldırırken sıkıca geriye çekilmiş bir yay kirişi gibi gerildim. Et ve kastan oluşmuş

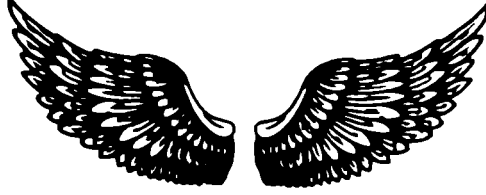
bir dağ gibi tepemde dikiliyordu. Elleri kafamdan daha büyüktü, beni bir yumrukta havaya savurabilirdi.

Aklıma Miken yakınlarındaki ormanlarda gezinen büyük ayılar geldi. Henüz içlerinden birini öldürmemiştim ama Atalante bir gün bana öğreteceğine söz vermişti. Öyle bir hayvanla başa çıkmayı öğrenebilirim dişleri ve pençeleri olmayan amcamla da muhakkak başa çıkabilirdim.

Agamemnon esrarlı bakışlarla beni uzun müddet süzdü. Sonunda başını tekrar İphigenia'ya çevirdi, İphigenia hâlâ kızarmış yanağını tutuyordu. "Silahlarla oynamak konusunda sana ne söylemişim aptal kız? Değerli bir şeyi kıracaksın. Sana gelince" diye bağırdı kan çanağına dönmüş gözlerini bana çevirerek, "kardeşim seni istediği gibi yetiştirebilir ama kızımı bu işe karıştırmama."

İphigenia'yı kolundan tutup çekerek başıboş bir köpek yavrusu gibi benden uzaklaştırdı. İphigenia'nın zor duyulur bir sesle özür dilediğini duydum, Agamemnon ise hiç oralı olmadı. İçeri girip gözden kaybolurlarken İphigenia bana veda etmek için elini bir an hüznle havaya kaldırdı. Şimdi bu olayı düşününce Agamemnon gibi bir adamın, sahip olduğu sınırlı otoriteye dört elle sarılması beni şaşırtmıyor. Ağabeyi Alkaios, babalarından Miken devletini miras almıştı; küçük kardeşi Menelaus ise sadece Sparta'ya değil, dünyalar güzeli Helen'e de sahipti. Peki Agamemnon'un neyi vardı? Acı limonata gibi bir eş, ona güvenmeyen ve neyin ne olduğunu bilmeyecek kadar küçük bir çocuk ve yeminli adamlardan oluşan bir dizi paralı asker. Onları yerleştirebileceği bir sarayı bile yoktu. Sonuç olarak bedbaht bir adam, bedbaht ve öfkeli; ama bu, yaptıklarını ve bundan sonra yapacaklarını mazur göstermiyor.

Düzenleme
Ny.Ozlem

EROS

Ay battı, güneş doğdu, Zeus'un perileri ve küçük tanrıları kovaladığı gibi gündüz de geceyi kovaladı. Can sıkıntım dayanılmaz bir hal aldı. Görülmeye değer her şeyi, bu dünyanın sunduğu tüm harikaları gördüğümünden emindim.

Sonra insanoğlu geldi.

Prometheus ilk insanları çamurdan yaptı ve onlara hayat vermek için kendi ilahi nefesini kullandı. Narin şeylerdi, görünüşle bizim tanrısal formumuza benziyordu ama çok daha az dayanıklıydılar. En ufak bir hastalık, yaralanma ya da basit bir ihmal onları öldürebilir, ruhlarını soğuk bir duman gibi Hades'in diyarına gönderebilirdi. Mayıs sineğinin zaman ölçeğine göre yazılmış hikâyeleri, takip edemeyeceğim kadar kısaydı.

Elimde olmadan içimde bir merak uyandı. Yeteneğimi kullanmak isteyeceklerinden korktuğum için diğer tanrılardan çok uzun süre saklanmıştım. Belki de aşk, tanrılara hiç bahsedilmemeliydi; sonuçta ölümsüzlük sonsuza dek eylemlerinin sonuçlarıyla yaşamak anlamına geliyordu. Belki tanrılar arasında lanet olan şey ölümlüler için bir nimete dönüşebilirdi. Daha kısa bir yaşam daha yoğun sevinçler anlamına gelebilirdi. Kronos ve Gaia bir süreliğine mutlu olmamış mıydı?

Bu yüzden oklarımı ölümlülerin üzerinde deneyip sonuçları görmeyi bekledim. Aşkın aşağı olanları yüceltmesini, sıkıcı

olanları benzersiz bir güzelliğe erdirmesini, narin yaşamları ulvi-
leştirmesini izledim. Ama umudum çok geçmeden tükendi. Tıpkı
tanrılar gibi aşk da tek darbeyle yok etme gücüne sahipti. İnsanları
kıskançlığa, kedere ve şiddete itiyordu. Sonuç olarak onlara sade-
ce yeni tür bir delilik vermiş oldum.

Ama çok geçmeden arzunun insanoğlunun ellerinde yangın
kadar hızlı yayıldığını fark ettim. Aşk oklarımı hiç atmadığım yer-
lerde, hiç görmediğim ölümlülerin kalbinde yabancı bir ot kadar
inatla filizleniyordu.

Sarsılmıştım. Dünyaya kontrol edemediğim bir şeyi musallat
etmiştim. Kendimi gerçekten o kadar güçlü mü sanmıştım? Aş-
kın efendisi miydim, yoksa kullarımdan biri mi? Dikkat etmezsem
kendi zehriyle zehirlenen bir akrep gibi ben de aşka kurban gide-
bilirdim.

Anlamaya çalışırken Zephyros'a kendi gücünün doğasını sor-
dum.

Zephyros bana nasıl nefes alındığını sormuşum gibi baktı.
"Rüzgârları yaratmak basit" dedi. "İstememle esiveriyorlar."

"Ama dünyada esen her rüzgâra hükmedemiyorsun" dedim.

"Ben sadece batı rüzgârlarına hükmediyorum."

Kaşlarımı çattım. "Onu kastetmedim."

"Peki neyi soruyorsun?"

Başımı iki yana salladım, canımı sıkan düşünceyi açıklayamı-
yordum. Arzu dediğimiz bu güce gerçekten ben mi hükmediyor-
dum; yoksa arzu, ağaçları hışırdatan bir rüzgâr gibi içimden geçip
gidiyor muydu?

Bazen tuhaf bir şey oluyordu. Oklarımın ateşlediği ilk çılgınca
arzu derinleşip başka bir şeye, çok daha zengin ve ağır bir şeye
dönüşüyordu.

Yaşlı bir adam ve kadının onlarca yıldır paylaştıkları yatakta
yan yana yatışını izledim; kadın sırtını adamın göğsüne yaslamış-
tı, adam kadını kollarıyla sıkıca sarmıştı. Yüzlerine kazınmış yalın,
sakin bir gönül rahatlığıyla uykuya daldılar. Bu oklarımın aşıladığı
ısıklık dalgası ya da ısrarcı istek değildi, yine de kaynağın bu

olduğunu hissediyordum. Bu iki insanın paylaştığı duygu arzuya ancak bir papirüs yaprağının kamışa benzediği kadar benziyordu ama yine de temelinde arzunun yattığını anladım.

Gücümün rakipsiz olmayabileceğini, insanların benim onlara verdiğimden çok daha güçlü bir aşkı keşfetmiş olduğunu düşünmek beni rahatsız ediyordu. Dahası bu yaratıkların benim tatmadığım bir şeyin, tadına asla bakamayacağım bir meyvenin keyfini çıkarmasından nefret ediyordum.

Bir akşamüstü Prometheus kapıma geldi. Beni arayan tanrıların sık sık yaptığı gibi yaltaklanmaya, tehdit etmeye ya da bir iyilikte bulunmamı istemeye kalkmadı, bu yüzden onu içeri davet ederek bir kadeh ambrosia ikram ettim. Adı *önceden gören* anlamına geliyordu ve bir titan olmasına rağmen Olimposlular arasında bile saygı görüyordu. İyi tavsiyelerde bulunur, içten ve sıcak davranırdı. İlk insanlar daha çamurdan ibaretken onlara hayat veren oydu.

Ben neden geldiğini açıklamasını beklerken Prometheus dalgın dalgın bardağının içindeki ambrosia'yı döndürüyordu.

"İnsanoğluna ilahi ateşi hediye ettim" dedi sonunda.

Neredeyse elimdeki kadehi düşürüyordum. Sadece tanrılara ait olan bir şeyi bahşetmek ağza alınmayacak kadar korkunç bir şeydi. "Zeus bunu affetmez" dedim ciddi bir sesle. "Geçmişte ona hizmet ettiğin için seni seviyor olabilir ama yasalarını bu kadar pervasızca çiğneyen birine merhamet etmeyecektir."

"Biliyorum" dedi Prometheus, başına gelecek felaketten bahsetmemize rağmen hâlâ ürkütücü sakinliğini koruyordu. "Ben özgürlüğümü insanoğluna o küçük alevi verdiğim an kaybettim. Her ne kadar ölüm ulaşılamaz olsa da Zeus'un beni ölümü diler hale getireceğinden şüphem yok."

Nasıl bu kadar sakin konuştuğunu anlayamıyordum, sanki söz konusu olan kendi ölümsüzlüğü değildi. "Bunu onlar için, insanlar için neden yapıyorsun?"

Prometheus bitkince gülümsemeyi başardı. "Onları ben yarattım. Yaratıklarımızdan biz sorumluyuz." Ellerine baktı, avuçlarını yukarı çevirip başardıkları şeye inanıyormuş gibi parmaklarını esnetti.

“Ortalama insan ömrü ne kadar biliyor musun Eros?” diye devam etti belli belirsiz gülümseyerek. “Sadece otuz beş yıl. İnsanlar tanrıların suretinde yaratıldılar –onları ben yarattım– ama bizimle kıyaslanınca karınca gibi kalıyorlar. Artık kanınları çiğ değil pişmiş etle dolu olarak uyuyabiliyorlarsa ve kış soğukunda sızlayan kemiklerini ısıtabiliyorlarsa bunun senin benim gibi tanrılara ne zararı var?”

“Sen delirmişsin” dedim. “Ölümlülere bağışlanan hediyeler hiç istemediğimiz sonuçlar doğurabilir.”

“Haklı olabilirsin” dedi Prometheus kadehine biraz daha ambrosia doldururken. Muhtemelen bu uzun bir süre için içeceği son ambrosia olacaktı. “Ama insanlara dair düşüncelerini bir kez daha gözden geçirmeni öneririm. Bize çok benziyorlar. Fırsat verilirse tanrılığa bile erişebilirler. Bu yolda onlara yardımcı olduğum için mutluyum.”

Tutkularıyla hareket eden bu mayıs sineklerine benzetilmek beni irkiltti. *Tabii ki biz onlardan daha iyiyiz, demek istedim. Biz ölümsüzüz, biz tanrıyız.*

Aramızda uzayıp giden sessizliği bozan tek şey martıların çığlıkları ve kıyıya vuran okyanus dalgalarının hafif uğultusuydu. “Peki bana neden geldin?” dedim sonunda.

Prometheus’un koyu yeşil gözleri maviye çalıyordu. Aşağıda çalkalanan denizle aynı renkti, onun kadar da derindi. “İnsanoğlunun kıymetini anlayasın diye bunları benim ağzımdan duymanı istedim. Sen büyük ve korkunç bir güce sahipsin dostum, bir ölümlünün hayatını değiştirebilecek bir güce. İnsanlığın felaketi de kurtuluşu da olabilirsin.”

Neredeyse gülecektim. “Özgürlüğünün son saatlerinde bana bunu söylemeye mi geldin yani? İnsanlara iyi davranmamı?”

Prometheus omuz silkti. “Öyle de bakabilirsin. Ya da kaderine hazırlanmana bu şekilde yardım ettiğimi düşünebilirsin.”

Adının anlamı *önceden gören*’di, ne görmüş olabileceğini düşününce ürperdim. Hemen konuyu değiştirdim. “Zeus insanlara hayli düşkün görünüyor, yarı-ölümlü yeni oğlu Dionysos’u duydu mu? Belki de şimşeklerin tanrısı seni bağışlar.”

“Olabilir” dedi Prometheus hüznle gülümseyerek. Olacakları bildiği gülüşünden belliydi: Kayalık bir uçurum, aç bir kartal ve sonsuza dek her gün yeniden parçalanan bir ciğer.

Prometheus cezaya çarptırıldıktan sonra söyledikleri üzerine uzun uzun düşündüm ve dikkatimi tekrar insanlara çevirdim. Prometheus’un bu tuhaf yaratıklarda uğruna bu korkunç işkenceye katlanmaya degecek ne gördüğünü merak ediyordum. Zaten yapacak fazla işim de yoktu.

Miskin miskin insanların şehirlerinden birine doğru süzüldüm, oraya Tiryns diyorlardı. O zamanlar büyük bir köyden halliceydi, alçak bir duvarla çevrili bir sarayın etrafına kümelenmiş evlerden ibaretti. İnsanlar Prometheus’un kutsal ateş hediyesini aldıktan sonra yapmayı öğrendikleri şeyleri takas etmek için burada toplanıyordu: Güzel dokumalar, leziz şaraplar, gümüş ve altından yapılmış mücevherler.

Ortasında yaldızlı bir tahtirevan bulunan bir kafile gözüme çarptı. Tahtirevanın içinde ölümlülerin neredeyse tanrılar kadar güzel görüldüğü o kısacık çağını yaşayan genç bir kadın vardı. Son derece güzel giyinmişti ama parmakları elbisesinin kıvrımlarına dolanıyor, ince nakış ipliklerini çekiştiriyordu. Kadına karşı bir sempati hissettim, bu kadar güzel bir yaratığın neden bu kadar üzgün görüldüğünü merak ettim.

Tahtirevanın saraya taşınmasını, kızın burada kır saçlı bir adamla nişanlanmasını izledim. Adam başına altın bir taç takmıştı, etrafındakilere sert emirler yağıdırıyordu. Türlü aksiyonlar ve konuşmalar gerçekleşti. Ah, ölümlüler ritüellerini ne kadar da seviyordu! İlahi güçlerim sayesinde çatı kirişlerinin üzerine tünerek gizlendim. Kızın adının Anteia olduğunu öğrendim, adam da şehrin kralı Proitos’tu. Ritüeller yerine getirilip ziyafet de sona erince Proitos, Anteia’yı yatak odasına götürdü. Yaşlı, ağır bedeniyle kızın üstüne abandı, titreyerek boşalana kadar kızın üstünde vahşice gidip geldi, sonunda yana devrilip uyuyakaldı. Anteia hiç kımıldamadı, kocaman açılmış gözlerini tavana dikmişti.

Dudaklarım tiksintiyle kıvrıldı. Arzu benim uzmanlık alanımdı ve bu arzu değil, sapkınlıktı. Anlaşılan insanlar da ölümsüzler de armağanımı aşağılık bir şeye dönüştürmenin sayısız yolunu bulmuştu. Ama hâlâ yapabileceğim bir şeyler olabilirdi.

Onların felaketi de kurtuluşu da olabilirsin, demişti Prometheus. Bu yaratıklara yardım etmemi istemişti. Ve böyle güzel bir kızın aşk hakkında bundan daha fazlasını bilmesi gerektiğine emindim.

Bu yüzden de Anteia'ya hitap edecek daha çekici bir aday aradım. Denizler tanrısı Poseidon'un ölümlü bir kadından doğan oğlu Bellerophontes'i buldum. O günlerde böyle doğan pek çok çocuk vardı, anneleri gibi ölümlü olmakla birlikte ilahî güçlere sahiptiler. Bellerophontes güçlü ve yakışıklıydı, ayrıca Anteia'dan sadece birkaç yaş büyüktü. Onun için çok daha uygundu.

Bellerophontes taht odasına girip Proitos'un önünde diz çökerek bağlılık yemini ederken altın yayıma bir ok yerleştirdim. Kocasının yanında oturan Anteia'ya nişan aldım.

Oklarım asla ıskalamaz. Görünmez ok hedefi vurduğunda Anteia'nın nasıl ürperdiğini gördüm, sertçe içini çekince yüzünü örten peçesi dalgalandı. Bellerophontes ayağa kalkarken Anteia öne doğru eğildi. Peçe gözlerini gizlese de ayağa kalkıp uzaklaşan Bellerophontes'i izlediğini hissettim. Bir an peşinden koşacak sandım ama Anteia bir heykel kadar hareketsiz oturmaya devam etti. Vazifelerini yerine getirdikten sonra dairesine kaçışını ve ateşi çıkmış gibi yatağa yatışını izledim.

Gücümün etkisini göstermesini bekledim ama Anteia ziyafet salonundan uzak durmaya, Bellerophontes ne zaman bir haber getirse kocasının yanından ayrılmaya başladı. Yemeden içmeden kesildi, süzülüp solmaya başladı. Kafam karışmıştı. Yoksa oklarım bir hastalığa falan mı yol açmıştı? Daha önce böyle bir şeye hiç tanık olmamıştım ama ölümlüler tuhaftı, aşk onlardan da tuhaftı.

Bir akşam Anteia'nın dairesinden gizlice çıktığını görünce sevindim. Bellerophontes'i boş bir salonda bulana kadar saray koridorlarını dolaştı. Hiç kımıldamadan durup Bellerophontes'e baktı,

hızlı hızlı soluyordu. Sonra yaklaşıp ince kollarını adama doladı, öpmesi için başını geriye attı.

Bellerophontes öyle sert itti ki Anteia neredeyse yere düşüyordu. Bellerophontes tiksinti dolu bir yüzle homurdanarak Proitos'a sadakatsizliği yüzünden onu kınadıktan sonra dönüp gitti.

Hesaplarımda ne kadar büyük bir hata yaptığımı fark edince içim acıyla doldu. Bellerophontes gibi babayiğit bir gencin böylesine güzel bir kadını arzulamak için yardıma ihtiyacı olmayacağını düşünmüştüm. Ama ne ölümlülerin geleneklerinden ne de evliliğin getirdiği kısıtlamalardan haberim vardı.

Koşarak kocası Proitos'un dairesine giden Anteia'yı izledim. Anteia kocasının ayakları dibinde diz çöktü ve talihsiz karşılaşmanın çarpıtılmış bir versiyonunu anlatarak Bellerophontes'in karanlık salonda yolunu kestiğini söyledi. Afallamıştım; Anteia kararlı davranışından dolayı neden utanç duysundu ki?

Proitos'un buruşuk yüzü öfkeden kıpkırmızı oldu ve Bellerophontes'in beyaz alevler püskürten korkunç bir canavar olan Kimera ile savaşmaya gönderileceğine ant içti. Elbette hiçbir kahraman bu savaştan sağ çıkamazdı.

Anteia sarayın yüksek kulelerinin birinden Bellerophontes'in yola çıkışını izledi. Bellerophontes gözden kaybolunca uzun bir ip bulup tavan kirişlerinden birine bağladı. Ben merakla izlerken ipe bir ilmek attı, sonra ipin altına bir sandalye çekip üstüne çıktı. İpi kolye gibi boynuna geçirip sandalyeyi tekmeledi.

Dehşete kapıldım. Gizlenmekten vazgeçip yanına koştum, parmaklarımla düğümü çözmeye çalıştım. Başardığımda iş işten geçmişti. Kaskatı kesilmiş vücudunu kollarımda tutarken Anteia'nın ruhu bedenden ayrılıp başıboş bir güvercin gibi Yeraltı Dünyası'na uçtu. Onu aşkla mükâfatlandırmak isterken ölüme mahkûm etmişim.

Anteia'nın ölümü durgun bir göle atılan ve arkasında hiç dalga bırakmayan bir taş gibiydi. Proitos iki hafta sonra yeniden evlendi, karısı Etiyopyalı bir prenesti. Çok geçmeden Bellerophontes'in Kimera'ya karşı kazandığı zaferin ardından alkışlar ve tezahüratlar

eşliğinde şehre geri döndüğünü gördüm ve ondan iliklerime kadar nefret ettim.

Bir şeyden emindim. Prometheus insanları tanrıların suretinde tasarlamıştı ama tek yapabildiği çürük ölümlü kabuklarının içine en kötü özelliklerimizi yerleştirmek olmuştu. İnsanlar hilekâr, açgözlü ve zalimdi. Onlara bahsettiklerim boşa gidiyordu, dahası kurtarılmayı hak etmiyorlardı.

Anteia'nın başına gelenleri arada bir ziyaretine gittiğim Gaia'ya anlattım. Onu ziyaret eden sadece bendim, diğer tanrılar kendi dertlerine düşüp onu unutmuştu. Ama ben dünya yeni yaratıldığında dostluk ettiğim kişiyi unutmamıştım. Bir zamanlar Uranüs'ün hükmettiği bomboş gökyüzünün altında kıpırtısız yat-sa bile beni dinleyeceğini biliyordum.

"Bellerophontes gittikten sonra da kendini çatı kirişine astı" diye bitirdim sözlerimi. "Çok yazık! Hiç anlamıyorum."

Sessizlik uzuyordu. Bir cevap beklememem gerektiğini biliyordum ama yine de sessizlik canımı sıkıyordu. Normalde sözüm kesilmeden rahatça konuşmak hoşuma giderdi ama bugün Gaia'nın sessizliği beni rahatsız ediyordu. Nerede hata yaptığımı anlamamı sağlayacak bir şey söylesin istiyordum. Gaia, Uranüs'ü özlüyor muydu, yoksa ondan nefret mi ediyordu asla bilemeyecektim. Sadece kıpırdamadan, bir şey hissetmeden gökyüzüne bakıyordu, ölüme bir tanrının olabileceği kadar yakındı.

O anda anladım: Ölüm bir lütuftu.

Ölüm, insanları tanrılardan gerçekten ayıran tek şeydi. Ölüm insanların hayatını şekillendiriyor, onlara bir amaç veriyordu. Ölüm bilinci Bellerophontes'in hayal edilemez bir üne kavuşmasına olanak vermişti, hangi ölümsüz kahraman olmak gibi bir hursa sahipti ki? Şimdi ölümün Anteia'yı acılarından kurtardığını anlıyordum. Yeraltı Dünyası'nda sevinç de acı da yoktu ve Lethe Nehri'nin suları tüm hatıraları silip götürüyordu.

Ölüm değişiklik getiriyor, sonsuz sayıda olasılık doğuruyordu. Bir insan, hayatı boyunca çocuk, savaşçı, ana-baba, şifacı ve bilge olabiliyor ve nihayetinde bir ceset haline geliyordu. Bir tanrı ise

sadece tanrı olabiliyordu, güneşin etrafında dönen bir gezegen gibi hiç değişmeden kendisine verilen görevleri yerine getiriyordu. Uzun zaman önce gördüğüm yaşlı adamla kadının arasındaki kopmaz bağın bir şekilde ölümden kaynaklandığına emindim. Şimdi toza dönmüşlerdi ama hissettikleri huzur hâlâ aklımdan çıkmıyordu.

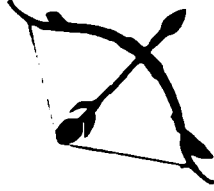
Belki de bana yasaklanan tek şeye göz dikmeme neden olan, doğamdaki açgözlülüktü. Anteia'nın ölümünün yarattığı şaşkınlığı hâlâ atamamış olmam ya da onun yaşadıklarını yaşamak için duyduğum istek de beni buna itmiş olabilirdi. Hangisi olursa olsun kendimi bir saplantıya kaptırmıştım: Ölümü öğrenmek istiyordum.

Obsidyen parçalarıyla damarlarımı kestim ama derim hemen kendiliğinden kapanıverdi. Kendimi yüksekte attım, ne var ki kemiklerimin yeniden yerine oturduğunu ve açılan yaralarımın iyileştiğini hissettim. Öldüren zehirler içtim ama rüyasız bir uykudan başım ağrıdan çatlayarak uyandım.

Acı, tüm anlamını yitirene kadar hayatıma hükmeden zevkin yerini almıştı. Günler birbirine karışarak eriyip gidiyordu ama ben onlardan hiçbir şey öğrenemiyordum. Aptalca eğlencelerle kesintiye uğruyorlardı: Afrodit'ten bir emir, Zephyros'tan bir ziyaret, küçük tanrılar arasmda küçük hainlikler. Hayatımı sadeleştirip gökyüzüne, denize ve kayalıklara indirgedim. Yıllar birbirini kovalıyordu ama hâlâ ruhumu harekete geçiren hiçbir şey yoktu.

O zamanlar hayatım tekrardan ibaretti. Birbirini izleyen sıkıcı yıllar kumsala vuran dalgaların sildiği ayak izleri gibi üstümde hiçbir iz bırakmadan akıp gidiyordu.

5

PSYKHE

Sparta'daki düğünden döndükten sonra iki şey oldu.

Birincisi dadım Maia öldü. Daha bir gün önce ayakta ve sarayda koştururken ertesi gün aniden yere yığıldı ve akşama varmadan da öldü. Bazı hizmetçiler Maia'yı tanrılardan birinin çarptığı hakkında fısıldaşsa da kendi hastalığı için şimdiye dek pek çok kişiye danıştığından artık bir şifacı kadar bilgili olan annem Maia'nın kalbinin öteden beri zayıf olduğu konusunda ısrarcıydı. Sonunda kalbi pes etmişti.

Sebebi ne olursa olsun kendimi Helen'in düğününden sonra Maia'nın cenazesinde buldum ve bir zamanlar çok düşkün olduğum o kocaman, yumuşak bedenim alevler tarafından yutuluşunu izledim. Belki de bu yüzden sevgi ve ölüm benim için bu kadar iç içe geçti.

Olanlardan ilki buydu. İkincisi de güzelleşmemdi.

Bu neredeyse bir gecede oldu. Uyanıp odamdaki aynaya bakınca gördüğüm kadın yüzü karşımda şoke oldum. Dolgun yanakların altında ince bir çene, simsiyah gözler ve buklelerden bir cümbüş. Önceden sıksa, vahşi bir şeydim ama şimdi göğüslerim tuniğimin önünü geriyordu ve kalçalarım genişlemeye başlamıştı, bu da denge kabiliyetimi bozduğundan okçuluk talimlerini zorlaştırıyordu. Ay tutulmasıyla birlikte adet görmeye başladım ki bunu gerçek bir baş belası olarak görüyordum.

Bu değişiklikleri fark eden tek kişi ben değildim. şimdi kısırağımın dizginlerini tutarken Deksiös'un eli ayağına dolaşıyor, görmediğimi sandığı anlarda gizli gizli bana bakıyordu. Babamın benimle zaten fazla ilgilenmeyen adamları şimdi daha da uzak duruyordu.

En kötüsü de ilk evlilik teklifimi almış olmamdı.

Teklif bana doğrudan yapılmadı, öylesi münasip olmazdı. Bunu annemle babam bir akşam bahçede fısıldaşırlarken duydum. Babamdan yeni oklar için tüy istemeye gelmiştim ama onun yerine bir sütunun arkasında donup kaldım ve soluğumu tutarak konuşmalarını dinledim.

"Kötü bir kismet olmadığını kabul etmelisin" dedi babam.

"Evet ama Psykhe daha çok küçük!" diye itiraz etti annem. "Hiç değilse birkaç yıl daha bizimle kalamaz mı?"

Daha on üç yaşındaydım ama çoğu kız bu yaşta nişanlanmış olurdu. Kalbim deli gibi atmaya başladı, ellerim sütunu pençe gibi kavradı. Babamdan isteyeceğim şeyden vazgeçip geldiğim yoldan sessizce geri döndüm.

Bundan sonra talimlere daha da sıkı asıldım. Tepe koşularından ya da kılıç talimlerinden şikâyet ettiğim günler geride kaldı, artık çok sıcak havalarda hasta numarası yapmıyordum. Atalante'nin söylediği her talimi yapıyor, daha da fazlasını istiyordum.

Atalante bunu fark etti. Atalante her şeyi fark ederdi. Yerde bıraktığı hafif ayak izlerinden bir hayvanın huyunu suyunu anlayabilir, insan kalbindeki hoşnutsuzluğun izlerini görebilirdi. Tiryns yakınlarındaki ormanda kamp kurduğumuz bir gece o kısa ve öz konuşma tarzıyla konuyu açtı.

"Sana bir hikâye anlatayım" dedi yine her zamanki gibi sözleriyle dikkatimi çekmeyi başararak, "Kalidon yaban domuzu avını."

Kısa bir sopayla karıştırmakta olduğum közleri bırakıp hemen başımı kaldırdım. Gece kadife gibi toprağın üstüne serilmişti, ağaçların karanlık hatları yıldızlarla dolu bulutsuz gökyüzüne doğru uzanıyordu. Hava soğuktu ama alevler bizi ısıtıyordu.

Beklentiyle öğretmenime baktım. Atalante bu hikâyeyi yıllardır saklıyordu ve ben dinlemek için can atıyordum.

“Bildiğin gibi” diye başladı Atalante, “Kalidon domuzu Aitolia halkını cezalandırmak için Artemis tarafından gönderilmişti. Bu ülkenin kralı olan Meleagros, hayvanı öldürmeleri için en iyi avcılarını çağırdı. Ben de onlardan biriydim.” Atalante’nin yüzünde bir an gurur dolu bir gülümseme belirdi ama hemen kayboldu. “Meleagros’un seçimini onaylamayanlar, bir kadının varlığının uğursuzluk getireceğini öne sürenler oldu. Ama Meleagros avcı grubunun onurlu bir üyesi olduğumda ısrar etti ve bu seçiminin faydasını da gördü. Yaban domuzu saldırdığında kaçmayan tek kişi bendim.”

Gözlerimi öğretmenime dikmiş, nefes almayı neredeyse unutmuştum. Adeta hayvanın keskin kokusunu alıyor, canlanan bir dağ gibi karşımda beliren cüssesini görüyordum.

Atalante devam etti. “Daha iyi nişan almak için bir ağaca tırmandım. Yaban domuzunu gözünden vurdum, hayvan kendini öfkeyle sağa sola atarken Meleagros da boğazını kesti. Ağaçtan inince bıçağımı yaban domuzunun kalbine sapladım. Yaban domuzlarına karşı tedbiri asla elden bırakmamak gerek.

Ölümcül darbeyi kimin indirdiğini saptamak imkânsız olduğundan Meleagros ilk kanı benim akıttığımı, postu da benim alacağımı ilan etti. Diğer adamlar bundan hiç hoşlanmadı. Uğursuzluk alameti olmaktan çıkıp en şanslıları haline gelmiştim ve bu yüzden benden nefret ediyorlardı. Meseleyi çözeceğini düşünerek postu usta nişancı Artemis’e sunmak istediğimi söyledim. Tanrılara hürmet etmeyi kim yanlış bulabilirdi ki?

Ama adamlardan biri postu parçalamaya çalıştı.” Bu saygısızlık yıllar sonra bile öğretmenimin yüzünü buruşturmasına neden oldu. “Hemen üstüne yürüdüm. Kılıcını çekti ama indirmeye fırsat bulamadan Meleagros adamın işini bitirdi. Sonradan bu adamın Meleagros’un kuzeni olduğunu öğrendim.”

Atalante ateşin karşısından başını eğerek bana baktı. Bakışları çözmeye çalıştığı bir balık ağıymışım gibi üzerimde dolaştı. Uzun

bir müddet sonra şöyle dedi, “Bir koca seçeceğin zaman –ki bence vakti geliyor– birini sırf yakışıklı, zengin ya da güçlü diye seçme. Meleagros gibi bir adam seç.”

Başımı çevirip tekrar karanlığa bakmaya başladım, canım sıkılmıştı. Hikâyenin böyle bitmesini beklemiyordum ve duymak istediğim kıssadan hisse bu değildi. “Evlenmek istemiyorum. Bir kahraman ve kuzenim İphigenia gibi Artemis’in rahibelerinden biri olmak istiyorum.”

Atalante şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Herhalde kendini çocukça bir aşk itirafı ya da evden ayrılma korkusu hakkında bir şeyler duymaya hazırlamıştı, açık bir ret beklemiyordu. “Psyke, sen Miken prensesisin” dedi. “Evleneceğin adam ülkenin bir sonraki kralı, oğlun tahtın varisi olacak. Halkına karşı bir vazifen var.”

Düğünü tüm tutkularının mezarı olan Helen’i düşündüm. “Benim vazifem senin gibi bir kahraman olmak” dedim.

“Bir zamanlar ben de evliydim Psyke” dedi Atalante bir mızrak saplar gibi. “İşler yolunda gittiği müddetçe aşk kahraman olmaya engel değildir. Kahramanları doğuran da aşktır.”

Bir oğlu olduğunu bildiğim halde Atalante’yi hiç bir eş olarak düşünmemiştim. Küçük bir dal parçasıyla oynarken bunu düşünüyordum, sonra parmaklarımın arasındaki dalı kırılıncaya kadar bükтім. “Meleagros senin kocan mıydı?”

Öğretmenim yüzünü ormanın derinliklerine doğru çevirdi, ateşin ışığı yanaklarının keskin hatlarını aydınlatıyordu. “Hayır” dedi usulca. “Meleagros, Kalidon domuzunu avlayışımızdan kısa süre sonra öldü. Kocamla nasıl tanıştığımı başka bir gün anlatırım, zaten konuşmaktan ağzım kurudu. Ama emin ol, o da en az Meleagros kadar cesur ve erdemliydi.”

“Bunun bir önemi yok” dedim. “Kadınlar kocalarını kendileri seçemiyor.”

Atalante dudak bükte. “Kim demiş? Bazı kızların zorla kocaya verildiği doğru ama sen Miken Kralı’nın kızıydın. Taliplerin arasından istediğini seçeceksin.”

İçimi çekerek kollarımı dizlerime doladım. Bahçede iki ağaç gibi birbirine yaslanmış olan annemle babamı düşündüm. Belki de hazır olduğumda evlilik o kadar da kötü bir şey gibi gelmeyecekti ama buna daha uzun yıllar vardı. "Peki. Ama önce eğitimimi bitirmek istiyorum."

"Bitirmezsen ikimiz için de yazık olur" dedi Atalante beni gülümsetmeyi başararak.

Atalante bir sonraki adımda bölgesel yarışmaların birinde sporcu olarak kendimi kanıtlamam gerektiğine karar verdi. Bu yarışmalar genç kadınların yeteneklerini hem tanrılara hem de taliplerine göstermeleri için düzenlenirdi ve içlerinde en önemlisi göklerin kraliçesi ve evlilik tanrıçası Hera onuruna düzenlenen Hera Oyunları'ydı. Bu yarışmada birincilik ödülü için yarışacaktım.

Gemiden indiğimizde şaşkınlığımı saklayamadım. Helen'in düğününde bile bu kadar çok insanı bir arada görmemiştim. Sparta'dan, Argos'tan, Thebai'den, uzak Girit'ten, hatta küçük Atina'dan bile gelenler vardı; hep birlikte kavurucu güneşin altında pişiyorduk. Kalabalıktan nefret eden Atalante, hizmetçiler çadırları kurar kurmaz huysuz bir kedi gibi çadırına çekildi. Ben ise tanıdık bir yüz arayarak kalabalığı inceliyordum. Çok geçmeden de buldum.

İphigenia etkinlikteki kutsal ayinleri yönetmeye gelen bir grup rahibenin arasından bana el salladı. Hemen yanına koştum, öyle bir sarıldım ki neredeyse kızı yere devirecektim. Bu görüşmeyi birbirimize sık sık gönderdiğimiz mektuplarla planlamıştık ama onu yeniden görmek tarifi imkânsız bir mutluluktu.

"Vay canına, tam bir Artemis rahibesi olmuşsun!" dedim sarılmayı bırakınca, rahibe cüppesini ve saç bantlarını şakayla çekıştirdim.

"Daha tam olarak değil, hâlâ acemilik dönemimdeyim" diye düzeltti Iphigenia gülerek. "Babamı ikna edebildiğime hâlâ inanmıyorum. Sen de tam bir atlet ve kahraman olmuşsun!"

İphigenia'ya övgülerini yarışı kazanmamdan sonraya bırakmasını söyleyecektim ki arkasında kıdemli bir rahibenin heyula gibi

cüssesi belirdi. Kadın çam yarması gibiydi, Atalante'den, hatta belki babamdan bile daha uzun boyluydu. Sert yüzü sanki granitten yapılmıştı, kollarını göğsünde kavuşturmuş dikkatle bizi süzüyordu.

"İphigenia, işlerini ihmal ediyorsun" diye söylendi. Kadının arkasında diğer rahibelerin çadırları kurduğunu ve ateş yakıldığını görebiliyordum. "Bu kim?" diye ekledi beni göstererek.

"Mikenli Psykhe, kuzenim" dedi İphigenia hoş bir sesle. "Görevimi ihmal ettiğim için de çok özür dilerim Kallisto. Psykhe gider gitmez ben de diğerlerine katılacağım."

O öfkeli bakışlar bana döndü. "Psykhe" dedi Kallisto adlı rahibe, adımı yavaşça heceleyerek. "Sen Atalante'nin öğrencisi değil misin?"

Konuşmaya cesaret edemeyerek başımı salladım. Öğretmenimin şimdiye dek tanıdığım en korkutucu kadın olduğunu sanırdım ama Kallisto ona üstün gelmişti.

Rahibe başını salladı. "Atalante'nin ününü duydum. Onun öğrencisiysen bugünkü oyunlarda yarışacaksın demektir. Zafer seninle olsun. İphigenia, konuşmanız bitince yanımıza gelersin." Sonra dönüp diğer rahibelerin yanına gitti.

İphigenia sevinçle ellerimi tuttu. "Kallisto böyle dediyse izin verdi demektir! Hadi gidip biraz eğlenelim."

Benim yarışa daha birkaç saat vardı; yarışlar sabahtan ve akşam üstü yapılıyor, güneş en tepedeyken ve her yer sıcak bir banyo gibiyken ara veriliyordu. O anda hiçbir şey kuzenimle bir maceraya atılmaktan daha cazip olamazdı.

Ama çok geçmeden İphigenia'nın eğlence anlayışının Tesalya'nın geri kalmış bir şehrinden gelen iki oğlanla gizlice sohbet etmek olduğunu anlayınca canım sıkıldı. İsimleri Akhilleus ve Patroklos'tu ve bizden bir-iki yaş büyüklerdi. İphigenia, Artemis rahibeliğini Akhilleus'un mihrabında tapınmak için bırakabilirmiş gibi görünüyordu, kocaman açtığı gözlerini oğlana dikmişti. Zeki kuzenimin aşk için Afrodite ve oğlu Eros'a dua eden kızlardan biri olacağı hiç aklıma gelmemişti ama şimdi

canımı sıkan bir hisle tam tersi olabileceğini görüyordum. İphigenia bu salağın peşine düşmek için rahibeliği gerçekten bırakmasın diye dua ediyordum.

Akhilleus'u hiç gözüm tutmamıştı. Bir tanrının güzelliğine, bir prensin kibrine sahipti ve bu gerçekten iğrenç bir kombinasyondur. Ayrıca kuzenimin yemek artıkları için yaltaklanan bir köpek gibi davrandığını görmekten hiç hoşlanmamıştım.

"İnsanlar hep göz korkutucu olduğumu söyler" dedi Akhilleus kelimeleri uzata uzata. "Ama aslında birini öldüren Patroklos. Sıradan bir oğlanı öldürdü ama cinayet cinayettir." Akhilleus, arkadaşını dürttü. İkisi tek bir tabureye tünemişti, bedenleri teklifsizce bir samimiyetle birbirine değiyordu.

Patroklos uysalca gülümsedi ama gülümseyişinde bir gölge vardı. İyi bir çocuktu, Akhilleus'tan daha uzun boyluydu ama nedense silik kalıyordu, odada dikkatinizi çekecek son kişiydi. "Doğru. Zar oyununda bir kaza oldu ama olan oldu artık. Psykhe, İphigenia birkaç saat sonra yanışman olduğunu söyledi."

Bir katilin yanında olmak beni tedirgin etse de konunun değişmesine sevinmiştim. "Evet, koşu yarışına katılıyorum. Ama kazanmaktan yana endişem yok çünkü öğretmenlerin en iyisiyle çalıştım."

Akhilleus bana ilk kez baktı, bakışları vücudumda gezindi. "Kimmiş o? Kesinlikle iyi eğitim almışa benziyorsun."

"Kahraman Atalante" dedim gururla, bakışları altında tüylerimin diken diken olmasına aldırış etmedim.

Akhilleus gülmemeye çalıştı. "Atalante en fazla ikinci sınıf bir kahraman sayılır. Beni bizzat Kheiron eğitti, kendisi Kronos'un oğlu ve nesillerdir kahramanların akıl hocasıdır. Peki Atalante ne yaptı? Deniz yolculuğuna çıkıp bir domuz öldürdü. Ne bir savaşa katıldı ne de rakip bir ordunun şampiyonuna karşı zafer kazandı. Nedenini de biliyorsun" diye devam etti bana konuşma fırsatı bırakmadan. "Çünkü o sadece bir ölümlü. Bütün önemli kahramanların annesi ya da babası tanrıdır. Bu da onlara üstünlük sağlar."

Ayağa fırladım. "Bu doğru değil!"

Akhilleus hiç oralı olmadı. “Mesela ben” diye devam etti. “Annem deniz perisi Thetis’tir, bunu huzımdan da anlayabilirsin. Suyun üzerindeki güneş ışığı gibi hareket ederim. Sana gelince, damarlarında biraz ölümsüz kanı varmış gibi görünüyorsun ama bu kan pek taze değil.” Bana şüpheyle baktı.

“Babam Zeus’un torunudur” dedim sertçe. “Bunu küçük deniz perisi annene söyle. Ayrıca sen ne dersen de bugün kazanacağım.” Hışımınla çadırdan çıktım, İphigenia üzüntüyle arkamdan sesleniyordu.

Daha sonra, hava serinleyip gölgeler uzayınca, kendimi diğer koşucularla birlikte başlangıç çizgisinde konuşlanmış buldum. Birbirimize de seyircilerle dolu stadyum sıralarına da bakmıyorduk. Gözlerimizi toprağa çizilmiş beyaz işarete, bitiş çizgisine dikmiştik. Tendonlarım yay kirişi gibi titriyor, Akhilleus’un sözleri hâlâ içimi yakıyordu.

Kalabalığın içinde bir yerlerden Atalante’nin bakışlarını hissedebiliyordum. Yarıştan önce bana tek bir öğüt vermişti: “*Kaybetme.*”

Yarış başladı, koşmaya başladık. Yer çıplak ayaklarımın altında fırın kadar sıcaktı ama o kadar hızlı koşuyordum ki bunun bir önemi yoktu. Ayağımı sert toprağa her atışımda ahmak Akhilleus’un kafasını ezdiğimi hayal ediyordum. Başka bir yarışmacı, kuzgun kanadı gibi saçları olan uzun boylu bir kız arayı kapatıyordu ama doğuştan gelen inatçılığım kontrolü ele aldı. Son bir enerji patlamasıyla adımlarımı hızlandırdım, dünya bastığım topraktan ve soluklarımdan ibaret kaldı.

Kalabalıktan bir çılgılık yükseldi. Arkama bakınca bitiş çizgisinin beyaz işaretini hayli geride bıraktığımı gördüm.

Yakıcı güneşin altında hızlı hızlı soluyarak kalabalığı gözden geçirdim, sonunda Akhilleus’u buldum. Hayal kırıklığıyla asılmış yüzü benim için galibiyet tacından çok daha tatlıydı.

On yedi yaşına geldiğimde Atalante son sınav için zamanın geldiğine karar verdi. Kaderimde tanrıların korktuğu bir canavarı öldürmek olabilirdi ama yaratık ortaya çıkmakta acele etmemişti. Daha önceki kahramanların avı olan o eski zamanların büyük

canavarları neredeyse kaybolmuştu. Griffon sürüleri bile yıldan yıla seyrekleşiyordu. Bu yüzden Atalante sadece birkaç mil güneyde bir ejder olduğunu duyunca canavarla karşılaşma vaktimin geldiğini söyledi.

Ejderler devasa yılanlardı, boğum boğum bir gövdeden ve sivri dişlerden oluşan korkunç yaratıklardı. Atalante'yle birlikte canavarla dövüşme stratejileri geliştirdik, yine de bazı şeylere ancak karşılaşma anında karar verilebilirdi. Sabahın erken saatlerinde Aslanlı Kapı'dan geçerek yola çıktık. Arkamıza bakıp da rengârenk giysiler içindeki bir grup Mikenlinin bizi takip ettiğini görünce şaşırdım. Araya belli bir mesafe koysalar da bizimle aynı yolu izlediklerine şüphe yoktu.

Atalante onları caydırmaya kalkmadı. "Sıra dışı prenseslerine ne olacağını görmek istiyorlar. Bu iyi bir şey, hikâyeyi anlatacak birilerine ihtiyacımız olacak. Dedikoduyu teşvik etmek şiir sipariş etmekten daha ucuza gelir."

İçimi bir korku sardı. Amacıma ulaşamazsam utanç verici başarısızlığımı da dört bir yana yayacaklardı.

Öğretmenimle birlikte canavarın görüldüğü söylenen açıklığa uzak olmayan bir yerde kamp kurduk. Akşam oluyordu, artık canavarın peşinden gitmenin bir anlamı yoktu. Takipçilerimiz bizden biraz uzağa, yaktıkları ateşin kokusunu alabileceğimiz ve şakalaşmalarını duyabileceğimiz kadar yakınıma yerleştiler.

Öğretmenim ve ben fazla konuşmadık. Konuşacak bir şey yoktu; zaten tüm hazırlıkları yapmıştık, artık ya başarıya ulaşacak ya da çuvallayacaktım. Güneş ufukta kaybolurken kamp yatağıma uzandım. Berbat bir uyku uyudum, rüyalarım sivri dişler ve kırık kemiklerle doluydu, şafak sökerken uyandım. Çadırın diğer ucundan bir çift göz bana bakıyordu, Atalante de uyanmıştı.

Atalante'den ejderin soğukkanlı olduğunu ve sabahları uyuşuk olacağım öğrenmiştim. Elimdeki en iyi fırsat gün yeni doğarken saldırmaktı.

Öğretmenim kaynatılmış deriden yapılmış zırhımı giymeme yardım etti. "Bu çok ince değil mi?" diye sordum.

Atalante dikkatini bağcıkları sıkılaştırmaya vermişti. "Ejder seni yakalarsa ne tür zırh giydiğinin de bir önemi kalmayacak."

İşi bitince beni omuzlarımdan tuttu. "Sana korkma demeyeceğim" dedi sertçe. "Zaten buna vaktin olmayacak. O yaratık sen ne olduğunu bile anlayamadan üstüne atlayacak, öğrettiklerimi unutarak ikimizin yüzünü de kara çıkarma. Nişancıların ustası Artemis seni korusun." Bunları söyledikten sonra beni çadırdan yolculadı.

Tek başıma canavarın olduğu açıklığa gittim. Sabahın yumuşak ışığı, bulunduğum yerin oluşturduğu tehlike ve beni bekleyen görevin iğrençliği karşısında hoş bir yalandı. Çizmelerim çiğden hâlâ ıslak olan otlara sürünüyordu, kuşların ötmeyi kestiğini duyunca doğru yere geldiğimi anladım. Atalante'nin öğrettiği gibi, bu tehlikenin ilk işaretiydi.

Alçak tepeye tırmanınca ejderin sabahın ilk ışıklarında tembelce güneşlendiğini gördüm. Tanrılar aşkına, kocamandı! Neden kimse bana bu kadar büyük olduğunu söylememişi? Aslında sıradan bir yılan gibi görünüyordu ama kalın boğumlarının her biri Miken surları kadar genişti, büyük ağzı da beni zeytin gibi yutabilirdi. Pullarının altında dalgalanan kaslarını görünce küçük kuzenleri kadar hızlı hareket edebildiğinden şüphem kalmadı. Yaratık başını güneşe doğru çevirince kolum kadar uzun dişleri ortaya çıktı. O dişlerin taşı eriten ve acı verici, yavaş bir ölüme sebep olan bir zehir salgıladığını biliyordum.

Korkudan içim buz kesti. Acaba efsanem başlamadan bitecek mi diye düşündüm ama bu fikri çabucak kafamdan attım.

Yakındaki ağaçlardan birine tırmandım. Bacaklarımla ağacın gövdesine sıkıca yapışarak kılıftan bir ok çıkardım ve ejderin uyuşuk uyuşuk kırptığı gözlerinden birine nişan aldım. Oku fırlattım, tepeleri sarsan, dingin sessizliği bozan korkunç bir feryat yükseldi. Ejder gözüne saplanmış okla acı içinde çırpınıyor, kuyruğuyla ince fidanları kırıyordu.

Nişan alıp bir ok daha attım, okum canavarın kalan gözünü de çıkarırken bir feryat daha yükseldi. Ağaçtan inip başladığım şeyi

bitirmek için kılıcımı kınından çektim. Ama büyük bir hesap hatası yaptım. Yılanlar gibi ejderler de avlanmak için sadece gözlerine güvenmezdi.

Yaratığın dili havada şakladı, başı bana doğru dönerek koruya vuran güneşi kesti. Birden o sıvı kasların gerildiğini gördüm. Yuvatlanarak kendimi yana atmamla ejderin dişlerinin az önce durduğum yere çarpması bir oldu.

Eğitimde öğrendiklerimi hatırlayarak hemen ayağa kalktım. Atalante bana bir yılanın saldırırken tüm gücünü bu darbeye verdiğini öğretmişti. Kolları, bacakları olmadığı için kendini toplaması biraz zaman alıyordu. Harekete geçmek için ancak birkaç saniye vardı.

Kılıcımı savurarak ejderin başının hemen arkasındaki yumuşak ette bir kesik açtım. Kemiğe çarpan kılıcı çekip çıkarırken direncin şiddetiyle sendeledim.

Üstüme fışkıran banyo suyu kadar sıcak kanlarla sırlıslıklam oldum. Sıçrayarak uzaklaşırken dilimdeki bakır tadını görmezden gelerek elimin tersiyle gözlerimdeki kanları sildim. Geri geri giderken yaratığın toprağın üzerinde birkaç dakika daha debelenişini izledim, yavaş yavaş hareket etmeyi kesti, gözleri eski bronz gibi donuklaştı. Belki de sevinmeliydim ama hayrete düşmüştüm. Her şey çok çabuk olmuştu.

Kafasından kanlar akan ejderi iki elimle toprağın içinde sürükleyerek kampa döndüm. O sırada takipçilerimizin kampında başkaları da uyanmıştı, uykulu uykulu ateş yakmaya çalışıyorlardı. Beni görünce sevinçle haykırdılar. Hiç tanımadığım insanlar sırtıma vurup yüzümdeki ve kollarımdaki kanları silmem için bana bezler verdiler. Biri saatin erken olmasına aldırmadan sulandırılmamış şarapla dolu bir tulum çıkardı, şaraptan o kadar büyük bir yudum aldım ki günün geri kalanında başım ağrıdı. Dans ettik, içtik, ejderin tadı balığa benzeyen etyle ziyafet çektik.

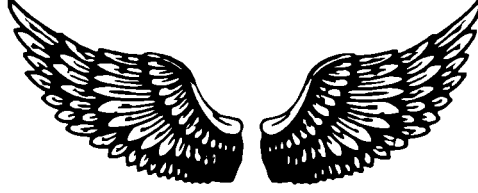
Atalante kutlamalar esnasında yanıma geldi. Normalde sert ve ifadesiz olan yüzü hayatımda hiç görmediğim bir sevinç parıltısıyla aydınlanmıştı. Beni sertçe kendine çekip sarıldı.

“Sen benim ilk öğrencimdin, sonuncusu da sen olacaksın” dedi. “Sana öğreteceğim bir şey kalmadığı için ormanuma geri döneneğim. Ağlama!”

Gözlerim yaşlarla dolarken Atalante’nin görüntüsü bin parçaya bölündü.

Kamptakiler ejderin kafasını ve derisini taşıyarak Tiryns şehrine kadar zafer sevinciyle bana eşlik etti. Orada, gururla parıldayan annemle babamın ışıltısında beni bir kutlama daha bekliyordu. Zaferin doruğunda bir galip olarak Aslanlı Kapı’dan geçerken insanların beni çeşitli tanrıçalarla karşılaştırdıklarını duyabiliyordum: Yeteneğim için Artemis’le, kurnazlığım için Athena’yla, güzelliğim için Afrodit’le kıyaslanıyordum.

Bu kıyaslamaya bir tek Afrodit karşı çıktı. Rekabete hiç tahammülü yoktu.

EROS

Sonu gelmeyen günlerin birinde deniz kenarındaki evime gizli yerlerin kötü kokusunu taşıyan bir mektup geldi. Mektubu açarken kollarıma ışıksız bir diyanın soğuğu yayıldı. Kimin gönderdiğini biliyordum ve ne olursa olsun mektubu yazan kişinin şartlarını kabul edeceğimi hemen anladım.

Mektup, ölülerin kraliçesi Persephone'den geliyordu. Bir ölümlüyü, son zamanlarda Afrodit'in gözdesi olan Adonis adlı talihsiz bir avcıyı ona âşık etmemi istiyordu. Afrodit'le aralarında geçmişte kalmış bir hakaret yüzünden uzun zamandır bir rekabet vardı ve Persephone, aşk tanrıçasını küçümseme fırsatını asla kaçırmazdı.

Şartları ilgiyle okudum. Tanrılara nadiren iyilik yapsam da Persephone, ölümü tatmak için duyduğum güçlü isteği yerine getirecek beceriye sahipti.

Persephone hakkındaki söylentileri biliyordum. Yeraltı Dünyası, Hades ve eşi Persephone –bir de ölülerin ruhuna rehberlik ederek vazifesini yerine getirdiği zamanlar Hermes– dışında tüm tanrılara yasaklanmıştı ama yine de söylentiler dolaşıyordu. Persephone çayırdaki çiçek toplarken kaçırılmış, Yeraltı Dünyası'na amcası Hades'in arabasının arkasında tek başına ve korkudan titreyerek gelmişti. Ama yalnız ve dehşet içinde de olsa uyanık davranmıştı. Bir hafta içinde Hades'in sarayındaki bütün hizmetçilerin ona itaat etmesini sağlamış, bir ay içinde de saray yöneticilerinin

sadakatini kazanmıştı. Beceriksiz kocası izlerken kusursuz bir darbeye cehennem bürokrasisinin komutasını eline geçirmişti. Yeraltı Dünyası'nın koruyucusu üç başlı köpek Kerberos'un bile Persephone'nin eteğinin hışırtsını duyunca yerlerde yuvarlandığı söyleniyordu. Hades kendi kalesinin gölgelerine çekilmişti.

Annesi Demeter, dönmesini istediğinde, ulak haberi getirdiği zaman Persephone, üzgün kocasıyla birlikte masada oturuyordu. Tanrıça hiç istifini bozmadan masadaki kâseden bir nar alıp eliyle parçaladı, narın suyu parmaklarından kan gibi damlıyordu. Ulağı hiçe sayarak hiç güneş ışığı görmemiş, mücevhere benzeyen tohumlardan altı tane yiyerek kendini sonsuza dek Yeraltı Dünyası'na bağladı. Sonunda adımlarıyla isteksiz bir baharı getirerek annesine döndü. Ama her sonbahar ölümler krallığına dönerken yüzü gülüyordu.

Ondan gelecek bir iyiliğe paha biçilemezdi.

Böylece kendimi Anadolu'nun baharın ışığıyla dolu bir ormanında, çalılıkların arasında yürüyen Adonis adında bir adamı takip ederken buldum. Adonis bir ölümlüye göre hayli yakışıklıydı, neden iki tanrıçanın da dikkatini çektiğini anlayabiliyordum. Pek kafası çalışan birine benzemiyordu ama zaten Afrodit âşıklarında zekâ aramazdı. Aptalın teki olan Ares hödüğüne bayılırdı. Persephone'nin tercihleri hakkında pek bilgim yoktu ama erkeklerini kontrol altında tutmayı tercih ettiğinden emindim. Aptal bir adamı yönetmek çok daha kolaydı.

Yayımlı omzumdan indirdim, kirişe bir ok takarak Adonis'in sırtına dikkatle nişan aldım. Birden esen bir rüzgâr az kalsın beni tünediğim yerden düşürüyordu, okum ağaçların tepesine doğru uçtu.

Bu Zephyros'tu, gök mavisini gözleri yaşlarla parlıyordu. "Eros! Nihayet seni buldum. O öldü, benim sevgili Hyakinthos'um öldü, yardımına ihtiyacım var."

Arkama dönüp baktığımda Adonis çalılıkların içinde gözden kaybolmuştu. Onu tekrar görebilmek için başka bir dala hoplamak zorunda kaldım. Neyse ki ölümlü adam tüm dikkatini yerdeki bir şeye vermişti, ize benzeyen bir şeye.

Zephyros peşimden geldi, bir pire kadar ısrarcıydı. “Beni duymadın mı? Hyakinthos öldü!” diye sızlandı tekrar, tırnaklarını batırarak yüzünün ve boynunun hassas derisini çizdi, bıraktığı uzun kırmızı yara izleri çok geçmeden kayboldu. Hiçbir tanrı, yara izlerini uzun süre taşımazdı ama kalp yaraları buna dahil değildi.

“Onu adı Apollon öldürdü” diye devam etti Zephyros, iki yanağından da yaşlar süzülüyordu. “Kafayı Hyakinthos’a takmıştı, Hyakinthos’un beni seçmesine dayanamıyordu. “Bana yâr olmazsa kimseye olmayacak, hele ki Zephyros’a” demiş, bunu bana Apollon’un kendi perilerinden biri söyledi! Apollon bir oyunun ortasında benim tatlı Hyakinthos’umun gözüne güneş tuttu, çocuk da atışı karşılayamadı. Disk kafasını yumurta gibi kırverdi.” Ardından tekrar bir ağlama tutturdu.

Hyakinthos’un, Zephyros’un son sevgilisi olan yakışıklı bir ölümlü olduğunu biliyordum. Zephyros deniz kenarındaki evimi ziyarete geldiği zamanlarda hep ondan bahsederdi. “Bunu duyduğuma üzüldüm” dedim dostuma. “Ama bir ölümlüye âşık olduğunda kendini nasıl bir şeyin içine soktuğunu biliyor olmalısın. Bu durumda benden ne yapmamı beklediğini bilmiyorum.”

“Bu durumu düzeltebilecek tek kişi sensin!” diye haykırdı Zephyros. “Benim güzel delikanlım öldüğüne göre ona olan aşkım da bir yükten ibaret hale geldi. Yaptığın işi geri alman için sana yalvarıyorum. Okunu kalbimden çıkar.” Tuniğine asılıp tüysüz göğsünü ortaya çıkardı.

“Sana hiç ok atmadım” dedim sakın bir sesle. “Bunu biliyorsun.”

Zephyros’un aşkı benim müdahalem olmadan gerçekleşenlerden biriydi. Bu tür vakalar giderek artıyordu. Tohum ekmediğim, ok atmadığım yerlerden aşk filizleniyordu. Artık dünyada o kadar çok ölümlü ve tanrı vardı ki hepsini tek başıma vurmam mümkün değildi, yine de kendilerini arzuya kaptırmaya devam ediyorlardı. Dünyadan elimi eteğimi çekmişken bile lanetimin kök salıp büyümeğe devam etmesi sinirimi bozuyordu. Elbette buna rağmen ölümlüler ve tanrılar yolunda gitmeyen gönül işleri için beni suçlamaya devam ediyordu.

Zephyros çaresizce bana bakarken alt dudağı titriyordu.

“Sana yardım etmek için yapabileceğim bir şey yok” dedim. “Bunca yıllık dostluğumuzda kalpleri iyileştirme yeteneğine sahip olduğum izlenimine nereden kapıldın?”

“Muhakkak yapabileceğin bir şey vardır. Sen arzu tanrısısın.”

“Ve şu anda arzuladığım şey *sessiz olman*.” Tekrar çalılıkların arasında ilerleyen Adonis’i takip etmeye koyuldum. Neyse ki dik-kati hâlâ başka yerde olduğundan ağaç tepelerindeki yaygaranın farkında değildi.

Yayıma bir ok yerleştirip nişan aldım. En azından işime geldiğinde hâlâ gücüne yoğunlaşıp kesin sonuç verecek oklar fırlatabiliyordum. Ölümlü avcının silahını –bu uzun saplı, sağlam bir mızraktı– eline almış olduğunu gördüm, tüm dikkatini çalılıklardaki bir şeye vermişti. Bir yaban domuzu! Yaprakların arasından siyah boncuk gibi gözlerini görebiliyordum. Domuz peşindeki avcıcı fark edince tiz bir ses çıkarıp kımıldanarak ayağını toprağa sürttü.

Fırsat bu fırsattı. Okumu fırlattım, Adonis’in sırtına saplanıp çözünerek anında etere dönüştü. Adonis’in yüzünde çok fazla şarap içmiş gibi garip, hüznümlü bir ifade belirdi. Persephone’yi düşünüyormuş olmalıydı, ne kadar güzel olduğunu, yüzünü hiç görmediği halde onu ne kadar özlediğini.

Tam o anda yaban domuzu saldırıya geçti.

Uyarmak için bağırmaya çalıştım ama artık çok geçti. Yüzümü buruşturdum; çok fazla kan vardı. Anlaşılan Persephone yeni âşığına beklenenden daha çabuk kavuşacaktı.

O akşam deniz kenarındaki evime döndüğümde Afrodite beni bekliyordu. Rahat koltuklarımdan birine oturmuş, ambrosia dolu kadehi dudaklarına götürüyordu. Kedilerimden biri kucağına yerleşmişti. Üvey annemin narin elinin altında mırlarken yarı açık uykulu gözlerini bana çevirdi.

Bahanelerimi hazırlamıştım. Niyetim zavallı Adonis’i öldürmek değildi ama ölümlülerin birden ölmek gibi talihsiz bir eğilimi vardı ve vahşi hayvan avı gibi tehlikeli hobileri olanlar daha da erken ölüyordu. Afrodite bende kabahat bulamazdı.

"Senden bir şey isteyeceğim" dedi Afrodit hoş bir ses tonuyla. "Mektuplarımı görmezden gelmeye başladığın için kalkıp kendim geleyim dedim. Gücünü Mikenli bir kızın üstünde kullanmanı istiyorum."

Adonis için gelmemiştii. Daha öğrenmemiş olmalıydı. Eh, benim için hava hoştu.

"Bir sevgili adayı mı?" dedim rahat ve masum bir ses tonuyla. "Kadınları sevdiğini bilmezdim anne. Özellikle de güzellikte sana rakip olanları."

Afrodit'in yüzündeki yapmacık şirinliğin uzun müddet yanmış bir mum gibi eriyip gidişini izledim. "Sandığın gibi değil seni küstah. Kız kendini tanrılardan üstün gören kibirli bir yaratık, haddinin bildirilmesi gerekiyor." Afrodit'in elleri gerilerek pençe haline gelince kucağındaki kedi huzursuzca kıpırdandı. "Mabetlerime kurban bile sunmadı, onun yaşındaki tüm ölümlü kızlar böyle yapar."

"Pek de büyük bir suç gibi görünmüyor" dedim.

Afrodit'in gür kirpiklerle çevrelenmiş gözleri kısıldı. "Ölümlülerin çizgiyi aşmasma müsaade edemeyiz, yoksa her şeyi kaybederiz. *Apotheosis** o sümüklü et torbalarını bizden birine çevirebilir. Zeus'un yeni sakisi Ganymedes'i duymadın mı? O kart zampara ölümlü bir gençten hoşlanmaya başladı, şimdi bu Ganymedes bizim kadar ebedi olarak Olimpos'ta Zeus'a hizmet ediyor." Afrodit ilahlığı bir sümüklüböceklerle paylaşmayı tercih etmiş gibi alaycı bir gülümsemeyle dişlerini gösterdi.

Aklıma yine Prometheus'un söylediği şey geldi. *Fırsat verilirse ilahlık mertebesine bile erebilirler*. Bir ölümlünün, sonsuzluğun bu çorak toprakları uğruna ölüm nimetinden vazgeçtiğini düşününce içim sızladı.

Sertçe içimi çektim. "Oklarınızı nimet yerine ceza olarak kullanman ne kadar da hoş. Peki kabul edersem elime ne geçecek?"

Gergin bir sessizlik oldu. Afrodit durumu değerlendirip beni nereye kadar zorlayabileceğini hesaplarken bekledim. Ben onun

* Bir ölümlünün tanrı mertebesine yükseltilmesi (ç.n.)

emirlerine tabiydim, isteğini karşılıksız olarak yerine getirmemi emredebilirdi ama bu aramızda gelişen güç dengesine uygun düşmezdi. Beni oğlu olarak görmeyi seçmişti, kölesi olarak değil.

“Bir iyilik” dedi sonunda arkasına yaslanarak. “Bu görevi benim için yerine getirirsen aşk tanrıçası da sana bir iyilik borçlu olacak. Tabii mantık çerçevesinde” diye ekledi hemen.

Bir tanrıçanın size boçlu olması faydalıydı. Persephone’dan zaten bir lütuf kazanmıştım ama Afrodit’ten gelecek bir lütfu da seve seve kabul edebilirdim. “Şartlarını kabul ediyorum” dedim.

“Harika!” diye haykırdı Afrodit, keyfi tekrar yerine gelmişti. “Şimdi oklarından birini bana ver.” Elini uzatıp bekledi.

Belimdeki kılıftan bir ok çekip Afrodit’e verdim. Afrodit okun ahşap sapını parmaklarının arasında yuvarladı, sonra başım eğip okun tüylerine bir şeyler fısıldadı. Okun etrafında siyah bir sis belirdi, havada büyüünün serinliğini hissediyordum. Türümüz için büyü yapmak nefes almak kadar kolaydır. Ama Gaia toprağın kemiklerinden evimi yonttuğundan beri bu kadar güçlü, Eris ilk zalimce entrikalarını çevirdiğinden beri bu kadar çirkin bir gösteriye tanık olmamıştım.

“İşte!” dedi Afrodit oku gösterişli bir tavırla bana geri vererek. Okun yüzeyi kararmıştı, dokunduğumda bir tedirginlik hissettim. Onu hemen kılıftaki diğer okların yanına koydum.

Afrodit yaptığı işten memnun gülümsedi. “Ok şimdi benim yarattığım güçlü bir laneti taşıyor. Kız vurulduğunda gördüğü ilk kişiye âşık olacak. Daha da iyisi sonunda sevgilisine yaklaştığında ve birbirlerinin yüzüne baktıklarında sonsuza dek ayrılacaklar. Lanet onları bir alev in gölgeden uzaklaştığı gibi ayıracak. Bir düşünsene... Asla sahip olamayacağın şey için sonsuza dek yanıp tutuşacaksın!” Kadehi alıp koca bir yudum ambrosia içti.

Başımı salladım, hiç etkilenmemiştim. Ölümlülere eziyet etmek bana çekici gelen bir eğlence değildi ama anlaşma anlaşmaydı. “Bu talihsiz kızı nasıl bulacağım?” diye sordum. “Adı ne?”

“Adı Psykhe, Miken Prensesi.”

“Psykhe” dedim yavaşça. Alışılmadık bir isimdi.

Afrodit başını yana eğdi. "Sence lanetim çok akıllıca değil mi? Psykhe bir daha asla mutlu olma şansı bulamayacak."

"Hımm. Anlaşılan haklıymışım" dedim soğuk bir sesle. "Nefretini kazandığına göre kız gerçekten güzel olmalı, hatta senden bile güzel."

Kadeh uçup başımın birkaç santim ötesinde duvara çarparak paramparça oldu. Afrodit ayağa kalkarken kedi kucagından fırlayıp masanın altına saklandı. Tanrıça yanımdan geçip denize bakan açık pencereye doğru yürürken hiç kımıldamadım.

"Bu işi hallet!" dedi kılıfımda duran ok gibi simsiyah bir sesle.

Güvercin şeklinde havalandı ve arkasına bakmadan uçup gitti.

Umursamadan cam parçalarının yanından geçtim. Evin büyü-sü sayesinde kendi kendilerine toplanacaklardı.

Kedi için de endişelenmiyordum. O küçük hain, sadakat konusunda bir ders alsa fena olmazdı.

Şafak sökmeden önceki sessiz saatlerde Miken sarayının önünde bir ağacın dalına yerleştim. Uyumakta olan Psykhe'yi odasının penceresinden görmüştüm. Galiba güzeldi ama horlarken ağzının açık kalması ve salyalarının yastığa akması görüntüyü biraz bozuyordu.

Birden aklıma Anteia geldi. O da bir zamanlar bu şehirde yaşıyordu ama şehir, geçen onca yılda neredeyse tanınmaz hale gelmişti. Psykhe'nin de hemen hemen Anteia'nın kendi canına kıydığı yaşta olduğunu düşününce içimi çektim. Sonuçta tüm ölümlüler aynuydu, birbirlerinden ayırt edilemezlerdi. Hepsi çok geçmeden ölüm diyarına göçecekti. Psykhe'nin Afrodit'in gazabına uğraması büyük talihsizlikti ama kaderine üzölmek için bir sebep yoktu. Yayımu omzumdan indirip kılıftaki lanetli oka uzandım.

Yaşadığım bin yıllar boyunca bir kez bile oku elime alırken beceriksizlik etmemiştim. Bir okun ucu hiç derimi sıyırmamıştı. Ama o gün hafif bir acı hissettim. Elimin kararmış gövdeyi ıskalayıp sivri ucun etrafına nasıl kapandığını anlamayarak aşağı baktım. Elimi çekince okun ucunun parmağımda ince bir kesik açtığını gördüm.

Altın rengi bir damla kan elimden bir yaprağa damladı. Amacı-na ulaşan lanetli ok hiç varolmamışçasına ortadan kayboldu.

Yaram hemen kapandı ama olan olmuştu. Başımı kaldırıp uyumakta olan Psykhe'ye baktım. Az önce onu sadece güzel mi bulmuştum? Hayır, ister tanrı ister ölümlü olsun şimdiye kadar gördüğüm en göz alıcı yaratıktı. Dağınık saçları güneş ışınları gibi yayılmıştı, yastığına akan salyası bile benim için en nadide baldan daha tatlıydı...

"Of" diye fısıldadım. "Kahretsin!"

Miken sarayından hemen kaçtım ama beni yiyip bitiren dehşetten kaçamadım. Başkalarında sık sık neden olduğum için semptomları biliyordum. Saplantılı düşünceler, kalp çarpıntısı, genel bir keyifsizlik. Karasevdanın bütün unsurları. Ama ben şimdiye dek bunları hiç yaşamamıştım, sandığımdan çok daha kötüydü.

Açlığın ne olduğunu bilmememe rağmen açlıktan ölüyordum gibi hissediyordum. Ulaşamadığım bir yerimin kaşınması gibiydi, hiç gitmediğim bir yeri özlemek gibi. Her an ruhuma en ahlaksızca iğneler saplanıyordu. Gönüllü yalnızlığım kendi türünde bir kayıtsızlıktı ve şimdi o kırılgan huzur yok olmuştu. Lanet, yüzyıllardır etrafıma ördüğüm koruyucu yalnızlık kozasını bir yıldırımın şiddetiyle yok etmişti. Şimdi yıldırımın mahvettiği çorak arazide dolaşıyordum ve tamamen savunmasızdım.

Günler ve haftalar geçtikçe bu duygunun azalacağını umut ediyordum. Arzu bazen yaprakların üstündeki çiğ gibi buharlaşırdı. Ama günler geçtikçe içimi kemiren lanet daha da şiddetleniyordu.

İçinde bulunduğum durum tehlikeliydi. Sevgimin karşılık bulması mümkün değildi çünkü yüz yüze gelmemiz halinde lanet, Psykhe ile beni ayıracaktı. Karasevda korkunç bir kaderdi, özellikle de kurtuluş umudu olmadan sonsuza dek hasret çekecek bir tanrı için. Sonum kendine ölesiye âşık olduğu için bir değeri olsun diye çiçeğe dönüşmek zorunda kalan Narkissos gibi olabilirdi.

Laneti görmezden gelmek işe yaramayınca onu boğmaya çalıştım. Kayalıklarımın ötesindeki denizlerdeki okyanus perilerini ve ormanlardaki orman perilerini büyüledim ve onları kıkırdamalar ve cilveli gülümseyişlerle yatağıma götürdüm. İlk tanrıların birinden ilgi gördükleri için koltukları kabarmıştı, hediye ettiğim altın

bilezikleri göstererek kız kardeşlerine bununla caka satacaklarından şüphem yoktu. Bu tür küçük tanrılar daima mevki için yarışır ve kendilerine sunulan her fırsatı havada kaparlardı. Ama kendimi kollarında üşürken buldum. Ölümsüz güzelliklerinin kusursuzluğu beni tahrik etmiyordu, çiftleşmemiz heyecandan uzak ve mekanikti. Genelde gözlerimi kapatıp Psykhe'nin yüzünü hayal ediyordum.

Tek istediğim ambrosia'nın leziz tadıyla yetiniyor gibiydim, gerçi o güzel içkinin bile tadını alamıyordum ya. Soluk taklit, eksikliğini duyduğum şeyin yokluğunu daha da dayanılmaz kılıyordu. Sonunda pes ettim ve deniz kenarındaki evime arkadaş çağırmaktan vazgeçtim. Arzu, boğazıma bir ilmek gibi dolmuş, sıktıkça sıkıyordu.

Vaktimin çoğunu uyuyarak geçirmeye başladım, bu hasret girdabında bulabildiğim tek kurtuluş buydu. Güneş beni uyandırmasın diye yatak odamın pencerelerini bile kaldırdım. Beni yiyip bitiren laneti sadece uykunun boşluğunda unutabiliyordum.

Ama bu sefer de rüyalarım Psykhe girmeye başladı –siyah saçları, kıvrımlı kalçaları, parlak gözleri– ve tekrar uyanık dünyaya döndüm.

Psykhe'nin varlığı beni mıknatıs gibi çekiyordu. Onu görebilmek umuduyla kendimi Miken ve civarına sürüklenirken buldum. Onu atış talimi yaparken gördüm. Yayın kirisine asılırken kasları derisinin altında su gibi kımıldıyor, nişan alırken güzel gözleri kısılıyordu. Ayaklarını yere sıkıca basmıştı, sandaletlerinin bağcıkları narin bileklerine dolanmıştı.

Psykhe'yi görünce lanetin uğultusu yerini bir anlığına huzurlu bir sessizliğe bıraktı ama sonra acımasız bir şiddetle gürleyerek geri geldi. Kaçamak bakışlar bana yetmiyordu; Psykhe'yi tanımak, o narin ayak bileklerini ellerime almak, adımı söyleyen sesinin ahengini duymak istiyordum. Ama daha ileri gitmeye cesaret edemedim. Lanetin yarı aktif olması bir lütuftu, tüm gücüyle etkinleştiğini düşünmek dayatılmayacak kadar korkunçtu. Psykhe gözlerime bakarsa onu bir daha asla göremeyecektim.

Aylar geçiyor, çektiğim işkence devam ediyordu. Adonis için bana borçlanmış olan Persephone'den bir iyilik istesem mi diye düşündüm ama ölüm düşüncesi cazibesini yitirmişti. Ölüm Anteia'nın acılarını dindirmiş olabilirdi ama bende işe yaramazdı. Tek arzuladığım Psykhe'ydi ve ışısız Yeraltı Dünyası'nda bile onu arzulamaya devam edecektim. Afrodit'in lanetinin özü buydu.

Bana yardım edebilecek biri vardı; o, kimsenin yardım edemediklerine el uzatırdı. Cadılık ve büyücülük tanrıçası Hekate. Güneşten ve aydan daha yaşlı, öte dünyaların sahibesi Hekate. Hayatın ve ölümün ötesinde, ormanın derinliklerinde tavuk ayakları üzerinde duran bir kulübede yaşıyordu. Hekate, laneti nasıl kaldıracığını bilirdi. Biliyor olmalıydı. Ama karşılığında ne isteyebileceğini düşününce ürperdim.

Aklıma başka bir fikir geldi. Bu laneti Afrodit yaratmıştı ve yarı ok istenen hedefe vardı diye biliyordu. Öyleyse bana bir iyilik borçluydu, değil mi? Belki bir çare önerebilirdi.

Kulelerin sivri uçlarının gümüş bulutlardan oluşan bir çelenginin içinde kaybolduğu Olimpos'un yamaçlarına, Afrodit'in evine gittim. Tutulduğum karasevdanın kokusunu hemen almasından korkuyordum ama başka seçeneğim yoktu.

Tanrıça beni banyosunda kabul etti, uzandığı köpüklerin arasında göz alıcıydı. Görevli periler, kirpiklerinin altından gizli gizli bana bakıp kendi aralarında kıkırdaşarak tanrıçanın saçlarını tarayıp gerginliğini almak için omuzlarına masaj yaparken havuzun kenarında sıkıntıyla beklemek zorunda kaldım.

Görevi başıyla tamamladığımı söyleyince Afrodit sevinçle ellerini çırpı. "Ah, anlatsana! Miken Prensesi kime âşık oldu? Yaşlı bir hamala mı? Boktan bir seyise mi? Üstünden birkaç ay geçmiş olmalı ama her şeyi duymak istiyorum."

"Öğrenecek kadar kalmadım" diye yalan attım bende görme-ye alışık olduğu umursamaz tavrı takınmaya çalışarak. "Benden kızı vurmamı istedin, övmemi değil. İsteddiğini yaptım. Şimdi bana borçlu olduğun iyiliği yerine getirmeni istiyorum."

Afrodit durduğum yere yaklaşp dirseklerini küvetin kenarına

dayadı. Saçları elmacıkkemiklerini daha çok açığa çıkarmak için arkaya taranmıştı. Simsiyah gözlerle bana baktı, köpüklerin üstündeki dolgun memeleri tepelerin üstündeki dolunayın ikiz yansımaları gibiydi. Psykhe'yi düşündüm, Afrodit gerçekte olanları bilse kızın hayatını kaybedeceğini biliyordum.

"Peki benden nasıl bir iyilik istiyorsun?" diye sordu Afrodit.

Sakin bir sesle cevap verdim. "Karasevda için panzehire ihtiyacım var."

Afrodit kusursuz kaşlarından birini kaldırıp gözlerini şüpheyile kıstı. "Panzehir mi?" dedi tereddütle gülerek. "Ne yapacaksın panzehiri?"

Kafamı çalıştırdım. "Zephyros için istiyorum. Hâlâ hayatını kaybetmiş bir ölümlüye âşık."

Afrodit'in yüzünde bir parıltı belirdi ama çabucak kayboldu. "Ne kötü. Ama karasevdanın panzehirini önüme gelene veremeyeceğimi biliyorsundur herhalde. Gücümüzü bu kadar şiddetli kılan şey aşk acısıdır. Aptalın biri kırk kalbini kendi iyileştirecekse büyüümüz ne işe yarayacak?" Dudaklarının bir tarafı olta iğnesi gibi haince yukarı kıvrıldı.

"Bana bir iyilikte bulunacağına söz verdin" dedim. "Ben üstüme düşeni yaptım. Sözümden dönecek misin?"

Afrodit küvetin diğer ucuna çekilip gözlerini kısıp beni süzdü. Tüm sırlarım tenimde yazılıymış gibi hissediyordum. Ne yaptığımı anlamasının an meselesi olduğuna emindim. Adonis'in ölümünü, Psykhe'nin hiç de lanetlenmediğini, bitmek bilmeyen ateşli rüyaları. Afrodit bir şekilde düzenbazlıklarımı öğrenecek ve beni cezalandıracaktı.

Ama Afrodit zarif kolunu suyun üstüne kaldırarak elindeki küçük kristal şişeyi gösterdi. Birden şişeyi bana fırlattı, beni kurtarabilecek tek şeyin hoş kokulu havada bir yay çizişini izledim. Taş zemine çarpıp kırılmadan yakalamak için atıldım, şişe uzattığım avucuma düşünce rahat bir nefes aldım.

Eğilerek teşekkür edip çıkarken kalbim deli gibi atıyordu. Evime sağ salim varana kadar beklemem gerektiğini biliyordum ama

rahatlamanın cazibesi çok güçlüydü. Afrodit'in dairesinin önündeki görece ıssız koridora varınca elimdeki şişeye baktım. Parlak şişenin büyüklüğü ancak başparmağım kadardı, su kadar berrak bir sıvıyla doluydu ve mücevherlerle süslü bir tıpayla kapatılmıştı. İçinde aylardır peşimi bırakmayan azabın çaresi, ateşimi düşürecek olan merhem vardı. Titreyen parmaklarla şişenin tıpasını çıkardım, içindekini tek yudumda içtim. Dilimde fışkırdayan sıvının hoş bir tadı vardı. Omuzlarımin gerginliği çözüldü, duvara yaslandım ve...

Psykhe'yi her düşündüğümde göğsümde uyanan sıcaklıkta hiçbir değişiklik hissetmedim.

Şişeyi taş duvara fırlattım ve bin parçaya ayrılışını izledim. Panzehirin işe yaramayacağını bilmem gerekirdi. Sıradan bir kalp acısını dindirebilirdi ama Afrodit'in laneti karşısında işe yaramazdı. Benim derdimin dermanı yoktu.

Afrodit bendeki değişikliği fark etmemiş olabilirdi ama eski dostum Zephyros fark etti.

Zephyros batı rüzgârıyla birlikte evime gelmişti, okyanusa bakan geniş terasta, gökyüzünü kırmızının ve altın sarısının vahşi tonlarına boyayan günbatımının altında birlikte oturuyorduk. Gerçi Zephyros günbatımını izlemiyor, bana bakıyordu. Yanımdaki sandalyeye çömelmiş, kollarını dizlerine dayamıştı, yemek vereceğim zaman kedilerin yaptığı gibi büyük bir dikkatle beni izliyordu.

"Neyin var senin?" diye sordu. "Bir süredir zaten tuhaf davranıyorsun ama şimdiye dek seni hiç böyle görmemiştim. Solmakta olan bir çiçek gibi bitik haldesin." Yüzünü buruşturdu. "Hastamısın? Hyakinthos da hastalandığı zaman böyle davranırdı ama bir tanrının bu halde olacağını hiç düşünmemiştim. Bana da bulaşmaz, değil mi?"

Ona ters ters baktım. "Hayır. Sadece..." Elimi havada salladım. Lanet, uzuvlarıma işlemiş bir zehir gibiydi, dindirilmesi mümkün olmayan özlem beni değirmen taşı gibi eziyordu.

Acım artık sessizce katlanılmayacak kadar fazlaydı. Olanları birine anlatmak zorundaydım. Anlatmazsam çıldıracaktım.

Zephyros'u dünyanın yaratılışından beri tanıyordum. Elbette ona güvenebilirdim.

"Âşık oldum" dedim.

Zephyros bir baykuş gibi öttü, neredeyse sandalyeden düşüyordu. Afrodit'in bir iyilik istemesinden işe yaramaz şişeyi kırıma kadar her şeyi anlattım. Sözümü bitirdiğimde Zephyros bana dondurucu kuzey rüzgârlarının tanrısı olan ağabeyi Boreas'a daha çok yaraşacak bir ifadeyle baktı.

"Demek aşk acısına karşı bir panzehir aldın" dedi yavaşça, aramızdaki hava buz gibi oldu. "Ve sevgili Hyakinthos'unun yasını tutarken ona son derece ihtiyacım olduğu halde panzehiri bana, en sevgili dostuna vermek yerine kendin içtin. Aşk tanrıçası tarafından lanetlendiğini ve hiçbir şeyin derdine fayda etmeyeceğini bildiğin halde."

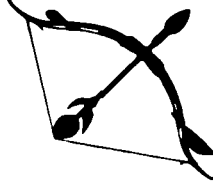
"Söylediklerimi duymadın mı?" dedim. "Perişan haldeyim. Uyuyamıyorum, dilime değen hiçbir şeyin tadını alamıyorum, Psykhe'ye ait olmayan hiçbir dokunuş bana keyif vermiyor. Ve ona asla sahip olamayacağım çünkü lanet bizi birbirimizden ayıracak."

"Aa evet" dedi Zephyros kollarını kavuşturarak. "Sevdiğini bir daha asla göremeyecek olmak ne kadar korkunç."

Acılarımı görmezden gelmesine öfkelenerek ters ters yüzüne baktım. "Bencilce davranmayı bırak. Sen ölümlü finonu kaybetmiş olabilirsin ama benim sözünü ettiğim kişi hâlâ yaşıyor. Bana yardım et!"

Zephyros'un pek çok ruh haline aşinaydım, şakalarına, huy-suzluklarına. Kendi acıma gömülmemiş olsaydım gözlerindeki fesat parıltının kökenini anlayabilirdim. Ama o gün aklımda sadece Psykhe vardı. Yumuşak bir sesle bana cevap verirken yüzünde beliren haince gülümseyi fark etmedim, "Korkma, ne yapılacağını biliyorum."

7

PSYKHE

Ejderi öldürmemin üstünden bir yıl geçmişti ve ben daha hiçbir şey başaramamıştım. Arada sırada bir griffon yuvasının temizlenmesi ya da saray masalarını donatmak için geyik avına çıkılması gerekiyordu ama bunlar insanı kahraman yapacak şeyler değildi. Her gün kalkıp hiç düşünmeden Atalante'nin öğrettiği gibi talim yapıyor ve kaderimin gerçekleşeceği günü bekliyordum.

Bir gün annemle babam başbaşa yemek yemek için beni dairelerine çağırdı, yalnız üçümüz için kurulmuş küçük bir masaya oturduk. Şarabımı içerken kadehimin üstünden onlara bakıyordum. Annem ve babam birbirlerine kaçamak bakışlar atıyor, elleriyle ağızlarını saklayarak gülümsüyor, saygıdeğer hükümdarlardan çok, heyecanlı çocuklara benziyorlardı. Neden böyle davrandıklarını merak ettim. Bir canavar mı görülmüştü? Kehanetin gerçekleşeceği gün nihayet gelmiş miydi?

"Canım kızım" dedi babam gülümseyerek. "Sana bir koca bulduğumuzu söylemekten mutluluk duyuyorum."

Şarap neredeyse elimden kayıyordu. "Ne?"

"Soylu bir koca" dedi annem solgun yüzünü canlandıran bir gülümsemeyle. "Pylos Kralı Nestor. Onu küçüklüğünden beri tanıyorsun."

Ağzım açık kaldı, kulaklarım buz gibi bir panikle çınlamaya başladı. "Nestor mu? Ama o yaşlı."

Annem yüzünü buruşturdu ama karşı çıkmadı. Nestor ellili yaşlarındaydı, ben ise daha on sekiz yaşındaydım. Onu yıllarca birçok resmi yemekte görmüştüm, ben küçükken bile saç sakalı ağarmış vaziyetteydi. Nestor, gençliğinde güçlü kuvvetli bir adam olsa da –eski kahramanlıklarını uzun uzun anlatmasıyla meşhurdur– o şaşaalı günler çoktan geride kalmıştı.

“Hem Nestor’un zaten bir karısı yok mu?” diye sordum. “Bir düzine çocuğu var.”

Annemle babam bakıştı. Anlaşılan daha coşkulu bir tepki bekliyorlardı. “Nestor’un karısı geçen yıl Persephone’nin diyarına göçtü” dedi annem sonunda. “Ama Nestor yalnızlığını gidermek için yeniden evlenmek istiyor.”

Aklıma Helen’in, kocasının yatağına götürülürken döktüğü acı gözyaşları geldi. Nestor’un buruşuk parmaklarının bana bu şekilde dokunduğunu düşününce tüylerim ürperdi.

“Yaşlı bir adamın yalnızlığına merhem olmayacağım” diye hurladım.

Babamın yüzü asıldı. “Terbiyeni takın Psykhe! Nestor nezaketi ve bilgece fikirleriyle tanınır. Bir eş olarak vazifelerini aksatmadığı sürece evlendikten sonra da eğitimini sürdürmeme müsaade edeceğine söz verdi. Ayrıca önceki evliliğinden bir varisi olduğu için oğulların Miken tahtına serbestçe çıkabilecek. Hatta yılın bir bölümünü burada, Tiryns’te geçirebilirsin. Harika değil mi?”

Dünyamın dağılıp gidişini düşünürken gözlerimi babama diktim. *Senin için bundan mı ibaretim?* diye bağırarak istedim. *Yalnızca veraset zincirinde bir halka mıyım? Anamın rahminden yeni çıkmışken beni kollarına aldın, bana kendi ruhunun adını verdin, ava giderken beni eyerde önüne oturtttun. Beni gerçekten zorla yaşlı bir adamın yatağına mı sokacaksın?*

Yumruklarımı sıktım. “Nestor’la evlenmeyeceğim.”

Annem dehşetle küçük bir çığlık attı, babam şarap kadehini sertçe masaya bıraktı. Tam ağzını açmıştı ki annem elini kaldırarak onu susturdu.

“Psykhe, canım kızım” diye başladı annem. “Gençsin, dünyayı tanımıyorsun ama Nestor mükemmel bir talip. Daha iyisini

bulamazsın. Kehanetten haberi var ve sana evlilikte çok az kadının sahip olduğu düzeyde özgürlük tanıyacağına söz verdi. Ayrıca Pylos'la kurulacak olan ittifak tüm Miken'in yararına olacak."

"Ya, Nestor'u seçmenizin gerçek nedenini şimdi anlıyorum" dedim alaycı bir sesle.

Babam elini masaya indirince tabaklar havaya sıçradı. "Yeter! Bu iş oldu sayılır. Vazifeni yerine getireceksin." Babamda nadiren görülen bu öfke patlamasına neden olmak için onu gerçekten fazla kıskırtmış olmam gerektiğini biliyordum ama umurumda değildi. Sandalyemi geriye itip hışımla odama gittim.

Gecenin ilerleyen saatlerinde odamda pencerenin önünde otuyordum. Sarayın ötesinde Tiryns şehri, daha da ötede Pylos'a giden yol vardı. Evlenmemiş bir kadın olarak o yoldan son kez gittiğimi, beni eş olarak alan adamın izni olmadan bu yolculuğu bir daha asla yapamayacağımı düşünerek dişlerimi sıktım.

Sonunda kapının gıcırdayarak açıldığını ve ayak sesleri geldiğini duydum, biri yanıma yaklaşıp arkamda durdu.

"Üzgün olduğumu biliyorum" dedi annem. "Ama şunu anlamalısın ki baban ve ben senin iyiliğini istiyoruz."

Cevap vermedim. Annemle babamın beni sevdiğinden şüphe etmiyordum ama öfke bir tavuk kemiği gibi boğazıma takılmıştı.

"Evlenmeden önce ben de korkuyordum" diye devam etti annem. "Hatta ödüm patlıyordu. Evini, tanıdığı insanları bırakmaktan kim korkmaz ki? Ama çok iyi bir evlilik yaptım ve senin için de aynını diliyorum."

Anlıyordum. Annemle babamı birlikte gördüğünüzde, babam başını anneme doğru eğmiş halde, birbirleri için yaratıldıklarını düşünürdünüz. Atalante bile bir zamanlar saygı duyduğu bir adamla evlenmişti. Evliliğin herkesin isteyeceği kimi yanları vardı—geceleri sizi ısıtacak bir yoldaş, sevincinizi ve üzüntünüzü paylaşacağınız biri—ama benim hayatta çok daha fazla istediğim başka şeyler vardı. Bunlardan sadece birine mi sahip olabilirdim?

Özlem bağırsaklarımı bir paçavra gibi büktü, beni dipsiz bir arzuya doğru çeken bir akıntı gibiydi.

“Bari Nestor olmasın” dedim sonunda.

Annem sıcacık avucunu omzuma koyup imalı imalı gülümse-di. “Aklımda başka talipler de var. Her şey çok güzel olacak sevgi-li kızım.”

Annem gittikten sonra pencereden bakmaya devam ettim, gece pelerinini şehrin üstüne seriyor, yüzlerce ateş yeryüzüne düşmüş yıldızlar gibi parlıyordu. Saraydan kaçıp ormanda kaybolduğu-mu hayal ettim. Belki Atalante’yi yeniden bulurdum. Belki de İphigenia’yla birlikte küçükken hayal ettiğimiz gibi kaçabilirdik.

Ama kader öyle ya da böyle bizi buluyordu. Ertesi sabah kade-rim beni buldu.

Hayatta kalanlar, canavarın daha önce kimsenin görmediği tür-den bir rüzgârla geldiğini, Miken eteklerindeki küçük köylerden birini yok ettiğini söylüyordu. Evler yerlerinden sökülüp oyuncak gibi havaya fırlatılmıştı. Aileler dehşet içinde kaçarak dağılmıştı. Yine de kurtulmayı başaranlar, kapılardan Tiryns’e girerken kimse canavarın neye benzediğini söyleyemiyordu. Sanki canavar hava-dan yapılmıştı.

Saraya ulak şahin tarafından bu canavar tarafından yazıldığı iddia edilen bir mektup getirildi. Yerle bir edilmiş evler, mahvol-muş tarlalar ortada olmasaydı bu şüphe uyandırabilecek tuhaf bir iddiaydı. Babam mektupla birlikte ağır ahşap kapıların arkasına kapansa da saraydaki kölelerden birine rüşvet vererek mektubun içeriğini öğrenmeyi başardım. Mektubun gelecekte saldırılardan kurtulmak için ileri sürdüğü bedeli biliyordum: Prenses Psykhe canavarla Tiryns yakınındaki bir tepede tek başına buluşacaktı.

Babamın danışmanlarıyla görüştüğü odaya gidip kapıyı açtım, kapı taş duvara çarparak gümürdedi. Alkaios ve danışmanların-dan biri zar oyunu oynayan iki çocuk gibi irkilerek doğruldu. Da-nışman bana tuvaletteyken rahatsız etmişim gibi baktı, yüzünde öfkeyle şaşkınlık karışımı bir duygu vardı. Babam ise sarsılmış gö-rünüyordu. Bir gece önceki evlilik tartışmasından beri konuşma-mıştık.

“İzin ver canavarın karşısına çıkayım baba” dedim.

Alkaios'un beti benzi attı.

Danuşman düşünceli bir tavırla babama bir göz attı. "Birliklerimizi zorlamasak daha iyi olur" dedi. "Dor akını ihtimaline karşı. Bu tehdidi savaşçılarımızı kaybetmeden ortadan kaldırabilirsek herkesin yararına olur."

"Bu tehditten kimin ya da neyin sorumlu olduğunu bilmiyoruz" dedi babam. Kaşlarını çatınca endişenin bir ömür boyu yüzüne kazındığı çizgiler derinleşti. "Bir tuzak ya da daha kötüsü olabilir. Kraliyet ailesinin bir üyesini sunakta bir kuzu gibi sunamayız, hele ki nişanlanmasından hemen sonra. Ayrıca bir canavar nasıl mektup yazar?"

"Bazı sfenksler okuyup yazabiliyor. Ayrıca" dedim sakın bir sesle konuşmaya çalışarak, "Kâhin'in söylediklerini unutma baba."

Kalbim savaş davulu gibi çarpıyordu. Ölümü şöhretimi garantileyecek olan canavar sonunda ortaya çıkmıştı, sonunda kaderim önümde belirmişti. Bundan adım kadar emindim.

Ne demek istediğimi anladığı babamın yüzünden belliydi ama bu yüzde sevinçten eser yoktu. Damarlarımdan coşku akıyordu, kör şairin hakkımda söyleyeceği şarkıları şimdiden duyabiliyordum. Ama babam bana kederle bakıyor, sanki beni bir daha canlı görememekten korkuyordu.

Ejderle dövüşürken giydiğim zırhı kuşanmaya karar verdim. O zaman işime yaramıştı, ne olduğunu henüz kesin olarak bilmesem de bu yeni düşman için de iyi bir seçim olacaktı. Kayışları Atalante'nin yardımı olmadan takmak zor oldu ama başardım. Kılıcımı belimdeki kemere sokup sarayın büyük kapısına doğru yürümeye başladım.

Annemle babam beni bekliyordu. Nişanlanmam konusundaki planları yüzünden onlara hâlâ kızgın olsam da o kadar şefkatli ve sevimli görünüyorlardı ki içimden ağlamak geldi. Kafamda hep çok güçlü ve metin olan annemle babam ne ara yaşlanmıştı? Annem, babamın koluna yaslanmıştı, bir sonbahar yaprağı kadar narindi. Babam endişeyle beyaz kılların siyahları sayıca azınlıkta bırakmaya başladığı sakalını sıvazladı.

Bir şey söylememe fırsat bırakmadan beni kucakladılar. Gözlerimi kapatıp kokularını içime çektim, babam hep odun dumanı ve deri, annem de şifalı ot kokardı. Beni bıraktıkları zaman Alkaios kutsamak için elini başıma koydu.

“Zafer seninle olsun kızım” dedi.

Konuşmaya cesaret edemediğimden sadece başımı sallayabildim.

Sarayın merdivenlerinde beni bekleyen kalabalığı görünce şaşırdım. Genç ve yaşlı adamlar, meraklı çocuklar, hatta kalabalığın gözünden peçeyle gizlenmiş birkaç da kadın vardı. Avluya adım attığımda gözleri beklentiyle bana çevrildi. Elimi kaldırarak onları selamladım, tezahürat yapmaya başladılar.

Şehrin kapısından çıkıp Tiryns’in boş ovalarında ilerlerken kalabalık da beni takip ediyordu. Sonunda ovaların yerini ormanlık tepelere bıraktığı yere geldim. Gaia’nın yeryüzünü yaran kemikleri gibi gökyüzünü delip geçen çorak bir tepeye yaklaştım. Atalante’yle yolculuk ederken bu tepenin yakınından geçmiştım ama Atalante hep böyle çorak bir yerde av hayvanı bulunmayacağını söyleyerek buradan uzak durmaya özen göstermişti. Sarayda daha da kötü söylentiler dolanıyordu. Yaşlı kadınların yeni ayın görüldüğü gecelerde orada Tanrıça Hekate’ye köpek yavruları kurban ettiği ve zaman zaman karasevdaya tutulmuş kızların kendini tepeden aşağı attığı söyleniyordu. Canavarın benimle buluşacağı, son hamlemi yapacağım yer burasıydı.

Eh, ben ne köpek yavrusu ne de karasevdalı bir kızdım. Kaderimle yüzleşmek için yürümeye başladım.

Yol dar ve taşlıktı, tepeye tırmanırken birkaç kez taşların üstünde kaydım. Güneşin sıcaklığı erimiş altından bir örtü gibi üzerime çökmüştü. Rüzgâr kılıfımdaki okları takırdatıyor, saçlarımı yüzüme savuruyordu. Beni buraya kadar takip eden kasaba halkının çoğunun geride kaldığını görünce hayal kırıklığına uğradım. Sonunda tepeye vardığımda kendimi düşmanımı ilk kez görmeye hazırladım. Kıvranan yılanlardan saçları olan bir gorgon mu yoksa aslan gövdeli büyük bir sfenks miydi?

Ama beni karşılayan sadece boşluktu. Aşağıdan esen rüzgâr yüzümü yalıyordu. Canavardan eser yoktu.

Dönüp geride bekleyen seyircilere bakınca birden utanca kapıldım. Prenses Psykhe'nin bir canavar tarafından hiçe sayıldığı bu güne dair nasıl bir hikâye anlatacaklardı?

Kılıcımı kınından çekip çın çın öten bir sesle bağırdım. "Ben Mikenli Psykhe, meydan okumana cevap vermek için geldim!"

Aldığım tek yanıt sesimin uzak yankılarıydı. Yanaklarımın yandığını hissederek kılıcımı indirdim.

Sert bir rüzgâr önce giysilerimi dalgalandırdı, sonra da fırtınaya dönüştü. Saçlarımı savurup giysilerimi çekiştirmeye başladı, sonra daha da şiddetlendi. Kılıcı elimden koparıp savurdu. Ayaklarım yerden kesilirken birden ağırlığımı kaybettiğimi hissettim. Rüzgar beni dalgalara kapılmış bir taş gibi havada savurmaya başladı. Kendimi toparladığım zaman yeryüzünün altımda uzaklaştığını, izleyenlerin şoke olmuş yüzlerinin küçülüp nokta kadar kaldığını gördüm.

Boğazımdan yükselen çığlığı bastırdım, bağırmanın faydası olmazdı. Durumumu gözden geçirmeye çalıştım. Etimi kavrayan pençeler, zırhımı delen dişler yoktu. Sadece havada süzülüyordum, sanki suyun içindeydin. Bildiğim hiçbir canavar böyle bir şey yapamazdı, yine de ne olur ne olmaz diye çizmemin içindeki bıçağı çıkarmaya çalıştım.

"Kıpırdanmayı bırak. Seni taşımayı iyice zorlaştırıyor."

Ses dört bir tarafımdan geliyor gibiydi. Erkek sesiydi, ahenkliydi ama öfke doluydu. Nereden geldiğini anlamak için hızla başımı çevirdim.

"Kimsin sen?" diye sordum. "Seni kim gönderdi?"

Cevap gelmedi, sadece boşluk ve sessizlik vardı. Sahil altımdan hızla geçerken tek yapabildiğim hayret etmektir. Yukarıda kabarık bulutlar, mavi ufku bir otlaktaki koyun sürüsü gibi kaplıyordu. Soğuktan tüylerim diken diken olsa da duyduğum heyecan beni ısıtıyordu. Böcekler tarafından kurulmuş benzeyen minicik köylerin ayaklarımın altından geçişini izledim. Sol tarafımda güneş

ışığı sonsuz bir denizin üzerindeki yıldızlar gibi parlıyordu. İçim hayranlıkla doldu; bunlar son anlarım olsa bile en azından hiçbir ölümlünün göremediği şeyleri görerek ölecektim.

Bana saatler gibi gelen birkaç dakikanın ardından toprağa doğru alçaldığımı fark ettim. Kalbim deli gibi atıyordu, kendimi can yakan bir düşüşe hazırladım ama ayaklarım toprağa yavaşça basınca şaşırdım. Suyun sürüklediği şistlerle kaplı bir kumsaldaydım.

Bedensiz ses bir kez daha konuştu. "Seni bekleyene git. Karanlık çökünce gelecek."

Nerede olduğum hakkında hiçbir fikrim yoktu, tek bildiğim Miken'den çok uzakta olduğumdu. Kayalıklara bakınca yukarıda bir ev gördüm. Kavisli teraslar, kayaların oluşturduğu doğal çıkıntılar gibi görünüyordu ama kusursuzluklarına bakılırsa doğal güçlerden ziyade bilinçli bir zekâ tarafından yapılmışlardı. Uçurumun kenarına denize bakan yüksek verandalar oyulmuş, açık renk kayalıklara kare şeklinde pencereler açılmıştı. Sanki ev doğrudan uçurumun kenarına oyulmuştu, deniz suyunun kıyıda mağaralar ve koylar oluşturduğu gibi.

Nereye gelmiştim? Böyle bir yeri ne tür eller yapmıştı? Ürpereyerek elimi kılıcıma attım ama sonra kılıcımın gittiğini hatırladım.

Yüksekteki eve bir merdivenle çıkılıyordu, basamaklar uzun yıllar boyu yıpranmış kayalıklara oyulmuştu.

Seni bekleyene git, demişti gizemli ses. Zaten fazla seçeneğim de yoktu; gidecek başka yer yoktu ki. Bir canavarla mı yoksa mucizeyle mi karşılaşacağımı bilmeden basamakları çıkmaya başladım.

Merdiven dik ve uzundu, öğle güneşi o kadar yakıcıydı ki sonunda gözlerime ter damlamaya başladı. Elimin tersiyle terleri sildim. Ne bitmez yolmuş diye söylendim kendi kendime. Burada kim yaşıyorsa kanatları olmalıydı.

Tepeye varınca çiçeklerle dolu saksıların kapladığı bir avludan geçtim, dirseğimin dibinde bir ses duyunca sıçradım. Başımı çevirince mavi-yeşil renklerde güzel bir tavus kuşunun bana baktığını gördüm, sonra dönüp yine yerdeki tohumları gagalamaya başladı.

Uzun ve görkemli bir kuyruk, kuşun arkasında sürükleniyor, hareli gözlerin her biri güneşte parlıyordu. Avluda gezinen başka tavus kuşları da vardı, acaba bu tuhaf evin sahibinin kim olduğuna dair bir ipucu muydular? Tavus kuşları Tanrıça Hera için kutsal-
dı ama bildiğim kadarıyla Hera maymun iştahlı kocasıyla birlikte Olimpos Dağı'nda yaşıyordu, ıssız bir sahilde değil.

Sonunda bu görkemli, gizemli evin kapısına vardım, demir kakmalı ağır meşe kapı, kayaya gömülmüştü. Açmayı denedim ama kilitliydi. Öğle güneşi amansızdı, tenimi yakıyor, kavrulmuş boğazımı kurutuyordu. Sığınacak bir yere ihtiyacım vardı, başka türlü mümkün değildi. Kapıya sert bir tekme indirip kilidi tutan parçayı kırdım. Bu *xenia*'yı, misafirperverliğin kutsal yasalarını ihlal etmek demekti ama ev sahiplerinin anlayış göstereceğini umuyordum.

Gözlerim karanlığa alışınca evin iç taraflarına doğru baktım ve rahat bir koltuğa kurulmuş olan tekir bir kedi gördüm. Beni görünce merakla miyavladı, koltuktan atlayıp bacaklarıma süründü, bir kovandaki mutlu arılar gibi sesler çıkararak mırılıyordu. Elimi uzatıp başım okşarken kendimi nedense güvende hissettim. Bu kadar dost canlısı bir kedi, huzura ve güvende yaşamaya alışkın olmalıydı. Burası belki de iyi kalpli bir münzevinin ya da inzivaya çekilmiş bir mistiğin eviydi.

Evin güzelliğine hayran kalarak araştırmaya devam ettim. Beyaz badanalı duvarlar yukarı doğru kıvrılarak devasa bir yaratığın karnına benzeyen kubbeli bir tavan oluşturuyordu. Kemerli bir kapıdan geçerken elimi çerçevede gezdirdim, taş bir çocuğun yanağı kadar pürüzsüzdü, oymacı aletlerinin açtığı tek bir gedik bile yoktu. İçeriye doğru rizom gibi yayılan diğer odaları görebiliyordum. Sağ tarafımda içeri hava girsin diye açılmış geniş penceler vardı. Daha yukarıda kayaların içine yerleştirilmiş renkli camlar görünüyor, mağara evin içine mavi, kırmızı ve sarı renkte muhteşem ışık hüzmeleri süzülüyordu.

Deniz kenarındaki uçuruma yapılmış bir evin nemli ve rutubetli olması beklenirdi ama bu ev aydınlık ve sıcacıktı, içeride

ferah bir tuz kokusu vardı ve teraslardaki güllerin hafif kokusuyla doluydu. Daha önce hiç görmediğim canlı desenlerin dokunduğu büyüleyici güzellikteki halılar ayaklarımın altında hışırdıyordu. Kusursuzluklarına gölge düşüren tek bir hata ya da leke yoktu.

Evin sakinlerine dair hiçbir iz yoktu. Ne kurusun diye asılmış çamaşırlar, ne de yıkanmayı bekleyen kirli tabaklar. Uzun ahşap bir masanın bulunduğu bir odadan geçtim, sandalyeler masmavi sulara bakan geniş bir pencerenin önüne koyulmuş olan masanın etrafına düzgünce yerleştirilmişti. Penceresi olmadığı için daha karanlık olan başka bir odada temiz örtüler serilmiş büyük bir yatak buldum. Bir sonraki odada yeni hazırlanmış bir banyo vardı, taze gül yapraklarının yüzdüğü sudan buharlar yükseliyordu.

Böyle bir evi ancak bir şair hayal edebilir, böyle bir yer ancak en çılgın düşlerde var olabilirdi. Tek bir kusur bulamıyordum, tavanda tek bir küf lekesi ya da çatlak bile yoktu. Burada kim yaşıyordu? Böyle bir servete kim hükmediyordu?

Büyük masanın olduğu odadan tekrar geçerken nefesim kesildi. Daha az önce masa boştu. Şimdi ise zengin bir sofraya kurulmuştu: Göz kamaştıran bir kuzu kızartma, sarma, üç farklı çeşit ekmek ve kavrulmuş rengârenk sebzeler. Böyle bir sofraya ancak gürültülü bir mutfakta çalışan kalabalık bir ekip tarafından hazırlanabilir ve koşturutan hizmetçiler tarafından kurulabilirdi ama evin sessizliği hiç bozulmamıştı.

O sabahtan beri hiçbir şey yememiştim. Karnımdan kurt uluması gibi sesler gelmeye başladı, etrafıma bakındım. Eh, madem bu ziyafete sahip çıkacak kimse yoktu o zaman ben el koyacaktım. Hemen yiyeceklere saldırdım, ekmeği ellerimle koparıp yiyeceklerle bandırarak yemeye koyuldum. Tatlı su dolu ibriği kafama dikip sular çenemden damlayana dek kana kana içtim.

Karnım doyunca oturup durumumu gözden geçirdim. Bu Nestor'un işi olabilir miydi? Ya evliliğe karşı çıkmam, kaçırılmamla sonuçlandıysa? Ama burası kesinlikle Pylos değildi, ayrıca hiçbir kraliyet konutunda muhafızlar ve görevliler eksik olmazdı.

Evin etrafını bir kez daha gözden geçirme niyetiyle geldiğim yoldan geri döndüm. Gelirken kırdığım kapının tekrar menteşelerine oturduğunu, ahşabın sapasağlam olduğunu görünce şoke oldum. Ellerimi şaşkınlıkla pürüzsüz ahşabın üstünde gezdirirken ensemdeki tüyler diken diken oldu. Böyle kusursuz bir tamirat günler alırdı, tabii başarılılabirise.

Dehşete kapılmam gerekirdi ama burası korku uyandırmayacak kadar sakin bir yerdi. Yine de beni buraya getirenin bir canavarın yarattığı tehdit olduğunu unutamazdım. Gardımı düşüremezdim; tetikte olmam gerekiyordu.

Pencerenin yanına oturup güneşin uzak ufukta batışını izledim. Gölgeleer uzuyor, canlı renkler soluk tonlara dönüşüyordu. Geceyi bu tuhaf yerde geçireceğime dair gitgide netlik kazanan gerçeğı kabullendim. Karanlığın ne getireceğı bilinmese de burada olmak, ormanda olmaktan daha iyiydi.

Kafamda bir plan oluşturmaya koyuldum. Terasta küçük bir ocak, yanında da bir maşa görmüştüm. Karanlık koridorlardan geçip maşayı aldım ve penceresiz yatak odasına gittim. Hiç değilse buranın sadece bir girişı vardı.

Kapıyı kapatıp arkasına alçak bir sandık ittim. Biri içeri girmeye kalkarsa kapı sandığa takılacaktı. Ben de harekete geçecektim.

Yatağı oturdum, gözümü dört açarak olduğum yere büzüldüm. Çizmemin içine soktuğum bıçağı çıkarıp bir elime aldım, diğer elimde de maşa vardı, çatışmanın kaçınılmazlığı sinirlerimi geriyordu. Bu tuhaf evin efendisi döndüğünde hazır olacaktım.

EROS

O akşam eve döndüğümde Zephyros beni bekliyordu. Terasın korkuluklarına yaslanmıştı, akşamın son ışıkları yüzünde oynaşıyor, takındığı kendini beğenmiş sırtışı ortaya çıkanyordu.

“İçeride seni bir sürpriz bekliyor” dedi ahenkli bir sesle.

Kaşlarımı çattım. “Yatağıma garip periler ya da satirler bırakmak lanetin etkisini hafifletmez.”

Zephyros abartılı bir öfkeyle elini göğsüne götürdü. "Öyle bir münasebetsizlik yaparmışım gibi. Hayır hayır dostum. Sana prensesin kendisini getirdim."

Donup kaldım, panik akkordan bir bıçak gibi kaburgalarıma saplandı. "Psykhe mi?"

"Ta kendisi!" dedi arkadaşım gülümseyerek.

Afallayarak sessizce yüzüne bakakaldım, bu şimşek çakması ile gök gürültüsü arasında oluşan türden bir sessizlikti.

"Zephyros" dedim, sakince konuşmaya çalışsam da sesim soğuk çıkıyordu. "Aklm da rüzgârların gibi gidip geliyor mu?"

"İstedığinin bu olduğunu sanıyordum" dedi Zephyros yapmacık bir şirinlikle.

"Çirkin bir ot bulsaydın tohumlarını teras bahçeme eker miydin?" dedim dişlerimi sıkarak. "Beni hasta edecek bir yiyeceği, yemekte bana ikram eder miydin? Öyleyse neden bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyorsun?"

"Aa, hadi ama dostum" dedi Zephyros. "Bir teşekkürü hak etmiyor muyum? Psikhe artık senin." Yüzünde fesat bir gülümseme belirince bunun bir hata olmadığını anladım. Ona vermem gereken panzehir yüzünden beni affetmemişti.

Elimi öfkeyle saçımdan geçirdim. "Birbirimizin yüzüne bakarsak mahvolduk demektir. Ve şimdi Psikhe benim *evimde*."

Zephyros parmağını salladı. "Bu sorun birbirinizi gerçekten görmeniz durumunda geçerli, değil mi? Onu gece ziyaret edersen ortada sorun morun kalmaz! Evindeki bütün lambaları söktüm bile."

Ağzım açık kaldı, aval aval yüzüne baktım. "Psykhe neden bir gölgeyi kabul etsin ki? Kim olduğumu bilmiyor."

"Endişelenme" dedi Zephyros. "Ölümlü kadınların gönlünü almak kolaydır, hem buna da bir çare buldum. Ona yeni kocası olduğunu söylersen sorun etmeyecektir."

Aslında çoğu ölümlü kadın bunu sorun ederdi. Ama Zephyros, insan kadınların eğilimleri hakkında pek az şey biliyordu, ben daha da az biliyordum. Evliliğin nitelikleri insan toplulukları arasında büyük farklılıklar gösteriyordu ve ben bu farklılıkları asla

ayırt edemiyordum. Evlilik Hera'nın uzmanlık alanıydı; benim alanım ise arzuydu ve arzu her yerde aynıydı.

Zephyros beklentiyle bana bakıyordu. Tuzağını kurmuştu, benim de artık bu tuzağa düşmekten başka seçeneğim yoktu.

Ama belki de her şey kaybedilmiş değildi. Psykhe'yi, zarif boyununu, siyah saçlarını ve hiç erişemediğim ince ayak bileklerini düşündüm. Burada olması hiç beklemediğim bir armağan, düşünmeye asla cesaret edemediğim bir olasılıktı. Bu işin iyi bitmeyeceğini bilsem de içimde tuhaf bir duygu uyandı. Az sonra bu duygunun umut olduğunu anladım.

"Zephyros" dedim yavaşça, gözlerimi kapatıp burnumu ovuşturdum. "Bu şimdiye dek duyduğum en aptalca fikir. Eğer aptalca planın geri teperse seni bir kirpiye âşık ederim."

Yanından geçip eve girdim.

PSYKHE

İstemesem de devam eden sıcak ve tıka basa dolu midem yüzünden içim geçiyordu. Birkaç kez başımın göğsüme düştüğünü fark ettim, bıçak neredeyse elimden kayıyordu.

Sonra koridordan gelen ritmik ayak seslerini duydum. Bıçağı ve maşayı sıkıca kavrayarak doğruldum. Bu saatte oda o kadar karanlıktı ki burnumun ucunu bile göremiyordum. Ama ışığın yokluğu diğer duyularımı keskinleştiriyordu.

Dinle, demişti öğretmenim Miken ormanındaki ilk dersimizde, ben de şimdi öyle yapıyordum.

Taş zeminde ilerleyen çıplak ayakların sesini tam olarak seçebiliyordum; pençeler, toynaklar ya da sürünen bir yılan değildi, bunlar insan ayağıydı. Sertçe basışlarına bakılırsa bir erkeğe aittiler. Yavaşça ilerliyor, zaman zaman bir şey arıyormuş gibi duruyordu. Sonra koridorda kapıma doğru yaklaşımaya başladı. Nefesimi tutup bekledim.

Kapı gıcırdayarak açılırken önüne koyduğum sandığa çarp-
tı, yabancı hafifçe homurdandı. Sesten, boyunu tahmin etmeye

çalıştım, sonra maşayı kafasının olması gereken yere fırlattım. Maşa sert bir şeye çarptı.

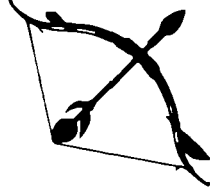
Önce acı dolu bir erkek çığlığı geldi, ardından bedeninin gümbürtüyle ayağımın dibine devrildiğini duydum. Parmaklarım bir saç tutamına dolanana kadar elimi aşağı doğru uzattım, sonra başını yukarı kaldırıp bıçağın soğuk ucunu boğazına dayadım.

“Ben Miken Prensesi Psykhe” dedim. “Sen kimsin?”

Yabancı cevap vermedi. Yutkunma sesi duydum, gırtlığının bıçağın metalinde inip kalktığını hissettim. Korkutmak için bıçağı boğazına biraz daha bastırdım.

“Kocan” dedi sonunda.

8

PSYKHE

Bıçak neredeyse elimden düşüyordu.

“Kocam mı?” dedim kafamı çalıştırarak. Bu Nestor değildi, bu kadarından emindim, ses çok genç ve yabancıydı. Son birkaç gündür olanlar zihnimde belirip yeni baştan şekillendi. Bu tuhaf yere uçuşum, bir eşin baba evinden aniden ayrılması yeni bir anlam kazandı.

Yaşlı kralla evlenmeyeceğimi bildirdiğim gece annemin söylediklerini hatırladım. *Aklımda başka talipler de var. Her şey çok güzel olacak.*

Annem, babamın isteğini hiçe sayarak benim için daha iyi bir koca mı ayarlamıştı? Tören olmaması beni pek de rahatsız etmezdi ama annem bana planundan neden bahsetmemişti? Ama zaten annemin ilk seçiminden de hiç memnun kalmamıştım.

“Evet, kocan” dedi ses. “Şimdi, bıçağı boğazımdan çekip ayağa kalkmama yardım edersen çok memnun olurum.”

Bıçağı çekip saçını bıraktım, kalkmasına yardım etmek için elimi uzattım. Evliliğin incelikleri hakkında pek bir şey bilmesem de damadı bayıltmanın bunlara dahil olmadığına emindim. Tuttuğum el kesinlikle bir insana aitti, odanın karanlığı bir siluetten fazlasını görmemi engellese de gelip yatağa otururken şeklini şemalini hissedebiliyordum. Ben de yanına oturdum ama aramıza mesafe koydum.

“Kimsin sen?” diye sordum tekrar, bir yandan da annemin uygun bulabileceği tüm genç adayları aklımdan geçirmeye çalışıyordum. “Adın ne? Babanın adı ne? Hangi şehirdensin? Şu anda neredeyiz?”

“Hiçbir şehirden değilim, babamın kim olduğunun da bir önemi yok.” Ses yumuşak ve ahenkliydi ama söyledikleri beni afallatmıştı. Bir adam, babasını tanımayabilirdi ama Yunanlılar için bir şehrinin olmaması kafanın olmaması gibi bir şeydi.

“Hiç değilse adını söyle” dedim.

“Adımı mı?” dedi ses, üstelememi beklemiyormuş gibi duraksadı.

“Evet!” diye haykırdım deli gibi atan kalbimin kıskırtmasıyla.

Uzun bir sessizlik oldu. “Adım Cupid” dedi sonunda görünmez yabancı. “Ben bir tanrıyım, küçük bir tanrı, deniz ve uçurumlar tanrısı.”

Bıçağı indirmekle iyi etmiştim çünkü dermanı kesilen parmaklarımın arasından kayıp düşeceği kesindi. Sanki bir rüyadaydım. Bir tanrı ha! Küçük bir tanrı da olsa ilahlarla oyun olmazdı. Ben ise az önce boğazına bir bıçak dayamıştım!

Ama kocam olduğunu söylemişti. Kafam allak bullak olmuştu. Annem böyle bir evliliği nasıl ayarlamış olabilirdi? İnsan bir tanrıya nasıl bir çeyiz sunabilirdi?

“Cupid, dürüst olmam gerek” dedim yavaşça. “Sana nasıl bir eş olurum bilmiyorum. Kamp ateşinde et pişirmek dışında hiç yemek yapmadım. Berbat bir dokumacıyım. Ev çekip çevirmek hakkında hiçbir şey bilmem.”

“Bunlar benim için önemli değil” dedi Cupid. “Bu ev kendi kendini çekip çeviriyor, eminim sen de görmüşsündür.”

Deli gibi atan kalbim göğsümden fırlayacak gibiydi. Cupid’in sesi sakindi, niyeti anlaşılmıyordu. Ne demek istediğini anlamak için yüzünü görebilmeyi isterdim. “Burada hiçbir şey göremiyorum” diye sızlandım elimi yüzümün önünde sallayarak. Hareketten en ufak bir iz göremedim. “Hemen bir lamba yak.”

“Hayır!” Korkuyla irkildiğini hissettim. “Bu evde lamba yakmak yasaktır.”

Afallamıştım. "Neden?"

"Yüzümü görürsen yanarsın" dedi yeni kocam, sesinin birden gerginleşmesi içimi ürpertti. "Zeus gerçek yüzünü göstererek Semele'yi nasıl küle çevirdiyse sen de bana bakarsan öyle yok olacaksın. Keşke böyle olmasaydı ama yapacak bir şey yok. Bana inanmalısın."

Bahsettiği hikâyeyi biliyordum. Tanrı Dionysos'un ölümlü annesi Semele, gizemli âşığı Zeus'un gerçek yüzünü görmek istemişti. Göklerin kralı sonunda razı olunca Semele onun parlaklığı karşısında yanıp küle dönmüş, doğmamış oğlu da hayatta kalması için Zeus'un baldırına dikilmişti.

Ama Cupid şimşek tanrısı yüce Zeus değildi, yeryüzünün küçük tanrılarından biriydi. Ayrıca tanrılar isterse kendilerini ölümlülere göstermenin bir yolunu bulurdu.

"Demek beni karın olarak kabul edip evine getirdin" dedim yavaşça. "Yüzünü görürsem yok olacağımı bile bile. Bir evlilik için zayıf bir temel gibi görünüyor."

EROS

Kabul etmeliydim ki Psykhe haklıydı. Kim göremediği bir eş isterdi ki? Gerçekten kötü bir başlangıçtı.

Yine de Psykhe'ye gerçeği söylemek elimden gelmedi, tıpkı gerçek ismini de söylemediğim gibi. Şu anda yanında olmak, onunla konuşmak açık bir yaraya benzeyen özlemimi şifalı bir merhem gibi yatıştırmıştı. Bana getirilmesinin gerçek nedenini bilseydi muhakkak çıkıp giderdi. Ürpererek bu düşünceyi aklımdan attım. Hayır, onu şimdi kaybedemezdim.

"Burası senin için en güvenli yer" dedim. En azından bu yalan değildi. Afrodit, Psykhe'nin lanetlenmediğini öğrenirse bizi cezasız bırakmazdı. Onu daha büyük bir tehlikeden koruyacaksa bir yalandan bir şey olmazdı. "Peşinde bir canavar var, korkunç bir canavar."

Bu ciddi sözlerimin Psykhe'yi yatıştıracaklarını sanmıştım ama hemen yanıldığımı anladım. Bir gümbürtüyle yataktan atladığını,

sonra da heyecandan yerinde duramıyormuş gibi karanlık odada çılgınca volta atmaya başladığını duydum. Bir tangırtı, ardından da bir tıslama sesi geldi, ayak parmağını çarpmış olmalıydı. Sonra yatak göçtü, Psykhe yatağın üstüne atlayıp ellerimi tuttu.

“Bu canavarı nerede bulacağımı bana söylemen gerek” dedi vahşi bir sesle. “Miken köyünü yok eden de bu canavar olmalı. Böyle canavarlarla savaşmak için eğitildim. Hakkımdaki kehanete göre tanrıları bile korkutan bir canavarı yok etmeye yazgılıyım.”

Sözlerini vurgulamak için ellerimi daha da sıkı. Ellerin ne kadar pürüzlü olduğunu fark edince şaşırdım. Nasırlara alışkın değildim, Psykhe’nin küçük elleri ise gördüğü eğitim yüzünden sertleşmişti. Ama lanet, Psykhe’nin dokunuşuyla canlandı, içimi bir ateş sardı, ne kadar tehlikeli olduğunu bilsem de yüzyıllardır hissetmediğim bir coşkuya kapıldım. Reddederse Psykhe’yi burada nasıl tutacağımı bilmiyordum. Belki de düşüncesizce bir şey yapmasın diye onu kısa bir süreliğine ağaca çevirebilirdim.

“Ee?” Psykhe’nin sesi aramızdaki karanlığı böldü, elleri ellerimden kayboldu. Dokunuşu olmayınca vücudumu saran sıcaklık da çekildi; lanet, yeniden ruhumun içindeki kederli ulumalarına döndü. “Beni o canavara götüreceksin, değil mi?”

“Benimle kal.” Kelimeler ağızımdan kendiliğinden döküldü, sesimin yalvarır gibi çıktığını fark edince dehşete kapıldım. Tanrılar yalvarmaz, yani genelde, ama son zamanlarda hayatım nahoş yeniliklerle dolmuştu. “Bunu yarın daha ayrıntılı konuşabiliriz. Biraz daha kal” dedim. “Ne de olsa bu bizim gerdek gecemiz.”

PSYKHE

“Gerdek gecemiz” diye tekrarlardım, birden ağızım kurudu. “Eminim sen de... Kocalık vazifelerini yerine getirmek için buradasındır.”

Tanrıların, beğendikleri ölümlü kızlara neler yaptığını duymuştum. Helen’in de böyle bir ilişkinin meyvesi olduğu söylenirdi. Bir

canavardan çok daha tehlikeli bir varlıkla karşı karşıya olabileceğimin farkına vardım.

Ama sonra sevgilileri hakkında fısıldaşıp gülüşen hizmetçi kızları hatırladım. Akşamları sarayın bahçesinde kol kola yürüyen annemle babamı düşündüm. Cupid hiç acımasızlık sergilemiyordu ve korku, içimde merakla savaşımaya başlamıştı.

"İtiraf etmeliyim ki aklımdan geçmişti" dedi görünmez kocam. "Gerçi kafama vurduğun için artık uyumayı tercih ederim." Yan tarafına uzandığını, altına girdiği örtülerin kıpırdadığını hissettim.

Omuzlarım gevşedi, rahat bir nefes aldım.

Az sonra Cupid sordu, "Bütün gece oturacak mısın, yoksa biraz uyuyacak mısın? Gecelik istiyorsan ev senin için tedarik eder."

Kendime bir baktım. Karanlıkta bir şey göremesem de üstümde hâlâ o sabah giydiğim yıpranmış deri zırhın olduğunu biliyordum. Bu yabancınn önünde üstümü değiştirdiğimi düşününce, güya kocam olsa da yanaklarım utançla yandı.

"Öyle şeylere ihtiyacım yok" dedim. Dikkatle örtülerin üstüne uzandım ve bu örtülerin annemle babamın Miken'deki örtülerinden bile kaliteli olduğunu fark edince şaşırdım.

"Bir isteğim daha var" dedim tavana bakarak. "İyi olduğumu haber vermek için annemle babama mektup yazmak istiyorum."

"Öyleyse sana kâğıt, kalem ve hızlı ulak şahinler vereyim. Güneş doğduğunda gitmiş olacağım ama ev neye ihtiyacın olursa karşılar. Karanlık çökünce yine gelirim." Cupid yan tarafına döndü ve başka bir şey söylemedi.

Hayatımda kendimi hiç uykudan bu kadar uzak hissetmemiştim. Vücudum heyecanla uğulduyordu. Kocam olduğunu söyleyen tanrı hakkında ne düşünmem gerektiğini bilmiyordum ama konumumdaki bu değişiklik, beni kaderimdeki kahramanlığa biraz daha yaklaşıtıyordu. Efsane olmamı garantileyecek canavarın izini bulmuştum. Cupid bu canavarı bildiğini iddia ediyordu, öyleyse beni ona götürmesini sağlayacaktım.

Ama Cupid'in beni buraya getirmek için kendi nedenleri vardı, olayların anlayışımın ötesinde şekillendiğini hissediyordum.

Cupid'in sessiz soluklarının geldiği yere baktım. "Hakkında hiçbir şey bilmiyorum" dedim. "Nelerden hoşlanırsın? Nelerden hoşlanmazsın?"

Çarşafların yanımda hışırdadığını duydum. "Şey" diye mırıldandı Cupid. "Okçuluk konusunda yetenekliyimdir. Kedileri ve kuşları severim ama köpeklerden hoşlanmam..."

Başımı yastıktan kaldırdım, merakım kabarmıştı. "Okçuluğu ben de severim."

"Öyleyse belki bir ara birlikte talim yaparız" diye mırıldandı Cupid dili dolaşarak. Az sonra yattığı taraftan hafif horultular yükselmeye başladı. Tanrıların horladığından haberim yoktu.

Cupid uyurken bir strateji geliştirmeye çalıştım. Yarın Miken köyünü yok eden canavarı aramaya devam edecektim. Kılıcım kaybolmuştu ama belki bir mızrak ya da yay bulabilirdim. O yarattığı bulup öldürecektim, o zaman her şey bir anlam kazanacaktı.

Bir daha uyuyamayacağımdan emin olsam da yorgunluğumun yanı sıra yatağın yumuşaklığı ve Cupid'in düzenli solukları da beni gevşetti. Sonunda gözlerim kapandı, derin bir uykuya daldım.

EROS

Karanlıkta birini diğeriyle karıştırabildikten sonra tanrılarla ölümlüler arasındaki fark üzerine ne söylenebilir ki? Bunu hep merak etmişimdir. Görme duyusu tanrıların gerçek kimliğini ortaya çıkarır; çünkü güzelliğimiz ancak tanrılarda görülecek kadar göz kamaştırıcıdır ama karanlıkta her şey eşittir.

Şafaktan önce kalktım, bütün gece deliksiz uyuduğumu fark edince hayrete düştüm. Lanetin yarattığı ezici özlemin pençelerini içime geçirmesini bekledim ama böyle bir şey olmadı. Tersine içimde sadece tatmin olmuş bir arzunun verdiği hoş hisler vardı. Doğrulup yan tarafıma baktım, Psykhe hâlâ yanımdaydı.

Kapı dün geceki karşılaşmamızın ardından açık kalmıştı, güneşin donuk sarı ışığı koridoru aydınlatıyordu. Psykhe kollarını ve bacaklarını iki yana açarak örtülerin üstüne tuhaf bir şekilde

yayılmıştı, üstünde hâlâ o gülünç ve pis zırh vardı ve bir kadına göre çok fazla yer kaplıyordu. Yine de tek düşünebildiğim güzelliği, dahası o uyurken sorularını yanıtlamaya çalışmadan lanetin yarattığı baş döndürücü zevkin tadım çıkarabiliyordum. Elimi çeneme dayayıp Psykhe'yi seyrettim.

Psykhe'yi seviyordum ama onunla ne yapacağımı bilmiyordum. Gürültücü, sabırsız, epeyce de şımarıktı. Bir şey dikkatini çektiği zaman acımasızdı, onu bir teriyerin fareyi yakaladığı gibi kapıveriyordu. Silahlara ilgi duyması tuhaftı. Ama Psykhe yanımdaydı, Afrodit'in gazabından uzaktı ve lanet, onun yanında kedi yavrusu gibi mırlıyordu. Şimdilik bu kadarı yeterliydi.

Şüpheler aklımı kemiriyordu. Neden ona yalan söylemiştim? Adım *Cupid* demiştim. Etrüsk kıyılarında bir yer vardı, yedi tepenin ortasına kurulmuş küçük bir köy, orada insanlar kesme mermer kadar düzgün bir dil konuşuyordu. Psykhe'ye söylediğim o dildeki, Latincedeki adımdı.

O gece dürüst olsaydım Psykhe ne derdi? Kendi yeteneğinin acısını çekmekle lanetlenmiş bir aşk tanrısını kocalığa kabul eder miydi? Tabii ki etmezdi. Kaçıp giderdi, bu riski göze alamazdım çünkü Afrodit'in onu bulacağından emindim.

Psykhe uykusunda kıpırdanıp dönünce düşüncelerimden sıyrıldım. Aydınlıkta oyalanmak tehlikeliydi. Aceleyle odadan çıktım.

Zephyros dışarıda beni bekliyordu. Sabahın soluk ışığında soğuk taşlara yaslanmıştı, tam olarak onu dün gece bıraktığım yerdeydi. Bütün gece orada mı kalmıştı?

"Küçük hediyemi beğendin mi?" diye sordu rüzgâr tanrısı fesatça sırıtarak. "Karasevdadan kurtuldun... Ne harika! Henüz bana teşekkür bile etmedin."

Zephyros bir at sineği kadar sinir bozucu olabilirdi ama yaptığı şaka sayesinde lanetin etkisine girdiğimden beri ilk kez huzurlu bir uyku uyuduğumu kabul etmek zorundaydım. Kayıtsızca omuz silktim.

"Şimdi gerdek gecenle ilgili her şeyi anlat bakalım." Zephyros ellerini beklentiyle yanaklarına koydu.

"Bana maşayla vurdu" dedim sakın bir sesle.

Zephyros güldü. "Ölümlüler kesinlikle sürprizlerle dolu, değil mi? Ama ben daha çok sonrasında olanlarla ilgileniyorum." Gözleri merakla parlarken kaşlarını oynattı.

"Hiçbir şey olmadı" dedim. "Yatıp uyuduk."

"Uyudunuz mu?" dedi Zephyros hayretle. "Onunla nihayet baş başa kaldıktan sonra arzularını tatmin edip ateşli bir sevişme yaşamadın mı yani? Neyin var senin? Psykhe'nin karşılık vereceğinden emin olmak istiyorsan belki de oklarından birini kullanmalısın."

Bu öneri karşısında öfkem tepeme sıçradı. Aklıma Anteia geldi, ilmiği boynuna geçiren narin parmakları. "Asla!" diye tısladım.

Zephyros başını yana eğdi. "Nedenmiş?"

Çünkü ona zarar vermek istemiyorum, demek istedim. Çünkü onu özgürce seçmesi gereken bir şeye zorlamayacağım. Ama o zaman lanet, pençelerini içime yeniden batracaktı.

"Kes şunu Zephyros" dedim, sabrım tükenmeye başlamıştı. "Psykhe'nin kafası karışık, üstelik evinden de uzakta. Hiçbir şey yapmak istemedi."

Zephyros bana dünyanın yaratılışından beri tanıdığı bir dosta değil de denizlerin derinliklerinden gelmiş bir okyanus perisine ya da ayak basılmamış ormandan gelen bir satire bakar gibi baktı. "Bunun daha önce bir önemi oldu mu ki?"

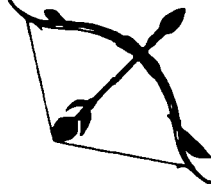
Haklıydı. Tanrılar bir ölümlünün, sevdiklerinin bile, düşüncelerini ya da duygularını ne zaman önemsemişti ki? Persephone okumla bir iyilik yapmamı istediğinde Adonis'in ne istediği umurunda bile değildi. Apollon da kıskançlık krizi geçirip Hyakinthos'u öldürürken genç adamın iyiliğini düşünmemişti.

Belki Prometheus, ölümlüleri gerçekten önemsiyordu ama Prometheus bir suçluydu ve işlediği suçlar yüzünden ağır şekilde cezalandırılmıştı.

Hangi tanrı bir ölümlü için kendi ihtiyaçlarını bir kenara bırakmıştı? Görünüşe göre ben bırakmıştım. Bu düşünce beni huzursuz etti.

Tanrıların aşk için tek bir kelimesi var ama belki daha fazlasını öğrenebilirler.

9

PSYKHE

Uyandığımda yanım boştu ve açık kapıdan içeri ışık süzlüyordu. Gizemli kocamdan hiç iz yoktu, bunun için rahatlamalı mıydım, yoksa hayal kırıklığına mı uğramalıydım bilmiyordum.

Üstümde hâlâ bir gün önceki zırh vardı ama yatağın yanındaki sehpanın üstüne katlanmış temiz bir kiton koyulmuştu. Tam üstüme göreydi, hem de en sevdiğim renkteydi, mavinin menekşe rengine çalan bir tonundaydı. Başka bir odada sıcak suyla doldurulmuş bir küvet buldum, suya çiçek yaprakları serpilmişti ve parfüm kokuları, yüzeyinden buhar gibi yayılıyordu.

Yıkayıp giyindikten sonra küvetin kenarına oturup sudaki yansımama baktım, kafasına maşayla vurulan benmişim gibi hissediyordum. Bir kasırga beni bu hayal gibi eve atmıştı. Bir tanrı, kocam olduğunu iddia etmişti. Kaderimi belirleyecek olan canavar peşimdeydi. Gün ışığında tüm bunlar inanılmaz geliyordu. Yine de kanıtlar inkâr edilemezdi, bedenimi saran kumaş kadar somuttular.

Düğün töreni olmamıştı ama herhalde tanrılar insanlarla aynı geleneklere uymuyorlardı. Belki Miken'e döndüğümüzde Cupid'le halkımın geleneklerine göre evlenebilirdik. Annemin böyle bir evliliği nasıl ayarladığını hâlâ anlayamıyordum ama en azından çirkin ve ihtiyar Nestor'a verilmemiştim.

Daldığım düşüncelerden sıyrılıp koridorda yürümeye başladım. Büyük meşe masaya vardığım zaman Cupid'in sözünü tuttuğunu

gördüm. Biz dizi yazı malzemesi –papirüs, mürekkep, kalem– etmek ve baldan oluşan kahvaltımın yanına itinayla sıralanmıştı. Dışarıda ulak şahinlerin kafeslerinden birbirlerine seslendiklerini duydum.

Karnımı doyurduktan sonra büyük bir merakla beni izleyen beyaz bir kedinin dikkatli bakışları altında hemen annemle babama bir mektup yazdım. *Ben iyiyim, bir şeyim yok, diye yazdım, sağ salım tanrı kocamın evine vardım.* Biraz düşündükten sonra İphigenia'ya da bir mektup yazdım. Uzun mesafeler beni İphigenia'dan ayırsa da yıllarca mektuplarımızda tüm sırlarımızı paylaşmıştık. Bununla birlikte kocam hakkında pek detaya girmedim çünkü daha ben de kocam hakkında ne düşünmem gerektiğini pek bilmiyordum.

Terasta bu mesajları kuşların ayaklarına bağladım. Sonra iplerini çözüp bulutsuz gökyüzünde kaybolmalarını izledim.

Şimdi ne yapacaktım? Oturup elimi çeneme dayadım. Kendimi boşlukta hissediyordum, bu daha önce nadiren hissettiğim bir duyguydu. Canavarın izini bulmak için can atıyordum ama Cupid'den daha fazla bilgi almadan bunun bir anlamı yoktu, Cupid de hava kararana dek dönmeyecekti. Balkonun kenarından dönmüştüm ki korkuyla geri sıçradım.

Evin kapısında bir yabancı duruyor, dikkatle bana bakıyordu.

Gözleri soluk maviydi ve kaygısızca bana dikilmişlerdi. Kemiklerinin üstünde kas ve kirişten başka bir şey yokmuş gibi incecikti, terasa dizilmiş tavus kuşlarının yaptığı gibi ayaklarının üzerinde ileri geri sallanarak beni inceliyordu. Bu adamın kocam olmadığını anlamıştım; bu, karanlıkta karşılaştığım kişiden daha inceydi ve onu görünce içime ateş basmamıştı. Ama bu yabancıнын bir tanrı olduğundan emindim.

Bunu nereden anladığımı tam olarak bilmiyordum. Kesinlikle yakışıklıydı, yüz hatları neredeyse doğaüstü bir hassasiyetle şekillenmişti ama bazı ölümlüler güzellikte tanrılarla yarışır. Belki de insanoglu, bizi yaratan Prometheus'tan bir miras olarak, taşıdığı kandan ötürü tanrılarını tanıyabiliyordur. Belki de bu, bir tavşanın bir şahinin gölgesini tanımasını sağlayan içgüdüünün aynasıdır.

Ama ben bir tavşan değildim. Ben bu evin hanımıydım, o yüzden de dimdik durdum. "Kimsin sen?" diye sordum.

"Aa, Psykhe!" dedi yabancı başını yana eğerek. "Ben de ne zaman uyanacaksın diye merak ediyordum. Uykuya hayli düşkünsün, değil mi? Seninle adamakıllı tanıştığımıza çok sevindim! Ben Zephyros." Gösterişli bir tavırla eğilip selam verdi.

Cupid'in aksine bu isim benim için tanıdıktı. Miken tapınaklarındaki yaşlı rahiplerin methiyelerine konu olan Zephyros, batı rüzgârlarının efendisiydi. Ama şaşkınlığım bir anda farkına vardığım şeyle gölgelendi. "Sesini tanıdım! Beni buraya sen getirdin!"

Zephyros başım salladı. "Öyle. Buraya alıştın mı diye bir bakayım dedim."

Öfke içimde alevlendi. "Miken'deki köyü yok eden de sen miydin?" diye sordum. Başkent Tiryns'e akın eden sığınmacıların kederli gözlerini hatırladım.

"Ya evet. Dikkatini çekmek için bütün evleri havaya uçurmak beni hayli uğraştırdı ama görüyorum ki işe yaramış." Pişmiş kelle gibi sırtınca öfkem daha da arttı.

"Köy mahvoldu ve ekim zamanı yaklaşıyor" diye hırladım. "İnsanlar evlerini kaybetti!" Saksılardan birini kafasına fırlatmak için kendimi zor tutuyordum. Bir tanrıyı öldüremezdim ama canını yakacağım kesindi.

"Öyle mi?" dedi bir kaşını yavaşça kaldırarak.

"Köyün yeniden inşa edilmesi için bunu telafi edeceksin." Miken'in saygıdeğer rahipleri olsa tanrılardan böyle cüretkâr taleplerde bulunmamam gerektiğini söylerdi ama yaptığı onca şeyden sonra Zephyros bunu bana borçluydu. "Sen bir tanrısın. Bana imkânın olmadığını söyleme."

Zephyros boş gözlerle yüzüme baktı. Sonra başını geriye atıp bir kahkaha patlattı ve eski bir dost gibi hafifçe sırtıma vurdu. "Bir ölümlü için fazla cesursun, değil mi? Eh, sanırım sana bir düğün hediyesi borçluyum. Hayli varlıklıyım ve zenginliğimi isteğin üzerine bu uğurda kullanacağım."

"Güzel" dedim, öfkem dinmeye başlamıştı.

Zephyros bakışlarını benden denize kaydırды. “Ayrıca, ölüm-lülerin acı çekmesinden zevk almıyorum” diye ekledi, benden çok denize ve gökyüzüne konuşur gibiydi, ince yüzü hafifçe yumuşamıştı. “Bir zamanlar onlardan birini sevmiştim. Adı Hyakinthos’tu.”

Geçmiş zaman kullanmıştı. Sırtıma bir ürperti yayıldı. “Ona ne oldu?” diye sordum.

“Apollon onu öldürdü.” Zephyros’un sesi donuk ve kasvetliydi.

“Of” dedim karnımda tuhaf bir boşluk hissederek. Bu beni neden bu kadar huzursuz etmişti? Halbuki tanrılarla içli dışlı olan ölümlülerin genelde yarım kalmış hayatlar yaşadıklarını biliyordum.

Ama artık ben de onlardan biriydim.

Zephyros hüzünlü ruh halinden sıyrılıp bana döndü. “Söylese-ne, kocan hakkında ne düşünüyorsun?” diye sordu, önceki neşesi geri gelmişti. “Sence yakışıklı mı? Çekici mi? Ona âşık mısın?”

Yanaklarımın yandığını hissettim. “Daha yeni tanıştık. Ama... Gerçekten nazik biri” dedim tereddütle. “Gerçi yakışıklı olup olmadığı bilemem çünkü yüzünü görmeme izin vermiyor. Yanıma sadece karanlıkta geliyor, lamba yakmayı da reddediyor.” Kelimeler onları tartma fırsatı bulamadan ağzımdan dökülüyordu.

Zephyros ciddi bir tavırla başını salladı. “Ah, evet. Lanet. Kocanın bu işi iyi idare ettiğini duyduğuma sevindim.”

“Ne laneti?” diye sordum kaşlarımı çatarak. Cupid böyle bir şeyden bahsetmemişti ama bu dün geceki tuhafıklarını açıklayabilirdi.

Zephyros geçiştirmek ister gibi elini salladı. “Birbirinin yüzünü görmemekle ilgili şu kural işte. Anlamışsındır herhalde.”

Hiç de anlamamıştım ama cevap almak için bu tuhaf tanrıya yalvaracak değildim. Ona Cupid’den de az güveniyordum. “Beni karanlığa hapsetmenin iyi idare etmek olduğunu sanmıyorum” dedim. “Kim yüzüne bile bakamadığı biriyle evlenir ki?”

“Aşk yüzünden aklı başından gitmiş biri” dedi Zephyros.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım. Kocam aşktan hiç bahsetmemişti, gerçi sesinde biraz sevecenlik hissetmiştim. Belki de onu bir

lanetin gazabını göze almaya iten şey aşktı ama birbirimizin yüzüne bakarsak bunun acısını çekecek olan bendim.

Tekrar Zephyros'a baktım. Yapmacık bir rahatlıkla terasın korkuluklarına yaslanmıştı, söylenmemiş sözlerle bir arı kovanı gibi titreşiyordu.

"Zephyros" dedim birden. "Kocam kim? Gerçekten kim?"

Zephyros sırttı. "Ben de bunu sormanı bekliyordum." Birden uzun parmaklı ellerinin birinde küçük bir şişe belirdi, incelemem için onu bana uzattı. "Bu iksir her şeyin aslını görmeni sağlayacak. Bunu içen kişi en karanlık gecelerde bile görebilir. Sanırım bu merakını gidermen için yeterli olur." Yüzüme bakıp kocaman sırttı, gözleri zevkle parlıyordu.

Şişeyi alıp gözden geçirdim, aşağı yukarı eğerek içindeki sıvının yavaşça hareket edişini izledim. Kaşlarımı çatıp şüpheyle Zephyros'a baktım.

Rüzgâr tanrısı, gözlerini devirip içini çekerek şişeyi benden alıp ağzını açtı. İmalı imalı bana bakarak sıvıdan bir yudum içip yuttu. Sonra gösterişli bir tavırla şişeyi tekrar bana uzattı.

"İşte" dedi. "Gördün mü? Zehirli değil."

Kollarımı kavuşturup çenemi yukarı diktim. "Sen bir ölümsüzsün, ben ise değilim."

Zephyros bana baktı. "Ölmeni isteseydim seni buraya getirmek yerine uçurumdan atardım. İnan bana, eğer ölürsen kocan yakamı asla bırakmaz, ayrıca bir ölümsüz çok uzun süre kin tutabilir."

Tekrar yarısı hâlâ dolu olan şişeye baktım. Merak, asi bir atmışım gibi mahmuzlarını içime sapladı. Kocamın kim olduğunu öğrenmek zorundaydım, bu istek beni yiyip bitiriyordu.

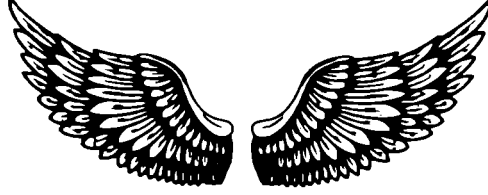
"Tabii korkağın tekiysen" dedi Zephyros kurnazca, "tentürü geri alırım."

Bu kadarı yetmişti. Şans cesurlardan yana olurdu, hem bir meydan okumayı ne zaman geri çevirmiştim ki? Kapağı bir kenara attım ve şişenin içindekini tek yudumda içtim.

Birden içimi bir ürperti sardı. Şişe elimden düşerken teras hızla genişlemeye başladı. Ama kemiklerim büzülüp yeniden

şekillenirken bile, kandırıldığımı anladığım halde, ne acı ne de korku hissettim. Zephyros'un kahkahalarla kınşan açık renk gözlerini gördüm ama düşüncelerim o anda tek bir emre indirgenmişti: Uç.

Kitonu arkamda bırakıp yükselmeye başladım, kanatlarım beni gitgide daha yükseğe taşıyordu.

EROS

Akşam karanlığında deniz kenarındaki eve döndüğümde Psykhe'yi orada bulmayı umuyordum. Belki masanın yanına yerleşmiş, belki de çoktan yatağa girmişti. Psykhe'nin sesini, belki de bana dokunacağını düşündükçe lanet coşuyordu.

Bulduğum şeyi hiç beklemiyordum: Parçalanmış mobilyalar, kırılmış tabaklar, hepsinin ortasında da Afrodit.

Zeytuni teni harcadığı efordan kızarmıştı, göğsü hızla inip kalkıyordu. Saçları, boğulmuş bir kadının gibi yüzüne yapışmıştı. Yüzyıllardır tanıdığım halde onu hiç böyle görmemiştim. Sıradanlaşmış gibiydi, neredeyse ölümlü gibi görünüyordu.

Psykhe, Psykhe nerede? Afrodit onu bulamamıştı, bu kadarı açıktı. Bulmuş olsaydı beni kızın parça parça edilmiş cesediyle karşılardı. Psykhe her neredeyse ben Afrodit'i defedene kadar akıllılık edip yerinde kalacağını umuyordum.

"Onu öldürdün" diye hırladı Afrodit. Sözcükler içinden kederin katıksız gücüyle koparıyor gibiydi. Gözleri kıpkırmızıydı ve şişmişti.

Kapıyı arkamdan kapattım ve onu aniden karşımda görmekten canım sıkılmamış gibi davranmaya çalıştım. "Sevgili anneciğim, ne demek istediğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Adonis!" diye haykırdı Afrodit. Adını söyleyince yanaklarından yeniden yaşlar akmaya başladı, elinin tersini ağzına bastırdı.

Geçtiğimiz aylarda ölen genç ölümlüyü hatırlamam biraz zaman aldı. Persephone'ye olan hediye mi. Adonis'i ben öldürmüşüm sayılmazdı, yaban domuzunun yüzünden ölmüştü. Ama Afrodit'in aradaki farkı dikkate alacağını sanmıyordum.

"Sevgilim" dedi tıkanarak. "Onu bir süredir görmüyordum. Beni ihmal ettiği için hesap sormaya gittiğimde öldüğünü öğrendim. Ölmüş!" Son sözleri feryat ederek söylerken uzun tınaklarını güzel yüzüne geçirdi. "Adonis öldü. Ona bir daha asla dokunamayacağım, bir daha hiç yanımda hissedemeyeceğim. Şimdi YERALTI Dünyası'nda soğuk bir sisten ibaret ve ben yapayalnızım." Sözleri yerini hıçkırıklara bıraktı.

Psyke'nin başına böyle bir şey gelse aklımı yitireceğimi bildiğim için kalbime bir sızı saplandı. Ama Adonis'in ölümünde oynadığım rolü Afrodit'e açıklayamazdım, bu yüzden aldırmıyormuş gibi yaptım. "Ah, ne yazık. Maalesef ölümlüler fazla uzun yaşamıyor. Zephyros da geçenlerde sevdiğini kaybetti. Belki ikiniz birbirinize teselli verebilirsiniz."

Afrodit gözlerini kıstı. Dudaklarını geriye çekerek dişlerini gösterdi, yanaklarına renk geldi. "Hepsi senin başının altından çıktı, değil mi?" dedi sertçe. "Ares, Hephaistos, şimdi de sevgili Adonis'im. İhanete artık tahammülüm yok."

"Yapma anne" dedim. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Yalan söylememem gerektiğini bilmeliydim. Düzenbazlık yeteneğime rağmen yalan söyleme konusunda hiçbir zaman iyi olmadım. Arzu yalan söylemez.

Afrodit sırtını dikleştirdi. "Yemin ederim" diye hurladı yeri göğü sarsan bir sesle, "dünyada en çok sevdiğin şeyi bulup yok edeceğim."

Evde hiçbir şey kımıldamıyordu, kedilerin en küçüğü bile. Afrodit, başını yukarı dikip bana bakmadan pencerelerden birine yürüdü. Sırtından çıkan beyaz kanatlar tavana doğru yükseldi. Bedeni küçülüp güvercin formunu aldı, uçup gitmeden önce evime dışkılamayı da ihmal etmedi.

Afrodit gidince hemen yerimden fırladım. *Psyke*. Psyke'yi

bulmam gerekiyordu. Korkudan deliye dönmüş bir halde odadan odaya koştum, Psykhe'yi Afrodite'nden bir veda hediyesi olarak tavan girişlerinden sallanırken ya da mermer zeminin üstünde parça parça bulacak mıyım diye endişeleniyordum. Ama hiçbir şey bulamadım ve bu çok daha kötüydü.

Açık pencelerin birinden bir rüzgâr akın etti. Sonra Zephyros'un şeklini aldı, arkadaşım elinde küçük bir şey tutuyordu. Bir kelebek.

"Yavaş, yavaş" dedi. Kelebek kanatlarını halsizce çırpıyordu. "Kendini çok yordu. Bir bardak getirsene."

Dediğini yaptım. Zephyros karmaşık bir manevrayla elindeki ni ters çevrilmiş bardağa aktardı. Sonra ikimiz de eğilip bardağın içinde kanat çırpın siyah-altın sarısı renklerdeki minik yaratığa baktık.

"Zephyros" dedim. "Bu benim karım olamaz, değil mi?"

Zephyros sırttı. "Tam üstüne bastın sevgili Eros. Kirke'den aldığım moli tentüründen biraz içti de, gördüğün gibi ruhu kelebek şeklini almış gibi görünüyor. Ne acayip değil mi? Psykhe gibi vahşi birinin..."

"Zephyros." Sabrım tükeniyordu. "Onu hemen eski haline getir!"

Aşk lanetini aklımdan çıkarmadan bardağı karanlık yatak odasına götürdüm. Karanlığa hapsediğimizde Zephyros'un havada bir hareket yaptığını hissettim.

Psykhe birden kollarımın arasında beliriverdi, soluk soluğa göğsüme yaslanmıştı. Bana tutunarak dengesini sağlamaya çalıştı, ben de onu sıkıca tuttum. Tüm hırçınlığına rağmen inanılmayacak kadar narindi, kolları sert bir rüzgârda kırılacak fidanlar gibiydi. Lanet, kanımda şarkı söylercesine uğulduyor, korkum sevince dönüşüyordu. Psykhe sonunda sağ salım bana dönmüştü.

Bardağın odanın uzak bir köşesine doğru yuvarlandığını duydum.

"B-bu..." İnsan formuna yeniden alışmaya çalışırken kelimeler Psykhe'nin ağzından boğuk ve ağır ağır çıkıyordu. Sakinleştirmek

için sırtını sıvazladım. Ne büyük bir sınav vermiş olmalıydı! Elbette korkacaktı ve kafası karışacaktı.

"Bu... muhteşemdi!" dedi sonunda. "İnanılmazdı! Yeniden yapabilir miyim?"

Yanlış duyduğuma emindim ama Psykhe doğrulmaya çalıştı ve harcadığı eforla yerinde sallandı. Onu yeniden sakinleştirdim.

"Pek tavsiye etmem" dedim yavaşça, Psykhe'nin sandığımdan da tuhaf olduğunu fark ettim. "Dönüşüm bir ölümlü için zorlayıcıdır. Bir zamanlar rüzgârda sürüklenen bir kelebekten başka bir şey olduğunu bile unutursun. Uyuman gerek. Uyuyana dek yanında kalacağım."

Fiziksel yorgunluk ağır basınca Psykhe'nin heyecanı geçti. Onu yatağa yatırıp üstünü dikkatle örttükten sonra saçını okşadım. Az sonra solukları yavaşladı.

"Ben gitsem iyi olacak" dedi Zephyros, odanın karanlık bir köşesinden.

Kayıtsızlığı beni sinir etmişti ama Afrodite, Psykhe'yi yalnız bulmuş olsaydı bu akşam neler olabileceğini biliyordum. Buz gibi bir korku, deniz suyu gibi içime doldu.

"Daha değil" dedim Zephyros'a. "Moli ile yaptığın numara her ne kadar kabul edilemez olsa da yeni olasılıkların önünü açtı. Anlaşılan Psykhe ve ben, birimiz kendisine ait olmayan bir yüze büründüğü sürece birbirimize bakabiliyoruz."

"Yeni olasılıklar ve yeni sınırlar" dedi Zephyros. "Karnun yakışıklı yüzüne bakamaması ne kötü. Tek iyi yanı bilmiyor olması, yoksa üzüntüsü daha da artardı."

Yüzümü buruşturdum. "Sanırım gerçekten de gitsen iyi olur."

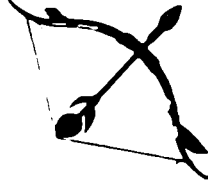
Zephyros kapının ileri geri sallanmasına neden olan bir hava girdabı halinde çıkıp gitti. Başımı ellerimin arasma alıp içinde bulunduğumuz durumu düşündüm. Psykhe beni hiçbir zaman gerçekten tanımayacak, çoğu kişinin taptığı yüzüme hiçbir zaman bakmayacaktı ve bu gerçek nedense beni rahatlatıyordu.

Ama kalmasını nasıl sağlayacaktım? Bir şeylerden vazgeçmeli, bir şeyler değişmeliydi. Bu lanetten sonsuza dek kaçamazdık.

Psykhe'yi seviyordum, bu konuda yapabileceğim bir şey yoktu ama onu anlamıyordum. Şüphe uyandıran yabancılardan bilinmeyen iksirler alarak idaresi güç biri olduğunu şimdiden ispatlamıştı. Canavar avlamaya duyduğu çılgınca heves de bana en hafif tabiriyle can sıkıcı, hatta tuhaf geliyordu. Bütün ölümlüler böyle miydi? Onları pek tanımıyordum. Ölümlüleri anlayan, Psykhe'yi nasıl güvende tutacağımı gösterebilecek biriyle konuşmam gerekiyordu.

Kafamda Zeus'un şimşegi gibi bir fikir çaktı. Ölümlüleri her-
kesten iyi anlayan tek bir tanrı vardı, uzun sürecek cezasını çek-
meye gitmeden önce terasımda ambrosia içen bir tanrı.

Prometheus ne yapmak gerektiğini bilirdi.

PSYKHE

Uyandığımda çıplaktım. Bu beni önce şaşırttı ama sonra bir önceki gün olanları hatırladım: Adının Zephyros olduğunu söyleyen gizemli yabancıyı, havada yaptığım uçuşu. Renkler etrafımda değişiyordu, hava ahenksiz seslerle doluydu. Sonra dünyam karanlığa gömülmüş, kanatlarım beyhude yere cam duvarlara çarpmaya başlamıştı. Ardından kendimi penceresiz yatak odasında, yerde bulmuştum, soluk soluğaydım, görünmez kocam kollarıyla beni sarmıştı ve kulağıma sakinleştirici sözler fısıldıyordu.

Bu belli belirsiz düşüncelerden sıyrıldım. Kalkıp yine yiyeceklerle donatılmış olan büyük meşe masaya gittim. Anlaşılan ev tanrısal bir mucizeyle ihtiyaçlarımı karşılıyordu. Kedilerden biri beni görünce miyavladı ama taş duvarlarda yankılanan başka hiçbir ses yoktu. Kısa hayatım boyunca pek tecrübe etmediğim bir yalnızlık içindeydim. Yanımda hep annemle babam ya da saray hizmetçileri olurdu, sonra da Atalente. Ama şimdi gerçekten yalnızdım, en azından akşama, Cupid dönene kadar.

Pencereden dışarıya, suların üstünde davetkârca parıldayan güneşe baktım. Günün kavurucu bir sıcakla geçeceği belliydi, vaktimi nasıl geçireceğime anında karar verdim. Ev de fikrimi onaylar gibiydi; az ilerideki sandalyenin üzerine özenle bırakılmış olan örtüyü fark ettim. Az önce orada olmadığına emindim.

Kaşlarımı çatarak örtüye baktım, parmaklarımı kalın kumaşın üstünde gezdirdim. Evdeki nesnelerin ortaya çıktığı ya da kendi kendilerini tamir ettiği anı, iş başındaki görünmez elleri görebilirmişim gibi gözlerimi kısıtım. Ama hayır, eşyalar sanki hep oradalarmış gibi bir anda ortaya çıkıyor ya da kayboluyorlardı.

Yüzmek bana iyi gelecekti.

Kayalıklardaki basamaklardan inmek hayli güç oldu ama kumsala vardığımda manzaranın güzelliği bana ağrıyan kaslarımı unutturdu. Martılar gel-git havuzlarından kaptıkları istiridyelerle havaya yükseliyor, içindeki yumuşak eti çıkarmak için istiridyeleri kayaların üstüne atıyorlardı. Zekice bir numaraydı, kuşlar bu yöntemi kendi kendilerine keşfetmiş olmalıydı.

Sahil midye kabuğu parçalarıyla doluydu, kayalık şistte yürürken sivri parçalar ayağımı kesmesin diye dikkatli olmak zorundaydım. Dalgaların kıyıya vurduğu yere doğru yürüyüp suların ayaklarımı ıslatmasına izin verdim. Deniz, Tanrı Poseidon'a aitti ama aynı zamanda kendi kişiliği ve Poseidon'dan bağımsız ruh halleri vardı. Bazen fırtınalı ve kibirli, bazen de neşeli ve cilveli oluyordu. Şu anda keyfi yerindeydi. Güneş ışınları, berrak suların içinden kumlu deniz tabanına kadar vuruyor; vatozlar, maviliğin içinde büyük kuş kanatları gibi süzülüyordu.

Saçımı örüp sıkıca başımın arkasına bağladım. Etrafıma bakıp kimsenin izlemediğinden emin olduktan sonra kitonumu çıkarıp suya girdim.

Suyun soğukluğu beni şaşırttı ama kanım çabucak ısındı. Atalante'nin öğrettiği gibi uzun kulaçlar atarak yüzmeye başladım, kendimi bir araba atı gibi kaslarımı zorlamanın keyfine bıraktım. Yüzmek zihnimi dolduran düşüncelerin batağından uzaklaşmamı sağladı: Durumumdaki ani değişikliğin yarattığı şok, tanrı kocamın gerçek kimliği konusunda süregiden bilinmezlik.

Anlaşılan ne kadar açıldığımı fark etmemiştim ya da akıntı beni istemediğim kadar uzağa götürmüştü. Başımı kaldırıncaya kıyının ufukta ince bir şerit halini aldığını gördüm.

Paniğe kapıldım ama çabucak kendimi yatıştırdım. Kıyıya geri yüzebilir ve yorgunluğumu atmak için uzun öğleden sonrayı uyuyarak geçirebilirdim. Bunu yapabileceğime şüphem yoktu.

Bir ses dikkatimi çekince başımı çevirdim. Uzun burunlu, bombeli bir kafa suyun içinden bana bakıyordu, bunun bir yunus olduğunu anladım. Daha önce hiç yunus görmemiştim ama Giri'ten getirilen çömleklerin üzerindeki resimlerden neye benzediklerini biliyordum. Yunuslar pek çok tanrı için kutsaldı, denizde kaybolan denizcileri kurtardıkları söylenirdi.

"Merhaba" dedim gülümseyen yaratığa.

"Merhaba Psykhe" dedi yunus.

Sonra yüzdüm mü, uçtum mu, yoksa suyun üzerinde yürüdüm mü anlayamadım ama soluklanmak için durduğumda yunusun başı daha önce olduğundan daha uzaktaydı.

Karanlık şekil bana doğru yüzerek yeniden suyun yüzeyine çıktı. "Psykhe!" dedi yeniden. "Benim!"

Sesi tanıdım. "Cupid!"

Yunus yuvarlanarak yan dönüp onikse benzeyen gözlerinden biriyle bana baktı. "Ta kendisi. Derin sulara açıldığını görünce kıyıya dönmene yardım etmeye geldim."

Duyarlı davranması çok hoştu ama kocam tarafından çocuk muamelesi görmek istemiyordum. Birden öfkelenedim. "Yardıma ihtiyacım olduğunu da nereden çıkardın? Sen benim bakıcım mısın? Çocuk değilim. Canavar avlamak üzere eğitildim. Akıntılar bana vız gelir."

"Denizin ortasındasın" dedi Cupid. "Boğulmaya karşı bağışıklığın olmadığını sandığım için beni bağışla."

Tam cevap vermek üzere ağzımı açmışım ki konuşan bir yunusla tartışmanın ne kadar tuhaf olduğunu fark ettim. "Gerçekte böyle mi görünüyorsun?" dedim. "Yüzüne bakarsam küle döneceğimi sanıyordum." Kesinlikle kora dönmemiş olan uzun bacaklarımı suda çırpıttım.

Cupid hoşnutsuzca tıkırdadı. "Hayır ama senin moli macerandan sonra aklıma bu fikir geldi. Görünüşe göre birimiz kendisine ait olmayan bir kılığa girince lanet bizi etkilemiyor."

Papirüs kadar narin kanatlarla güneşli gökyüzüne doğru yükselişimi ve içine hapsoldüğüm camdan gördüğüm çarpık yüzleri hatırladım. Zephyros bir lanetten bahsetmişti ama Cupid şimdiye dek bu konuda hiçbir şey söylememiştii. Lanet, bir tanrıya nasıl hükmedebilirdi? Aldatıldığımı dair tekinsiz bir his zihnime kıymuk gibi saplandı.

Bu hissi bir kenara bıraktım. "Bunu nasıl başardın?" dedim bedenini göstererek. "Yunusun ruhunu mu ele geçirdin?"

"Bütün tanrılar şekil değiştirebilir, ben de istisna değilim." Kuyruğunu suya çarparak yıldız gibi parlayan su damlacıklarını havaya sıçrattı.

Öyleyse bana neden bir erkek yüzüyle görünmüyorsun? diye geçirdim içimden. Karanlıktaki geniş omuzlu bedeni hatırladım. Yunus yerine o bedeni, ya da ona benzer bir formu tercih ederdim.

"Şimdi" dedi, "sırtıma binersen seni kıyıya götürüp öğle yemeğine yetiştireceğim."

Kaşlarımı çattım. "Söyledim ya, yardımına ihtiyacım yok."

"Ah, kendi başına halledebileceğinden hiç şüphem yok" dedi Cupid. "Ben sadece zaman kazandırmak için söyledim. Hem bir yunusun sırtına binmek kaç ölümlüye nasip olur?"

Tekrar düşündüm, verdiği cevap beni yatıştırmıştı. Ayrıca karnım açlıktan zil çalıyordu. "Eh, madem buraya kadar geldin, reddetmek kabalık olur."

Yunusun derisi pürüzsüzdü, kaslarının altımda gerilip gevşediğini hissedebiliyordum. Cupid hızlanınca dünya köpüklerden ve güneş ışığından oluşan bir kaleydoskop'a dönüştü. Birkaç kez ağız dolusu su yuttuysam da umursamadım. Dalgaların üstünde bir taş gibi sekerken göğsümden sevinç dolu bir kahkaha koptu, yunusun da benim gibi keyifle haykırdığını duydum.

Kıyıya yaklaşıncı Cupid yavaşladı, ayağım yere basınca onu bıraktım. Bir an üstümüze vuran dalgaların etkisiyle sallanarak birbirimize baktık.

Birden çıplak olduğumu hatırladım ve utanarak omuzlarımı suyun altına gömdüm. Cupid kocam olabilirdi ama yine de beni

gördüğünü düşününce yüzüme ateş basıyordu, özellikle de başka bir formdayken.

Neyse ki Cupid başını çevirip sırtüstü dönerek gökyüzüne baktı. "Akşama görüşürüz. Kendine dikkat et Psykhe."

"Sen de" dedim.

Cupid dönüp suya daldı. Mücevher gibi ışıldayan suyun içinde karanlık gövdesinin ufka doğru uzaklaştığını görebiliyordum. Ancak gittiğinden emin olduktan sonra sudan çıkıp aceleyle kitonumu giydim.

EROS

Psykhe'nin dokunuşunun hatırası günün geri kalanında peşimi bırakmadı. Sadece tenini hissetmemle lanetin bir lütuf halini almasını, özlemimin uğultusunun müziğe dönüşmesini tam olarak alamıyordum. Ne var ki bu tatmin bile daha çok istek duymama, arzudan daha çok kıvrınmama neden olmaktan başka bir işe yaramıyordu. Ona daha çok karşılık verebileceğim zaman bedenini bedenimde hissetme arzusuyla yanıp tutuşuyordum.

Karanlık çökünce Psykhe'yi ışıksız yatak odasında bekler buldum, yatağın üstünde oturuyordu. "Aa, demek yeniden insan kılığına girdin" dedi. "Ben de yanıma balık olarak geleceksin sanıyordum."

Ona bir insan olmadığımı, yunusların da balık sayılmadığını hatırlatmayı düşündüm ama sonra vazgeçtim. Psykhe, evinden koparılmış ve türlü tuhaflıklara maruz kalmıştı. Ona gerçek bir şey sunmak istiyordum.

"Gerçek yüzümü görmene izin veremem" dedim yatağın üzerinde diz çökerek. "Ama hissetmene izin verebilirim."

Karanlıkta ellerini bulup yüzüme götürdüm. Nasırları taş kadar sertti ama artık onlara biraz daha alışmıştım. Parmakları gözkapaklarımda ve burnumda gezindi, çenemin çıkıntısını okşadı. Psykhe'nin nefesinin kesildiğini duyabiliyordum, büyülenmiş gibiydi, ellerini daha rahat gezdirebilmek için yaklaştı. Yüzümde

yaz yağmuru gibi gezinen ellerinin tadını çıkardım. O elleri elime alıp yüzüne doğru eğilerek onu öpsem nasıl olur diye düşündüm.

Birden irkilerek geri çekildim, kalbim ürkmüş bir istiridye gibi hızla kapanıverdi. Sebebi lanetin pençelerini içime geçirmesiydi; onu ne kadar çabuk kırırsak ikimiz için de o kadar iyi olacaktı.

Ben geri çekilince Psykhe'nin elleri durdu.

"Bu kadarı yeterli mi?" diye sordum.

Ellerini yüzümden çekti. "Evet" dedi. "Teşekkür ederim."

Planımı hatırladım. "Senden bir şey isteyeceğim Psykhe. Benimle bir seyahate çıkmanı istiyorum. Konuşmak istediğim biri var, senin de onunla tanışmanı istiyorum."

Prometheus'la görüşeceğimi söyleyince Psykhe heyecanla bağırdı. "Elbette gelirim! Peki ya canavar, onun izini de bulacak mıyız?"

"Belki buluruz" dedim ciddi bir sesle, Afrodit'i ve en sevdiğim şeyi yok etmekle ilgili tehdidini hatırladım. "Ama canavarlarla savaşmak için eğitildiğini biliyorum."

"Güzel" dedi Psykhe gülerek. "Galiba sonunda beni anlamaya başladın."

Psykhe örtülerin altına girip uyumaya hazırlanırken bir hışırtı duyuldu. Ben de aynını yaptım.

"Gerçekten korkmuyor musun?" diye sordum.

"Hem de hiç" dedi Psykhe, sesi yastıktan ötürü boğuk çıkıyordu. "Ne de olsa ölümsüz bir tanrıyla birlikte yolculuk ediyorum. Korkacak ne var ki?"

Bir sürü şey, diye geçirdim içimden, Afrodit'in gözyaşlarına bulanmış tehdidi aklımdan çıkmıyordu. Ama Psykhe'ye bundan bahsetmedim, az sonra uyuyakaldı.

Sırtüstü yatarken yüzümün hafifçe sızladığını fark ettim. Önce bunun hâlâ Psykhe'nin dokunuşlarının etkisinde olmamdan kaynaklandığını sandım ama sonra gülümsediğimi fark ettim.

O sabah ne şekline gireceğim konusunda kararsız kaldım. Genç ve yakışıklı bir ölümlü kılığına girebilirdim ama ağırlığıyla ilişkimizi zaten ezmekte olan yalanlar yığınının bir yenisini daha eklemek istemiyordum, ayrıca Psykhe'nin bana ait olmayan bir yüze

sevgiyle bakması fikrinden de hiç hoşlanmamıştım.

Sonunda göz alıcı bir horoz şekline bürünmeye karar verdim, mağrur boynumdaki altın sarısı tüyler, mavi-yeşil kanatlarımla çarpıcı bir tezat oluşturunuyordu. Tepemdeki ibik Ares'in tüylü miğferini andırıyordu. Göz alıcı tüylerimi kabartarak üç pençeli ayaklarımla terasta gezinmeye başladım. Tavus kuşları bile hayretle benden uzaklaşıyordu.

Psykhe ortaya çıkınca onun için bıraktığım hafif zırhı giymiş olduğunu gördüm, bu geldiğinde üstünde olan hantal deri zırhtan çok daha kaliteliydi; bronzdan yapılmış göğüs ve sırt zırhı ve yine bronzdan bacak zırhları.

Yüzünde de kuşkulu bir ifade vardı. Beni görünce kendini tutamayıp güldü. "Şimdi de tavuk mu oldun?"

Şaşkınlıkla tüylerimi kabarttım. "Haberin olsun, ben bir *horozum*. Bu şekilde bir yunustan daha fazla yere gidebilirim" diye mırıldandım. Anlaşılan göz alıcı görünüşüm -ateş kırmızısına çalan altın sarısı tüylerim, asil duruşum ve heybetli yürüyüşüm- ölümlü karımı hiç de etkilememişti.

Psykhe etrafına bakındı. "Eşyalarımız nerede?"

Kayaya yaslanmış bir çantayı işaret ettim. Psykhe dehşet içinde bana baktı. "Hepsi bu olamaz. O çantaya ancak bir şarap tulumu sığar."

"Buraya geldiğinden beri tüm ihtiyaçların karşılanmadı mı?" dedim. "Yolda bundan farklı olacağını nereden çıkardın? Bir tanrıyla yolculuk ediyorsun. Her şey yolunda gidecek."

Psykhe gözlerini devirse de çantayı aldı, kıyıya inen basamaklardan inmeye başladık. Onu çorak, tozlu tepelerin arasından geçen bir patikaya çıkardım, kayalara çarpan dalgaların sesi duyulmaz oluncaya dek yürüdük.

Çok geçmeden kayaların arasından kötü ruhlar gibi çıkan bir grup haydut tarafından pusuya düşürüldük. Tedbirsiz yolcuları soyarak geçinen yersiz yurtsuz adamlardı ve sanırım biz de kolay lokma gibi görünüyorduk: Güzel bir horozla seyahat eden yalnız bir kadın.

Önümüzdeki çalılıkların arasından iki haydut çıktı. Hızla dönünce arkamızda da iki haydutun olduğunu gördüm. Ellerinde paslı bıçaklar vardı, yüzlerinden gaddarlık okunuyordu.

Ben savaşçı değildim, oklarım savaş için yapılmamıştı. Ayrıca ölümlülerin bu şekilde davrandığını görmeye alışkın değildim. Ben bir tanrıydım, tapınılmaya alışmışım. İnsanları tehditkâr değil, itaatkâr ve kayıtsız görmeye alışkındım.

Ne yapacağımı düşünmeye başladım ama Psykhe benden daha hızlıydı.

Kılıfından bir ok çekip en yakınımıdaki adamı boğazından vurdu. Adam hayret dolu bir yüzle oku sapından tutarak yere düştü. Az sonra bir ok da arkadaşının göğsüne saplandı, adam şaşkınlık dolu kısa bir çığlık attı.

Psykhe hızla diğer tarafa döndü. Arkamızdaki haydutlardan biri üstümüze atıldı, elindeki baltayı savururken ağzını açıp bir savaş çığlığı attı. Devasa bir adamdı, omuzları bir öküzünki kadar genişti, Psykhe bir an kendinden çok daha büyük bir şeyle karşılaşmanın verdiği şokla donup kaldı.

Adamdan uzaklaşmak için geri geri giderken neredeyse yere kapaklanacaktı. Boğazımdan bir çığlık yükseldi ama Psykhe kendini hemen topladı. Eğilerek adamın sol tarafındaki açıklığa daldı, bıçağını kınından çekip adamın bacağına bir kesik attı. Haydut acıyla haykırarak baltasını Psykhe'ye doğru savurdu ama Psykhe çoktan erişemeyeceği kadar uzaklaşmıştı.

Şimdiye dek gördüğüm en hurpani kılığa bürünmüş sıska bir adam olan son haydut, Psykhe'ye meydan okumaya bile yeltenmedi. Onun yerine Psykhe'nin az önce bıçakladığı adamı tutup yolun kıyısındaki kayalarla çalılıkların arasına sürükledi. Geriye bıraktıkları tek iz, kuru toprağın üstünde kalan kan lekeleri idi.

Savaş tanrıları Ares ve Athena'yı tanrılar arasında çıkan çatışmalarda savaşırken görmüştüm ama Psykhe farklı dövüşüyordu. Onlar kadar kusursuz değildi ve daha yavaştı ama göze çarpan bir güzellikle savaşıyordu. Athena ve Ares, düşman karşısında asla sendelemez ya da düşme tehlikesi atlatmazdı, kendilerini bu

kadar iyi toparlayamazlardı da. Bu, yıldızların boyun eğmeyen güzelliğini bir çiçekle karşılaştırmaya benziyordu; çiçek ölümlü ve kusurlu bir şeydi ama bu yüzden daha da güzeldi. Psykhe'nin savaşmasının sebebi bunun için doğmuş olması değildi, Psykhe bunu sevdiği için yapıyordu.

Şimdi soluk soluğaydı, kanlı bıçak elindeydi.

"Canavarlarla savaşmak için eğitildiğini söylerken ne demek istediğini şimdi anlıyorum" dedim. "Böyle dövüşmeyi nerede öğrendin?"

Psykhe bana bakıp sırttı, yeniden şoke edici yeteneklere sahip bir savaşçıdan genç ve ölümlü bir kıza dönüştü. "Beni bir kahraman eğitti, Atalante" dedi, "Delphi kâhininin kehanetini yerine getirmem, yani tanrıların bile korktuğu bir canavarı alt etmem için. Ama daha önce kimseyi öldürmemiştim. Hiç buna gerek kalmamıştı." Psykhe elini kaldırıp saçını geriye attı, o zaman ellerinin titrediğini, gülümseyişinin silinir gibi olduğunu gördüm.

"Onları öldürmeseydin gözlerini bile kırpmadan seni öldüreceklerdi" dedim yatıştırmak için.

Psykhe gözlerini bana çevirdi. "Aslında" dedi alaycı bir sesle, "çoğu insan karısını haydutlardan koruyamadığı için utanırdı."

Teslim oluyormuş gibi kanatlarımı açtım. "Neyse ki ben insan değilim. Ayrıca senin gibi dövüşebilen bir karım var diye neden utanacakmışım? Kasırga gibi esiyorsun. Hiç böyle bir şey görmemişim."

Psykhe kızardı, kahverengi teni pembeleşti, bakışlarını benden kaçırdı. "Styks'ten geçerken ödemeleri için ağzılarına birer sikke bırakmam gerekir" dedi okla vurulmuş iki adama bakarak. "Ama yanımda beş kuruş yok."

Hızlı ayakların kaldırdığı tozlar hâlâ havada uçuşuyordu. Tozdan parlaklıklarını yitirmesinler diye tüylerimi düzeltmeye koyuldum. "Çantaya bak" dedim Psykhe'ye.

Şaşkın şaşkın yüzüme baktı, elini çantaya sokup güneşte parlayan iki küçük nesne çıkarınca şaşkınlığı daha da arttı. Haydutların ruhunu huzura kavuşturmaya yetecek iki sikke.

Yolumuza devam ettik. Dalgın dalgın ileriye bakan Psykhe'nin alnı boncuk boncuk terlemişti. Aklını kurcalayan bir şey olduğunu anladım. "Hep bir gün, bir kahraman olacağımı sanırdım" dedi sonunda, "onun yerine haydutların celladı oldum. Bellerophontes gibi olacağımı düşünürdüm ya da..."

Anteia'yı acımasızca reddeden o sözüm ona kahramanı hatırlayınca tüylerimi öfkeyle kabarttım. "Bu halinle çok daha iyisin. Bellerophontes aptalın tekiydi." *Hem senin kadar da güzel değildi* dedim içimden.

"Bellerophontes harika biriydi!" dedi Psykhe sertçe.

"O bir aptaldı" dedim tekrar. Anteia'yı iterken Bellerophontes'in yüzünde beliren alaycı ifadeyi hiç unutmamıştım.

"Bellerophontes hakkında bu kadar çok şey biliyorsan" dedi Psykhe, "bana da anlat da bileyim."

Ben de anlattım.

Ne kadar önemli biri olduğunu anlatan efsanelerle sarhoş olmuş kibirli bir adamın portresini çizdim. Dünyadaki her şeyin kendisine ait olduğunu sanan bir adamın. Hırsını gizleyemeyecek kadar aptal olan bir kabadayı, bir palavracı olduğunu, Pegasus'un sırtında Olimpos Dağı'na çıkmaya kalkarak kendi açgözlülüğün kurbanı olduğunu anlattım.

"Ayrıca onu seven kadına karşı da zalimce davrandı" diye bitirdim sözlerimi.

"Anladım" dedi Psykhe kaşlarını çatarak.

Konuşmadan yürümeye devam ettik. Yol, surlarla çevrili şehirlerden, küçük köylerden bile uzak ıssız topraklardan geçiyordu. Manzara değişmiyordu, alçak tepeler kaya çıkıntılarıyla ve budaklı ağaç kümeleriyle doluydu. Psykhe'nin sandaletleri kuru toprağın üstünde küçük toz bulutları kaldırıyordu, benim pençeli ayaklarım ise çok az bir iz bırakıyordu.

Aklıma bir şey takılmıştı, zihnimi kurcalayıp duruyordu. "Kendini neden öldürdü?"

Psykhe başını çevirip bana baktı, gözlerini şaşkınlıkla kısarak. "Bunu yüksek sesle söylediğimi fark etmem biraz zaman aldı."

“Anteia” dedim. “Bellerophontes onu geri çevirdikten sonra. Bunu hiç anlayamadım. Ölümlülerin hayatı zaten pamuk iğliğine bağlı. Neden isteyerek canınıza kıyarsınız ki?”

Psykhe başını kuş gibi yana eğerek biraz düşündü. “Herhalde kalbi kırıldığı için. Sevdiği adam ona karşı bir şey hissetmiyordu, Anteia da onu kötüledi. Hem zaten kocası onu böyle küçük düşürdüğü için yaşamasına izin vermezdi.”

Telaşla Psikhe’ye baktım ama yüzünde ciddi bir ifade vardı. İhtiyar Proteos’un neden küçük düşmüş gibi hissedeceğini anlamamıştım ama ölümlülerin evlilik âdetleri beni aşmaya devam ediyordu.

Güneş batıda alçalmaya başlayana dek bir daha konuşmadık. “Kamp kurma vakti geldi” dedi Psikhe, bitkinliğin yolun tozu gibi üstüne yapıştığını gördüm. “Gerçi malzememiz olmadığı için bunu nasıl yapacağımızı hiç bilmiyorum” diye ekledi bana yan yan bakarak.

“Çantaya bak” dedim.

Psykhe bana burnundan bir çadır direği çıkarmasını söylemişim gibi baksa da dediğimi yaptı. Çantayı omzundan indirip elini içine soktu, sonra elini bir şaşkınlık çığlığıyla çekip çantadan on kat daha uzun ahşap bir direk çıkardı. Payandaların küçük kumaş parçasından kendi kendine ayrılışını hayretle izledi. Uzun brandalar gemi yelkeni gibi şişti, az sonra önümüzde kubbeli ve imparatorlara yaraşır bir çadır duruyordu.

“Bir tanrının soğuk toprağın üstünde uyuyacak hali yok tabii” dedi Psikhe hayranlıkla çadıra bakarken.

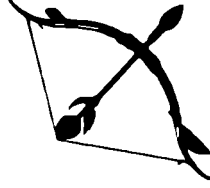
“Öyle bir şeye hayatta katlanamam.” Toprağın üstünde uyuduğumu düşünerek ürperdim. “Senden de bunu asla istemem.”

O gece çadırın keten bezinden yüksek tavanına bakarak Anteia’yı düşündüm. Solgun, hüzünlü prensesi hatırlamaya-
lı uzun yıllar olmuştu ama Psikhe’yle yaptığımız konuşma beni yeniden o eski sarayın koridorlarına götürmüştü. Aklıma rahatsız edici bir fikir saplanmıştı: Anteia da Afrodit’in okunun elime batmasından sonra hissettiklerimi mi hissetmişti? Benim şimdi

Psykhe'ye yanıp tutuştuğum gibi o da Bellerophontes için mi tutuşmuştu? O da bir aşk lanetinin kurbanı olmuştu ama buna neden olan bendim.

Psykhe de Bellerophontes'in Anteia'ya yaptığı gibi beni reddetseydi ne hissederdim diye dūřundūm, içime kasvet bastı. O acıyı hayal edemiyordum. Yine de bu bile birbirlerinin hayatına kök salmaya fırsat bulamadan temiz bir ayrılış olmuştu. Ben ise Psykhe'yi evime almış, onunla sohbet etmiş, yanında uyumuştum. şimdi bile yanımda yatıyordu ve gerçek olduğundan emin olmak için ayak parmağımla bacağına dokunuyordum. Artık onu kaybetmek bir uzvumu koparmak gibi olurdu.

Bu dūřünce uykumu kaçırdı, gecenin uzun saatleri boyunca yattığım yerde dönüp durdum. Yarın eski bir dostumla, insanoğluna dair bilgisi herkesi gölgede bırakan bir tanrıyla konuşacaktım.

PSYKHE

O sabah uyandığımda içim kıpır kıpırdı. Sebebinin anlamam biraz zaman aldı. Sonra Cupid'in haydutlarla yaptığım dövüşten sonraki övgülerini, sesindeki hayranlığı ve keyfi hatırladım. Hep aldığım eğitim için saygı görmeyi, hatta yüceltmeyi hayal etmiştim ama bunun için *sevilmeyi* hiç beklemiyordum.

Zihnimde başka bir ses yükseldi. *Meleagros gibi bir adam bul*, demişti Atalante. Nestor gibi bana müsamaha gösterecek birini değil, bana değer verecek birini. Kocamı alışlagelmiş şekilde bulmamış olsam da dolambaçlı bir yoldan doğru yere varmışım gibi görünüyordu.

Son düş kırıntılarıma da bir kenara itip çadırın tentesini açtım. Efsanelerdeki kadar güzel bembeyaz bir atın beni beklediğini gördüm. Derisi yeni doğan güneşin altında dolunay gibi parlıyordu.

"Vakit geldi" dedi Cupid, kuyruğunu sallayarak. "Neredeyse geldik sayılır. Sırtıma bin."

Mucizevi çadır tekrar katlanarak çantanın içine girdi, çantayı alıp ata bindim.

Atalante'den aldığım derslerde ata eyersiz binmeye alışmıştım, at hızlanırken bacaklarımla tutunuyordum, ama bu farklıydı. Dünya sanki etrafımızda dönüyordu, rüzgârdan yaşaran gözlerimi sımsıkı yumdum.

Cupid birden yavaşlayarak tırısı geçti. Havanın kokusu farklıydı, gece kamp yaptığımız yerden çok uzakta olduğumuzu anladım. Tam bu hızlı yolculuk biçimini sakladığı için kocama çıkışacaktım ki gözlerimi açtım ve konuşmayı unuttum. Gökyüzüne doğru uzanan zirvedeki sarp kayalıkların arasındaydık. Burada oksijen daha azdı ve hava soğuktu. Zincire vurulmuş birini gördüm, üstü çıplaktı ve son derece yakışıklıydı.

Nefesim kesildi. Attan inip yabancıya doğru yürüdüm, rüyada gibiydim. Cupid ziyaretimizin amacını söylemişti ama O'nu görene kadar tam olarak anlamamıştım.

"Prometheus" diye fısıldadım.

Kiminle buluşmaya geldiğimizi biliyordum ama bir plandan haberdar olmak başka, bir tanrıyı bizzat görmek çok başka şeydi.

Prometheus'un çıplak ayakları neredeyse yere değmiyordu ve üstünde bir peştemaldan ve kollarının yumuşak kıvrımlarını kesen zincirlerin sert gümüş halkalarından başka bir şey yoktu. Yüzü Zephyros'ta gördüğüm gibi keskin bir simetriye sahipti ama Prometheus'un gözlerinin altı çukurdu ve çenesi sakallarla kaplıydı. Dağınık siyah bukleleri yüzüne dökülmüştü, karnında donuk altın sarısı renkte tanrı kanıyla kabuk bağlamış bir yara vardı.

"Selam eski dostum" dedi Cupid, yelesini sallayarak Prometheus'a yaklaşırken. "Seni karımla tanıştırayım dedim."

Prometheus kaşlarını kaldırdı. "Karın mı? Seninle bu haldeyken mi evlendi?" Çenesiyle atın gövdesini işaret etti.

Kıpkırmızı oldum ama Cupid sertçe cevap verdi, "Saçmalama. Şu anda mecburiyetten bu haldeyim."

Prometheus başını bana çevirdi ama hareket edince iyileşmekte olan yarasının acıdığını yüzünü buruşturmasından anlamıştım. Gözlerinin derinliklerinde yıldızları görebileceğimi sandım, belki de güneşin yansıması yüzündendi. "Bağışla leydim" dedi içten bir sesle. "Faziletini sorgulamak gibi bir niyetim yoktu. Adın nedir, söyler misin?"

"Psyke" dedim. "Ayrıca kusura bakma, saygımı ifade edecek

bir hediye getirmem gerekirdi.” Gerçi insanoğlunun yaratıcısına ne hediye edilebileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

“Ah, ruh” dedi Prometheus. “Benim adım da *önceden gören* anlamına geliyor. Ne çiftiz ama, önceden gören ve ruh. Hediyeye gelince, hiç canını sıkma. Güzel bir kadının dostluğundan daha güzel hediye olamaz.”

Yüzüme ateş bastı. Cupid, toynağını yere sürttü. “Buraya sana bir şey sormak için geldim, karıma kur yapasın diye değil.”

“Sorular için bol bol vaktimiz var” dedi Prometheus sakince, bir dağın yamacına zincirli değil de Olimpos Dağı’ndaki kabul salonlarının birindeymiş gibi bir hali vardı. “Ben sadece nadiren erişebildiğim sohbet etme fırsatının tadını çıkanyorum.” Tekrar bana döndü. “Daha az asık suratlı bir arkadaş istersen her zaman başımın üstünde yerin var tatlım.”

Cupid homurdanarak uzaklaştı. “Kes şunu!” dedim, pohpohlamaları karşısında duyduğum utanç yerini öfkeye bırakıyordu. “Kocam senin misafirin ve seninle konuşmak için çok uzun yoldan geldik. Davranışları pek hoş olmasa da bu alaycı tavrını hak etmiyor.” Bir tanrıyı azarlamak akıllıca olmayabilirdi ama konukseverlik yasalarını koyan Zeus’un kendisiydi.

Prometheus hafifçe kıkırdadı. “Dostum kendine böyle bir eş bulduğuna göre belki de bir şeyler öğrenmiştir.”

Biraz ileride otlayan Cupid kafasını kaldırıp bize ters ters baktı.

Tekrar Prometheus’a döndüm ama yarasma bakarken neşesi yerini huzursuzluğa bırakmıştı. Hareket ettiği için kabuğu kopmuş, yüzeye yeniden kan dolmuştu. Gözleri kapalıydı, sıkığı dişlerinin arasından nefes alıyordu.

Bu tanrıya neden böyle işkence edildiğini biliyordum. Kör şairden Prometheus’un hikâyesini dinlediğimden beri kafama takılan bir soru inatçı bir fare gibi aklımın bir köşesini kemiriyordu.

“Bunu neden yaptın?” dedim soluğum tıkanarak, kelimeler ağzımdan art arda dökülüyordu. “Neden insanlara ateşi verdin? Bunun için minnettarız ama Zeus’un sana yapacaklarını biliyor olman gerekirdi.”

Prometheus'un omuzları kalkıp inerken zincirler şakırdadı. "Sanırım ölümsüzler bir şeyi neden yapıyorsa ondan yaptım: Ne olacağını görmek istedim." Bir sırrı tartıyormuş gibi duraksadıktan sonra ekledi, "Ayrıca sevdiğini korumakla geçen bir hayatın en büyük mutluluk olduğunu anladım."

İnsanları seviyor musun? diye sormak istedim. Tanrılar genelde insanları sevmezdi ama belki de bir sanatçı, yarattıklarına düşkün oluyordu. Ama ben sorma fırsatı bulamadan Prometheus gözlerini gökyüzüne çevirdi. Bakışlarını takip edince sonsuz maviliğin içinde siyah bir noktanın belirdiğini gördüm.

Prometheus dünyanın kendisi kadar eski bir yorgunlukla içini çekti. "Her seferinde aynı kartal geliyor" dedi. "Yıllar geçtikçe bu detayları fark ediyorsunuz. Bazen zavallı kuşun ne suç işlediğini ve her gün ciğer yemekten bıkip başka yiyecekler hayal edip etmediğini merak ediyorum."

"Bugün hiçbir şey yiyemeyecek" dedim kılıfımdan bir ok çekerek. *Tanrıların korktuğu bir canavar*, belki de sonunda onu bulmuştum. Bu kartal en azından bir tanrıyı korkutuyordu.

"Dur!" Prometheus'un itirazı omzuma konan bir el gibiydi, şaşkınlıktan neredeyse elimdeki oku düşürüyordum. "Kartalı öldürme. Zeus seni cezalandırdıktan sonra kartalın yerini alacak başka bir kuş bulur. Daha gençsin, başına böyle bir şey gelmesini istemem."

Parmaklarım yayın kirişini kavradı. "Kaderimde büyük bir kahraman olmak var. Delphi kâhini öyle söyledi."

Prometheus gözlerini yüzüme dikti. Sanki bakışları içimi delip geçiyor, gözleri varlığından bile haberdar olmadığım sırları görebiliyordu.

"Sen büyük bir kahraman olarak değil, büyük bir âşık olarak hatırlanacaksın" dedi.

İçimden bir ürperti geçti. Sözlerinde kehanetin yankısını duydum. Ama bu son derece saçma bir kehanetti, özellikle de kâhinin görkemli vaadinin yanında! Büyük bir âşık mı? Bir kahraman su-nağını ve ateşin başında anlatılan bir efsaneyi tercih ederdim.

Yüzümdeki ifadeyi görünce Prometheus'un alnı endişeyle kı-
rıştı. "Kocanın kim olduğunu bilmiyorsun, değil mi?" dedi sonun-
da. "Gerçekte kim olduğunu?"

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Az ilerideki beyaz at, başı-
nı kaldırıp gökyüzünde süzülen kartalı izlemeye koyuldu.

"Hakkında yeterince şey biliyorum" dedim öfkeyle. "Ayrıca
bildiğim bir şey daha var. Seni bu işkenceden kurtaramıyorsam
hiç değilse yaranın düzgünce iyileşmesini sağlayabilirim."

Kartal, Prometheus'un ciğerine saldırmak için dalışa geçtiğinde
onu defetmek için oradaydım. Art arda fırlattığım üç ok yaratığı
uzaklaştırmaya yetti. Sonuncusu o kadar yakınından geçti ki sır-
tından bir tutam tüy kopardı ama kuş sonunda öfke dolu bir çığlık
kopardı, üstümüzde daireler çizdikten sonra güneşe doğru yükse-
lerek geldiği yere geri döndü.

Prometheus'un ağzı çarpıldı, kuru dudakları aralandı, gülüm-
sedliğini fark ettim. Uzun süredir gülümsemediğini düşünmeden
edemedim. "Teşekkürler" dedi. "Kartalı yemekten mahrum bırak-
san da bana büyük bir iyilik yaptın kızım. Galiba kocan benimle
konuşmak istiyor, bu nedenle iznini rica ediyorum. Önceden Gö-
ren teşekkür ederek Ruh'la vedalaşıyor."

Beni kovalıyordu ama bunu o kadar nazıkçe yapıyordu ki
itiraz edemedim. Kuş gibi hafif adımlarla uzaklaştım. Ama
Prometheus'un sesi, acı bir gerçekle dolu sözleri kafamda yankı-
lanmaya devam ediyordu: *Kocanın kim olduğunu bilmiyorsun, değil
mi?*

EROS

Psykhe bir kayanın üstüne oturarak gözlerini yere diktikten
sonra eski dostumun yanına gittim.

"Aşk onlara acı veriyor mu?" dedim girizgâh yapmaya gerek
duymadan. "İnsanlara yani." Anteia'nın başına gelenleri hatırla-
dığımdan beri bu soru kafamı kurcalıyordu. Anteia'nın da bir za-
manlar benimki gibi bir acı çekip çekmediğini bilmem gerekiyordu.

"Onlardan birine âşık olunca ne kadar değerli olduklarını mı anladın?" Prometheus'un gözleri keyifle parladı. "İnsanlara göz kulak ol derken onlardan biriyle evlenmeni kastetmemiştim."

"Saçmalama. Psykhe'ye olan aşkım bir lanetin sonucu."

"Aşk lanetleri söz konusu olduğunda çok daha kötüsünü de yapabilirdin" dedi alaycı bir sesle. "Ama sorunun cevabına gelecek olursak: Evet, sevdiğin ölümlü kız da acıyı ve mutluluğu hissedenden diğer binlerce ölümlü kızdaki farklı değil. Aşk bazen birine, bazen diğerine neden olur, tıpkı tanrılarda olduğu gibi. Beni daha çok Psykhe'ye yalan söylemiş olman endişelendiriyor." Zincire vurulmuş birinin sert görünmesi olası değildi ama Prometheus bunu beceriyordu.

Elini çenesine dayayıp uzaklara dalmış olan karıma bir göz attım. Onu hiç bu kadar düşünceli görmemiştim. "Böylesi onun için daha güvenli" dedim.

"Kendini böyle mi kandırıyorsun? Gerçeği gizlemek için gösterdiğin beyhude çabalar Psykhe'nin, yanında kalmasına yetmeyecek. Yalanlar er geç ortaya çıkar."

Sözlerinde acı bir gerçek vardı, başından beri bildiğim ama görmezden gelmeye çalıştığım bir gerçek. Bu iş ne kadar uzarsa Psykhe'ye de bana da o kadar zarar verecekti.

Umutsuzluğa kapılmaya başlamıştım. "Peki ne yapacağım? Hiçbir şey laneti bozamaz. Afrodit'ten aldığım panzehir bile işkenceye son veremedi. *Ne yapacağım?*"

Ölümlülerin sevgilisi Prometheus ne yapmam gerektiğini bilir sanıyordum ama o insanı delirtecek kadar sakindi. "Sanırım yapabileceğin tek şey Psykhe'yi elinden geldiğince ve olabildiğince uzun süre sevmek, ta ki ölümlü ruhu Yeraltı Dünyası'na göçene dek."

Kelimeler aramızda asılı kaldı. Psykhe'nin ölümlü olduğunu ve ölümün bir gün bizi ayıracağını zaten biliyordum ama bunun yüksek sesle söylendiğini duymak katlanılır gibi değildi.

Başımı iki yana salladım. "Ölüm bile lanetin sona ereceğini garanti edemez."

“Senin için öyle” dedi Prometheus. “Ama hiç değilse Psykhe kurtulmuş olacak. Lethe Nehri’nin suları tüm hatıraları siler.”

Huzursuzca kuyruğumu salladım. Psykhe’nin ruhu ulaşamayacağı yerlerde gezinirken sonsuza dek yaşama düşüncesi akıl almaz bir şeydi.

“Yine de size mutluluklar diliyorum” dedi Prometheus. “Kısa sürecek bile olsa birlikte geçirdiğiniz zamanın tadını çıkarın. Sana dair tüm umutlarım gerçekleşti.”

Prometheus’a baktım. “Neydi bu umutlar?”

“Sevilmen, dünya yüzünde sevildiğini hissetmen.”

Bunlar tuhaf sözlerdi, Prometheus sanki henüz yazılmamış bir şiirden alıntı yapıyordu. Ama Prometheus zaten hep biraz kaçtı.

Bunun pek de bir önemi yoktu. Vedalaşıp karımı almaya giderken aklımda bir düşünce tohumu kök salıp filizlenmeye başladı.

Psykhe’yle birlikte kayalık dağda yolumuza devam ederken yeni planım kafamda şekilleniyordu.

Prometheus, Yeraltı Dünyası’nın nehirlerinden biri olan Lethe’den bahsetmişti. O suların tadı bir ölümlünün hatıralarını silmeye yetiyorsa bir ölümsüze ne yapabilirdi? Bunca zaman laneti *kaldırmanın* bir yolunu bulmaya çalışmıştım, oysa yapmam gereken şey onu *unutmaktı*.

Bunun kusursuz bir plan olmadığına farkındaydım. Lethe’nin sularının, laneti kaldırırken diğer tüm hatıralarımı da silmeyeceğinin garantisi yoktu. Ama bu laneti ortadan kaldırmak, boynuma bir çapa gibi asılmış bu ağırlıktan kurtulmak için ödemem gereken küçük bir bedeldi. Ölümsüz ömrümün sonsuz günlerini aşkla zehirlenmiş bir ruhla geçiremezdim.

Lethe’nin sularına nasıl ulaşacaktım? Hades ve kansı Persephone, bazen de Hermes dışında tanrıların Yeraltı Dünyası’na girmesine izin verilmiyordu. Ama Afrodit’in kini sürdüğü müddetçe Hermes bana yardım etmezdi, yüzyıllardır Afrodit’e âşıktı ve onu rahatsız edecek hiçbir şey yapmazdı. Persephone’dan bana borçlu olduğu iyiliği yerine getirmesini isteyebilirdim ama bu kadar

büyük bir nimeti bir bardak su gibi önemsiz bir şeyle takas etmek istemiyordum. Sonra aklıma başka bir fikir geldi.

Psykhe de diğer ölümlüler gibi Yeraltı Dünyası'na girebilirdi. Hâlâ hayattayken bunu yaparsa kolayca geri de dönebilirdi. Bana Lethe'nin suyundan getirebilir, laneti bütününü ortadan kaldırılabilirdi. Bu gece onunla konuşmaya karar verdim. Böyle bir yolculuktan korkmayacağını biliyordum. Onu tanıdığımdan bu yana sarsılmaz bir cesaret sergilemişti.

Peki sonra ne olacaktı? Belki Psykhe'nin de sudan içmesini ve beni tanıdığını bile unutmasını isterdim. Ayrılırdık, o da Miken'deki hayatına geri dönerdi. Psykhe kendini tanımazsa Afrodite de onu tanımazdı. Psykhe diğer insanlarla birlikte normal bir hayat sürmeye devam edebilirdi. En iyisi bu olurdu.

Birazcık zorlasam kendimi buna inandırabilirdim. Lanet, içimde uğuldadı ama onu sertçe bastırdım. Kendimi kurtarmak, beni yiyip bitiren bu deliliğe bir son vermek zorundaydım.

PSYKHE

Kocanın kim olduğunu bilmiyorsun, değil mi?

Bu soru, yuvarlanmış kayalarla kaplı dönemeçli dağ yollarında yaptığımız uzun yolculuk boyunca kafamı kurcalayıp durdu. Kayaları aşmaya çalışırken düşüncelerimi de aynı şekilde gözden geçiriyordum. Cupid'i daha iyi tanımaya kararlıydım.

O gece Cupid'in geniş omuzlu erkek formu çadırda yanıma geldiğinde hazırdım.

"Hadi bir oyun oynayalım" dedim ellerimi çırparak. "Yetenekli bir okçu olduğunu söylemiştin, değil mi?"

"Evet" dedi Cupid yavaşça. "Ama neyin peşindesin Psykhe?"

Elimi uzatıp karanlıkta yayımı ve oklarımı arandım. "Hadi yeteneklerimizi yarıştıralım" dedim. "Çadır direğini vuran kazanır!"

Cupid şaşkınlıkla bir şeyler homurdanarak onaylarken hemen harekete geçtim. Çadırımızı tutan direğin yerini tespit etmek için

karanlıkta el yordamıyla ilerledim. Ayağımla direğe hafifçe dokunduktan sonra geri döndüm.

“Bu pek de adil değil” dedi Cupid. “Duyuların benimkiler kadar keskin değil. Dezavantajlı durumdasın.”

Cevap vermedim. Bedensel sezgilerime ve silahımın hassasiyetine güvenerek yayıma bir ok yerleştirdim. Oku ayağımla hizalayıp direğe nişan aldım. Oku fırlattım ve karşılığında vurulan hedeften çıkan memnuniyet verici *tak* sesini duydum.

Sevinçle haykırdım, Cupid bile etkilenererek övgü dolu bir şeyler mırıldandı. Yayla oku elimden aldığını hissettim, sonra yay kirişinin gıcirtısı geldi. Az sonra benimkine benzer bir *tak* sesiyle tahtanın parçalandığını duydum. Karanlıkta ilerleyip ellerimi direğin üzerinde, açılan bir çiçek gibi kıvrılmış olan tahta parçalarında gezdirdim. Okunun benimkini ortadan ikiye böldüğünü fark ettim.

“Eh, bir tanrıdan da bu beklenirdi zaten” dedim kayıtsız bir tavırla, bu kadar isabetli atış yapması biraz canımı sıkıyordu. Bunu Atalante bile başaramazdı. “Ama ben de iyiydim, değil mi?”

“Elbette” dedi Cupid bir çocuğa söyler gibi. Beni tekrar çadırın iç kısmına götürdü. Çadırın ortasındaki geniş yatağa yerleştiğini duydum.

Ben de yanına gidip örtülerin altına girdim. “Bir dahaki sefere kuşları kanatlarından vurmayı deneriz” dedim. “Gece yapmak zor olabilir ama imkânsız değil.”

“Hayır” dedi Cupid. “Ben... Oklarımı canlılar üstünde kullanmaktan nefret ederim. Sonuç beni memnun etmiyor.”

“Ya” dedim hayal kırıklığıyla. Atalante’nin Meleagros’la yaptığı gibi ben de Cupid’le birlikte ava çıkmayı hayal etmişim. “Zaten çok zor olurdu. Birbirimizi göremediğimiz için.”

“Ben de bunu düşünüyordum Psykhe” dedi. Kımıldandığımı duyunca elini çenesine dayamış olabileceğini düşündüm. “Laneti kaldırmanın bir yolu olabilir. Ama yardımına ihtiyacım var ve bu uzun ve tehlikeli bir yolculuk olacak.”

"Nasıl?" dedim meraka kapılarak. "Nereye?"

Cupid'i gündüz gözüyle görme düşüncesi beni heyecanlandırmıştı. Karanlıkta parmaklarımın üzerinde dans ettiği yüz hatlarını görmek istiyordum. Onu tanımak istiyordum, her şeyini.

"Lanetin çaresi Yeraltı Dünyası'nda" dedi Cupid. "Tanrılar oraya giremiyor ama ölümlüler girebilir. Lethe Nehri'nin suyundan getirmen gerek. Bu laneti kaldırmaya yeterli olmalı."

İçimde bir korku baş gösterdi ama umursamadım. Yeraltı Dünyası'na inen ölümlüler tekrar canlılar diyarına dönemezdi ama Cupid bir tanrıydı ve tuhaf bir büyü gücüne sahipti. Yeraltı Dünyası'na inip Lethe'nin sularıya dönebilmem için bir yol bulmuş olmalıydı. "Elbette giderim!" diye haykırdım.

Cupid hevesimi görünce kararsızca güldü. "Hiçbir şey sormayacak mısın? "Yeraltı Dünyası" sizin orada hoş bir kaplıcanın ya da güzel bir vadinin adı mı? Ölümler diyarından bahsediyorum Psykhe."

"Hayır, gayet iyi ifade ettin" dedim. "Ama bu efsanelere konu olacak türden bir yolculuk. Hem lanet ortadan kalkarsa sonunda birbirimizi görebileceğiz." Nihayet gerçekte kim olduğunu öğrenebilecektim.

"Elbette" dedi az sonra. "Bunu duyduğuma sevindim. Sana güvenebileceğimi biliyordum. İyi geceler Psykhe."

Sırtını dönüp yattığını duydum. Kaşlarımı çatarak karanlığa baktım, saklanmaya gerek kalmayacağı düşüncesinin Cupid'i heyecanlandırmamasına şaşırmışım ama sözleri içimi ısıtmıştı. Cupid bana güveniyordu.

Ne olduğunu bilmediğim bir şeyin açlığıyla elimi kaldırıp sıcak omzunu okşadım. Bedeninin bana döndüğünü hissedince ona sarılıp başımı göğsüne koydum. Karanlık, gündüz saatlerinde düşünilemeyecek yakınlıklara olanak tanıyordu.

Cupid bir an gerildi, sonra yeniden gevşedi. Bir kolunu kaldırıp bana sarıldı. Aklıma dokunulmaya alışkın olmadığı geldi; anlaşılan tanrılar da kaplanlar ya da ayılar gibi yalnız yaratıklardı. Bedenime yaslanan bedenini hissedebiliyordum, yanağımı dayadığım göğsünü, bacağımın üstündeki bacağına, bana doladığı

kolunu. İnce ve güçlüydü, bir insanın bedenine o kadar benziyordu ki gerçeği bilmesem bir ölümlü olduğuna inanabilirdim. Birbirimize ne kadar da yakışıyorduk, bana ne kadar iyi davranıyordu. İçimde bir özlem, daha fazlası için bir umut uyandı.

Prometheus'un ona ne söylediğini sormak ya da Prometheus'un bana söylediklerini anlatmak istiyordum. Özellikle de büyük bir kahraman yerine büyük bir âşık olmakla ilgili kısmını. Hiç bilmediğim, alacakaranlıkla şafak arasında örtülere dolanmış yattığım kısacık anlar dışında hiç hissetmediğim bir şeyi sormak istiyordum.

Ama kelimeler gecenin yuttuğu gölgeler gibi aklımdan kayıp gitti. Yaşadığımız şeyi mahvetmek istemiyordum. Cupid'in şu anın sıcaklığından uzaklaşıp kaplumbağa gibi kabuğuna çekilmesini istemiyordum.

Kollarında uyuyakaldım.

Ertesi gün hava sıcak ve güneşliydi ve aklımda seks vardı.

Seksin ne olduğunu az çok biliyordum. Atları ve koyunları çiftleşirken görmüş, Miken sarayındaki hizmetçilerin kaçamakları hakkında fısıldaştıklarını duymuştum. İyi yetiştirilmiş bir kızın gerdek gecesine kadar böyle şeyleri bilmemesi gerekse de işin temelini anlayabiliyordum. Ama benim gerdek gecem gelip de geçmişti ve hâlâ daha önce bildiklerimden fazlasını bilmiyordum.

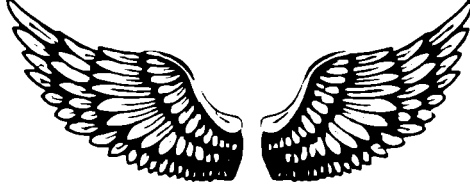
Bugün aslan şeklini almış olan ve patikada ağır ağır ilerleyen kocama baktım. Sesi çıkmıyordu, belki de yapmamız gereken şeye odaklanmıştı.

Birden durdu. Toprağa oyulmuş sığ bir mağaraya gelmiştik, mağaranın geniş ağız karanlığa açılıyordu. Dağlık araziye dağılmış diğer küçük mağaralara benziyordu ama bu mağarada ilgimi çeken bir şey vardı. Alçak girişinin ötesindeki gölgeler simsiyahtı, bütün ışığı yutuyordu. İçimde mağaranın içine bir taş atsam hiç ses gelmeyecekmiş gibi bir his vardı.

Bu tür yerler dünyanın uç noktalarında, karadan çok uzaktaki okyanuslarda ve burası gibi uzak kayalık bölgelerde bulunurdu.

Nerede olduğumuzu anladım. Etimle kemiğimle hissediyordum, mağaranın ağzının, tüm ölümlülerin son durağının beni kendine çektiğini hissediyordum.

“Geldik” dedi Cupid, aslan kuyruğunu ileri geri sallayarak. “Taenarum mağarasına geldik. Burası Yeraltı Dünyası’na açılıyor.”

EROS

Psykhe'ye aşağı inmeden önce ayak bileğine bir ip bağlamasını söyledim, Psykhe güldü ve burnunu kırıstırarak bana baktı. "Beni inci çıkarmak için Akdeniz'e dalan Fenikeli bir dalgıç mı sandın?" dedi neşeyle. "Başıma bir şey gelirse beni dişlerinle çekip çıkaracak mısın?"

"Gerekirse evet" dedim kuyruğumu bir yandan bir yana sallayarak. Havada bir elektriklenme, bir kaygı titreşimi vardı. Psykhe onu takip edemeyeceğim bir yere gidiyordu. *Ama ölümlüler hep Yeraltı Dünyası'na iner ve geri döner*, dedim kendime; kahraman Herakles, şarkıcı Orpheus, hatta gezgin Prens Theseus bile öyle yapmıştı. Ölümlüler böyle şeyler için gereken numaraları bilirdi ve coşkusuna bakılırsa Psykhe her şeyin üstesinden gelebiliyor gibiydi. Yine de unuttuğum bir şey varmış gibi hissediyordum.

"Bir tanrı için fazla endişelisin" dedi Psykhe.

"Tam olarak gerektiği kadar endişeleniyorum. Şunu yanına al" dedim pençemle çantadan bir kâse çıkararak. Kâse beyaz ve pürüzsüzdü ve tam Psykhe'nin avucuna oturacak büyüklükteydi. "Suyu buna doldur. Elinden geldiğince acele et, geri döndüğünde hava kararmış olursa da endişelenme. Ölüler diyarında zamanın işleyişi farklıdır."

Psykhe kâseyi aldı, bir an duraksayıp beklenti dolu koyu kahverengi gözleriyle beni süzdü. Elinde kâseyle dönerken bir şey

söylememi bekliyormuş gibi dudağını ısırıldı. Ama az sonra eşinin Yeraltı Dünyası'na inişini izleyecek olan biri ne söyleyebilirdi ki? Böyle bir durumda nasıl davranmak gerekirdi?

"Çabuk dön" dedim beceriksizce.

Psyke başını salladı. "Çok geçmeden dönmüş olurum."

PSYKHE

Kayalara tutunarak inmeye başladım, sonunda karanlığa açılan bir patıkaya geldim. Yeraltı Dünyası'nın kıyısında bir ürpertiye kapıldım ama çabucak bu duygunun üstesinden geldim. Ben bir tanrının karısıydım ve yeraltına ilahi koruma altında iniyordum, korkacak bir şey yoktu.

Mağaraya girdim. Toprak, ayaklarımın altında son derece pürüzsüzdü; canlılar dünyasından gelen ışık az sonra kayboldu. Ama karanlığa alışkındım ve korkmuyordum. Peşimden gelen ip toprağın üstünde hışırdıyordu.

Çok geçmeden başka bir ışık gördüm, canlılar dünyasından gelen ışıktan daha soluk ve zayıftı. Işığa vardığımda tuhaflığıyla beni şoke eden manzaraya bakakaldım. Yeraltı Dünyası'ndaydım.

İki yanında renksiz gökyüzüne doğru uzanan kurumuş selvi ağaçlarının bulunduğu toprak bir yola inen yokuşun başında durdum. Yolun ilerisinde küçük bir köprü, sonra da çıplak kış ağaçlarından oluşan geniş bir orman vardı. Önümdeki manzara siyah ve griye boyanmıştı, sanki tüm renkler dünyadan çekilmişti.

Her yere yoğun bir sis çökmüştü. Ne güneşin ne de ayın ışığı sisi delip bu cehennemi yere ulaşabilirdi. Sadece yeryüzünün alt kısmı ya da ölüler için bu çukuru yapmak amacıyla öldürülen bir titan olan Tartaros'un göğüs kafesi olması gereken kemerli bir karanlık vardı.

Ormandan epey ileride beyaz mermerden yapılmış bir saray gördüm, kuleleri kasvetli gökyüzünü delmek için havaya yükselen iğnelere benziyordu. Donuk manzaranın içinde aniden yükselen bu yapının meydan okur gibi bir havası vardı. Bir daha bu

duvarlar kadar sağlam hiçbir şeyi kavrayamayacak olan fani ölü-
lerin sessiz duyarlılıklarını küçümser gibiydi. Ölüler kraliçesi Per-
sephone ve kocası Hades burada yaşıyor olmalıydı.

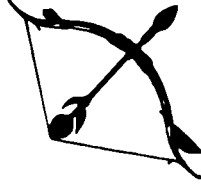
Sarayın arkasında yine alçak tepeler sıralanıyordu. Bazılarının
ismini biliyordum... Kahramanların ruhunun gittiği Asphodel Ça-
yırları ve Kutsanmışların Adaları. Ama çoğu, kısa bir düşü andı-
ran hayatları giderek daha da uzaklaşan, ölülerin soluk gölgeleri-
nin sonsuza dek dolaştığı isimsiz yerlerdi.

Kalın, siyah bir şerit, sarayı çevreliyordu. Bu, kayıkçı Kharon'un
yeni ölmüşleri üzerinden geçirdiği Styks Nehri olmalıydı. Diğer
nehirler kapkara mürekkepler gibi araziye dolaşıyordu. Bunlardan
biri Lethe olsa gerekti.

O tarafa doğru yürümeye başladım ama birden durdum. Ken-
dimi zincirinden çekilerek durdurulmuş bir köpek gibi hissettim.
Derin bir nefes alıp kendimi topladıktan sonra yeniden ilerlemeye
çalıştım ama büyük bir kütle yolumu kapatıyordu. Bir ağırlıktan
kurtulduğumu hissedene kadar zorlamaya devam ettim. Tökezle-
dim, birden kendimi hafiflemiş hissetmeye başladım.

Arkamı dönüp kendi bedenimi yolun üstünde, kolları bacakları
yayılmış bir halde görünce nedenini anladım. Cupid'in verdiği be-
yaz kâse yere düşüp kırılmıştı.

14

PSYKHE

Cupid de ben de bir diğërimizin bir planı olduğunu varsayar-ken önemli bir gerçeği gözden kaçırmıştık: *Katabasis*'e kalkışan, Yeraltı Dünyası'na inen ölümlüler, bir armağan getirmek zorundaydılar. Herakles kendi kanını vermiş, Orpheus ise borcunu bir şarkıyla ödemişti. Ama ben hiç verilmemiş olanı almak için bir kâse dışında eli boş gelmiştim ve şimdi bedelini ödüyordum.

Hayalet formum artık şokla birlikte gelen adrenalın patlamasını hissedemiyordu çünkü artık böbrek üstü bezlerim de kalbim de yoktu. Yine de bir kabuk gibi yere bırakılmış olan ölümlü bedenime bakarken hissettiklerimi en iyi ifade edecek kelime şok'tu.

"Aval aval bakmanın faydası yok" dedi sert bir kadın sesi. "Olan oldu."

Hızla döndüm. Az ileride bir kadın -ya da ilk bakışta kadın gibi görünen bir şey- duruyordu. Tuhaf bir görünüşü vardı, güzel olamayacak kadar göz alıcıydı. Çıkık elmacıkkemikleriyle kediye benzer bir yüzü vardı, badem şeklindeki gözlerini kısarak geniş, düz burnunun üstünden şüpheyle bana bakıyordu. Saçları siyah ince dallardan oluşan gür bir yeleği andırıyordu, önce bunların saç örgüsü olduğunu sandım ama sonra saçlar hareketlenip çatal dillerini dışarı çıkarmaya başladı.

Birden onu tanıdım. Perseus'un Miken sarayındaki kahraman odasında duran kalkanını ve kalkanın üstündeki yüzü hatırladım. Medusa.

"Ölüler diyarına giderken sana eşlik etmek için tuhaf bir seçim olduğumun farkındayım" diye devam etti Medusa. "Normalde rehberlik edip seni Yeraltı Dünyası'na götürecek kişinin Hermes olması gerekirdi ama görünüşe göre Hermes'in sevgili Afroditini kızdırmışsın. O yüzden kraliçe de beni gönderdi." Bana boşaltılması emredilmiş bir tuvaletmişim gibi bakarken hafifçe dudaklarını büktü. "Persephone beni neden katilimin torununu getirmekle görevlendirdi bilmem ama işte buradayız."

"Perseus katil değildi" dedim öfkeyle. Kendi cesedim ayağımın dibindeyken bile böyle bir hakarete izin veremezdim. "O bir kahramandı."

Medusa hiç oralı olmadı. "Öyleyse evimde yalnız başımayken ve hamile halimle beni neden öldürdü?"

Cevap veremeyecek kadar şaşırmıştım. Babamın uzun zaman önce kahraman odasında bana anlattığı öykü böyle değildi. "Sen bir canavardın" dedim, bunu canavarın kendisine söylemek tuhaf gelmişti.

Medusa alaycı bir tavırla güldü. "Bir kere ben bir peri olarak doğdum. Başkasının işlediği bir suç yüzünden cezalandırılıp gorgona dönüştürüldüm. Bana korkunç şeyler yapıldı. Canavara dönüşmem sence şaşırtıcı mı?"

Gözlerimi dalgalanan saçlarına diktim. "Anlamadım."

Medusa içini çekti. "Gençliğimde her sabah gün doğarken Athena'nın tapınağına armağanlar götürürdüm. Bir gün Poseidon beni orada yalnız yakaladı ve bana tecavüz etti."

Medusa'nın bakışları soğuktu. Selvi ağaçlarıyla çevrili yola baktı. Medusa için bu hikâyenin acısı azalmış, geriye sadece bir sızı kalmıştı ama ben şoke olmuşum.

"Athena sabahın ilerleyen saatlerinde yanıma geldi" diye devam etti Medusa. "Ona uzun zamandır ibadet ediyordum ve pek çok istekte bulunmuştum ama o gün çatlamış dudaklarımın

arasından fısıltı halinde dökülen tek bir isteğim vardı. “Bu bir daha asla olmasın.”

Athena başını salladı. Poseidon’un benimle işinin bitmediğini ikimiz de biliyorduk. Poseidon elde ettikleriyle oynamayı severdi ve ben ona karşı koyamayacak kadar önemsiz bir tanrıçaydım. Bu nedenle Athena bana bir hediye verdi: Ölümlüleri ve tanrıları tek bakışla taş a çevirme yeteneği. Ondan sonra Poseidon beni rahat bıraktı. Çok geçmeden hamile olduğumu öğrensem de güvendedim. En azından nam peşinde koşan ölümlü adamlar peşime düşene kadar. Bir gorgon söylentisi kahramanlığa özenenleri harekete geçirdi. Perseus bitmek bilmez bir dizi adamın sonuncusuydu.”

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım. Büyükbabam Perseus bir kurtarıcı, halkın koruyucusu olarak anılırdı. Medusa’nın çizdiği portre babamın ve kör şairin anlattığı hikâyelerle örtüşmüyordu. “Ama kahramanlar halkını korur...” diye söze başladım.

“O adamlar halkı kimden koruyordu? Tek istediği oğullarını huzur içinde büyütmek olan yorgun ve yaşlı bir tanrıçadan mı? Aynı hakkı bana da tanısaldı o sözde kahramanları rahat bıraktı” dedi Medusa nefret dolu bir sesle. “Hem madem kahramanlar halkı korumak istiyorsa neden açları doyurmuyor ya da soğuktan titreyenleri ısıtmıyorlar? Açlık ve soğuk gorgonlardan daha yaygın ve çok daha ölümcül. Hayır, “kahraman” en etkileyici cinayetleri işleyene verilen bir unvandır. Kahramanla bir domuz yetiştiricisi arasında fark göremiyorum. İkisi de kasap.”

Verecek cevabım yoktu. Büyükbabam Perseus’u –ya da hakkında bildiğimi sandığım şeyleri– seviyordum ama Medusa’nın sözlerindeki gerçeklerden kaçamazdım.

Sonunda, “Delphi kâhini bir kahraman olacağımı söylemişti” dedim, “Ama titan Prometheus büyük bir kahraman olarak değil, büyük bir âşık olarak hatırlanacağımı söyledi.”

“Güzel” dedi Medusa. Sonunda ilgisine layık olduğuma karar vermiş gibi bana dikkatle baktı. Saçları kıvrılıyor, diller havaya uzanıyordu. “Belki de her şeye rağmen Perseus’un soyunda

değerli biri vardır. Bir âşık olmak ölüm taciri olmaktan iyidir. Hadi gel, yeterince vaktimi aldın zaten.”

Gorgon selvilerle çevrili uzun yolda yürümeye başladı. Peşinden giderken başımı çevirip acınası haldeki ölümlü bedenime baktım. Birden anlayıverdim: Ölmüştüm, gerçekten ölmüştüm.

“Ama artık bir şey olma şansım kalmadı” diye fısıldadım bakışlarımı hayalet ayaklarıma dikerek. Ayaklarımdan içinden toprak yolu görebiliyordum, sinir bozucu bir görüntüydü. “Ne âşık ne de kahraman olabilirim, hatta sıradan bir kadın bile olamayacağım. Biliyor musun, daha evleneli birkaç gün olmuştu. Tuhaf bir evlilikti, koşullarımız daha da tuhaftı ama galiba birbirimizi gerçekten sevmeye başlıyorduk. Gerdeğe bile girmedik.” Medusa’nın dürüstlüğü benimkini de harekete geçirmişti, bazen düşünmeden konuşuyordum.

Gorgon durup bariz bir şaşkınlıkla bana baktı. “Katilimin torunuyla Yeraltı Dünyası’ndayım” dedi, “Ve o bana *gerdeğe girmekten* bahsediyor.”

Medusa’nın göğsünden bir kahkaha koptu, delice gülerek başını geriye attı. Sakinleşince, “Cesursun Perseus’un torunu” dedi, “Dürüstsün de. Söylediklerin doğruysa üzüldüm. Sevdiğin biriyle yatmak hayatın en büyük zevklerinden biridir.”

Şimdi şaşırma sırası bana gelmişti.

“Gorgona dönüşmeden önce bir peri olduğumu unutma” dedi Medusa, göz kırptığını görünce afalladım.

Verecek bir cevap bulmaya fırsat bulamadan vücudumdan bir ürperti geçti ve toprak bulanık bir havuzdaki yansıma gibi dalgalandı. Uzaktaki tepeler ve beyaz sarayın kuleleri gözden kayboldu. Uzun yol ve selvi ağaçları bir parşömen gibi kıvrılmaya başladı, ağaçlar kıvrımların içinde kayboldu.

Medusa dilini şaklattı. “Anlaşılan ruhun bedeninden ayrılmaya hazır değil. Seni buraya eli boş göndermekle hata ettiğini anlayan kocanın bunda parmağı var sanırım. Fark etmez. Eninde sonunda buraya geleceksin, sorumun cevabını almak için seni bekleyeceğim.” Gözlerime baktı, ilk kez gözlerinin rengini fark ettim, babaminkiler gibi kahverengiydi, benimkiler gibi.

"Bir kahramanı kahraman yapan şey nedir?" diye bitirdi sözlerini.

Yeraltı Dünyası kayboldu, geriye hiçbir şey kalmayana dek içine göçtü. Gördüğüm son şey Medusa'nın karanlıkta meşale gibi parlayan gözleriydi.

EROS

Güneş gökyüzünde alçalırken kayalıkların üzerinde huzursuzca volta atıyordum, hâlâ aslan şeklindeydim. Yanımdaki ip Psykhe'nin Yeraltı Dünyası'ndaki adımlarını takip ederek çözülürken su gibi akıp gidiyordu.

Psykhe aşağı indiğinden beri tedirgindim, aceleyle yaptığım planımı kafamda evirip çeviriyor, kusur ve açıklar arıyordum. Lethe'nin suyunun lanete çare olacağı garanti değildi ama kısıtlı seçeneklerimin içinde en iyisi buydu. Ve Psykhe...

Birden dondum, pençelerimden biri havada kalmıştı. Deniz kenarındaki evden ayrıldığımızdan beri bir şey unuttuğuma dair bir his aklımı fare gibi kemiriyordu. Şimdi ne olduğunu bulmuştum: Ölüler için bir hediye, Psykhe'nin sağ salim geri dönmesini sağlamak için Yeraltı Dünyası'na sunulacak bir armağan.

Kıvrıla kıvrıla çözülen ip birden durdu. Boynumdaki tüyler havaya dikildi. Psykhe, kafasına bir şey koydu mu hiçbir şey onu durduramazdı.

Henüz çok geç değildi. Çok geç olamazdı. İpi dişlerimin arasına alıp çekmeye başladım ama diğer ucunda ağır bir dirençle karşılaştım. Psykhe'nin başına ne gelmiş olabileceğini ya da kumların üstünde sürüklenen ölümlü bedeni fazla düşünmemeye çalışarak ipe tüm gücümle asıldım.

Gerçek şeklime dönerek Yeraltı Dünyası'nın girişine koştum, uzay ve zamanın sınırlarının ilahi formumu çekiştirdiğini hissediyordum. Tanrılar Ölüler diyarına giremezdi ama çaresiz olduğum için oradan uzaklaştırılmayı reddettim. Asıla asıla ipi ışığa doğru çekmeye başladım.

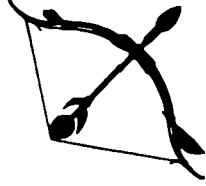
Bir yandan da düşünüyordum. Kendi derdimden kurtulmaya çalışırken ikimizin başına da en korktuğum şeyi getirmiştım. Psykhe'yi düşüncesizce ölüme göndermiş, kendine olan güveninin gerçekten hazır olduğu anlamına geldiğini sanmıştım.

Yeraltı Dünyası'nda zaman farklı akar demiştim Psykhe'ye. Onun açısından daha birkaç dakika geçmişti ama bedenini dışarı çektiğimde mavi batı göklerinde yıldızlar belirmeye başlamıştı bile.

Titreyerek yanına koştum. Hareketsiz ve soğuktu, gözleri görmüyordu. Teni nemliydi, bana Prometheus'un insanoğlunu yarattığı çamuru hatırlatıyordu.

Birkaç saniye hareket edemedim. Lanet, içimde acımasız bir rüzgâr gibi şahlanarak iliklerime işliyordu. Psykhe ölmüştü ve onu kendi aptallığım yüzünden kaybetmiştim. Gaia'nın, kocası Kronos'u kaybettikten sonra neden toprağın soğuk karanlığına çekildiğini şimdi anlıyordum. Hiçbir şey beni bir akıntı gibi dibe çekmekle tehdit eden kederden koruyamazdı. Ok, derimi çizdiği an Psykhe'ye âşık olmuştum, bu benim kontrolümde olmayan tatsız bir gerçektir. Ama son zamanlarda onu sevmeye başlamıştım.

Cesedini çaresizce sarstım, boğazımdan umutsuzluk dolu bir çığlık koptu. Kalbini yeniden çalıştırmak için Psykhe'nin bedenine elimden geldiğince nefes üfledim. Bunların işe yarayıp yaramayacağını, ölümlü bedeninin gerçekte ne kadar hassas olduğunu bilmiyordum. Ama ben arzu tanrısıydım ve Psykhe'nin yaşamasını arzuluyordum. Canlılar dünyasının zaman hesabına göre Psykhe öleli daha birkaç dakika olmuştu. Belki hâlâ onu geri getirebilirdim. Belki.

PSYKHE

Ruhum bedenime dönerken titreyerek derin bir nefes aldım. Gece havası şimdiye dek tattığım en harika şeydi, berrak ve tatlıydı. Nerede olduğumu bilmiyordum ama hava kararmıştı ve yalnız değildim. Eller saçlarıma dolanıyor, yüzümü kaldırıyordu.

Tanıdık bir ses fısıldadı, "Yaşıyorsun! Ah Psykhe, ben aptalın tekiyim..."

Kocam Cupid. Elleri üstümde dolaşıyor, bir yerlerimde yara bere var mı diye kontrol ediyordu. Birkaç yerimde vardı ama umursamıyordum. Cupid'in endişeli sesi beni neredeyse güldürecekti –mağrur kocam ne zamandan beri böyle konuşur olmuştu?– ama şu anda gülmek, suçlayıcı şeyler söylemek, hatta konuşmak bile istemiyordum. Başka bir şey istiyordum, daha vahşi ve ilkel bir şey, hayatın nabzına bağlı olan bir şey. Medusa'nın hayatın en büyük zevkine dair söylediklerini hatırladım. Karanlığın son kızıllıklarını da dağıtmak için bir meşale istiyordum.

Parmaklarımı Cupid'in saçlarına dolayıp öpmek için onu kendime çektim. Kocam deniz kenarındaki evin terasındaki tavus kuşlarınınunkine benzeyen bir çılgınlıkla karşılık verdi ama çok geçmeden o da beni tutkuyla öpmeye başladı. Setlerinden taşan bir baraj, boğulmak üzereyken nefes almaya çalışan bir adam gibiydi.

Daha fazlasına acıkarak geri çekildim. Tuniğini tutup başının üstüne doğru çekmeye çalıştım. Az kalsın onu boğacaktım, neyse

ki ne yapmaya çalıştığımı hemen anladı. Giysileri bir anda yok oldu. Sonra kitonumu yukarı doğru çekerek beni soymaya başladı. Ona yardım etmek için kollarımı havaya kaldırdım.

Hayran kaldığım bir maharet ve yumuşaklıkla beni yeniden öptü. Derisinin altında uğuldayan heyecanı hissedebiliyordum, bu beni ona daha da çekiyordu. Beni yere yatırarak giysi yığınının üstüne yerleştirmeye çalıştı ama artık umurumda değildi. Hayatım boyunca seksten uzak tutulmuş, ahlak kuralları gereği ondan korunmuştum, şimdi tüm bu yaygaranın neden koparıldığını anlamaya hazırdım.

Gecenin serin havası tenimi ürpertiyordu, Yeraltı Dünyası'nın sınırlarından sadece bir taş atımı mesafede olduğumuzu hatırladım. Sonra Cupid göğsünü göğsüme bastırdı, fırın kadar sıcaktı. Beni yeniden, bu kez daha yumuşak bir şekilde öptü, sonra dudaklarımı bırakıp aşağı indi. Saçlarının göğüslerimi gıdıkladığını, karnımda gezindikten sonra kalçamın yakınında durduğunu hissettim. Saçından tutup başını yeniden dudaklarıma çekmeye çalıştım ama elimden kurtuldu. Kafası karışmış olmalıydı, belki de yaram var mı diye kontrol ediyordu ama şimdi sırası değildi. Elle-riyle kalçalarımı tutup başını bacaklarımin arasına sokunca delirdiğinden emin oldum.

Ah.

Ah.

Dudakları ve diliyle işe koyuldu, sonunda arzudan yanıp tutuşarak neredeyse kendimden geçtim. Sonra üstüme çıktı. Canımın yanmasından korkuyordum ama Cupid bedenimi çıra gibi tutuşturmayı iyi biliyordu, bu yüzden acı kısa sürdü ve yerini çabucak zevke bıraktı. Ona sahip olmak baldan daha tatlı, vahşi bir ata binmekten daha heyecan vericiydi. Bacaklarımı beline kenetleyip onu daha derine çektim, tırnaklarımı sırtına batırıp kesik soluklarının tadını çıkardım. Yıldızların ateşi damarlarıma akıyor, Cupid'in dokunuşlarıyla patlayıp ışığa dönüşüyordu.

Sonrasında üstümüzü örtmekle uğraşmadık. Onun yerine birbirimize sımsıkı sarıldık, vücutlarımızın ısısı gecenin soğukunu

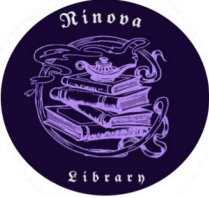
bastırmaya yetiyordu. Göğüs göğüse, alnımız birbirine değerek yatıyorduk, öyle ki Cupid'in verdiği her nefes kirpiklerimi okşuyordu. Daha önce başka bir canlının önünde kendimi hiç bu kadar çıplak hissetmemiştim, gerçi bu pek de rahatsız edici bir his değildi. Daha çok hayat boyu taşıdığım bir sırrı nihayet güvendiğim bir dostuma açmak gibiydi. Yüzünü hiç görmediğim halde Cupid'i diğer canlılara göre çok daha derinden tanıyordum.

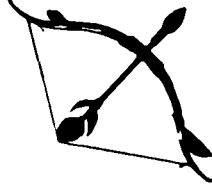
Sessizliği doldurmak istedim. "Lethe'nin sularmdan getiremedim."

"Fark ettim" dedi Cupid keyifle.

Bir an duraksadım, kirpiklerinin tenimde bir kelebeğin kanatları gibi kıvıldadığını hissediyordum. "Keşke üzgün olduğumu söyleyebilseydim. Ama netice buysa hiç de üzgün değilim."

Gülümsediğini hissettim. "Ben de."

PSYKHE

Küçükken babam bazen beni Tiryns'in zanaatkârlar mahallesindeki cam üfleyicileri görmeye götürürdü. Alkaios, halkın arasına karışmayı severdi, böylece onları tanır ve nasıl daha iyi yöneteceğini anlardı, zanaatkârlar babam geçerken başlarını saygıyla eğerdiler. Cam üfleyicilerin kum, ateş ve nefesten meydana getirdikleri zarif tasarımları, eriyen camın balon gibi genişleyişini hayranlıkla izlerdim.

Yeraltı Dünyası'ndan döndükten sonraki ilk günlerim böyleydi: Güzel ama inanılmayacak kadar narindiler, uzun sürmeyeceğini bildiğim bir tatlılıkla doluydular.

Geri dönerken acele etmedik. Taenarum'a gidişimiz sadece üç günümüzü aldığı halde dönüşümüz bir aydan fazla sürdü. Deniz kenarındaki eve geldiğimden beri ismen kan-kocaydık ama bu yeni bir şeyin başlangıcına işaret ediyordu.

Cupid lanetten bir daha bahsetmedi, ben de öldürmeye yazgılı olduğum canavarın sözünü etmedim. Cupid, Lethe'nin suyundan almak için kalkıştığımız başarısız girişimden bahsetmedi, ben de ona gerçek formunu sormadım. Hep başka şeylerden konuştuk.

Ona Yeraltı Dünyası'nda gördüklerimi, ölü ormanları, sisi ve kıvrılarak akan nehirleri anlattım. Cupid bir tann olduğu için oraya asla gidemezdi ve nasıl bir yer olduğunu merak ediyordu. Ona Medusa'yla karşılaşmamdan ve bana kahramanlar hakkında

söylediklerinden bahsettim. Cupid, Medusa'nın haklı olduğunu söyledi, ben yüzümü asınca da güldü.

Gecelerimizi başka şeyler yaparak geçiriyorduk.

Cupid iki bedenin zevkle birleşmesinin sayısız yolunu biliyordu ve ben de bunları öğrenmekten büyük keyif alıyordum. Bazen kendimi kelebeğe dönüştüğüm zamanki gibi hissediyor, hiçbir şey düşünmeden mutluluk içinde süzülüyordum.

Bir gece karanlıkta örtülerin altında yatarken Cupid tereddütle bana uzun zaman önce gördüğü bir şeyden bahsetti. "Ölümlü bir adam ve kadın" diye başladı. "Buruşmuş olanlardan."

Gülmemek için kendimi zor tuttum. "Yaşlı mı demek istiyorsun?"

"Galiba ama asıl konu o değil. Birbirlerine karşı o kadar naziktiler ki, aralarında öyle bir sevgi vardı ki. Onları daha gençken de görmüştüm ama bu farklıydı. Acaba ne anlama geliyordu?"

"Bunun gizemli bir yanı yok" dedim. "Birbirlerine âşık larmış işte."

Aşk. Şimdiye dek aşk üzerine pek fazla düşünmemiştim, Afrodit'in ya da tatlı yanaklı oğlu Eros'un sunağına gidip güzel bir gencin beni fark etmesi için hiç dua etmemiştim. Şimdi bile aşkı soyut olarak düşünmüyordum, sadece Cupid'i düşünüyor, onu tekrar kollarıma alabilmek için karanlığın çökmesini iple çekiyordum.

Sonunda deniz kenarındaki eve döndük, annem ve babam tarafından yazılmış endişe dolu birkaç mektubu beni bekler buldum. İyi olduğuma sevinmişler ama sözünü ettiğim koca yüzünden paniğe kapılmışlardı. Cupid'den haberleri yoktu.

Ellerimle masarın kenarını sıktım, parmak eklemlerim bembeyaz olmuştu. Yani bu evliliği annem ayarlamamıştı. Kendimi bunun bir önemi olmadığına, her şeyin gayet güzel sonuçlandığına inandırmaya çalıştım ama çöpe dadanan meyve sinekleri gibi kalbime çöken tedirginliği görmezden gelemedim.

Yeraltı Dünyası'ndan döndükten sonraki haftalarda mutlu olsam da üstüme bir durgunluk çökmüştü. Bazen Medusa'nın sözleri kafamda yankılanıyor ya da insanların geride bıraktığım

dünyasında neler olduğunu merak ediyordum. Sözde peşime düşen canavar hiç ortaya çıkmamıştı, köyü yok eden canavarın o olmayacağını biliyordum çünkü o Zephyros'tu. Annemle babamın mektuplarından rüzgâr tanrısının söz verdiği gibi köyün onarılmasını sağladığını, Tiryns'in üstüne gökten gizemli altın sikkeler yağdırdığını öğrenmiştim.

Moli'yle yaptığı numara yüzünden Zephyros'a uzun bir nutuk attıktan sonra içten özrünü kabul etmiştim. O zamandan beri düzenli olarak ziyarete gelmeye başlamıştı, kocamın evde olmadığı gündüz saatlerinde Zephyros'un arkadaşlığı sayesinde zamanın daha çabuk geçtiğini fark etmiştim.

"Her şeyin bu kadar kolay olması normal mi? Cupid'le birlikte olmaktan bahsediyorum" dedim bir gün Zephyros'a, okyanusa bakan terasta şaraplarımızı yudumluyorduk.

"Aslında hep bu kadar kolay olması gerekir" dedi Zephyros. "Her evlilik Zeus ve Hera'nunki gibi fiyasko olacak diye bir kaide yok. Ölmeden önce Hyakinthos ve benim için de kolay olmuştu." Dudakları bir an hüznle kıvrıldı ama az sonra yine eski haline döndü.

O en güzel günlerde bile şüphe pusuda bekliyordu. Benim bir ölümlü, Cupid'in ise bir tanrı olduğu gerçeği aklımdan çıkmıyordu. Cupid benim tüm hayatım olacaktı, ben ise onun hayatından gelip geçen bir yolcu.

Ayrıca yüzünü görmeme hâlâ izin vermiyordu. Yüzünü görürsem gerçekten küle mi dönecektim, yoksa benden sakladığı başka bir şey mi vardı? Gündüz saatlerinde hayvan kılığına girip sadece geceleri yanıma insan olarak gelmesi çok tuhaftı.

Yeni ayın olduğu gecelerde dışarı çıkar, terasın taşlarına uzanıp parlak yıldızlara bakardık. Tannların gökyüzüne yerleştirdiği takımyıldızları gösterip birbirimize onlarla ilgili hikâyeler anlatırdık. Ölümlüler arasında anlatılan versiyonları biliyordum ama kocam eski öyküleri sanki gerçekten oradaymış gibi anlatıyordu, bazılarını gerçekten de tanık olmuştu. Kimin versiyonunun daha iyi olduğu üzerine tartışırdık.

Yıldızların ışığında yüzüne kaçamak bakışlar atar ama hatlarını bir türlü tam olarak seçemezdim. Yüzünü bir nebze olsun görebileceğimden emin olduğum dolunaylı gecelerde onu dışarı çıkmaya ikna etmeye çalışıyordum ama her seferinde reddediyordu.

EROS

Bin yıldır görmediğim şeyleri fark etmeye başladım. Kedilerin nasıl oyunlar yaptığını, tavus kuşlarının kendilerini nasıl sergilediğini görüyordum. Deniz kıyısındaki evin büyüğü sayesinde terasları kaplayan çiçeklerin girift güzelliğini fark ettim. Eskiden günlerimi kaygısızca geçirirdim ama şimdi her şey keskin bir netliğe bürünmüştü. Şimdi pençelerini çekmiş olan lanet içimde şarkılar söylüyordu. Psykhe ile hayatım altın rengine bürünmüştü.

Akşamları konuşacak birinin olmasından hoşlandığımı fark ettim. O gün dikkat çekici ya da eğlenceli bir şey görmüşsem *bunu Psykhe'ye anlatmak için sabırsızlanıyorum*, diye düşünüyordum. Psykhe'nin gülüşünü hayal ediyor, ayaklarım yere bastığı halde kendimi uçuyormuş gibi hissediyordum.

Mutluluğumun bıçak sırtında olduğunu bilecek kadar aklım vardı. Psykhe'yi severek bir trajediye davetiye çıkarıyordum. Onu Afrodit'ten korumayı ve laneti atlatmayı başarsam bile Psykhe'nin ölümlü, benim ise bir tanrı olduğum gerçeği aramızda bir uçurum gibi duruyordu.

"Zamanı geri alabilseydim" ded Zephyros, "Hyakinthos'u muhakkak tanrı mertebesine yükseltirdim. Başka bir şey için değilse bile sırf onu yanımda tutabilmek için. Senin Psykhe için hâlâ vaktin var." Yüzüme baktı. "Vakit kaybetme."

Arkama yaslandım. En sevdiğim korudaydık, güneş ışığı ağaçların arasından renkli cam gibi dökülüyor, çalıları bir kaplanın kürkünün renklerine boyuyordu. Psykhe evin etrafında dolaştığı gündüz saatlerinde yüzümü görüp lanetin tetiklenmesine neden olmasın diye buraya geliyordum. Bazen Zephyros da bana katılıyordu.

“Her ölümlü apotheosis’i başaramaz ki” dedim, ölümlüleri tanrıya dönüştürme işleminden söz ediyordum. “Bunu sadece diğerlerinin arasında sivrilmiş olanlar yapabilir. Ayrıca tanrıların büyük çoğunluğunun da onayı gerekir, bir konuda fikir birliğine vardıkları nerede görülmüş? Afrodit buna kesin engel olur.” Bunu defalarca düşünmüş, kafamda evirip çevirmiş ama bir çözüm bulamamıştım. Psykhe’ye olan aşkım bir sır olarak kalmak zorundaydı.

Zephyros nehirdeki bir yüzücü gibi havada süzülüyordu, sırtüstü uzanıp bir dizini yukarı kaldırmış, ellerini başının arkasında kenetlemişti. “Eh, bir ölümlü olarak düşündüğünden daha dayanıksız çıkarsa beni suçlama.”

Buna rağmen her şeyin yolunda gidebileceğini düşünüyordum. En azından güllerimi toplayan bir davetsiz misafirle karşılaştığım güne kadar.

Terasımdaki güller bol bol çiçek açıyordu. O kadife yaprakların bu çorak yeri süslemediği tek bir mevsim bile yoktu, bu büyüye bayılıyordum. Ama şimdi biri güllerimi karıştırıyor, yaprakları kurcalayıp güzel çiçekleri koparıyordu. Altın sarısı saçları sırtından aşağı dökülüyordu.

Davetsiz misafir dönünce onun kız kardeşim Eris olduğunu gördüm. Elbette yaşlanmamıştı ama geçen zaman yüz hatlarını sertleştirmiş, süzölmüş yüzüne daha acımasız bir ifade vermişti. Bir başka deyişle şimdi daha çok kendisi gibi görünüyordu.

“Ah, sevgili kardeşim” dedi sahte bir gülümsemeyle. “Ben de beni karşılamaya ne zaman geleceğini merak ediyordum.” Yapmacıklığı aklıma Afrodit’i getirdi, tanrılar birbirlerinden nefret ettikleri zaman daima kibar davranırlar. Biz tanrılar intikamımızı dolaylı yoldan almayı tercih ederiz.

“Burada ne arıyorsun?” Sesim havayı yırtıp geçti. Koparılmış güllerin kederli sapları toprağın üstünde havaya kalktı, tavus kuşları birden yükselen sesimle başını yukarı kaldırdı.

“Kardeşimi ziyaret edemez miyim? Ah, sana son zamanlarda yaptığım bir şakadan bahsetmeliyim. Hesperidlerin bahçesinden

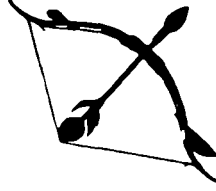
bir elma çaldım ve üstüne “en güzeline” yazdım. Sonra da elmayı bir düğün için toplanmış olan Olimposluların arasına attım, bil bakalım ne oldu? Hera, Athena ve Afrodit birbirine girdi. Hepsi de elmanın kendisine gönderildiğini düşünüyordu! “En güzeline!” Eris gururla kıkırdadı. “Olimposlular içlerinden birinin diğerlerinde olmayan bir şeye sahip olmasına katlanamazlar ama elbette üvey annen kazandı. Yanışmanın sonucunu belirlemesi için buldukları zavallı ölümlüye, Troya diye bir yerden gelmiş olan Paris adında bir sefile şirinlikler edip yaltaklandı.”

“Afrodit’le uğraşma” dedim kardeşime. “Sonu iyi olmaz.”

Eris başını yana eğip zarif eliyle ağzını kapadı. “Senden tavsiye istemedim canım kardeşim. Ben sadece seni uyarıyorum. Afrodit, Paris’e onu dünyanın en güzel kadınıyla evlendireceğine söz verdi, umarım bu kişi, fino gibi beslediğin o ölümlü kız olmaz. Adı Psykhe miydi? Ona dikkat et canım kardeşim.”

Bedenim gerildi, gözlerimi eve çevirdim. Cevap vermeye fırsat bulamadan sırtındaki siyah kanatlar açıldı ve Eris, elinde çalıntı güllerle kendini gökyüzünün boşluğuna bıraktı.

17

PSYKHE

Taenarum'dan dönüşümüzün üstünden birkaç ay geçmişti, bir gece Cupid, "Psyke, neden iki kalp atışın var?" diye sordu.

Güneş batalı çok olmamıştı, geniş yatakta sarmaş dolaş yatıyorduk. Başım Cupid'in göğsündeydi, kocamın parmakları dalgın dalgın saçlarımla oynuyordu. Bu soru üzerine başımı kaldırdım, karanlıkta hiçbir şey göremesem de yüzümü yüzüne doğru çevirdim. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Göğsünden iki kalp sesi geliyor" dedi. "Normalde tek bir nabızın var ama şimdi bir nabız daha duyuyorum, gerçi bu çok daha zayıf atıyor. Bu ölümlüler arasmda yaygın bir durum mu?"

Yavaş yavaş ne demek istediğini anladım. Yeni ayda adet olmamıştım ama bunu yaptığımız zorlu yolculuğa bağlamıştım. Sonra Cupid'in daha önce hiç hamile bir kadınla karşılaşmadığı kafama dank etti.

Tereddüt ederek ona bunun ne anlama geldiğini açıkladım. Cupid kalkıp otururken örtülerin kımıldadığını hissettim, bir an kaçıp gideceğinden korktum. Sonra keyif dolu bir kahkaha duydum ve kollarının beni sardığını hissettim.

"Daha önce hiç çocuğum olmamıştı" dedi. "Yüzyıllar boyunca hiç."

Beni öpüp güldü, dudakları şarap kadar tatlıydı. Kollarında gevşedim ve kendimi sevince bıraktım. Bir çocuk, *bizim* çocuğumuz. Ölümlü de yan tanrı da olsa onu sevecektik.

“Miken’i ziyaret etmeliyiz” dedim heyecanla. “Annemle babama bir torunları olacağını söylemem gerek, hem zamanım geldiğinde kendi memleketimde doğum yapmak istiyorum.”

Kocamın bedenindeki ve sesindeki belli belirsiz değişimleri, diğerlerinin bir yüzdeki duyguları okuyabildiği kadar kolayca okumayı öğrenmiştim ve sıcaklığın Cupid’den çekildiğini hissedebiliyordum. Dokunuşumdan kaçıyordu. “Yapamayız” dedi. “Bu çok tehlikeli.”

Taş zemin ayaklarımın altından kayıyormuş gibi hissettim. “Taenarum’a gitmek ve Yeraltı Dünyası’na inmek çok daha tehlikeliydi!” dedim öfkeyle. “Benim evimden bahsediyoruz.”

“Artık evin burası.”

Öfke tepeme sıçradı. Bir dişi domuz gibi karanlıkta kocamın çocuklarını doğurmayacaktım. “Ben hiçbir ölümlü sesin sessizliği bölmediği bu koridorlarda büyümedim. Benimle Miken’e gel. Bebek doğmadan annem ve babamla tanış.” Elini tutmak için uzandım ama Cupid geri çekildi.

“Bunun cezbedici bir plan olmadığını düşündüğümünden değil” dedi kelimelerini dikkatle seçerek. “Ama risk almaya değmez. Tehlike, anasının peşinden koşan bir kuzu gibi seni izliyor. Taenarum’da olanlardan sonra kendini gereksiz yere riske atmana izin vermeyeceğim.”

Öfkeden titriyordum. Hamile kadınların sarkaç gibi bir duygudan diğerine doğru sallandığını duymuştum ama şu anda öfkemi körükleyen şey kocamın inadıydı.

“Ben senin için neyim?” dedim sertçe. “Bir eş mi, yoksa bu ıssız eve kapatacağın bir diğer evcil hayvan mı?”

Suçlamalarım şaşkın bir sessizlikle karşılandı. Cupid’in bu kadar öfkeleneyeceğini beklemediği belliydi.

“Bebek doğunca ne olacak?” dedim, kelimeler ağzımdan atar damardan fışkıran kan gibi saçılıyordu. “Burada tek başıma,

yanımda bir gölgeden başka kimse olmadan mı doğum yapacağım? Ebem de Zephyros mu olacak? Ya bebek, bir tanrı mı yoksa ölümlü mü olacak?"

Kalbim göğsümde deli gibi çarpıyordu; parmaklarım çarşafları, boğulmak üzere olan bir denizcinin ipe tutunduğu gibi kavramıştı. İçimi, görmezden gelemeyeceğim kadar önemli başka korkular da sarıyordu. "Cupid" dedim titreyen bir sesle. "Ben yaşlanınca ne olacak? Sen genç kaldığında, benim yüzüm ise kırılganlıklarla doluğunda ne olacak?"

Cupid hemen cevap vermedi, iç geçirerek başını çevirdi. Yatağa yerleşirken çarşafların hışırtısını dinledim. Konuşmaya başladığında sesi sirke gibi ekşiydi. "Karanlıkta kalma konusunda beni dinlersen kırılganlıkları da fark etmem."

Öfkeden deliye döndüm. Sırtımı Cupid'e dönüp büzüldüm, uykuya dalana kadar acımasız geceye baktım.

EROS

Bir tanrıçamın, hayatını tehdit ettiğini Psykhe'ye açıklayamazdım. Tüm ikna çabalarımın rağmen bu düşmanla savaşmaya kaldı. Afrodit gözünü bile kırpmadan onu ezip geçirdi. Böyle bir aptallık yüzünden ne Psykhe'nin ne de çocuğun hayatını tehlikeye atabilirdim. Laneti tüm ağırlığıyla üstümüze çekme riskini de göze alamazdım.

Ertesi gece uzlaşma umuduyla Psykhe'nin yanına gittim. "Biz Miken'e gidemeyiz ama onları burada misafir edebilirsin."

Sevineceğini sanıyordum ama Psykhe alaycı bir tavırla güldü. "Ne kadar yüce gönüllüsün, kendi evimde misafir kabul etmeme izin veriyorsun." Psykhe öfkeli olduğunda köşeye kısıtlanmış bir sansar gibi saldırganlaşıyordu.

Geri çekildim. Bir zeytin dalıyla gelmiştim ama dal yüzüme çarpılmıştı.

"Peki annemle babam buraya nasıl gelecek?" dedi. "Bir krallık yönetiyorlar. İstedikleri zaman seyahate çıkamazlar. Dahası,

ortaya çıkmayı reddeden bir koca hakkında onlara ne söyleyeceğim?"

Sabırım hızla tükeniyordu. "Öyleyse başka birini çağır" dedim çaresizlik dolu bir sesle. "Belki çokça bahsettiğin şu kuzenini, rahibe olanı çağırabilirsin."

Psykhe acı acı güldü ve cevap vermedi. "Peki ona ne söyleyeceğim? Kocam bir yunus, kuş ya da bir at mı diyeceğim?"

Bitkindim ve tek istediğim uyumaktı. "Ne istersen onu söyle" dedim yataktaki yerime yerleşerek. "Ne yapman gerektiğini ben söylediğim zaman kızyorsun, o yüzden kararı sana bırakıyorum."

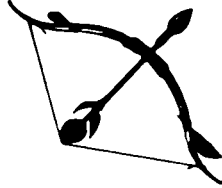
Uzandım ama Psykhe oturmaya devam ediyordu, karanlıkta öfkeyle kaynayan bir sütun gibiydi.

"Anlamıyor musun?" dedi bir müddet sonra. O kibirli ses tonu gitmişti, şimdi içimi dağlayan hüznünlü bir sesle konuşuyordu. "Annen, baban, kardeşlerin var mı onu bile bilmiyorum. Bana bu konuda hiçbir şey anlatmadın. Hakkında bilmediğim, benimle paylaşmadığın bir sürü şey var. Ama en azından benim bunu seninle paylaşmama izin veremez misin? Gelip çocukluğumun geçtiği evi, büyüdüğüm yeri göremez misin?"

"Keşke görebilsem" dedim Psykhe'yi yatıştırmak için. "Ama önce kuzeninin ziyaretinin nasıl geçeceğini bir görelim."

Yatağın Psykhe'nin oturduğu tarafında beklenti dolu bir sessizlik oldu. Başka bir şey söylemedim, az sonra Psykhe sabırsızlıkla oflayarak örtüleri başının üstüne çekti.

Duzenleme
Ny.Ozlem

PSYKHE

İphigenia'yı gördüğüm andaki ilk düşüncem değişmiş oldu-
ğuydu.

Bir kere şimdi daha uzun boyluydu, ergenlik döneminde tayı andıran vücudu yetişkinliğin kıvrımlarıyla yumuşamıştı. Yüz hatları daha sert, daha keskindi. Üstünde Artemis rahibelerinin giydiği cüppeden değil de sıradan bir kiton olduğunu fark ettim, bunu onunla daha sonra konuşmaya karar verdim.

Babasının gemisinin aşağıdaki koya yanaştığını gördüğüm andan beri heyecanlı bir köpek yavrusu gibi evin koridorlarını arşınılıyordum. İphigenia kıpkırmızı bir yüzle ve nefes nefese basamakları çıkmayı bitirip ön terasa girince hemen atılıp onu kucakladım. En eski, en sevdiğim dostum sonunda bana dönmüştü.

İphigenia gülerek kollarımdan sıyrıldı ve şaşkınlıkla bana baktı. "Seni iyi gördüğüme çok sevindim Psykhe" dedi. "Kaybolduğunu duyunca çok endişelenmiştim."

"Sana mektuplar yazdım. Ve gördüğün gibi hiç olmadığım kadar iyiyim" dedim neşeyle, sonra aklıma gelen bir düşünceyle ciddileştim. "Ya Kral Nestor, kızgın mı?"

İphigenia başını iki yana salladı. "Hayır, sadece şaşırdı. Sonra hayatına devam etti, senin dönmeyeceğin anlaşılınca Korinthos'lu bir prensesle evlendi."

Omuzlarım rahatlayarak gevşedi. "Çok şükür" dedim. İphigenia'yı eve buyur edip yiyeceklerle dolu meşe masaya götürdüm.

"Ne güzel bir ev" diye fısıldadı İphigenia, güneş ışığı huzmelerinin içeri süzüldüğü renkli camlara hayran hayran bakarak. "Bana kocandan bahsetsene!"

Paniğe kapıldım. Mektuplarımda Cupid'den mümkün olduğunca az bahsetmiştim. Bir tanrının beni eş olarak seçtiğini ve yalnızca karanlıkta yanıma geldiğini nasıl açıklayabilirdim? İphigenia delirdiğimi düşünürdü ya da korkudan çılgına dönerdi.

"Kendisi okyanus kıyısında yalnız yaşamayı seçen asil bir prens" dedim yalan söylediğim için acı duyarak. Eskiden İphigenia'dan hiçbir şey saklamazdım. "Ne yazık ki bugün bize katılamayacak ama yakışıklı, varlıklı ve son derece nazik bir adam. Kocam..."

Sözüm yarıda kaldı. Bu belirsiz tasvirlerle devam edemezdim. Daha inandırıcı bir şey bulmam gerekiyordu. "Avlanmaya ve okçuluğa bayılıyor, yani çok fazla ortak yanımız var" diye bitirdim sözlerimi beceriksizce.

İphigenia devam etmemi bekleyerek bana bakıyordu. Abartılı bir el hareketi yaparak memlekette neler olup bittiğinden biraz daha bahsetmesini isterken neredeyse şarap sürahisini deviriyordum.

İphigenia da bunu bekliyordu. Yüzünde kurnazca bir gülümseme belirdi, sır verecekmiş gibi öne doğru eğildi. "Sparta'dan haberler var."

Helen ortadan kaybolmuştu, bu olay Troyalı bir ticaret heyetinin şehirden ayrılışıyla aynı zamana denk gelmişti. Menelaos panikle bir arama ekibi kurmuş ama birkaç gün sonra kraliçenin kendisi tarafından yazılmış ve Troya kentinde Prens Paris'le yaşamaya gittiğini açıklayan bir mektup gelmişti.

Yıllar önce tanıştığım güzel ve mutsuz kadını düşündüm. Helen düğün gecesi, *Bundan fazlasını istiyorum*, demişti. *Âşık olmak ve dünyayı görmek istiyordum*. Onu uzaklardaki Troya'da, yabancı bir

prensın kolunda düşündüm. Helen sonunda istediklerini elde etmenin bir yolunu bulmuş gibiydi.

İphigenia'ya da böyle söyledim, kuzenimin gözleri heyecanla parladı. "Ama ortada bir yemin var" dedi. "Helen'in eski taliplerinin düğünde ettiği yemini hatırlıyor musun?"

Hatırlamıyordum. Düğüne dair hatıralarım o günün hüznüyle bulanıklaşmıştı. Neyse ki İphigenia seve seve açıkladı.

"Helen'i kaçırarak olan adamın savaşta geri kalanların hepsiyle birden yüzleşeceğine yemin ettiler" dedi İphigenia. "Adamlardan bazıları seçilemedikleri için hâlâ kızgındı ve huzuru sağlamak için yemin gerekiyordu. Ama Helen'in bir yabancı, hem de bir misafir tarafından kaçırılacağı kimin aklıma gelirdi?" İphigenia bu saygısızlık karşısında başını iki yana salladı.

"Helen'in ikna edilmeye ihtiyaç duyduğunu sanmıyorum" dedim yumuşak ekmeğe sarılmış kuzu etinden alarak. "Benim hatırladığım kadın, kaçmak için bir balıkçı teknesine bile el koyabilirdi."

"Ama anlamıyor musun Psykhe?" diye devam etti İphigenia, bu komplolardan zevk aldığı açıkça görülüyordu. "Eski talipleri Menelaos'un Helen'i geri alma yardım etmekten onur duyar, Sparta'nın müttefikleri de öyle. Helen'le evlenmek için yarışmayan babam gibi adamlar bile Troya'yla savaşa sürükleniyor. Amcam Menelaos'un babam kadar askeri deneyimi yok, bu yüzden kuvvetlerin başına geçmesi için onu görevlendirdi. Ah Psykhe, ne ordu olacak ama! Yunanistan'ın dört bir yanından asker toplanıyor, hiç görülmemiş bir şey. Argonotlar bile bu kadar görkemli değildi. Yıllardır didişen şehirlerin askerleri kamplarda birlikte zar atıyor. Şairler yüzyıllarca bu savaşa dair şarkılar söyleyecek."

"Helen'i yakışıklı prensinin kollarından çekip almak istiyorlarsa toplayabildikleri tüm adamlara ihtiyaçları olacak" dedim. Eros'la olan mutluluğumu düşünüp Helen'in de Paris'le aynı mutluluğu birazcık olsun tadıp tatmadığını merak ettim. Helen'in bulunmak istediğini bile sanmıyordum.

"Troya hiç düşmedi" dedi İphigenia gözleri parlayarak. "Ama arkasına tüm bir orduyu almış olan babamın karşısına da hiç

çıkmadı. Ah Psykhe! Sana daha en heyecan verici şeyi söylemedim, evleniyorum! Akhilleus'la!" İphigenia küçük bir sevinç çığlığı attı. "Akhilleus ve adamları da Troya'ya gidecek orduya katıldı. Babam şampiyonlarının komutanın kızıyla evlenmesinin orduyla olan bağları güçlendireceğini söyledi. Tören bu ay yapılacaktır."

Uzun zaman önce Hera Oyunları'nda karşılaştığım sinir bozacak kadar yakışıklı prensi hatırladım. İphigenia'yı heyecanlı görmek beni mutlu etmişti ama Akhilleus'un uygun bir koca olacağından emin değildim.

"Artemis rahibesi olacağını sanıyordum" dedim kendimi tutmadan. "Rahibe olacak ve hiç evlenmeyecektin."

İphigenia'nın yüzü asıldı. Kaşları fırtına bulutları gibi çatıldı, ağzı annesi Klytimestra'dan hatırladığım sert bir çizgi halini aldı. "Ona bakarsan sen de kahraman olacaktın" dedi sertçe.

Tokat yemişim gibi irkildim. İlk kez kızında Agamemnon'un gölgesini gördüm.

Bu sert tavrı çabucak geçti. Ellerini hemen ağzına götürdü, her zamanki sevimliliği geri dönmüştü. "Özür dilerim Psykhe. Böyle şeyler söylemek bana düşmez. Ama her şey o kadar hızlı değişti ki daha kendime gelemedim. Babam bu evlilik için rahibelik okulumu unutmamı söyledi, ona nasıl karşı çıkabilirdim ki? Bu ittifaka ihtiyacımız var. Ayrıca Akhilleus'tan hoşlanıyorum, yani durum o kadar da kötü değil."

"Elbette" dedim kararsızca. İphigenia'nın bu kadar soğuk konuşmayı nereden öğrendiğini merak ettim. Annesinden ya da babasından öğrenmiş olabilirdi, belki de sözleri ok kadar keskin olan Artemis rahibelerinden.

"Ama benden yeterince bahsettik" dedi İphigenia elini sallayarak. "Oysa sen yeni hayatına dair pek bir şey anlatmadın."

"Şey" dedim telaşla bir yalan aranarak. "Kocam yaşlı, o yüzden de yataktan pek çıkmıyor..."

İphigenia başım yana eğdi. "Oysa genç olduğunu, birlikte avlanıp ok attığınızı söylememiş miydin?"

Aptallık ettiğim için kendime lanetler okudum. İphigenia'yı endişelendirmemeye çalışırken şüphelenmesine neden olmuştum. "Orta yaşlı bir adam" diye ekledim beceriksizce. "Yani ne genç ne yaşlı sayılır."

İphigenia merak dolu kehribar rengi gözlerini yüzüme dikti. "Adı ne? Nereli? Seninle nasıl evlendi?"

Soruları sapanla fırlatılmış taşlar gibiydi, aceleyle onları savuşturmaya çalıştım. "Adı Cupid" dedim. Bu kısımda dürüst olabildim. "Halkı uzun yıllardır bu tepelerde yaşıyor. Nasıl evlenme teklif ettiğine gelince, ee... çok ani oldu." Ağzıma bir parça ekmek atıp omuz silktim.

Kuzenim endişeyle kaşlarını çatı. "Psyke" dedi sesini başka kimsenin duymayacağı kadar alçaltarak. "Kocan Dor kabilesinden mi?"

Dorlar barbar bir halktı, Yunan şehir devletlerine yaptıkları akınları her yıl biraz daha şiddetlendiren ayak takımından atlılardı. Bazı küçük ve ücra kasabalar şimdiden onların egemenliği altına girmişti. Agamemnon hayatının çoğunu Dorlarla savaşarak geçirmişti, Miken'e fazla yaklaştırmaya cesaret ettiklerinde babam bile onlarla savaşmak için sefere çıkmıştı. Dorlar birkaç kez Yunan şehirlerinden kadınları kaçırıp yaşadıkları tepelere götürmüşlerdi.

"Elbette hayır!" dedim sertçe.

İphigenia teslim olur gibi ellerini kaldırdı ama gözleri hâlâ kuşku doluydu. "Öyle ani evlendin ki böyle endişelere kapıldığım için beni bağışla. Özellikle de Helen'e olanlardan sonra."

İphigenia hiç durmaksızın devam etti, "Ama ya kocan gerçekten bir Dor olsaydı. Ciddi sonuçlar doğurabilirdi. Evlendiğin adam Miken tahtının bir sonraki varisi, tahta geçme sırası ondan çocuklarına geçiyor. Eğer seninle evlenen kişi düşmanımızsa... Bunun ne anlama geldiğini anlamışsındır."

Anlamıştım. Bu, en amansız düşmanımızı Yunanistan'ın en büyük ailelerinden biri üzerinde söz sahibi yapardı.

"Neyse ki kocam Dor değil" dedim sertçe. Sandalyemi hızla geriye itip kalktım. "Ne zamandan beri böyle politikacı gibi davranır oldun?"

“Kendimi menfaatlerim yerine aileme hizmet etmeye adanmıştımdan beri” dedi İphigenia kayıtsızca. Yerinden kalkmamıştı, ben hiddetle dikilirken sakince bana bakıyordu. “Sen de aynı şeyi yapmayı düşünebilirsin” diye bitirdi sözlerini.

Ben cevap vermeyince sandalyesinden zarıfça kalktı. “Belki de gitsem iyi olur” dedi ifadesiz bir yüzle. “Babamın adamları beni buraya getirmek için savaştan çekildi, vakitlerini boş yere harcamamalıyım. Annenle babana iyi olduğunu haber veririm.”

İphigenia’nın uzun basamaklardan kıyıya inişini izlerken onu geri çağırıp her şeyi açıklamayı düşündüm ama bu düşünce beni korkuttu. Bazı şeyler daha fazla soru işaretine neden olmadan açıklanamazdı.

Geminin şarap kadar koyu sulara açılışını izlerken tanıdığım parlak gözlü kuzenime ve eski cesur ben’e ne olduğunu düşünüyordum.

Şüphe bir tohumdur, bir kez ekildi mi muhakkak filizlenir.

Kimsenin suçu yoktu. İphigenia yalan söylediğimi anlamıştı ve sahip olduğu bilgiye dayanarak verdiği tavsiye doğrudu. Kocamın Dor olmadığına emindim ama bunun dışında hakkında çok az şey biliyordum.

Ne kadar uğraşsam da Prometheus’un söylediklerini unutamiyordum. *Kocanın kim olduğunu bilmiyorsun, değil mi?*

Bildiğim söylenemezdi. Ve şimdi onun çocuğunu taşıyordum.

İphigenia gittikten sonra sandalyelerden birine oturdum, geniş pencereden okyanusu seyrederek düşüncelere daldım. Evin içinde oynayan gölgeler akşamın yaklaştığına işaret ediyordu. Yine de yerimden kalkmadım. Kedilerden biri yanıma gelip bana sürtündü, dalgın dalgın kulaklarını okşadım ama gözlerimi denizden ayırmadım.

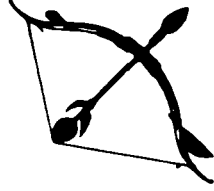
İphigenia, kocamın yüzünü hiç görmediğimi bilse ne derdi merak ediyordum.

Alacakaranlıkta gölgeler uzarken içimde bir şüphe uyandı. Aslında kocamın yüzünü görürsem Zeus’u gördüğünde Semele’ye olduğu gibi küle döneceğime inanmıyordum. Birlikte çok fazla zaman geçirmiştik ve bana hiçbir zarar gelmemişti.

Ayrıca kuzenimin nezaketsizce hatırlattığı gibi çocuklarım ile-ride Miken tahtına çıkacaktı. Bir düşünce baykuşun fareyi yakaladığı gibi pençelerini kalbime geçirdi: karnımdaki çocuk erkekse büyüdüğü zaman Miken şehir devletinin kralı olacaktı. Babamın koltuğuna oturup savaşta ve barışta halka önderlik edecekti.

Kararımı verdim. Halkımın iyiliği için çocuğumun babasının kim olduğunu öğrenmek zorundaydım.

Güneş ufukta alçalıp her yeri kan kırmızısına boyarken yatak odasının yanındaki cumbaya gidip hazırlıklarına başladım.

PSYKHE

Cupid o gece yatağa gelince mutlu, sevgi dolu eş rolünü oynadım. İphigenia'nın ziyaretini kısaca anlattıktan sonra başımı omzuna yasladım ve onu rahatlatmak için saçma bir soru sordum. "Kedilerin ismi var mı?"

"Elbette" dedi Cupid hafifçe gülerek. "Ama senin telaffuz etmen imkânsız. Ağzın gereken tüm sesleri çıkaramaz. Ben bile onları sadece kediye dönüştüğüm zaman anlayabiliyorum."

"Aklıma bir fikir geldi" dedim başımı omuz çukuruna yerleştirip parmaklarımı göğsünde gezdirerek. "Gri gözlü şişman kedinin adı Glaukos. Sence de bu isim ona yakışmıyor mu? Herkesin yemeğini yiyen alacalı dişi de Skylla. Biliyorsun, fırsatını bulsa bir gemi dolusu denizciyi yutardı..."

Cupid saçlarımı okşarken bir müddet kayıtsız ve neşeli bir sesle bu minvalde konuşmaya devam ettim. Sonunda hareketleri yavaşlayıp solukları uykuya işaret eden düzenli ritme kavuşunca sessizce kalkıp karanlığın içinde yürüdüm.

Hazırladığım nesneler cumbaya dizilmiş halde duruyordu. Parmaklarım, içinden bükülmüş bir kumaş lifinin geçtiği gazyağı dolu bir kâsede, sonra da çakmaktaşı ve bronzun sert kenarlarında gezindi. Ellerim o kadar titriyordu ki kıvılcım çıkarmayı ancak birkaç denemede başarabildim. Kıvılcım çakınca kâsedeki fitil hemen tutuştu, uyduruk lambanın ışığı gözlerimin alışmasına fırsat

bırakmadan beni neredeyse kör ediyordu. Gazyağını dökmemeye gayret ederek küçük kâseyi ellerimin arasma aldım. Yatak odasına geri dönerken oynaşan gölgeler, tanıdık koridorları yabancı bir görünüme bürüyordu. Daha önce evi hiç mum ışığında görmemiştim.

Kalbim bir kelebeğin kanatları gibi kulaklarımda atıyordu. Bunun bir ihanet olduğunun farkındaydım. Cupid'in benden istediği tek şey buydu, söz verdiğim tek şey. Lanete meydan okuyarak kendimi korkunç bir ölüme mahkûm ediyor olabilirdim ama artık bu hikâyeye inanmıyordum. Kocamın kim olduğunu bilmem gerekiyordu ve bu istek diğer her şeyin önüne geçiyordu.

Kapıyı açtım.

Yatağa yayılmış yatan kocamı görünce alevler içinde kalmadım. Altın sarısı bukleleri mum ışığında parlıyordu, bir kolunu uykunun verdiği rehavetle yastığın üstüne atmıştı. Çıplak göğsü derin uykusunda huzurla inip kalkıyordu. Cupid ne canavar ne de barbarı. Ölümlülerin hiç bilmediği bir güzelliğe sahipti.

Daha iyi görmek için ne yaptığımı bilmeden eğildim. Gazyağı kâsesini eğince Cupid'in çıplak göğsüne yağ damladı.

Cupid acıyla haykırarak gözlerini açtı.

Gözleri yeşildi, Atalante ile ormanda geçirdiğim yaz günlerindeki yaprakların rengindeydi. Kayalık Yunanistan'da çok az bulunan çayırlar kadar yeşildi. İçine düşüp kendimi kaybedebileceğim yeşil kuyular gibiydiler. Bu gözler lambayı görünce korkuyla açıldı, o zaman ne yaptığımı anladım. Paniğe kapılmadım, sadece biraz utanç duydum. Anteia gibi ben de beni seven insana ihanet etmişim.

Ama o bir insan değildi. Hiçbir ölümlü şu anda Cupid'i ele geçiren lanete dayanamazdı. Omurgası sert rüzgâra kapılmış bir yelken gibi eğrildi. Haykırdı ama sesi boğuk ve anlaşılmaz çıkıyordu. İhanetimden dehşete düşerek yardım etmek için elimi uzattım ama parmakları elimden kayıp gitti. Zaman ve mekân Cupid'in geçmesine izin vermek için büküldü. Cupid bir iğnenin deliğinden geçen iplik gibi yatağımdan çekildi, kendimi az önce kocamın yattığı boş yatağa bakarken buldum.

Kalbim deli gibi atıyordu. Bir lanet, Cupid bir lanetten bahsetmişti ve şimdi olacakları anlıyordum.

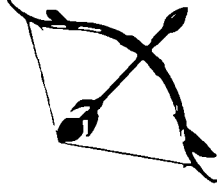
Yerin derinliklerinden bir uğultu geldi. İkiye bölünen tavanın çatlağından tozlar yağarken bir çığlık attım. Tanrı efendisinden kopan ev parçalanmaya başladı.

Bir başka çatlak zemini şimşek gibi ikiye böldü, kapı hızla açıldı. Lambanın ışığı her yere vahşi, parça parça gölgeler düşürüyordu. Yataktan bir çarşaf kapıp kaçmaya başladım, üstümde gecelikten başka bir şey yoktu.

Terasa koşup uzun basamakları inerken lamba hâlâ elimdeydi. Kızgın yağ derimi dağlıyordu ama hızımı kesmedim. Kediler ayaklarımın etrafında koşuşuyor, tavus kuşları canhıraş çığlıklarla geniş kanatlarını açıp havaya yükselerek kaçıyordu.

Sonunda sağ salim aşağıdaki kayalık sahile vardım. Hilal şeklindeki ayın soluk ışığında evimin kumdan yapılmış gibi sulara yıkılışını izledim.

20

PSYKHE

Yalnız geçirdiğim ilk gece en zor olanıydı. Yanımda kocamın sıcacık varlığıyla yumuşak yatakta uyumaya alışmıştım. Şimdi ise yapayalnızdım, soğuk kayaların üstünde rahat bir pozisyon bulmaya çalışarak dönüp duruyordum. Gençliğimde ormanda sert toprağın üstünde uyuduğumda bile Atalante yanımdaydı. Oysa şimdi bir bıçağım ya da ateş yakmama yarayacak aletlerim bile yoktu, sadece sırtımdaki gecelik ve son anda kaptığım yatak çarşafı vardı. Lambayı bir yerlerde düşürmüştüm.

Ay gökyüzünde ilerlerken dalgalar kıyıya vuruyor, içimde okyanus kadar derin duygular çalkalanıyordu. Ne hissettiğimi tarif etmem mümkün değildi. Büyük bir kısmını şok oluşturunuyordu ama keder ve öfke de vardı. Sanırım kendimi *soyulmuş* gibi hissettiğimi söylemem en doğrusu olurdu.

Kocam ve birlikte kurmaya başladığımız hayat benden çalınmıştı. Belime sarılan güçlü kolları, kulağımdaki yumuşak sesi, parmaklarıma dolanan parmakları. Sonra lanetin onu nasıl acımasızca ele geçirdiğini hatırladım ve ellerimle yüzümü kapadım.

Başıma gelen bu felaketin kendi eserim olduğunu bilmek içimi rahatlatmıyordu, utanç ve öfkeyle yanıyordum. Cupid'in güvenini sarsmıştım ama o da bana yalan söylemişti. Hâlâ bir anlam veremediğim yalanlar. Bu yalanlar bilinçaltımı gıdıklıyor, merakımı

delice kamçılıyordu. Cupid bana bir lanetten bahsetmiş ama *böyle* bir şey olabileceği hayatta aklıma gelmezdi.

Gecenin soğukunda serin gözyaşları yanaklarımdan süzülme-ye başladı. Hıçkırıklarla sarsılıyor, kederimi karanlığın sessiz kayıtsızlığına döküyordum.

Uzun bir müddet sonra soluklarım yavaşladı, kendimi yeniden topladım. Sarındığım çarşafla yüzümü kuruladım ve kendime artık tek amacımın hayatta kalmak olduğunu, olanlara takılıp kalmanın fayda sağlamayacağını söyledim. Yıldızlar gökyüzünde dönerken kırılan kalbimin parçalarını gömdüm ve uyumaya çalıştım.

Hiçbir şeyin kımıldamadığı, tek bir rüzgârın esmediği gecenin derin saatlerinde yanıma bir tanrıça geldi. Geriye dönüp baktığımda onu gördüğümde uyanık mıydım yoksa rüyada mıydım hiç emin olamadım.

Başımı yerden kaldırıncaya az ötedeki kaya çıkıntısının üstüne tünemiş zarif bir silüet gördüm. Teni, içinde yanan ışıqla karanlıkta ay gibi hafifçe parlıyordu. Simsiyah saçları omuzlarına dökülüyordu.

“Demek seni burada tutuyordu” dedi bana yemeğine bakan dişi bir kaplan gibi bakarak. “Adonis’e yaptığından sonra hayatta en sevdiği şeyi yok edeceğime yemin etmişim ama görünüşe bakılırsa bu işi kendin halletmişsin.” Evin yıkıntılarına bakıp tiksintiyle burnunu kıvrırdı.

Yavaşça doğrulup yabancıнын gözlerine baktım. Ani bir hareket yapmaya cesaretim yoktu. Vahşi doğada yaban kedileriyle ve ayılarla karşılaşmışım ve korkumu belli etmemeyi biliyordum. Cupid’in izimi süren canavar hakkındaki uyarılarını hatırladım ve şu anda karşımda duran silüetten bahsedip bahsetmediğini merak ettim.

“Cupid’den mi bahsediyorsun?” dedim.

Yabancı alaycı bir tavırla güldü. “Sana adının bu olduğunu mu söyledi? Üvey oğlum böyle hayati bir meselede nasıl yalan söyler? Hayır, gerçek adı Eros.”

Arzu tanrısı Eros. Onu öven ilahiler duymuştum: Kanatlı, altın saçlı, hem ölümlülere hem de tanrılara sevgi dağıtan Eros. Lamba

ışığındaki görünüşünü hatırladım ve yabancınn doğru söylediğini anlayarak dehşete düştüm.

Karşımda duran siluete baktım. Eros onun üvey oğluysa bu yabancı Afrodit'in ta kendisi olmalıydı.

"Nerede o?" diye sordum.

Afrodit pürüzsüz kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bunu sana neden söyleyeyim? Yalnız şundan emin ol ki seni bir daha görmek istemiyor."

Sözleri içimi dağladı. Hilal ayın ışığında Afrodit'in güzelliği çıplak bir bıçağın ölümcül kusursuzluğuna sahipti. Bu kadar görkemli bir yaratık neden benim gibi bir ölümlüye işkence etmek istiyordu?

Afrodit küçümser bir tavırla başını yana eğdi, bana çok aptalmışım gibi baktı. "Lanet hakkında sana gerçeği söylemedi, değil mi? Anlaşılan oğlum kendini yalanlara hapsetmiş."

Şaşkın şaşkın baktığımı görünce bir kahkaha attı, sesi çın çın öttü. Şairler Afrodit'ten *güleryüzlü* diye bahsediyorlardı ama kime ya da neye güldüğüne hiç değinmiyorlardı.

"Bir aşk laneti" dedi. "Senin için hazırlanmış bir lanetti ama anlaşılan Eros bu yükü kendi üzerine almış. Eminim bir kaza sonucu. Sevgili kızım, başka türlü Eros seni fark edebilir miydi sanıyorsun? O bir tanrı. Sen ise sıska bir ölümlüden başka bir şey değilsin."

Tek kelime edemedim. Boğazıma bir yumru oturdu ama düşmanımın önünde ağlamayacaktım.

Afrodit elini çenesine dayadı. "Aslında böylesi daha iyi. Sonsuza dek karanlığın içine sığınamazdınız. İkiniz de lanetin gerektirdiği şekilde davranmış olsanız bile –ki burada olman öyle yapmadığınızı kanıtlıyor– nasıl bir geleceğiniz olacaktı ki? Sen yaşlanıp buruşurken Eros genç kalacaktı. Düşünsene; bir tanrı gecenin karanlığında pörsümüş bir kocakarıyı ziyarete geliyor. Duyulmuş şey mi? Seni şimdi bırakması daha iyi."

"Neden buradasın?" diye sordum. "Evim yok, kocam yok. Canımı da mı alacaksın?"

“Yok daha neler” diye haykırdı Afrodit. “Biz artık bir aileyiz. Karnında Eros’un çocuğunu taşıyorsun.”

Elim kamuma gitti.

“Kendi torunumu öldürmekle suçlanmaya niyetim yok” diye devam etti Afrodit. “Sadık bir hizmetkâr olacağına yemin edersen çocuk doğana kadar sana bakarım. Hem bakarsın Eros’u bir kez daha görme fırsatı da veririm.”

İçimde bir umut kıvılcımlanıp söndü. Afrodit’in doğumdan sonra ne olacağına dair bir şey söylemediğini fark ettim, bebeği büyütmeme, hatta yaşamama izin verilecek mi belli değildi. Hayır, tanrılarla anlaşma yapmaktan bıkmıştım.

Ayrıca Eros beni istemiyorsa ben de onu istemiyordum.

“Bağışla leydim” dedim sertçe. “Ama teklifini geri çevirmek zorundayım. Ben ölümlüler dünyasında doğdum, kendime yine orada bir yer bulacağım.”

Afrodit bir saç tutamını kulağının arkasına kısırdı. “Pekâlâ. Ama daha iyi bir fırsat bulabileceğini sanmıyorum. Fikrini değiştirirsen beni çağır. Nerede olursan ol seni bulurum.”

Hem bir söz hem de bir tehdit. Tanrıça, eteklerini hışırdatarak ayağa kalktı ve gecenin içinde gözden kayboldu.

Yeniden sert toprağın üstüne yattım, yırtık pırtık çarşafa sarılıp huzursuz bir uykuya daldım. Uyandığımda açık mavi gökyüzü şafağın yakın olduğunu haber veriyordu, yanımda kımıldayan küçük bir şekil gördüm.

Yerimden sıçradım. Bu Skylla’ydı, alaca renkli tombul kedi, bir kayanın üstüne kurulmuştu. Onu görünce nefesim kesildi. Hiç değilse hayvanların birkaçı kaçabilmiş, Eros’la kurduğum dünyadan geriye bir şeyler kalmıştı.

Titreyen parmaklarımı kediye uzattım. Skylla beni koklayıp tısladıktan sonra çalılıkların arasına kaçtı.

Sabahleyin kayalıklara çıkan basamakların kalıntılarını takip ederek ayağım yeniden sert toprağa basana kadar şistin üstünde kayarak yürüdüm. Şistli toprak deniz kenarındaki evin enkazında sona erince Cupid’le –hayır Eros’la– Taenarum’a giderken

geçtiğimiz düzlüğe ulaşmak için tırmanmaya başladım. Bir zamanlar çok tatlı olan bu anı şimdi baldıran otu kadar acı geliyordu.

Hızlı hareket ediyor ve ses çıkarmamaya çalışıyordum. Az sonra korunaksız düzlükten çok daha güvenli olan bir ormana sığındım ve haydutlara rastlamayayım diye dua etmeye başladım.

Bir rüzgâr tenimi yalayıp kızgın sıcakta hoş bir ferahlama verdiğinde vakit öğleyi geçmişti. Bir çift hayalet parmak kolumun üstünden kayıp yanımda ince uzun bir forma büründü. Zephyros.

“Psykhe! Eve ne oldu? Eros nerede? Ya sen, yaralı mısın?” Sesinde daha önce hiç duymadığım bir panik vardı.

Bir defasında kılıç talimi yaparken Atalante bana kazayla öyle bir vurmuştu ki birkaç saniye nefes alamamıştım. Zephyros’u yeniden görmek de bende böyle bir etki yaratmıştı, kaybettiğim dünyayı hatırlatmış, içime kalbimi donduracak kadar keskin bir acı saplanmıştı.

Birkaç yara bere dışında fiziksel bir yaram yoktu. Ama içimde bir gece önce Afrodit’le karşılaştığımda dağlanmış olan amansız bir yara vardı. Bir de öfke, hem kendime hem de Eros’a duyduğum sonsuz öfke. Bu öfke şimdi içimden taşıp Zephyros’un üstüne boşanıyordu.

Zephyros’un elini omzumdan itip geri çekildim. “Biliyordun, değil mi?” dedim suçlarcasına. Tımaklarımı avuçlarıma öyle bir geçirdim ki etimde kıpkırmızı hilaller kaldı. “Biliyordun. Ve bana söylemedin.”

Zephyros burnunu kırıstırdı, bir köpek yavrusu kadar şaşkındı. “Neyi?”

“Laneti” diye hırladım. “Eros’un –Cupid adında bir tanrı olduğuna inanmama izin verdiğin Eros’un– bana âşık olsun diye lanetlendiğini. Ve birbirimizin yüzünü görürsek birden yok olacağını. Ah, bu şaka çok hoşuna gitmiş olmalı.” Şimdi kemiklerim vücudumdan fırlayıp Zephyros’u tırmalayacakmış gibi zangır zangır titriyordum.

Zephyros kim olduğumu bilmiyormuş gibi aval aval yüzüme bakıyordu.

"Lanet" diye devam ettim, "Eros'un beni sevmesinin tek nedeni lanetti, değil mi? Sadece karanlıkta buluşmamızın nedeni de lanetti. Anlamalıydım. Eros beni hiç sevmeydi, beni sadece bir... evcil hayvan, kafasını dağıtacak bir eğlence olarak gördü. Tıpkı senin küçük Hyakinthos'un gibi" diye de ekledim tükürür gibi.

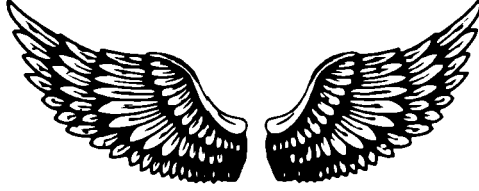
Zephyros bana böğrüne mızrak yemiş bir adam gibi baktı. "Hyakinthos benim için bir gönül eğlencesi değildi" dedi.

"Sen bir canavarsın" diye gürledim. "Sırf beni kandırmak için Miken köyünü yok ettiğinde bunu anlamalıydım. Sen tapınılacak bir tanrı değil, bir canavarsın. Herhalde Hyakinthos da bunu görmüştü."

Bu kadarı yetmişti. Zephyros'un omuzları yukarı kalktı, öfkeli bir rüzgâr saçlarını dalgalandırdı. "O zaman kaç!" diye bağırdı, etrafımızdaki ağaçlar eğilip sallanmaya başlamıştı. "Her ne yapıyorsan, Eros'a ve kendine nasıl bir kötülük ettiysen, seni onunla baş başa bırakıyorum. Bana gelince, Eros'u aramaya gidiyorum."

O uğursuz gün Miken yakınlarındaki düzlükte olduğu gibi yüzüme sert bir rüzgâr çarptı. Yüzümü korumak için ellerimi yukarı kaldırırken rüzgâr incecik geceliğimi uçuruyordu.

Az sonra koruda yalnızdım. Dalların arasından güneş ışığı vuruyor, kuş sesleri havada yankılanıyordu, az önce burada bir tanrı yokmuş gibi.

EROS

Şimşek gibi bir acı beni uykumdan uyandırdı. Toprak kadar kahverengi gözlere, lambanın ışığında mükemmel buklelerden oluşan bir aslan yelesini andıran saçlarla çevrilmiş yüze baktım. Psykhe.

Lamba. Işık.

Öfkeye kapıldım –Psykhe sözünü tutmamıştı, bana ihanet etmişti– ama artık çok geçti.

Lanet, bir dalga gibi çarpıp beni aşağı çekmeye başladı. Acı bıçaklarını ölümsüz bedenime sapladı, bağırmaya çalıştım ama tarıdık yatağımdan koparılırken ses boğazımda yitip gitti. Buzun ve ateşin, kayaların ve hiçliğin girdaplar çizen örtülerinin arasından düşmeye başladım. Afrodit'in, ayrılık sürecini olabildiğince acı verici hale getireceğini tahmin etmeliydim. Lanetin içine bir ölümlüyü sakat bırakmaya yetecek kadar diken yerleştirmişti. Bu beni yok etmeye yetmedi ama tüm gücümü çekti. Ölmezdim ama solup iki çift göz arasındaki çekim kıvılcımından ibaret hale gelebilirdim. Tanrı olduğunu bile hatırlamayan bir köpük yığına dönen Nereus gibi olabilirdim.

Sonra bedenime geri döndüm, öne doğru yığıldım. Bileklerimdeki ateş halkaları vücudumu dik tutan prangalara dönüştü. Ama Psykhe'nin üstüme damlattığı kızgın gazyağının yol açtığı yanığın acısı daha insafsızdı. Yakmasını yasakladığım lambanın

aydınlatıldığı yüzünü, kocaman gözlerini, korkuyla açılmış ağzını hatırladım. İhaneti, göğsümdeki yanuktan daha çok acı veriyordu.

Anladığını sanmıştım. Kalmak istediğini sanmıştım.

Gözlerimi açtım ama pek fark etmedi. İçerisi kapkaranlıktı, sadece bir kapının çerçevesini çeviren dikdörtgen şeklinde loş bir ışık vardı. Ama yalnız olmadığımı anlamıştım.

“O ölümlü kız birden ortadan kaybolduğunda ve küçük düştüğüne dair hiçbir kanıt görmediğimde bir sorun olduğunu anlamalıydım” dedi tanıdık bir ses. “Kendime boş yere endişelendiğimi, her şeyin yolunda olduğunu söyledim. Sana güvenmemem gerektiğini bilmeliydim.”

“Afrodit” dedim. “Ne yazık ki şu halimle seni selamlayamıyorum. Şimdi söyle bakalım, Psykhe nerede?”

“Son gördüğümde küçük evinizin yıkıntılarının yanında zırlı zırlı ağlıyordu. Onda ne bulduğunu gerçekten anlayamıyorum sevgili oğlum.”

Afrodit bir köşede oturuyordu, karanlıkta loş bir siluetten ibaretti. Şimdi ayağa kalkmıştı. Yaklaşan ayak seslerini duyabiliyordum, durduğunda yüzü benimkinden ancak birkaç santim uzaklıktaydı, nefesini yanağımda hissedebiliyordum. Bu Psykhe’yle geçirdiğim gecelerin tam tersiydi ve muhtemelen Afrodit’in niyeti de tam olarak buydu.

Afrodit’in yüzündeki çirkin ifadeyi göremiyordum ama net bir şekilde kafamda canlandırabiliyordum. Aşk için olsun başka sebeplerden olsun ele geçirdikleriyle övünmeyi ne kadar sevdiğini biliyordum. Zincirleri şakırdatarak prangalara asıldım.

“Onları kıracağım diye uğraşma” dedi Afrodit. “Bir eşi de Prometheus’ta. Hephaistos onları benim için yaptı ama merak etme, kimin için istediğimi söylemedim.”

“Ne kadar naziksin” dedim kolumu ne kadar indirebildiğimi görmeye çalışarak. “Zincirlerin beni esir etmek için olduğunu bilseydi kocanla olan ilişkiye kesin gölge düşerdi.”

“Espri yapacak pozisyonda değilsin” dedi Afrodit ciddi bir sesle. “Tüm bu olanlar bana Troya prensi olan ölümlü dostum Paris’in

başına gelenleri hatırlattı. Annesiyle babası onu ormana bırakmıştı ama bir çoban onu alıp büyüttü. Gerçi senin durumunla tam bir paralellik gösterdiğini söyleyemem... Sen prensesi evine aldığı anda onu becermeye karar verdin."

Kalbim deli gibi atıyordu. "Psykhe'ye ne yaptın?" diye sordum.

"Hiçbir şey. Şimdilik o küçük cadalozu kendi haline bırakmaya karar verdim ama belki de Adonis'in intikamını almak için onu Yeraltı Dünyası'na gönderirim" dedi Afrodit, nefesi yüzüme vuruyordu. "Ama şimdi işim seninle, işlediğin sayısız suçun hesabını sormaya kararlıyım."

Suçlarımı sayıp dökerken leşin üstünde daireler çizen bir akba-ba gibi etrafımda dolaştığını duydum. Uzun zarif parmaklarıyla kabahatlerimi sayışını kafamda canlandırdım. "Görevini tamamladığın konusunda yalan söylemek, düşmanlarımdan biriyle ittifak yapıp onu aylarca saklamak ve yerine getirmediğin bir şeyin karşılığında benden bir iyilik istemek. O aşk panzehiri zaten bir işe yaramayacaktı. Annelerin çocuklarını hizada tutması gerekir, oysa ben sana çok hoşgörülü davrandım."

"Benden ne istiyorsun?" dedim prangalara yaslanarak.

"Ah, sadece acı çekmeni istiyorum" dedi Afrodit tatlı bir sesle. "Bana yaptığın yanlışların bedelini ödemeni. Seni Olimpos Dağı'nın altındaki bir depoda tutuyorum, kimsenin girmedığı bir yerde. Seni cezalandırmak için dünya kadar vaktim var."

"Afrodit" dedim sarsılarak. "Bu çok saçma. Zeus'un karşısına çıkalım ve hakemlik yapmasını isteyelim."

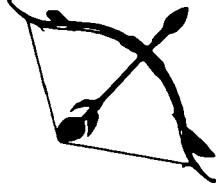
Afrodit uzun uzun güldü. "Ah, sevgili oğlum, Zeus'la konuştum zaten. Bu odayı kullanmamı da o önerdi. O da senin haylazlıklarından benim kadar bıkmış."

Lanet yetmedi mi? diye düşündüm. *Beni yilzünü görmemi yasakladığın birine bağlamak yetmedi mi?*

"Ne yapmayı planlıyorsun?" dedim kayıtsız bir ses tonuyla konuşmayı başararak. "Kalbimi her gün bir kurda mı yedireceksin? Bu hücreyi suyla doldurup her gün yeniden boğulmamı mı izleyeceksin?"

“Hayır. Bunlar senin için fazla hafif olur, sana bir şey yapma olanağı tanır, günlerin hesabını tutmanı sağlayacak bir metot verir” dedi Afrodit, sesi hınzırca bir zevkle doluydu. “Hayır, seni burada tutacağım, yapacak hiçbir şeyin, yiyecek yemeğin, konuşacak hiç kimsen olmadan sonsuza dek burada kalacaksın.”

Bunları söyledikten sonra beni dipsiz bir karanlığın içine hapsederek gitti.

PSYKHE

Birkaç gün sonra ücra bir dağ köyü göründü. Köy yemek pişirmek için yakılmış ateşlerin dumanına boğulmuş biz dizi küçük evden ibaretti ama benim gözüme bir saray kadar görkemli görünüyordu. Tiryns'e gitmeden önce burada dinlenip karnımı doyurabilirdim.

Bitkinlikten ölüyordum. Dikenler geceliğimi parçalamış, ayak tabanlarım yara bere içinde kalmıştı. Atalante bana zorla yalınayak talim yaptırırdı ama o bile beni yanımda yiyecek tek lokma olmadan günlerce vahşi doğada tek başıma kalmaya hazırlayamamıştı.

Tarlaları geçip köyün ana yolu olan küçük toprak patıkaya çıktım. Prometheus onları çamurdan şekillendirdikten sonra ataları nasıl yaşamışsa bu köyün insanları da öyle yaşıyor, topraktan kıt kanaat geçinip yüksek otlaklarda cılız keçilerini otlatıyorlardı. Zor bir hayatları vardı ve çok şüpheciydiler.

Gördüğüm ilk kişinin, köhne bir evin gölgesinde tavuklarını yemleyen genç bir adamın yanına gittim. Kadim xenia yasasına, tanrıların emrettiği misafirperverliğe sığındım. Genç adam ağzını bir karış açarak aval aval yüzüme baktı, yemler parmaklarının arasından kum saatindeki kumlar gibi dökülmeye başladı. Ne gördüğümü hayal edebiliyordum: Ormandan çıkan ve hayalete benzeyen bir kadın. Bu çorak toprakların yabancısı olduğum ten rengimden belliydi ve üstümde sadece gecelik vardı.

Genç adam, beni kulübesi diğerlerinden biraz daha büyük olan şeflerine götürdü. Şef dağ kadar sağlam, granit yüzlü bir adamdı ve gözleri bedenimde geziniyordu.

“Baban nerede hanım? Ya kocan?” diye sordu.

“Kervanımız saldırıya uğrayınca kocamdan ayrı düştüm” diye yalan attım. “Miken’deki ailemin yanına dönmem gerekiyor. Xenia adına sizden yardım istemeye...”

Yaşlı şef elini sallayarak sözümü kesti. “Elbette yardım edeceğiz. Zeus’un yasalarını biliyoruz.” Ama beni götürmek için yaşlı bir kadın geldiğinde bile adamın gözleri hâlâ popomdaydı.

Kadının sunduğu tek şey ılık suyla dolu teneke bir küvet ve sert bir sabun parçasıydı. Bu şekilde yaşayan insanlar olduğunu biliyordum ama kendim hiç böyle yoksulluk çekmemiştim. Deniz kenarındaki evde yaptığım lüks banyolarla alakası yoktu ama idare ettim. Nasıl olsa burada fazla kalmayacaktım.

Kadın benden on yaş kadar büyüktü, bir katır kadar kuvvetliydi, balık karnı kadar solgun bir teni ve sert bir yüzü vardı. Şefin karısı olmalıydı.

Ben suya girip ovunmaya başlarken kadın da küvetin başına oturdu. “Evin reisi erkektir derler” diye söze başladı. “Kadın kocasına hizmet eder ama iyi hizmet ederse karşılığında mutluluk bulur. Kocasını dövse de sövse de vereceği en iyi karşılık ağzını kapatıp gözlerini yere indirmektir. Bu işler böyle yürür. Evlilik zor olabilir ama iki kişi olunca hayat daha kolaydır.” Dudakları ciddi bir ifadeyle büzüldü. “Çocuğun olunca sen de anlarsın.”

Panik, karnıma bir bıçak gibi saplandı, karnımı korumak ister gibi bacaklarımı kendime çektim. Eros içimde iki kalbin attığını söyleyeli daha iki hafta olmamıştı ama belki bu kadın bedenimdeki gebeliğe işaret eden belli belirsiz değişimleri fark eder, rahmimde yüzen kıvılcımı görebilirdi.

Kadın dikkatle beni izliyordu, birden ne ima etmeye çalıştığını anladım. “Kocamdan kaçtığımı mı düşünüyorsun?”

Kadın omuz silktili. “Senin yaşındaki pek çok kız evlilik hayatının gereklerini yerine getirmekte zorlanır. Görünce anlarım.”

Kadın bir an sustuktan sonra ekledi, "Tabii bir köle ya da fahişe değilsen ama sanmıyorum. İnsanların seni dinlemesine alışkınmış gibi konuşuyorsun. Belki evliliğinin başarılı olmamasının sebebi de budur."

"Evliliğim hakkında hiçbir şey bilmiyorsun" dedim sertçe. "Ayrıca tavsiyelerine ihtiyacım yok."

Küçük odaya bir an sessizlik çöktü. Küvetin içinde çıplaktım, şefin karısı da tepemde dikiliyordu. O anda fark ettim ki kadın istese başımı suyun altına gömüp beni boğabilirdi, kimsenin de ruhu duymazdı. Kimse hayalet gibi ortaya çıkan bir yabancıнын intikamını almaya kalkmazdı.

Gözlerimi hiç kırpmadan kadının gözlerine diktim. Bakışlarını ilk kaçıran o oldu.

Odadan çıkıp bir giysiyle geri döndü. Yıkanmaktan şeklini yitirip eprimiş, bu ücra yerde hem erkekler hem de kadınlar tarafından giyilen basit bir tunik getirmişti ama en azından tunik bana tam olmuştu. Kadın beni üç küçük oğlanın oturduğu bir masaya götürdü, çocuklar sessiz ve terbiyeliydi, boş bakışlı babalarının minik birer versiyonu gibiydiler. Şef ve karısı birbirlerini görmezden geliyorlar ve ben de yokmuşum gibi davranıyorlardı. Annem ve babamla yediğim aile yemekleri hep sohbet ve kahkahalarla dolu olurdu ama bu yemek cenaze töreni kadar kasvetliydi. Eros'u düşündüm ve bir an çocuklarımızı deniz kıyısındaki o harika evde büyütmek nasıl olurdu diye merak ettim. Açık yaraya çarpan okyanus suyu gibi canımı yakınca bu düşünceyi aklımdan hemen attım.

O gece deniz kenarındaki evden sürüldüğümünden beri ilk kez samanla doldurulmuş ve kaşındırıcı da olsa bir şiltenin üstünde yattım. Ne var ki uyuyamadım. Ailenin arada horultular ve osuruklarla kesilen derin solukları uyumamı engelliyordu. Bir gölge sinsice yanıma sokulacak olsa iş işten geçene kadar duyamazdım.

Sonunda şafak sökmeden uykuya daldım, rüyamda kır çiçekleri serpiştirilmiş, uzun otlarla kaplı bir tarlada yürümeye çalışıyor, gitmek istediğim yere bir türlü varamıyordum. Saatler sonra bir

horozun gürültüsüne uyandım. Eros olduğundan şüphe etmeden ayağa fırladım ama sıradan bir horozdu.

O sabah şef beni kahvaltıda tek başına karşıladı, önünde yulaf lapasıyla dolu bir çanak duruyordu, masanın öbür tarafında bir diğer çanak beni bekliyordu. Karısının ve çocukların nerede olduğunu söylemedi ama kapının yanında iki genç dikiliyordu, güçlü kuvvetliydi, yıllarca kayalık toprakta saban sürmekten vücutları kaslarla kaplanmıştı.

“Sana xenia’nın gerektirdiğinin üstüne bir de giyecek ve yatacak yer verdik” dedi şef gözlerini göğüslerimde gezdirerek. “Ödemeyi konuşma vakti geldi.”

Kaşlarımı çattım, avuçlarım terlemeye başladı. Xenia yasası karşılığında bir şey beklemeden konuseverlik göstermeyi gerektiriyordu ama ben bu olasılığı dikkate almıştım.

“Tarlalardan geçerken koyunlarınızın sırtında pençe izleri gördüm” dedim. “Griffon istilasına uğradınız, değil mi?”

Şefin çenesi titredi. “Evet. Bir süredir o haşaratlarla uğraşıyoruz.” Konunun birden değişmesine şaşırmış gibiydi.

Başımı salladım. “Bana bir yay, bir bıçak, bir de sağlam bir ayakkabı verirsiniz sizi bu dertten kurtarırım. Bu ödeme yeterli olur mu?”

Şef aval aval yüzüme baktı. Yaşadığı şok bu kadar büyük olmasaydı herhalde gülerdi. “Griffonları mı öldüreceksin?”

Sakince gözlerine baktım. “Başaramazsam ne kaybedersiniz ki? Bir bıçak, birkaç ok, bir çift de ayakkabı. Tehlikeli bir baş belasından kurtulma karşılığında küçük bir bedel.”

İkna olmuştu. Teklifimi kabul etti.

Olağanüstü bir keyifle dağa çıktım. Ok kılıfının ve yayın ağırlığı moralimi düzeltiyor, içim neşeye doluyordu. Güneşin sıcaklığı ve ormanın serin gölgesi kaybettiklerimi bana neredeyse unutturmuştu.

Griffon yuvasını kayalık dar bir kanyonun kıyısında, Tiryns’in surlarından biraz daha yüksek olan bir kayanın üstünde buldum. Topraktan yer yer fışkıran kuru çalılıklara tutunarak gizlice

yuvaya doğru ilerledim. Griffonlardan birinin yuvaya uzanmış, sivri gagasıyla bir kemiği parçaladığını gördüm. Birden başını kaldırıp bir çığlık attı.

Yuvarın üstünden bir gölge geçti, gagasında bir tavşan ölüsüyle başka bir griffon yuvaya kondu, ikisi birlikte leşi parçalamaya koyuldular. Bunlar bir griffon çifti olmalıydı. Uzaktan bile dışının sırtını kaplayan gri tüyleri görebiliyordum, ayrıca erkeğin eski bir yara yüzünden sol tarafını kullandığı dikkatimi çekmişti. Keçi ve koyun çalmalarına şaşmamak gerekti, daha zorlu avlar herhalde onları aşıyordu.

Bir çift. Gözümün önünden karanlık onu çekip alırken Eros'un yüzünde beliren acı dolu ifade geçti, kederimi bastırdım. Bu görevi tamamlamak zorundaydım. Eli boş dönemezdin.

Griffonlar sakinleşince harekete geçtim. Çalılardan arasından fırladığım gibi yayımı çektim. Az sonra erkek griffon bir çığlık attı. Ok gözüne saplanmıştı, pençesiyle deli gibi oka vuruyordu. Dışısı öfkeyle bağırarak kanatlarını açtı, neredeyse güneşin önünü kapatmıştı. Havalanıp üstüme doğru dalışa geçti.

Son anda geriye sıçradım, sonra dönüp ona yayımla vurdum. Yay porsukağacından yapılmıştı, eski ve dayanıksızdı ama dişi griffonun rotasından sapıp kafa üstü kayaya çakılmasına yetecek kadar sertti. Griffonların kemiklerinin içi kuşlarınki gibi boştur, bir ejderi ya da yılanı pek etkilemeyecek bir darbeye bile etkisiz hale getirilebilirler. Dişi griffon daha yere düşmeden ölmüştü.

Yukarıdan bir çığlık sesi gelince başımı kaldırdım. Bu erkek griffondu, yalpalayarak ayakta durmaya çalışıyordu. Yüzü ve gövdesi kan içindeydi ama sendeleyerek kayalıklardan aşağı inmeye başladı. Gerildim, kılıfımda hâlâ birkaç ok olsa da yayım artık işe yaramaz haldeydi. Bıçağımı kınından çektim ama griffon bana aldırmadan dışısının ölüsüne doğru koşunca şoke oldum, eşini dürtirken acınası sesler çıkararak sızlanıyordu. Başını geriye yatırıp boğazını kesene kadar yanına yaklaştığını bile fark etmedi.

Yaşamın gözlerinden çekilişini izledim, gövdesinin ellerimin altında gevşediğini hissettim, birden yaptığım şeyden iğrendim.

Tozun içinde dışisinin yanardöner renkli ince tüylerini görünce böyle bir güzelliği yok ettiğim için ağlamak istedim. Dönüp toprağın üstüne kustum.

Soluklanırken Medusa'nın sözleri kafamda çın çın öttü: *Bir kahramanla bir domuz yetiştiricisi arasında fark görmüyorum. İkisi de kasap.*

Bir canavarı canavar yapan şeyin ne olduğunu düşündüm.

Asil bir düşman karşısında son bir saygı gösterisinde bulunarak griffonları gömdüm, toprağı ellerimle kazdım, tırnaklarım kırılmaya başlayınca kazmak için sivri bir taşı kullandım. Ölülerini toprağı koymadan önce zaferimin açık delili olsun diye ikisinden de birer tüy aldım. Tüyler kocamandı, ayak parmaklarımın üstünde dururken bile boyumu aşıyorlardı. Tüyleri belimdeki ok kılıfına bağlayıp yamaçtan inmeye başladım.

Döndüğümde bir kutlama bekleseydim fena halde hayal kırıklığı uğramış olurdum. Dağ köyünün sakinleri pencelerden ve kapı aralıklarından şüpheyle bana bakıyor, ben geçerken kaçıyorlardı. Benden griffonlardan korktuklarından daha çok korkuyorlardı. O yaratıklar en azından anlaşılabilirdi, doğal düzenin bir parçasıydılar ama ben başka bir şeydim ve bu beni çok daha korkunç yapıyordu.

Şefi, evindeki kaba saba ahşap masanın başında beni bekler buldum, karısı ortalarda yoktu. En az beş-altı adam odaya dolmuştu.

Tüyleri masaya bıraktım. "Sözümü tutup sürülerinize musallat olan griffonları öldürdüm. Misafirperverliğiniz için teşekkür ederim, birazdan yola çıkacağım" dedim.

Bir griffonun tüyünü elinde tutmak kolay kolay kimseye nasip olmazdı ama şef hiç etkilenmemişti. Donmuş bir gölün yüzeyi kadar soğuk gözlerle bana baktı. "Postları getirmedi" dedi. "Griffon postu değerlidir, onlar bizim malımızdı."

Öfkeden kıpkırmızı oldum. "Griffonları öldürmemi istedin, ben de öldürdüm. Posttan falan bahsetmedin."

Şef uzun tüylerden birini kaldırıp küçümser gibi gözden geçirdi. "Öyleyse onur konuğu olarak ağırılanmana rağmen bizim malımızı çaldın demektir. Hem bu tüyleri çoktan ölmüş bir griffondan

koparmadığını nereden bileceğiz? Belki de onları öldürmesi için başka birini kandırdın.”

Şimdi gerçekten kızmıştım. Bu adama çok bile katlanmıştım. “Hiçbiriniz bu işi beceremeyeceğinize göre kimi kandırmış olabiliyim?”

Soğuk bir sessizlik oldu, tehditkâr bir sessizlik. Odadaki bütün adamların gözü benim üstümdeydi. Ben şefle konuşurken içeri başka adamlar da girmişti. Şimdi kaç kişiydiler... On, on beş? Sayıca benden çok üstündüler.

Şef bir işaret yapınca adamlar aynı anda ileri atıldı. Bana ne yapacaklarını da bunu hiç acımadan yapacaklarını da biliyordum. Ben dünyanın düzeninde bir sapma, haddini bilmeyen bir kadındım ve haddimin bildirilmesi gerekiyordu.

Vahşi bir kahkaha odaya dolup yüksek tavanda yankılanınca adamlar donup kaldı. Gözyaşlarına, hatta çığlıklara hazırlıklıydılar ama kahkahaya değil. Kahkahanm benden geldiğini fark etmem biraz zaman aldı.

“Kim olduğumu bilmiyorsunuz” diye hırladım, kendi sesimi zor tanıyordum. Elime bir silah geçirecek zamanım olmamıştı ama ses tonum adamları kehribarın içindeki böcekler gibi dondurdu. “Ne olduğumu bilmiyorsunuz. Ben bir kahramanın torunu ve bir kralın kızıyım. Bir tanrının karısıyım ve rahminde de bir tanrı taşıyorum. Buraya xenia’ya ne kadar uyduğunuzu test etmek için geldim ve siz testi geçemediniz, hem de hiçbiriniz. Cezanızı şimşekler tanrısı verecek.”

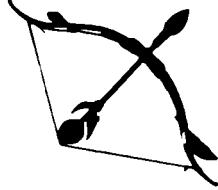
Konuşurken sesim yükselmişti. Sözlerim sona erdiğinde duvarlar sesimin şiddetiyle titriyordu. Kendime hayret ettim. Böyle konuşmayı nereden öğrenmiştim? Ne zaman bir tanrı gibi konuşacak kadar cesur olmuşum?

Herhalde bir tanrının yanında uyuduğum gecelerde, diye düşündüm acı acı. Eros görse çok hoşuna giderdi.

Adamlar şok içinde donup kalmış, koyun gibi yüzüme bakıyorlardı. Ürkütücü bir sakinliğe bürünerek, “Gitmeme engel olarak başınızı daha da belaya sokmayın” dedim.

Dönüp dışarı çıktım. Yiyeceğim yoktu ama en azından şimdi yeni giysilerim ve bir bıçağım vardı. Sırtıma bir okun saplanması-
nı bekledim ama korktuğum gibi olmadı. Orman sınırında gözden
kaybolana kadar dimdik yürüdüm.

Ancak köyün görüş alanından çıkınca durakladım. Adımları-
mı yavaşlattım ve yere çömelip kollarımı dizlerime dayadım. Tır-
naklarımı kafamın derisine batırarak soluklanmaya çalıştım çün-
kü bastırduğum tüm korku baharda kabaran bir nehir gibi taşmaya
başlamıştı.

PSYKHE

Köyden kaçıışımın ertesi sabahı, ormanda alçak bir ağaçtan kestiğim birkaç dalla yaptığım yuvada yatıyordum. Güneş ışığına uyanıp keyifle gerindim. Sonra yakındaki bir dala tünemiş küçük bir kuş gördüm. Sabah güneşinde ilk bakışta altından yapılmış gibi görünüyordu.

Bir an kalbim sızladı. Kocam buradaydı, beni bulmuştu, ayrılık kâbusu sona ermişti...

Sonra küçük kuş havalanıp ağaçların arasından uçarak uzaklaştı, o zaman onun Eros değil sıradan bir ankuşu olduğunu anladım.

Birden ciğerlerimdeki hava boşaldı, tüm kederim yeniden su yüzüne çıktı. Daha önceden acım, içimi kemiren fiziksel açlığın yanında sönük kalan sürekli bir özleminden ibaretti. Sadece hayatta kalmaya odaklandığım için o ana kadar gerçekten yas tutamamıştım. Şimdi yaşadığım kayıp, sabahın sessizliğinde tüm çıplaklığıyla ortaya serilmişti.

Karanlıkta yoldaşımı, sevgilimi, çocuğumun babasını, iş işten geçene kadar benim olduğunu bilmediğim tanrıyı kaybetmiştim. Yoksa hiç benim olmamış mıydı? Afrodit, lanet olmasa Eros'un beni önemsemeyeceğini söylemişti. Güzelliğimden yana hiç şüphem yoktu ama sonuçta ben ölümlü bir kızdım. Eros için neydim ki... Afyon bağımlısı için bir pipo, zevk düşkünü için bir eğlence

mi? Beni ben olduğum için mi yoksa sadece ona verdiklerim için mi sevmiştii?

Peki ben tüm yalanlarına rağmen onu sevmiş miydim?

Küçükken Atalante bana ormanda ayı izleri göstermişti. Çalışlıklara doğru uzaklaşan, elimden daha büyük bir dizi pençe izi. İzleri bırakan yaratık çoktan gitmişti ve sadece arkasında bıraktığı izlere bakarak tanımlanabilirdi. Aşk da böyleydi, ancak kaybolunca fark ediliyordu.

Gözlerime yaşlar doldu, onları silme zahmetine bile girmedim. Acı o kadar keskindi ki ellerim yara olup olmadığını anlamak için kendiliğinden vücudumu yokladı, elbette yaram yoktu.

Eros'u kaybettiğim için ağladım, deniz kenarındaki ev yıkılırken kaybolan kediler ve tavus kuşları için ağladım, onlar hiçbir rollerinin olmadığı bir ihanetin masum kurbanlarıydı. O yaratıklardan birini kolumun altına almaya çalışmadığım için, o tuhaf, güzel yaşamdan bir hatıra almadığım için kendime sövüp saydım.

Eros'u hâlâ istemem için bir neden yoktu. Afrodit doğru söylüyorsa zaten Eros da artık beni istemiyordu ve deniz kenarındaki evin yıkılışından sonra beni aramaya gelmemesi de bunu ispatlıyordu. Yapılacak en akıllıca şey hayatıma devam etmek ve onu unutmaktı, karnımda taşıdığım çocukla birlikte hayatta kalmamın başka bir yolu yoktu. Yine de Eros'un kulağımdaki sesini, bedenime sarılan bedenini unutamıyordum. Beni arıyor olabileceği umudunu içimden atamıyordum.

Afrodit'in teklifini, Eros'u yeniden görmek için ona kulluk ettiğimi düşündüm. Midem bulandı.

Bir türlü kalkıp yola devam edemediğimden yeniden yattım. Bir zamanlar Kirke'nin tentürü beni bir kelebeğe dönüştürmüştü ama şimdi daha çok kozanın içindeki bir tırtıla benziyordum, canlı canlı gömülmüş gibiydim.

Yeniden uyandığımda akşam olmuştu. Güneş ufukta kaybolmak üzereydi ve gökte dolunaya yakın bir ay belirmişti. Kalkıp küçük bir dereden su içtim, sonra da yaz sonu meyveleriyle dolu

bir böğürtlen çalısı buldum. Birkaç tane böğürtlen yedim, açlığım hafifleyince yere oturdum.

Dört bir yanımda gece yaratıkları uyanıyordu. Bir tilki çalılık-
ların arasında geziniyor, bir baykuş yukanda kanat çırpıyor, tarla
fareleri otların arasında kaçıyordu. Ağaçların arasından hafif bir
akşam rüzgârı esiyordu. Etrafımda kederime aldırmayan koca bir
dünya vardı.

Yeni doğan aya bakarak tanrıça Artemis'i düşündüm. Atalante'nin kendini adadığı Tanrıçayı, İphigenia'nın sevgili koruyucusunu. Artemis'in vahşi ormanların tanrıçası olmanın yanı sıra genç kızların ve hamilelerin de koruyucusu olduğu söylenirdi. Artemis eşsiz yeteneklere sahip bir avcıydı, Atalante'nin onu sevmesinin nedeni de buydu. Ben de zaman zaman Artemis'e adaklar sunmuştum ama bu bana hiç ziyarete gelmeyen uzak bir akrabaya hediyeler göndermek gibi gelmişti. Şimdi ise kalbimden ve sesimden başka ona sunabileceğim hiçbir şey yoktu.

Tanrıçayı sevmiyordum. Sevmem de gerekmiyordu. Güzeli adaklar sunulduğu sürece tanrılar için sevginin ve nefretin bir önemi yoktu, en azından bana öyle öğretilmişti.

Peki Prometheus'un insanlığa ateşi hediye etmesinin nedeni sevgi değil miydi?

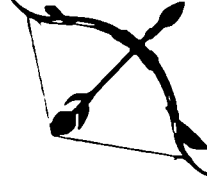
Yalan söylemiş de olsa Eros beni sevmemiş miydi?

Ayın altında bomboş ellerle Artemis'e seslendim. Bu seslenişimde kelimeler yoktu, sadece çaresizce bir yardım çağrısı vardı. Akşam rüzgârında sallanan yapraklardan başka hiçbir şey kımıldamadı ama kendimi daha iyi hissediyordum.

Artemis'in beni duyup duymadığını bilmiyordum. Ama bir gün sonra ormanda yürürken çalılıkların içinden ayak sesleri geldiğini duydum. Gerildim, köydeki adamlar beni bulmuş muydu, yoksa bir grup haydut beni takip mi ediyordu? Şu halimle onlarla boy ölçüşemezdim, yanımda silah namına sadece bir bıçak ve birkaç ok vardı, ayrıca bitkinlikten ölüyordum ve açtım.

Bıçağımı çekip kendimi korumaya hazırlandım. Ama çalıların arasından çıkan kişinin Atalante olduğunu görünce şaşıp kaldım.

24

PSYKHE

Ateşin başına oturmuş öğretmenime bakarken kendimi zamanda geriye gitmiş gibi hissediyordum.

Atalante şimdi daha yaşlıydı, onu son görüşümün üzerinden neredeyse iki yıl geçmişti. Gür saçlarında griden çok beyaz vardı ve yaşını ele veren bir tutuklukla hareket ediyordu ama kendimi yanında her zamanki gibi güvende hissediyordum. Kampı hava şartlarından korunmak için yapılmış derme çatma bir sığınaktan ibaret olsa da sonuçta onun kampıydı. Atalante'nin sahibesi kadar gri görünen doru atı beni görünce hafifçe kişnedi.

"Nerelerdeydin? Bir av sırasında ortadan kaybolduğunu duydum" dedi Atalante sessizliği bozarak. Karşılaştığımız zaman beni dizginsiz bir sevinçle kucaklamış ama şimdi hırçın tabiatı geri gelmişti. Ateşin karşısından bana bakarken gözleri incecik yüzünde parlıyordu.

O anda nasıl görüldüğümü fark ettim. Üstümde dağ köyünde verdikleri kıyafet vardı ve birkaç gündür toprağın üstünde uyuduğum belli oluyordu. Saçları birbirine dolaşmış şekli şemalini yitirdiği için bıçağımı kullanarak onları kesmiştim. Kafam şimdi hasat zamanı yer yer biçilmiş bir tarlaya benziyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Atalante. "Ben seni böyle mi eğittim?"

"Haklısın" dedim. Zaman kazanmak için dağ havucuyla çeşnilendirilmiş leziz geyik eti haşlamasını yudumladım. "Ama ne

olduğunu bile anlamadan olaylar birbirini izledi ve kendimi evli buldum.”

Atalante hayretle yüzüme baktı. “Evli mi?” dedi, sesi son derece anlaşılır bir davada hüküm vermekten kaçınmaya çalışan bir yargıç gibi çıkıyordu. “Kiminle? Kendi rızanla mı evlendin?”

Atalante’ye de İphigenia’ya anlattıklarımı anlattım: Kocam bana karşı son derece nazik davranan varlıklı ve gizemli bir adamdı ve ondan beklenmedik bir şekilde ayrılmıştım. Bir yanım Atalante’ye her şeyi anlatmak, olan biten her şeyi önüne sermek istiyordu ama korku buna engel oldu. Tanrıların işine karışmıştım ve Atalante’yi de yanımda sürüklenme riskini göze alamazdım.

Yarım yamalak açıklamam Atalante’nin şüphelerini gidermedi. “Madem o kadar muhteşem biriydi burada ne işin var?” diye sordu yaşlı kahraman.

“Dor akıncıları köşkümüze saldırınca bana Miken’de daha güvende olacağımı söyledi” dedim. “İşler yoluna girdikten sonra o da Miken’e gelecekmiş.”

“Anladım” dedi Atalante. Gözlerini kısarak bana baktı, “Sana karşı iyi davranıyor muydu?”

Öğretmenimin uzun zaman önce verdiği öğüdü hatırladım: *Meleagros gibi bir adamla evlen. Yıldızların altında Eros’la konuştuklarımızı, okçuluk yarışmalarımızı düşündüm. Beni haydutlarla savuşturken gördükten sonra hayranlıkla dolan sesini hatırladım.*

“Evet” dedim.

Atalante başını salladı. Karşısındakinin doğru söyleyip söylemediğini anlardı ve tek istediği benim mutluluğumdu.

Birden kendimi çok yorgun hissettim. Kamp yataklarımızı karanlık gökyüzünün altına yan yana serdik, ben hemen yattım. Ama Atalante gözlerini ateşe dikmiş oturuyordu, kamburunu çıkararak kemikli dizlerinin üstüne doğru eğilmişti. Kadim ve vahşi bir görünüşü vardı.

“Sana hiç kocamdan söz ettim mi?” dedi sonunda.

Kalbim hopladı. Soruyu soruş tarzından kahramanlık hikâyelerinden birini anlatacağını anladım. “Hayır, sadece

Meleagros'tan bahsettin" dedim. Battaniyeme sarınırken heyecan verici o eski mutluluğu hissediyordum.

"Adı Melanion'du" diye başladı Atalante, adını söylemesi bile hafifçe gülümsemesine yetmişti. "Babası sadece bir köy muhtarı olduğu için ona prens denemezdi. Pek güçlü değildi ama çok zeki-ydi. Ayrıca herkesi güldürebilirdi.

Sana Kalidon yaban domuzu avını anlatmıştım ama öncesinde ya da sonrasında olanlardan söz etmemiştim. Ben doğduğumda annemle babam bir kız evlat istemedikleri için beni çorak bir teppeye bırakmış, bu alışılmadık bir şey değildir. Ama ölmedim. Beni ormanda yaşayan iki avcı büyüttü, dediklerine göre beni eski bir ayı ininde bulmuşlar, dudaklarımda süt damlaları varmış. Ayılar Artemis için kutsaldır, bu yüzden tanrıçaya her zaman nimetleri için saygılarımı sunarım. Ayıya da saygılarımı sundum ve sanırım hoşuna gitti."

Karanlık ortamda Artemis'e vahşice yalvarışımı ve hemen ardından Atalante'nin ortaya çıkışını düşününce ürperdim. Anlaşılan tanrılar –hiç değilse biri– beni hâlâ dinliyordu.

Ateş çıtırdadı, kıvılcıklar yıldızlara doğru yükseldi. "Kahraman olarak ün saldıktan sonra babam beni tanıdı ve eve çağırdı" diye devam etti Atalante. "Beni kızı olarak sahiplendi ki bu şeref nail olmadan da yaşayabilirdim ve bir prensle evleneceğimi ilan etti. Birazcık aklım olsaydı ormana geri dönerdim. Ama genç ve aptaldım ve beni seven bir baba istiyordum. Bu yüzden beni koşu yarışında yenebilecek bir adamla evlenmek şartıyla kabul ettim."

Atalante dikkatle bana bakarak ekledi, "Sana bunu daha gençken anlatmadım çünkü aklına aptalca fikirler sokmak istemiyordum."

Başımı salladım. Akıllıcaydı.

Bakışlarını tekrar ateşe çevirdi, ateşin ışığı Atalante'nin gözlerinde ikiz aylar yaratıyordu. "Yürümeye başladığımdan beri geyik peşinde koşuyordum. İki ayaklı hiçbir şey beni geçemezdi. Yine de şansını denemek için Yunanistan'ın dört bir yanından adamlar geldi. Çoğu beni tuhaf biri, elde etmek istediği bir ödül ya da

babamın sunduğu cömert çeyizin sefil eşlikçisi olarak görüyordu. Ama hiçbirini beni yenemedi.”

“Sonra Melanion ortaya çıktı” diye atıldım.

“Evet” dedi Atalante başını sallayarak. “Melanion ortaya çıktı. Diğerlerinden farklıydı. Suratsız ve kaba saba değildi, şakacıydı. Yeryüzünde hafif adımlarla dans ediyordu, başka bir insanı asla kendisininmiş gibi sahiplenmeye kalkmayacağını anlamıştım. Babamın salonunda beni ararken diğer adamlar gözlerini dikmiş ona bakıyordu. “Seninle avlanmayı iple çekiyorum” dedi. “İyi bir koşucuyum ama ok atmakta berbatım.” Hazırlıksız yakalanmıştım, sözleri karşısında içtenlikle güldüm.

Melanion yarıştan önce bana bir hediye verdi, bir kraliçenin müvecherleri kadar sarı, olgun bir elma. Elma zamanı değildi, bugün bile o elmayı nereden bulduğunu bilmiyorum. Söylediğine göre en sevdiğim meyvenin elma olduğunu duymuştu.

Neredeyse büyülenmişim ama yeminime sadık kaldım. Ertesi gün Melanion’la yanış pistine çıktım ve kısa süre sonra öne geçtim. Sonra yolda bir şeyin parladığını gördüm, dikkatim dağıldı. Hızımı azaltıp ne olduğunu görmek için hızla oraya gittim. Önümde yine olgun, altın elmalara vardı. Ben elmalara bakarken alçak Melanion bitiş çizgisini geçmişti.”

Atalante güldü, ben de güldüm. Öğretmenimin kaybettiğini ilk kez duyuyordum.

“Hep hınzırlık peşindeydi ama ben mutluydum. Mutluyduk. Böylece evlendik. Sonra da oğlum dünyaya geldi” diye bitirdi sözlerini Atalante tuhaf bir sesle. Devam etmesini bekledim ama Atalante özlem dolu bir yüzle gözlerini ateşe dikti.

Öğretmenimi genç bir kadın olarak hayal ettim, kocasına sevgi ve neşeyle baktığını. Gözümün önüne pek getiremiyordum ama bu doğru olmadığı anlamına gelmezdi. Aşk tarafından şaşırtılmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordum.

“Melanion’a ne oldu?” dedim sonunda.

Anlaşılan Atalante de bu sorudan korkuyordu. Oturduğu yerde büzüldü, başını omuzlarının arasına soktu. Onu tanıdığım

onca yıl boyunca ilk kez gerçekten yaşlı bir kadın gibi görünüyordu. "Evlendikten birkaç yıl sonra öldü. Oğlum daha bebektir, Arkadia'da annemin akrabalarının yanında süt anneye verilmişti, Melanion ve ben de Thebai yakınlarında görülen dokuz başlı yılanı avlamaya gitmiştik. Melanion ve ben... Tanrıça Afrodit'i kızdırdık, o da Melanion'u öldürdü."

Afrodit. Bana gelip hizmetçisi olursam kocamı görebileceğimi söyleyen tanrıça. Benden önce öğretmenimin düşmanı olduğunu şimdi öğreniyordum.

"Afrodit'i kızdıracak ne yapmış olabilirsiniz ki?" dedim, bu soruyu kendime de defalarca sormuştum.

Yaşlı kahraman gözlerini kısarak ateşe baktı, gözlerime bakmaktan özellikle kaçınıyordu. "Melanion ve ben... yolculuk ediyorduk. Yolcuların yaptığı gibi Afrodit'in tapınaklarından birine sığındık. Gece olunca... seviştik ve..."

Orman etrafında dönmeye başladı. Duyduklarıma inanamıyordum. "*Melanion'la bir tapınakta seviştin mi?*" dedim. Nasıl böyle bir aptallık yapabilirdi?

Şaşkınlığım karşısında Atalante'nin kulakları kıpkırmızı oldu, elleriyle yüzünü kapadı. Anlaşılan yaşayacağım şokların ardı arkası kesilmeyecekti. Şaşkınlığım geçince gülmeye başladım.

"Afrodit'in bunu anlamlı bir adak olarak görmesi gerekirdi" dedim.

Atalante'nin köselemsi teni hâlâ pembeye çalıyordu. "Öyle de düşünülebilir. Ama tersine Melanion'u öldürdü. Ama anlayamadığım nedenlerle benim canımı bağışladı. Oğlum yeterince büyüdüğü zaman aşk defterini kapatıp ormana gitmeye karar verdim."

Rahmimdeki çocuğu düşündüm, şu anda sabahları nahoş bir mide bulantısından ve iştahımdaki berbat artıştan başka bir şey değildi. Bir gün bir birey olacaktı. Bu düşünce içimi hem merak hem de korkuyla doldurdu. O zamana kadar ikimizi de öldürtmeyeyim diye dua ettim.

"Oğlum şimdi nerede?" diye sordum.

“Arkadia Kraliyet Muhafızları’nın başında. İyi bir konumda olması beladan uzak durmasını sağlıyor. Amcanın Aulis’te topladığı orduya katılmaya kalkarsa aklını başına getirmek için oraya bizzat gitmek zorunda kalırım.”

“Demek Troya seferini duydun” dedim battaniyemden dışarı fırlamış bir iplikle oynayarak. “Anlaşılan Agamemnon’u fikrinden caydırmak mümkün olmayacak. Babamın bu konuda ne düşündüğünü merak ediyorum.”

Atalante sessizce güldü. “Baban buna bir son verecek kadar akıllı olmalı ama altın bazen erkeklerin gözünü kör ediyor. Savaş zaman kaybından başka bir şey değil. Gücüm olsa Alkaios’la bizzat konuşmak için Tiryns’e giderdim.”

Aklıma bir şey takıldı. Atalante neden Arkadia’da oğlunun yanında değil de burada, ormandaydı? Atalante ormanları severdi ama artık yaşlanıyordu, pragmatizm medeniyette daha rahat bir yaşamı gerektiriyordu. Öğretmenim de kesinlikle pragmatik düşünen biriydi.

Çekinerek bunu ona sordum. Atalante hemen cevap vermedi. Homurdanarak kalkıp sığınağının içinde duran birtakım eşyaları karıştırmaya başladı. Kilden yapılmış bir pipo, sonra da içinde ekşi kokulu bir ot bulunan küçük bir torba çıkardı. Tekrar oturdu, piponun içine bir tutam ot sıkıştırdı, ateşten aldığı ince bir dalla pipoyu yaktı. Az sonra havaya bir duman bulutu üfledi, duman o kadar yoğunlu ki gözlerim yaşardı.

Beni duymadığını sanıp soruyu tekrar sormaya karar verdim. Sonra yüzüme uzun uzun bakıp, “Sence neden buradayım küçük aptal?” dedi.

Aklım huzla işlemeye başladı. Atalante neden ömrünün sonunda sessiz sakin bir yere çekilen vahşi bir hayvan gibi bu ormana gelsindi ki?

“Yakında öleceksin” dedim.

Bu akıl almaz bir düşünceydi ama Atalante başını sallayarak şüphelerimi doğruladı. “Şuramda bir kitle var” dedi sol göğsünü göstererek. “O büyüdükçe gücüm azalıyor. Yaygın görünen bir

rahatsızlık ama hastalık çok ilerlediği zaman tek sonuç ölümdür. Ve şehir sokaklarının pisliği içinde bir köpek gibi ölmeyeceğim" dedi hiddetle.

"Atalante..." dedim ama boğazıma oturan yumru konuşmama engel oldu. Ağlamak istemiyordum. Bir başlarsam durabileceğimden emin değildim.

"Ah, hiç ağlama. Hayatımı dolu dolu yaşadım." Uzun bir so-payla ateşi karıştırınca kıvılcımlar havaya sıçradı.

"Sana hastalığının nasıl tedavi edileceğini bilen bir şifacı bul-mama izin ver" dedim yalvarır gibi.

Atalante güldü. "O kasapların bana dokunmasına müsaade etmem. Usta nişancı Artemis şahidim olsun ki böyle bir şeye kal-karlarsa onlar için kötü olur. Bırak da kalan ömrümü gökyüzünün altında, ağaçların arasında geçireyim. "Ne oldum dememeli, ne olacağım demeli demişler. Eh, ölüm hepimizin başında, onunla karşılaşmaktan korkmuyorum."

"Ben de seninle kalayım" dedim. "Son günlerinde sana baka-rım."

"Hayır!" dedi Atalante sertçe. "Senin yerin ailenin yanı. Bu yaşlı kadını rahat bırak. Ayrıca Miken'deki ailenin yanına dönme vaktin gelmiş. Tahminimde yanılmıyorsam hamilesin." Gri gözleri karnuma kaydı.

"Nereden anladın?"

Atalante bakışlarını tekrar ateşe çevirdi, yüzünde keyifli bir gü-lümseme belirdi. "Sen az önce doğrulayana kadar emin değildim. Ama bu akşam çişini yapmak için yerinden beş-altı kez kalktın, ayrıca kendi ağırlığın kadar haşlama yedin. Buna bir de yeni ev-lendiğin gerçeğini eklersen sonuç gayet açık."

"Seni burada tek başına bırakıp gitmeyeceğim" dedim.

Atalante'nin yüzü yumuşadı. "Evine git sevgili kızım" dedi daha önce hiç duymadığım nazik bir sesle. Oğlu küçükken dizini yaraladığında ya da bir şeye üzüldüğünde onunla böyle konuş-muş olmalıydı. "Kocan ne yaparsa yapsın annenle baban çocuğu bağrına basacaktır. Erkekse Miken'in yeni veliahtı olacak" diye

devam etti Atalante. "Kanın kaynıyor, hayatını yaşamak istiyorsun. Burada ölümden başka bir şey yok. Yakında benim sunabileceğimden daha fazla yardıma ihtiyacın olacak."

"Korkuyorum" dedim titreyen bir sesle. "Çok korkuyorum. Ya işler ters giderse?" *Ya bebek doğum esnasında ölürse? Ya da ben ölürsem ve bebek hem anasız hem babasız kalırsa?*

Atalante ciddi bir yüzle başını salladı. "Risk her zaman vardır" dedi. "Canavar avlamak anne olmak kadar korkutucu değil. Gereksiz basmakalıp sözlerle kafanı şişirmeyeceğim."

Piposundan bir nefes daha çekip iğrenç kokulu dumanı havaya üfledi, İskitya'dan gelen bu otun kemiklerini kemiren hastalığın acısını hafiflettiğini iddia ediyordu.

"Peki ne yapabilirim?" diye sordum.

"Hiçbir şey." Atalante külleri toprağın üstüne döktü, iyice temizlemek için pipoyu birkaç kez yere vurdu. "Korku asla geçmez. Ama zamanla sevgi onu katlanılabilir hale getirir."

Üç gün daha yanında kalmakta direttim. Atalante için yiyecek ve çıra depoladım, tütsülemesi için küçük av hayvanlarının yakalanmasını sağlayacak kapanlar kurdum ve sığınağının önüne odun yığdım. Bir-iki de geyik vursam iyi olurdu ama uzun uzun avlanmaya vaktim yoktu. Ben bunlarla uğraşırken Atalante dilini şaklatarak bana bakıyordu ama içten içe yanında olmamdan memnun olduğunu düşünüyordum.

Yola çıkacağım zaman Atalante bana fazladan bir battaniye, bir bıçak ve bir yığın kurutulmuş et vermekte ısrar etti. "Tiryns uzak değil ama yolda açlık çekmeni ya da üşümeni istemiyorum."

"Ölüyorsun!" dedim. "Erzaklarını alamam."

"Tam da bu yüzden alman gerekiyor!" dedi Atalante. "Onlara benden daha uzun süre ihtiyacın olacak."

Sonunda dediğini kabullendim.

Tiryns'e gitmek üzere yola çıktığım sabah Atalante beni omuzlarımdan tutup tüm hatlarımı ezberlercesine uzun uzun yüzüme baktı. Sonunda, "Seni kızım gibi görmüyorum" dedi. "Bir kızım olsaydı içim asla rahat etmezdi, dünya çok acımasız. Sen benim

küçük kız kardeşim gibisin. Büyüyüp serpilmesini izledim, bu hayatımın en büyük mutluluklarından biri oldu. Ölmeden önce seni bir kez daha görebildiğim için çok mutluyum."

Atalante yanaklarındaki yaşları görmeden yola çıktım ve arkama hiç bakmadım.

EROS

Afrodit beni bu karanlık yere boşa hapsedmemişti. Önce kendime bunun bana vız geleceğini söyledim. Deniz kenarındaki ıssız kayalıklara evimi kurarken de yalnızlığı seçmiştim, bu da ondan farklı değildi.

Ne var ki yanılmıştım. Günler geçiyor, sabahlar geceleri kovalıyor ve kimse gelip zincirlerimi gevşetmiyordu. Kollarımı ve bacaklarımı uzatamamam eklemlerimin kilitlenmesine ve spazmlara neden oluyordu. Benim yerimde bir ölümlü olsa sakat kalabilirdi, tanrı oluşum ayakta kalmamı sağlasa da acılarımın hafiflemesine yetmiyordu.

Ölmeyecektim ama sonsuza dek bu mahrumiyet içinde acı çekebilirdim. Dilim kuruyup kayış gibi olmuştu, sonunda gözyaşlarım bile kurudu. Açlıktan içim kazanıyordu. Tüm ilahi gücümle zincirlere asılıyordum ama bana mısın demiyorlardı. Onları taşa sürtmeyi denedim ama bir tanrı tarafından yapılmışlardı ve ufacık bir çentik açmak yüzyıllar alırdı.

En kötüsü de Psykhe'yi düşünmekti. Onu tek başına ormanda yürürken hayal ediyordum, dikenler ve çalılar derisini çizmişti, onu terk ettiğimden şüphesi yoktu. Buradan kaçmayı başarsam bile onu bulamazdım, birbirimize bakarsak lanet bizi yine ayırırdı.

Az da olsa huzur bulmak için elimden geldiğince uyuyordum. Çok geçmeden Afrodit benden bunu da almanın bir yolunu buldu.

Birkaç kez Afrodit'in kulağımın dibinde hırladığını duyarak uyandım. Bu penceresiz odaya nasıl bu kadar kolay girip çıkabildiğini bilmiyordum ama önümüzdeki günlerde bunu sık sık yapacak, beni huzurlu uykumdan uyandırıp içinde bulunduğum durumun soğuk gerçekliğiyle baş başa bırakacaktı.

Bu kez ona âşık olması için lanetlediğim korkunç bir canavar olan Typhon meselesi yüzünden beni azarlamaya karar verdi. "Beni bir ay boyunca takip etti" diye tısladı, gümüş çanlar gibi çınlayan sesi öfke doluydu. "Hayatımda gördüğüm en çirkin yaratıktı, dağ kadar boyu, dilbalığı gibi pulları vardı, peşimi bir türlü bırakmıyordu. Yeri göğü sarsan ayak seslerini duyunca bir mağara saklanmıştım. "Afrodit, neredesin sevgilim?" O iğrenç pençeleriyle beni yakalasaydı ne yapardım bilmem. Kaçmak için balığa dönmek zorunda kalmıştım. Ne kadar utanç verici, hep senin aptalca şakan yüzünden."

Afrodit gidince laçka olmuş sinirlerle dönüşünü bekliyordum. Bu kadar kaba bir şekilde uyandırılacağımı bile bile uykuya dalmıyordum. Daha da kötüsü başka bir canlının sesine hasret kaldığımı fark ettim. Afrodit'in varlığı bile yapayalnız olmaktan iyiydi. Sürekli damlayan kinini dinlemek bile sessizlikten daha iyiydi.

En azından bana Psykhe'den bahsettiği güne kadar öyle sanıyordum.

Vakit sabah da olabilirdi, gece yarısı da. Sadece kapı çerçevesinin parlayan dörtgeniyle aydınlanan bu küçük odada zaman diye bir şey yoktu. Zehirli bir mızrak gibi keskin bir sesle sıçrayarak uyandığımda başım göğsüme düşmüştü.

"Karını özledin mi?" dedi Afrodit. "Küçük Psykhe'yi. Lanet sizi ayırdıktan sonra onu aramaya gittim. Ona bir teklif yapmayı düşünüyordum, torunumu doğurana kadar onu yanıma hizmetçi olarak alacaktım."

"Hayır" diyebilirdim sadece kurbağa gibi vıraklayarak. Afrodit'in yüzüne tükürmek istiyordum ama dilim ağzımda kuru bir yaprak gibiydi. Afrodit bıçağı nasıl saplayacağını ve çevireceğini iyi biliyor, değiştiremeyeceğim şeylerle bana işkence ediyordu.

“İlk önce tek gördüğüm yıkımdı” diye devam etti Afrodit, sesi kulağıma yalıyordu. “Lanet, seni aldığında kayalıklardaki eviniz harabeye döndü, artık ondan geriye hiçbir şey kalmadı. Karıcığının ağladığını gördüm, sonra meseleyi kendi başına çözdü.”

Sesindeki keyifli tınıdan gülümsediğini anladım. “Boynuna bir çarşaf dolayıp kendini kayalıklara astı. Sanırım onu aldatmana dayanamadı, zavallı kız. Psykhe öldü.”

Acıya aşına olduğumu sanıyordum. Kızgın gazyağının acısına, yerinden çıkan eklemelerin verdiği ıstıraba, lanetin ulumasına. Ama bu hepsini gölgede bırakan bir acı süpernovasıydı.

“Yalan söylüyorsun!” Zincirlere asıldım, kurumuş boğazımdan bir kükreme koptu. Dövülmüş metali kıramayabilirdim ama belki bu öfkeyle bağlandığım duvarı parçalayabilirdim. Böyle bir tepki beklemediği için aceleyle benden uzaklaşan Afrodit’in ayak seslerini duydum.

“Yalan da söylesem gerçeği de söylesem fark etmez” dedi istifi ni bozmadan. “Psykhe’yi bir daha asla göremeyeceksin.”

Dört bir yanımda kapkaranlıktı. Hezeyanlar içinde karanlığı kucakladım.

Ayakta mıydım, yüzüyor muydum, uçuyor muydum, yer neresiydi gök neresi bilmiyordum. Kadife bir battaniyeye benzeyen zifiri karanlığın içinde sürükleniyordum. Ayrıntılar kurumuş zihnimden kum saatindeki kumlar gibi akıp gidiyordu. Tuz madeni kuyusuna düşen talihsiz bir işçi gibi ben de özlemimin derinliklerine düşüyordum. Şimdiye dek zihnim değişikliklere hep çok çabuk adapte olmuştu ama artık, Psykhe olmadan, bunu yapamıyordu.

Gaia’nın nasıl delirdiğini hatırladım: Bomboş bakışlar, düşüncelerin ve duyguların olmadığı bir boşluk. Etrafımda bunu söyleyecek biri olmadan delirdiğimi nasıl anlayacaktım?

Ama belki de delilik Psykhe’nin öldüğü, çocuğumuzun daha ilk nefesini almadan yok olduğu bir dünyaya tercih edilebilirdi.

Boşluğun içinde dönüp dururken sadece hiçlik, sonsuz bir hiçlik vardı. Acıdan ve açlıktan çöl güneşinin altındaki bir leş gibi kuruyordum.

Artık dayanamaz hale gelince hiçliğin eksiksiz olması için gözlerimi kapadım. Bu karanlıkta düşler ve anılar vardı: Anlık görüntüler, bulutların altındaki şimşekler gibi bir görünüp bir kayboluyordu. Kesik kesik beliren ışık ve renklerden sonra uyku bir kez daha hâkimiyeti ele geçirdi.

Uçuruma oyulmuş, dağla bütün olmuş bir ev gördüm, penceleleri gökyüzüne açılıyordu. Güllerin ve denizin tuzunun kokusunu alabiliyordum. Güneşin parlak yuvarlağının önünde bir kartal silueti gördüm, kanatlarını gövdesine yapıştırıp mızrak gibi dalışa geçmişti.

Bir kızın siyah buklelerle çevrelenmiş yüzünü gördüm, kız bir lambarın ışığında şok içinde bana bakıyordu.

Kalbim kıyıya vuran bir dalga gibi kırıldı, havaya saçtığı iğne kadar sivri ıslıl ıslıl elmaslar ok gibi göğsüme saplandı. Kızın görüntüsü ruhumdaki olta iğnelerini çekip çıkardı, onu aramak için yeniden rüyalar âleminin derinliklerine daldım.

Bahçelerden, şatolardan, yanmış şehirlerin kalıntılarından, binlerce tanrının ve ölümlünün rüyalarından geçtim. Sonunda kızı buldum, mavi ve altın sarısı renginde kır çiçekleriyle dolu bir çayırda otları tırpan gibi keserek yürüyordu. Rüzgâr, üstündeki biçimsiz giysiyi uçuruyor, buklelerini yüzüne savuruyordu. Kız durup alnındaki inci tanesi terleri sildi; zarif ağzı sert bir çizgi halini almıştı.

Bu benim pembeye çalan anılarımdaki Psykhe değildi, gerçek olamayacak kadar kusursuz bir görüntüden ibaretti. Hayır, bu yaşayan bir kadındı, rüyalarının içini görüyordum. Birbiriyle uyumlu zihinler bazen uykuda birbirine dokunabilir. Sonuçta arzu her zaman hedefini bulur. Bir ölümlü bir tanrının rüyalarında yürüyebilir ya da tam tersi olabilir. Bunun o az rastlanır rüyalardan biri, Oneiros'un bana bir başka uyuyan zihni gösteren bir armağanı olduğunu anladım. Bu Psykhe'nin zihniydi.

Neredeyse sevinçten kahrkaha atacaktım. Psykhe yaşıyordu! Yaşıyor ve geceleri düşlerinde hedefine ulaştığını görüyordu. Afrodite'nin yalan söylediği ayan beyan ortadaydı. Psykhe elbette

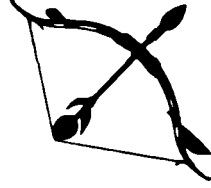
kendi canına kıymazdı. Yenilgiyi asla bu kadar kolay kabullenmezdi.

Psykhe'ye seslenmeye çalıştım ama rüya titreyip bir ayna gibi kırıldı. Kendimi yeniden bedenime dönmüş, Olimpos'un derinliklerine hapsedilmiş buldum.

Derinlerimden gelen bir kahkaha duvarlarda çın çın öttü. Afrodit'in elinden kaçmak için ne kadar kısıtlı ve kusurlu da olsa bir yol bulmuş ve yalan söylediğini görmüştüm. Psykhe yaşıyordu, yüzü bir yıldız gibi aklıma kazınmıştı. Sadece rüyalar âleminde bile olsa onu yeniden bulacaktım.

Ama beni bekleyen görevi fark edince kahkahalarım kesildi. Artık rüya görmek bile belli bir çabayı, sahip olmadığım bir gücü gerektiriyordu. İlahi güçlerimin uyku haline geçmesinin ve görmeyen gözlerimi karanlığa dikip rüyasız bir uykuya dalmamın ne kadar süreceğini merak ediyordum.

26

PSYKHE

Birkaç gün sonra Tiryns şehri görününce rahat bir nefes aldım. Tanıdık görüntü kalbimi yatıştırdı. Dağların arasından şehir minyatür bir fresk gibi görünüyordu. O mağrur duvarları, kralliyet sarayının yuvarlak çatısını tanıdım. Hayatımdaki diğer her şey değişmişti ama Tiryns şehri olduğu gibi kalmıştı. Kalbim deli gibi atarak koşmaya başladım.

Sonunda tanıdık ormanların ve tarlaların içindeydim. İşte şurası eğitimin ilk günü Atalante ile birlikte oturduğumuz açıklıktı. Zephyros beni şu kayanın üstünden alıp Eros'la yaşayacağım yeni hayata götürmüştü. Nihayet evimdeydim, az sonra kendimi ovaya inen tepeden aşağı koşarken buldum.

Kapıdaki muhafız önce beni tanımadı, Prenses Psykhe olduğumu söylediğimde güldü. Ancak daha tanıdık bir yüz duvarın üstünden aşağı bakıp gerçekten Psykhe olduğumu söyleyince hatasını anladı.

"Deksios!" diye seslendim yeni gelen adama.

Çocukluk arkadaşım bir çırpıda merdivenleri inip gözlerini hayretle yüzüme dikti. Sosyal statümüz arasındaki fark yüzünden uygun düşmeyeceği için kucaklaşmadık. Bunun yerine Deksios beceriksizce eğilerek beni selamladı.

“Hoş geldin Psykhe” dedi. “Saraya kadar sana eşlik edeyim.” Ne olduğumu da nereye kaybolduğumu da sormadı, o kadar rahatlamıştım ki bu bana hiç tuhaf gelmedi.

“Önce üstündekinin ne olduğunu söyle bakalım” dedim zırhını görünce, bu deriden değil, gerçek metalden yapılmış bir zırhtı. Seyisler bu zırhları nereden bulmuştu?

“Beğendin mi?” Deksios sırtarak kendine bir baktı. “Myrmidonlara katıldığım zaman verdiler.”

Aslanlı Kapı’yı süsleyen taştan aslanların bakışları altında içeri girdik, aslanlar hatırladığımdan çok daha küçüktü. “Myrmidonlar mı?” dedim Deksios’un peşinden şehre doğru ilerlerken. Myrmidon *karınca adam* anlamına geliyordu, bu da bir sürü sorunun kafama üşüşmesine neden oldu.

“Prens Akhilleus’un özel savaş birlikleri” dedi Deksios. “Karınca kolonisi kadar koordineli hareket ettiğimiz için bize Myrmidonlar deniyor. Akhilleus sadece savaşçı ailelerde doğanları değil, yeteneği olan herkesi yanına alıyor. Yakında Troya’ya doğru yelken açacağız. Ahırları küremekten kurtuluyorum!”

Zafer mutluluğuyla dolu sesi beni gülümsetti ama az sonra şehrin görüntüsü ve sesler dikkatimi çekti. Tiryns, savaşa hazırlanıyordu: Demir ocaklarının ateşlerinden çıkan dumanlar sokakların ve evlerin üstünü kalın bir örtüyle kaplıyor, demircilerin çekiç sesleri duvarlarda yankılanıyordu. Herhalde Agamemnon’un birliklerine hazırlanıyorlardı. Sokaklarda Deksios gibi zırh giymiş askerler dolaşıyordu. Yanından geçtiğimiz tek tük sıradan vatandaş telaşlı ve keyifsiz görünüyordu. Hiçbirinin beni tanımamasına şaşırdım. Kendi dertlerine mi gömülmüşlerdi, yoksa gerçekten kendi halkının beni tanımayacağı kadar değişmiş miydim?

“Aulis’teki donanmaya katılmak için bu hafta yola çıkıyoruz” dedi Deksios.

Beni bir dizi dolambaçlı sokaktan geçirerek sarayın hizmetçiler tarafından kullanılan küçük kapılardan birine getirdi. Sonra kendimi küçük bir iç bahçede buldum. Burası annemin en sevdiği bahçelerden biriydi, koyu gölgeler içindeydi ve çiçeklerle

doluydu. Astydamia kendini iyi hissettiği zamanlarda bahçenin bakımını kendi yapar, kararmış yaprakları budarken şarkılar mırıldanırdı. Ama bugün birkaç kurumuş yaprak dikkatimi çekmişti, belki de savaş hazırlıkları yüzünden bahçeyle ilgilenemiyordu.

Arkamdan gelen Deksius'un, "Evin hanımına haber vereyim" dediğini duydum.

Beni ön kapıdan buyur etmek yerine neden kaçak bir bohça gibi hizmetçi kapısından soktuğunu sormak için arkama döndüm ama Deksius çoktan gitmişti.

Tanudık taş sıraya oturup bahçenin duvarlarını kaplayan mozaikleri inceledim. Ağaçların ve çiçeklerin arasında koşturup neşeyle birbirini kovalayan orman perileri resmedilmişti. Hatırladığım kusur olduğu gibi duruyordu, perilerden birinin yanağındaki çini düştüğü için kafasının yarısı yoktu. Bu küçük detay beni gerçekten eve döndüğüme, rüya görmediğime ikna etti, şarap içmişim gibi gevşedim.

Sonunda evimdeydim, bunca zamandır taşıdığım korkuları ve şüpheleri bir kenara bırakabilirdim. Sarayın duvarları içinde tüm sorunlarım küçücük kaldı, kederim bir dalga gibi geri çekildi. Az sonra annemle babam beni koruyucu kollarına alacaktı, olup bitenleri onlara nasıl anlatacağımı düşündüm. Hamile olduğumu şimdi mi söylemeliydim, yoksa her şeyi anlattıktan sonra mı?

"*Psyche*?" Bu İphigenia'nın sesiydi, arkama dönünce kapının eşiğinde durduğunu gördüm, üstünde göz alıcı kumaştan yapılmış bir elbise vardı. İphigenia ellerini ağzına götürdü ama koşup beni kucaklamadı.

"Burada ne arıyorsun?" dedim şaşkın şaşkın. Karşımda Medusa'yı görsem bu kadar şaşırmazdım. "Annemle babam nerede?"

İphigenia bir şey söyleyecek gibi ağzını açtıysa da vazgeçti. "Kimse sana söylemedi mi?" dedi sonunda. "Haber göndermek istedik ama şahin açılmamış mektupla geri döndü."

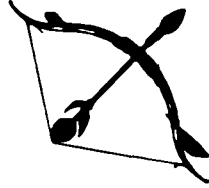
Deksios'a bakındım ama ortalarda yoktu.

Evin hanımı, diye düşündüm. Deksis, evin hanımını bulacağını söyledi. Annemi bulacağını söylemedi.

“Psyke” dedi İphigenia, kelimelerini kaygan nehir taşlarının birinden diğerine atlayan bir çocuğun özeniyle seçiyordu. “Erkek veliahtın olmaması durumunda tahta prensesin kocası ya da varsa oğlu geçer. Böyle biri yoksa tahta kralın en yakın erkek akrabası geçer...” İphigenia yeniden susup acıyarak bana baktı.

“Ne söylemeye çalışıyorsun?” diye sordum.

Kızının arkasında bir gölge gibi Klytaimestra belirdi. Nazik kuzenimin aksine Klytaimestra durumu hafifletmeye yeltenmedi. “Psyke, annenle baban öldü.”

PSYKHE

Annemle babamın mozolesinin önünde dururken kederin bir yılan gibi kalbime dolandığını hissediyordum.

Mezar alelacele yapıldığı belli olsa da yüksek sütunları ve beyaz mermeriyle güzel bir anıttı. Çoğu hükümdar biraz söz geçirecek gücü varsa mezarını yaptırmaya daha gençliğinde başlardı. Annem ve babam da öyle yapmıştı. Herhalde yapı ustaları anıtı bitirmek için önlerinde daha uzun yıllar olduğunu düşünüyordu ama mozole herkesin beklediğinden daha önce hizmet vermeye başlamıştı.

Alkaios ve Astydamia hastalık yüzünden ölmüştü. İphigenia bunu bana bir gün önce, ben kendimi annemin bahçesinin çinileri üzerine atıp ağlarken söylemişti. Önce ateşler içinde yanarak Astydamia ölmüştü, zayıf bünyesi düşünüldüğünde bu hiç de şaşırtıcı değildi. Babamın ölümü daha beklenmedik olmuştu ama anlaşılan karısının ölüm haberini alınca hayata tutunmaktan vazgeçmişti.

Onları gerçekten tanıyan biri için hiç şaşırtıcı değil, diye düşündüm kederimi bastırarak. Annemsiz yaşamak istemezdi, hepsi bu.

Tek yapabileceğim ateşli alınlarının terini silmek de olsa yanlarında olmam gerekirdi. Keşke deniz kıyısındaki evden daha önce ayrılısaydım. Keşke annemle babamı son kez gördüğüm o uğursuz gün, canavarın peşine düşmeseydim.

Bir an bunun Afroditi'nin başının altından çıkıp çıkmadığını düşündüm ama bu fikri hemen kafamdan attım. Aşk tanrıçası ateşli hastalık gibi kolay bir ölümü tercih etmezdi.

Geleneklere uygun olarak mozole, ölen yöneticiler için bir mabet vazifesi görüyordu. Sunulardan izler görebiliyordum, yarısı yanmış bir tütsü, birkaç bakır sikke. Bazen bir hükümdarın mezarı daimî bir tapınma yeri haline gelirdi ama bunun annemle babam için geçerli olmayacağını biliyordum. Yıllarca halka sadakatle hizmet etmişlerdi ama tarihçilerin tozlu kitaplarında dipnot olarak yer alacaklardı, tabii yer alırlarsa. Yaklaşan Troya savaşı her şeyi gölgede bırakıyordu.

Biri hafifçe omzuma dokundu. "Psyke" dedi İphigenia, "Gitme vakti. Odd, seni görmek istiyor."

Gözyaşlarımı sildim. Emin olduğum tek bir şey vardı: Babam Miken'in ilk meyvelerinin bir savaş uğruna feda edilmesini istemezdi.

Odd'un İthaka Kralı ve Agamemnon'un en güvendiği danışmanı olan Odysseus olduğu ortaya çıktı. İphigenia'nın bu lakabı nereden bulduğunu bilmiyordum ama babasının generallerine kendini bir şekilde sevdirmeyi başarmıştı.

Sarayın içinde görmeyen gözlerle yürüdüm. Annemle babam öldüğüne göre burası artık benim evim değildi. Sadece içinde hayalet gibi gezindiğim taş duvarların üstüne oturtulmuş bir çatıydı.

Odd, sarayın idarecilere ayrılmış kanadındaki küçük bir odayı özel ofisi olarak kullanıyordu. Ben kapıyı açınca ayağa kalktı. Yapılı bir adam değildi, hatta benden birkaç parmak kısaydı. Bir av esnasında aldığı yaradan dolayı hafifçe topallıyordu, gerçekten tehlikeli olduğunu da buradan anladım. Agamemnon bir katil olmadığı müddetçe topal bir adamı yanında tutmazdı.

Odd, beni çok eskiden beri tanışıyormuşuz gibi karşıladı, oturup rahatıma bakmamı söyledi. Biraz şarap alır mıydım? Bunun çürümüş bir kütük kadar boş bir nezaket gösterisi olduğunu biliyordum, yine de kabul ettim. Odd, beni bir saat boyunca sonu gelmeyecekmiş gibi görünen bir soru yağmuruna tuttu, sorduklarının

her biri *Kocan kim?* ve *Şimdi nerede?* sorularının farklı bir versiyonuydu.

Ne yapmaya çalıştığım anlayanca güldüm. “Kocamın şu kapıdan girip şehir üstünde hak iddia etmesinin ne kadar olası olduğunu anlamaya çalışıyorsun.”

Odd, iddiama doğrudan cevap vermeyecek kadar deneyimli bir sorgucuydu ama çenesindeki gerginlik haklı olduğumu gösteriyordu. “Agamemnon bir savaşa girmek üzere” dedi. “Kralıktaki veraset meseleleriyle uğraşmasına hiç gerek yok. Kocan...”

“Son derece içine kapanık biridir. Ülke yönetmekle de ilgisi yoktur” dedim. Kalbim göğsümde gümbürdüyordu, harekete geçme zamanı gelmişti. Ellerimi masaya koydum, parmaklarımı açarak kendimi yerime sabitledim. “Tahta ben geçeyim, kocamın yerine ülkeyi ben yöneteyim. Kraliyet soyundan geliyorum, burada büyüdüm. Bu toprakları tanıyorum.”

Odd’un kaşları yukarı kalktı ama sırtımı dikleştirdim. Bu benim doğuştan sahip olduğum bir haktı. Miken’in merhum kralının tek çocuğuydum ve bu sarayda büyümüştüm. Çocuğum reşit olana kadar tahtta kalabilir, ölümlüler diyarındaki yerimi tekrar bulabilirdim.

Odd’un sakalların arasındaki ağzından kuşku dolu bir kahkaha döküldü. “Sen mi? Bu imkânsız” dedi gülerek. “Yasa gayet açık. Bir kadın belki Mısır gibi gelişmemiş bir yerde hüküm sürebilir ama burada olmaz. Şu anda Miken Krallığı’nın tahtında Agamemnon oturuyor, en azından kocan –nasıl demiştin?– şu kapıdan girene kadar.”

Öfke gözümü kör etmişti. Odysseus’a kocamın böyle bir şey yapmayacağını, kral gibi önemsiz bir unvanın bir tanrıya yakışmayacağını söylemeyi düşündüm ama sonra vazgeçtim. Şu anda tahtta veraset hakkı gereği Agamemnon oturuyordu. Yer ayaklarımın altından kayar gibi oldu, anladım ki geldiğim soya rağmen ben sadece merhum kralın kızıydım ve hoşgörülerinin insafına kalmıştım. Kendimi beni nefessiz bırakan bir tuzığa düşmüşüm gibi hissettim.

Odd yumuşamış gibiydi, “Bu savaşın ne kadar önemli olduğunu anlayabiliyor musun? Agamemnon neden Troya’ya yürüyor?”

Ses tonunun aniden değişmesi beni yatıştırmıştı. “Helen yüzünden” dedim, “ve Helen’in eski taliplerinin ettiği yemin yüzünden.”

Odysseus dünyadan haberi olmayan büyümüş de küçülmüş bir çocukmuşum gibi küçümseyen bir gülümsemeyle yüzüme baktı. “Hayır sevgili kızım, o sadece bir bahane. Gerçek şu: Asya, Afrika ve Avrupa’dan gelen bütün kervanlar Troya’dan geçer. Kral Priamos’un, Helen’i kaçıran kişinin babasının, bir altın yığınının üstünde oturduğu ve dişlerini mücevherli taraklarla karıştırdığı bir sır değil. Amcanın isteklerini yerine getirirsen zengin bir kadın olursun. Bu seferin sonunda hepimiz zengin olacağız.” Odd’un gözleri o altınların ışığıyla parlıyordu, kendi payına düşeni nasıl harcayağına çoktan karar verdiğini anladım. Onun gibileri iyi bilirdim. Atalante’yle birlikte bir hayvan avladığımız zaman kamp ateşinin etrafında sinsizce gezinen çakalların gözlerinde de aynı açlığı görmüştüm: Aç ama kurnaz, uygun zamanı kollayan bakışlar.

“Agamemnon tahtın yasal varisi, oğlu Orestes, Agamemnon’un yokluğunda yerine vekalet edecek” dedi Odysseus. “Tabii kocan çıkıp gelmezse ki bu pek olası görünmüyor. Dorlarla savaşırken ortadan kaybolduğunu söylemiştin, ikimiz de biliyoruz ki o vahşiler kimseyi esir almaz. Kocan öldü ve sen buradasın.”

Cevap vermek üzere ağzımı açtım ama Odd daha hızlı davranmıştı. Sert tavrı kayboldu, mutfaktan çörek aşırın suç ortaklarıymışız gibi bakmaya başladı. “Ben sadece senin iyiliğini düşünüyorum” dedi, o kadar alçak sesle konuşuyordu ki duymak için öne eğilmem gerekti. “Senin de benim gibi tanrılar tarafından seçildiğini biliyorum, gri gözlü tanrıça küçüklüğümde beni kayırır. Tanrılar tarafından sevilen biz ölümlüler birbirimize yardım etmeliyiz çünkü tanrıların sevgisi güzel ama korkunçtur.”

Odd’un Athena’ya olan bağlılığı beni şaşırtmamıştı –onunla tanıştığım anda eski papirüs ve çıplak bronz kokan bir varlık

hissetmiştim- ama tanrıların hem güzel hem de korkunç olduklarını söylemesi canımı sıkıyordu. Kocam kesinlikle güzeldi ama hiçbir zaman korkunç olmamıştı. Bana yalan söylemiş ve sonunda beni terk etmiş olsa bile.

“İlahi bağlarımızın ışığında sana bazı tavsiyelerde bulunayım: Zorluk çıkarma” diye devam etti Odd. “Miken yasaları amcandan yana, halk da öyle. İşbirliği yaparsan çocuksuz bir dul ve merhum kralın kızı olarak pozisyonunun gerektirdiği saygıyı görürsün.”

İşbirliğine yanaşmazsam ne olacağımdan bahsetmemesi dikkatimi çekti.

Ama ben çocuksuz bir dul değildim, sorun da buydu. Karnıma dokunmamak için kendimi zor tuttum, sonra Odd’un dikkatle beni izlediğini fark ettim. Beni tam da buna dair, rahmimde Miken’in gelecekteki prensini taşıdığuma dair bir işaret, veraset sıralamasında çıkacak bir pürüz görmek için inceliyordu. Birbirine kavuşturduğum ellerimi kucağımda tutmaya gayret ettim.

Sonunda Odysseus ayağa kalktı, bu benim de kalkmam gerektiğini gösteren bir işaretti. “Vakit ayırdığın için teşekkür ederim Psykhe. Seni harem dairesine gitmekten daha fazla alıkoymayayım, eminim üstünde hâlâ yol yorgunluğu vardır.”

Beni başından savıyordu ve karşı koymaya gücüm yoktu. Ağzıma safra tadı dolarken gölgelerin içine geri döndüm.

Gençliğimde harem dairesinde pek vakit geçirmezdim, günlerimin çoğunu babamla ya da Atalante’yle kırlarda ve ormanlarda geçirirdim. Sarayın kadınlara ayrılan bölümü uzun bir koridorun etrafında şekillenmişti, koridora girdiğim zaman İphigenia’nın yankılanan sesini duyabiliyordum.

“Kör müsün? Bu sana mor gibi mi görünüyor? Buna ancak kızıl denebilir...”

İçimi çekerek kapıyı açtım. Yanakları öfkeden kıpkırmızı olmuş kuzenimin korkudan ödü patlamış genç bir hizmetçiyi ve terziye benzeyen yaşlıca bir kadını azarladığını gördüm. Kadınların ikisi de yerin dibine girip yok olmak istiyormuş gibi görünüyordu.

Başımı yana eğerek kumaşı gözden geçirdim. "Bence son derece güzel bir renk."

Terzi ve yamağı gelişimi fırsat bilip kaçtı, yanımdan geçerlerken saygıyla bir şeyler mırıldanıyorlardı.

İphigenia iç geçirdi. "Affedersin Psykhe" dedi kendini yatağa bırakıp bir kolunu yüzüne atarak. "Aslında mesele kumaş değil. Düğün iki gün sonra. İki gün! Akhilleus'la evlendiğim için şanslı olduğumu biliyorum. En azından ondan hoşlanıyorum. Elektra muhtemelen barış anlaşması olarak Troyalı bir prensle evlendirilecek, ben ise ordumuzun şampiyonuyla evleneceğim. Ama tanrılar şahidimdir ki bir rahibe olmayı özlüyorum Psykhe. Çok özlüyorum." Tıkanarak derin bir nefes aldı, ağlayacak sandım.

Kuzenimi kollarımın arasına alıp kıvrık saçlarının bir zamanlar bana tanıdık gelen kokusunu içime çektim. İphigenia bana yaslanıp kollarını göğsüme doladı.

"Babam sıradan bir askerken rahibe olmak bambaşka bir şeydi" diye devam etti. "Şimdi babam bir kral ve Yunanistan'ın gelmiş geçmiş en büyük ordusunun komutanı. Ama korkuyorum Psykhe. Akhilleus nasıl bir koca olacak? Gerdek gecesi nasıl olacak?" Bir an tereddüt ettikten sonra sordu, "Seninki nasıldı Psykhe?"

O geceyi hatırlayarak gülümsedim. "Yanıma karanlıkta gelmişti, ben de bir maşayla kafasına vurmuştum."

İphigenia'nın soluğu kesilir gibi oldu, yüzüme bakmak için geri çekildi. Ciddi olduğumu anlayınca baharda eriyen karlar kadar saf bir kahkaha attı. Elimde olmadan ben de gülmeye başladım. Bir an için yine çocuk olduk, gizlice ıssız avluya sızıp atış talimi yapıyorduk.

"Kocana âşık mıydın?" diye sordu İphigenia kendimizi topladığımız zaman.

Soru beni irkiltti, İphigenia'dan uzaklaştım. Kaşlarımı çatarak yere bakıp sorduğu soruyu düşündüm. Eros'la birlikte yeni ayın altında geçirdiğimiz geceleri, birbirimize anlattığımız hikâyeleri düşündüm. Karanlık odadaki okçuluk yarışmalarını, yolculuğumuz sırasında yanımda türlü hayvan şekillerine girişini.

Hissettiğim o şey, o muhteşem mutluluk aşk mıydı? Birden gerçeği anlayarak sarsıldım.

“Evet, ona âşıktım” dedim. “Hâlâ aşığım. Bu geçmişte kalmadı.”

“Elbette” dedi İphigenia bakışlarını benden kaçırarak. Miken’deki diğer herkes gibi o da kocamın öldüğünü düşünüyordu.

Eros ölmemişti, ölemezdi, ama bunun bir önemi yoktu. Ben ne hissediyor olursam olayım Eros’un hisleri bir kazaya, bir lanete dayanıyordu. Ben ormanda tek başıma dolaşırken ortaya çıkmaya-
rak kayıtsızlığını iyice ispatlamıştı. Ne kadar acı da verse Eros’un anısını kafamdan attım ve tekrar İphigenia’ya döndüm.

“Psykhe” dedi İphigenia, kahverengi gözleri ıslıl ıslıl parlıyordu. “Aulis’teki düğünüme gelecek misin?”

Elini tuttum. “Elbette.”

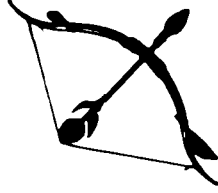
İphigenia tutmakta olduğu nefesini saldı ve elimi o kadar çok sıkı ki neredeyse parmaklarım uyuşacaktı. “Teşekkür ederim” diye fısıldadı.

Ben de onun elini sıkıttım ve kafamda kıvılcımlanan fikri belli etmemeye çalıştım: Belki Agamemnon aptalca savaşına yelken açtığında gayriresmi bir şekilde de olsa Miken tahtına el koyabilirdim. Bu İphigenia’yla aramızı sonsuza dek açacak olsa bile.

“Burada olduğun için çok mutluyum” dedi İphigenia. “Yanımda olman beni çok rahatlatıyor. Sen olmasaydın sadece ben, Elektra ve annem olacaktık, annem nasıldır bilirsin.”

Biliyordum. Klytimestra bir şeylerden yakınmazsa ölürdü.

“Merak etme” dedim kuzenime. “Annen dırdır etmeyi Aulis’e kadar sürdüremez.”

PSYKHE

Klytaimestra'nın Aulis'e kadar dırđır edebildiğini keşfetmek beni dehşete düşürdü.

İphigenia'yı kambur durduğu için, esnediği için, çok konuştuğu, sonra da çok az konuştuğu için azarladı. Yolda hoplaya zıplaya ilerleyen arabaya doluşmuştuk, verip veriştirmeyi hiç kesmeyen Klytaimestra'nın nefesini yüzümde hissediyordum.

Sonunda sesini yükselten Elektra oldu. İphigenia'nın son gördüğümde daha bebek olan kardeşi şimdi altı yaşında kadardı. Ufak tefek ve ağırbaşlıydı, memnuniyetsiz annesinin küçük bir kopyasıydı, doğuştan orta yaşlıymış gibi görünen çocuklardandı.

"Anne" dedi Elektra, Klytaimestra'nın sözünü keserek, "İphigenia nasıl oturacağını da nasıl konuşacağını da bilir. Yakında evlenip kendi evinin hanımı olacak. Bırak bildiği gibi davransın."

Bir an Klytaimestra'nın kıza vuracağını sandım ama tersine oflayarak başını tozlu perdelere çevirdi. "Ben sadece iyi hazırlandığından emin olmak istiyorum" dedi ters ters. "Bu benim için çok zor bir gün."

İphigenia yaşam özlerinden biri çekilmiş gibi bitkin görünüyordu. Elini annesinin elinin üstüne koyup sıkı, Klytaimestra'nın yüzündeki sert ifade yok oldu. Elektra içini çekerek gözlerini yere dikti, neyse ki Aulis'e varana kadar bir daha kimse konuşmadı.

Arabamız sonunda sarsılarak durunca perdelerden birini kaldırıp Yunan karargâhına baktım. Limana yanaşmış yüzlerce gemi vardı, yelkenliler ve kalyonlar... Yollarını görebilsinler diye gövdelerine gözler çizilmişti.

Her yerde askerler vardı. Birbirlerine sataşıyor ya da güneş çıplak sırtlarını yakarken kalkanlarını yağlıyorlardı. Erillik karargâhın üstüne bir sis gibi çökmüştü. Klytaimestra uzanıp perdeleri kapattı.

Kapalı alan sıcak ve boğuk havayla dolunca sırtımdan ter süzülmeğe başladı. Arabadan inmek istedim ama Klytaimestra itiraz etti.

"Kocamın bizi karşılamasını bekleyeceğiz" dedi ciddi bir sesle, ellerini kucağında birleştirmişti. "Münasip olan budur." Üstdudağı terden boncuk boncuktu, şakaklarından da ter akıyordu.

Sonunda gelen Agamemnon değil Odysseus oldu. "Görünüşe göre ev sahibiniz ben olacağım!" diye kıkırdadı Odd, şimdi amacına hizmet için gülücükler saçıyordu. "Kocanız üzüntülerini ilettili Kraliçe Klytaimestra, kendisi savaş konseyleriyle görüşmekle meşgul."

Herhalde "savaş konseyi" içki âleminin kibarcasıydı. Bir adam nasıl olur da büyük kızının düğün arifesinde karısını ve kızlarını karşılamaya gelmezdi? Ama kendimizi sıkış sıkış arabadan dışarı atmak için sabırsızlanıyorduk, sorular sorarak vaktimizi boşa harcamak istemedim.

İthaka askerleri, etrafımızda bir çember oluşturarak bizi karargâhın ortasındaki büyük bir çadıra götürdü. Yanında çok daha görkemli bir başka çadır vardı, bunun amcam Agamemnon'a ait olduğundan emindim ama kendisi ortalarda görünmüyordu. Bize bakan başka askerler fark ettim, gözleri merakla ve belki de türlü arzularla parlıyordu, çadırın tentesi aşağı inince birden görüş alanımdan çıktılar.

Düğünden önceki gece geleneklere göre kadın akrabaları, gelini gülsuyuyla yıkar, saçlarını örür, ellerine ve ayaklarına kına yakar ve yeni bir gelinin bilmesi gereken her şeyi anlatırdı. Annem ve ben geç kaldığımız için törene katılamasak da kadınlar uzun

zaman önce Helen'in düğününde bunları yapmıştı ve şimdi İphigenia için yaptığımız da buydu.

Kutlamalar sönüktü. Klytaimestra ekmek için tek çocuğunu satmak zorunda kalan bir kadın gibi solgundu. Kadınların geri kalanı da ona uyararak sessiz duruyordu. Kendime bunun gelin tarafının çok az sayıda oluşundan ve çadırın havasızlığından kaynaklandığını söyledim. Savaş nedeniyle İphigenia'nın tüm akrabalarını çağırıp daha özenli bir tören yapmaya vakit yoktu. Sadece Klytaimestra, küçük Elektra, ben ve isimlerini hiç öğrenemediğim Messenialı iki köle vardı.

İphigenia'nın ellerindeki kınanın oluşturduğu karmaşık şekillere bakarken bu ritüelleri hiç tatmadığımı fark ettim. Eros'la evliliğim –tabii evlilik denebilirse– çok ani ve beklenmedik şekilde olmuştu. Elime ayağıma kına yakılması şöyle dursun tören bile yapılmamıştı. Gerçi yapılsaydı bile olayların gidişatında hiçbir değişiklik olmayacaktı.

Kalbime bir acı saplandı. Eros'u, Atalante'yi, annemle babamı kaybetmiştim. Ve Agamemnon'dan ne kadar nefret etsem de doğuştan hakkım olan Miken tahtına çıkmayı ne kadar istesem de asla beni İphigenia'dan koparacak bir şey yapamayacağımı anladım. Karnımda büyüyen bebek dışında ailemden biri gibi gördüğüm tek kişi İphigenia'ydı.

Klytaimestra'nın bu fırsattan yararlanarak genç bir gelinden beklenen davranışları anlatacağını ya da en azından kızıyla konuşacağını düşünmüştüm. Tersine İphigenia'nın annesi yemekten sonra gidip yatınca şaşırdım.

"Biliyorsunuz ki düğünler beni yorar" dedi battaniyelerin altına girerken.

Çadır fazla büyük değildi. Biri uyumak istiyorsa diğerlerinin ayakta kalmasının bir anlamı yoktu. Bu beklenmedik davranış karşısında afallayarak lambalan söndürüp biz de yattık.

İphigenia'ya yakın bir yer seçtim, o kadar yakınındaydım ki teninde kalan gülsuyu kokusunu alabiliyordum. Bir müddet sonra bir fısıltı duydum.

"Fikrini almak istiyorum" dedi İphigenia. Kimse duymasın diye usulca konuşuyordu, oysa Klytaimestra'nın yer yatağından horultular gelmeye başlamıştı bile. Kuzenimin sözlerini hem duydum hem de hissettim, titreşim bana Eros'la geçirdiğim o zifiri geceleri hatırlattı.

"Akhilleus'la nelerin ters gidebileceğini düşünüyorum, işlerin yolunda gitmesini sağlamak için ne yapmam gerektiğini değil" diye fısıldadı İphigenia. "Akhilleus düğünden sonra Troya seferine gidecek ve bir yıl burada olmayacak. Miken'de kalırım diye düşünüyordum ama... Ben de onunla mı gitsem? Gerdek gecesi iyi geçerse tabii" diye ekledi hemen. "Zalimin biriye de Tiryns'te kalırım."

"Enteresan bir fikir" dedim. Kadınlar normalde kocalarıyla birlikte savaşa gitmezdi ama normal zamanlardan geçmiyorduk.

"Sana şeyi soracaktım" diye devam etti İphigenia heyecan dolu bir sesle, "Benimle gelir misin Psykhe? Ta Troya'ya kadar?"

Sessiz kaldığımı görünce telaşla ekledi, "Ben Akhilleus'un karısı olarak gidersem, sen de refakatçim olarak bana eşlik edersen babam bile buna engel olamaz. Akhilleus'un fikrini de almam gerek ama sorun etmeyeceğine eminim. Hangi erkek yeni evlendiği karısını yanında istemez ki? Ayrıca ben eğitilmiş bir Artemis rahibesiyim, orada olup kutsal ayinleri yönetmem askerlerin de hoşuna gider. Hem istersen sen de savaşa katılabilirsin. Harika olacak! Ben hep istediğim gibi bir rahibe olacağım, sen de kaderinde yazılı olduğu gibi bir kahraman."

Düşüncelere daldım. Miken tahtım ele geçirme planım şimdi toyca bir tertipten başka bir şey değilmiş gibi geliyordu; savaşa kimse engel olamazdı. Ama belki gidişatı değiştirebilirdim. Orda sivrilirsem Agamemnon üzerinde biraz hâkimiyet kurabilirdim. Haydutlarla yaşadıklarımdan öğrendiğim gibi savaş becerilerim yeni koşullara uyum sağlayabiliyordu. Diğer askerler ilk başta bir kadının varlığını yadırgayabilirdi ama zamanla alışacaklardı. Ayrıca İphigenia, evlerinden uzaktaki savaşçıların bir rahibenin rahatlatıcı varlığından mutluluk duyacakları konusunda haklıydı.

Aklıma başka bir düşünce geldi. Deniz kenarındaki evdeki kısa yaşantımda ve sonrasındaki uzun ve meşakkatli yolculuk esnasında Delhphi kâhininin, doğumumdan sonra ileri sürdüğü kehaneti neredeyse unutmuştum. Belki de kaderim denizin diğer ucunda, Troya'da yatıyordu. Belki de gerçek bir kahraman olacağım yer orasıydı.

Bu Eros'u bir daha görmeye dair tüm umutlarımdan vazgeçmek anlamına gelse de.

"Ee?" İphigenia'nın sıcak nefesi yanağıma vurdu, sesi umut doluydu.

Gülümsedim. "Düşünmem için bana bu gece müsaade et İphigenia. Daha yeni döndüm, bu kadar kısa sürede yeniden ayrılmaya hazır olduğumdan emin değilim."

İphigenia abartıyla iç geçirip arkasını döndü. Az sonra soluklarını uykuyu işaret eden düzenli ritme erişti.

Gözlerimi karanlığa dikerek uyumadan yattım. Dışarıdan gelen cümbüş sesleri azalmaya başladığında bile çadırın tavanına bakmaya devam ediyordum. Sezgilerim uyumama izin vermiyordu. Sonunda kalktım, sırtıma bir pelerin attım, biraz düşündükten sonra kemerime de uzun bir av bıçağı taktım. Dışarı çıkıp hava almaya ihtiyacım vardı.

Diğer kadınları uyandırmamaya özen göstererek sessiz adımlarla çadırın girişine doğru yürüdüm. Çadırın tentesini itip zırhlı biriyile burun buruna geldiğimde bütün çabam boşa gitti. Kapıda nöbetçi olduğunu bilmem gerekirdi. Ne de olsa burası askeri bir kamptı.

"Leydi Psykhe, bu saatte dışarıda ne işiniz var?" dedi muhafızlardan biri.

Sesini tanımam biraz zaman aldı, tüylü miğferin altından bana bakan yüzü saymıyorum bile. "Patroklos?" dedim hayretle.

Patroklos başını sallayarak miğferini çıkardı. Şimdi üstünden bir ömür geçmiş gibi gelen Hera Oyunları'ndaki o günden beri büyümüşü ama yüzünde aynı saf ifade vardı.

"Akşam vakti nereye gidiyorsun?" dedi. "Sana eşlik etmekten mutluluk duyanım."

"Hiçbir yere. Sadece yıldızları görmek ve okyanusu dinlemek istemiştım."

Patroklos başını salladı. "Senin konumundaki bir leydinin bu kadar erkeğin arasında yalnız dolaşması yakışık almaz. Ben de geliyorum. Görev yerlerinizden ayrılmayın" diye emretti karanlığa doğru. Çadırın önünde iki muhafız daha olduğunu fark ettim, ikisinin üstünde de Patroklos'un giydiği zırhtan vardı. Bunlar da Myrmidonlardan, Akhilleus'un adamlarındandı.

Patroklos yürümeye başladı, ben de peşine düştüm. Aklıma bir fikir geldi: Belki bu adamla ittifak yapabilirdim ve birlikte Agamemnona karşı bir koalisyon oluşturabilirdik. Kampta tuhaf bir sessizlik olduğunu fark ettim, çadırlardan kahkahalar ve sesler gelse de çok az askerle karşılaşmıştık. Çadırların ve ateşlerin etrafından dolaşıp kamp sınırına doğru yürürken bu tuhaf gerçeği dile getirdim.

"Çadırlardan çıkma yasağı koymak zorunda kaldık" dedi Patroklos. "İlk birkaç hafta kavgalar epey sorun oldu. Hava karardığında herkes çadırında olursa daha az vukuat oluyor. Elbette her zaman kurallara uymayanlar çıkıyor ama ilk nöbeti ben tutarsam konuşarak çoğunu sakinleştirebildiğimi gördük. Agamemnon gecenin geç saatlerinde kendi devriyelerini gönderiyor ama onlar benim kadar nazik değil."

Biz kelimesini nasıl söylediğini, dilinden kolayca nasıl yuvarlayıverdiğini fark ettim. "Devriyeleri Akhilleus'la ikiniz mi organize ediyorsunuz? Bu komutanın görevi değil mi?"

Kampın eteklerindeki bir kum tepesine çıkıp durduk. Yerleşkenin gürültüsünden ve pis kokusundan kurtulunca yeniden nefes alabildiğimi hissettim. Siyah suların, yıldız ışığında parıldayan kıyıya vuruşunu izledim.

Patroklos omuz silkti. "Öyle. Agamemnon istediği kadar emir verebilir, bu herkesin o emirlere uyacağı anlamına gelmez. Başlangıçta gerilimi bildirilerle yatıştırmaya çalıştı. Ne var ki yazıldıkları papirüse bile değmezlerdi."

"Ya Menelaos?" dedim. "Tüm bunlara karısı Helen'in kaçırılması yol açmadı mı? Neden liderlikte daha aktif bir rol üstlenmiyor?"

Patroklos bana ters ters baktı. "Menelaos bir avcı takımını kormuta etmeye uygun değil, bunu ikimiz de biliyoruz. Spartalılar, kendi halkı, ondan o kadar nefret ediyor ki sadece sembolik miktarda adam yolladılar."

Benim için bir yabancı olan amcamı savunmaya kalkmadım. Bu tür konuşmalar neredeyse vatana ihanet sayılıyordu ama kumlardan ve gece esintisinden başka bizi duyacak kimse yoktu.

"Patroklos" dedim, içimi yine çadırdan çıkmama neden olan o huzursuzluk kapladı. "Ordunun haftalardır burada olduğunu söyledin. Şimdiye kadar neden yola çıkmadınız?"

Patroklos kaşlarını çatı, ay ışığı yüzüne tuhaf gölgeler düşürüyordu. Vücudunun geri kalanı karanlıkta kalmıştı, zırhı simsiyah geceye karışıyordu. "Hava şartları yüzünden. Özellikle de rüzgâr. Normalde yılın bu zamanı esen sert rüzgârlar hâlâ yok, böyle bir donanma Troya'ya esintilerle yelken açamaz. O yüzden bekliyoruz. Askerler huzursuzlanıyor, Agamemnon da boşuna onları kontrol altında tutmaya çalışıyor."

"Agamemnon yakında Akhilleus'un kayınpederi olacak" dedim. "Aile bağları uyum yaratır, yani öyle derler."

"Evet" dedi Patroklos tereddütle. "Bunu da anlamıyorum ya. Bu evlilik ileride Akhilleus'a Miken Kralı olma hakkı veriyor, Agamemnon'un tahtını Akhilleus'a bırakmak isteyeceğini hiç sanmıyorum. Birbirlerinden nefret ediyorlar."

"Anladım" dedim kayıtsız bir sesle. "Benim bilmek istediğim İphigenia'nın tüm bunların neresinde olduğu. Akhilleus ona iyi davranacak mı?"

"Elbette" dedi Patroklos. "Akhilleus her konuda iyidir, evlilik de istisna olmayacaktır. Ayrıca İphigenia strateji konusunda kafası çalışan tatlı bir kız, Akhilleus'a taptığı da ortada. Akhilleus tapılmaya bayılır." Başka birinin dudaklarında bu bir hakaret olabilirdi ama Patroklos bunu sadece öncelik konusunda bir gözlem olarak söylüyordu. Galiba Akhilleus'un önceliklerini gözlemlemek için çok vakit harcıyordu.

"Akhilleus'u seviyor musun?" diye sordum birden.

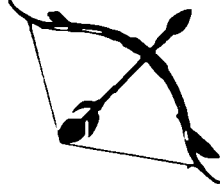
Patroklos aval aval yüzüme baktı. Birkaç saniye daha gözünü kırpmadan bakmaya devam etti, yıldızların soluk ışığında bile yüz ifadesi kumullardaki ayrık otlarını soldurabilirdi. Kendimi bir kaçamağın ortasında bulmuşum gibi hissettim, çarşaf bir kenara fırlatılmış, sere serpe uzanılmıştı. Kızarak gözlerimi kaçırdım. Patroklos duygularını liderlik ettiği birlikler kadar geçilmez bir savunmanın arkasına sakladı. Akhilleus'u tehlikeye atacak hiçbir şey söylemeyecekti.

"Akhilleus'u herkes sever" dedi kayıtsızca, başını başka tarafa çevirdi. "Ben de dahil. Agamemnon dışında herkes, zaten bu evliliği de o yüzden anlamıyorum. Rüzgâr esmemesinin ilahi bir ceza olduğuna, bu cezayı Agamemnon kutsal bir geyiği öldürdüğü için Artemis'in gönderdiğine dair söylentiler var. Ama Agamemnon Artemis'i kızdırdıysa bakirelerin tanrıçasını neden yeminli rahibelerinden birini evlendirerek yatıştırmaya çalışsın? Hem onca kişi içinde neden Akhilleus?" Yan yan bana baktı. "Bildğin bir şeyler varsa duymak isterim."

Patroklos'un beni bu ücra yere, kamptakilerin duyamayacağı kadar uzağa neden getirdiğini şimdi anlıyordum. Ensemdeki tüyler diken diken oldu, bir bakıma Akhilleus kadar tehlikeli bir adamın karşısında durduğumun farkına vardım. Zar oyununda öldürülen bir çocuktan bahsedildiğini hatırladım, bunun sadece bir kaza olup olmadığını merak ediyordum.

Agamemnon'un neyin peşinde olduğunu bilmiyordum, Patroklos'a da böyle söyledim. Patroklos beni sakince dinledikten sonra başını çevirdi, gözlerindeki merak parıltısı sönmüştü. Ona söyleyecek başka bir şeyim yoktu, bu yüzden de nezaketle ama ciddi bir tavırla beni kadınların çadırına geri getirdi. Ama Patroklos'un sorusu içimi kemiriyordu: Agamemnon bu evliliği planlarken ne düşünüyordu? Göremediğim neydi?

Hafifçe horlayan İphigenia'nın yanındaki şilteye yatıp huzursuz bir uykuya daldım.

PSYKHE

Düğün sabahıydı ve İphigenia çok güzel görünüyordu.

Uzun kollu, safran rengi bir elbise giymişti. Bu, güç sahibi bir adamın kızı olduğunu gösteriyordu çünkü ancak hiç ev işi yapmayan bir kadın böyle bir elbise giyebilirdi. Messenialı kölelerden biri çiçek bulmayı başarmıştı ki bu askeri kamplarda nadiren rastlanan bir şeydi, Elektra da bu çiçeklerden ablasına bir taç yapmıştı. Çiçeklerin altında, İphigenia'nın kıvrıkcık koyu renk saçları geriye doğru taranıp iki parça halinde örülmüştü. İlkbaharın ta kendisi gibi görünüyordu, sanki Tanrıça Persephone yeryüzüne çıkmıştı.

Kalabalığın kuzenim için ikiye ayrılışını izledim. Askerler üniformalarını giymişti, ter içinde homurdanıyorlardı ama İphigenia geçerken sustular.

Nihayet platformun üstündeki Agamemnon'u gördüm, kilo almıştı ve saçları da epey kırlaşmıştı ama Helen'in yıllar önceki düğününden beri bunun dışında hiç değişmemişti. Klytimestra benimle birlikte, kalabalıktaki diğer kadınların arasmda duruyordu. O da kocası da birbirlerine selam vermeye kalkmadı.

Akhilleus da platformdaydı, Hera Oyunları'nda gördüğüm zamandan daha uzun, daha da yakışıklıydı. Agamemnon'dan geleneklerin elverdiğince uzak durduğunu fark ettim. Birbirlerinden nefret etmelerine hiç şaşırıyordum. Agamemnon komutan olabiliyordu ama Akhilleus herkesin sevdiği bir kahramandı.

İphigenia kürsüye doğru yürürken bir el eteğimi çekiştirirdi. “Beni kaldırabilir misin? Göremiyorum.” Bu Elektra’ydı, telaşenin içinde unutulmuştu.

Çocuğu kucağıma aldım, Elektra hayretle kalabalığa bakarken gülümsedim. Kız ancak birkaç un çuvalı ağırlığındaydı ama boyuma doladığı kolları insanı rahatlatan bir ağırlık sunuyordu. Kendi çocuğumu kucağıma aldığımda da böyle mi hissedecektim?

Elektra, İphigenia’yı görünce kulağıma fısıldadı, “Örgüleri düzgün değil. Soldaki sağdakinden daha kalın.”

Etrafımızdaki askerlerden birkaçı gülünce yanaklarımın kızardığını hissettim. “Şş” dedim çocuğa.

İphigenia vakur bir edayla basamakları teker teker çıktı. Platforma varınca döndü ve göz kamaştırıcı bir gülümsemeye kalabalığa baktı. Kalabalığa hükmetme becerisini nasıl geliştirmişti? Ben böyle bir yeteneğe hiç sahip olmamıştım.

İphigenia, adamların yanına varınca Agamemnon onu kucakladı. Sonra belindeki hançeri çekip tek bir hareketle İphigenia’nın boğazını kesti.

Bir anda büyük bir sessizlik oldu. Binlerce kişilik kalabalıkta kimse kımıldamıyordu. İphigenia’nın sarı elbisesinin üstünde kıpkırmızı desenler belirdi. İphigenia ellerini boğazına götürdü, boğazından fışkıran kızıl nehri durduramadı. Gözleri panikle dışarı fırladı.

Bunlar çiçek, kan değil dedim içimden, zihnim çaresizce çırpınıyordu. Bu bir düğün.

İphigenia dizlerinin üstüne çöktü, tahtalara kan sıçırıyordu. Platformun ahşap döşemeleri üzerine yığılırken kafası sinir bozucu şekilde zıpladı.

Biri çığlık attı. Kim olduğundan hiç emin olamadım.

Kalabalık birden çılgına döndü. Kanlı ölüm, akıllarını başlarından almıştı. Savaşta alıkoyulmuş bir orduydular, düşmanları uzak bir kıyıdaki surların ardında caka satarken ıssız bir kıyıda kapana kısılmışlardı. Bir kadın Troyalılar tarafından kaçırılmış,

biri de burada kurban edilmişti, olması gereken de buydu. İphigenia sadece ziyafetten önce sunulan bir mezeydi.

Uyuşmuş bir halde Akhilleus'un dökülmemiş bir çığlıkla ağzını açarak İphigenia'nın cansız bedenine doğru koşuşunu izledim. Neredeyse yolu yarılamıştı ki özel muhafızlarından biri, büyük ihtimalle Patroklos, onu tutup güvenli bir yere çekti. Agamemnon ayaklarının dibinde kızının cesediyle Akhilleus'un uzaklaşmasını kayıtsızca izledi.

Harekete geçmeliydim. Bir kılıç kapıp platforma çıkmalı, Agamemnon'u hemen oracıkta gebertmeliydim. Ama intikam İphigenia'nın hareketsiz bedenini hayata döndürmeyecekti ve şoktan uyuşup kalmıştım. Dünya etrafımda dönüp duruyordu, her şey bir rüya kadar gerçek dışıydı.

Askerlerden bir uluma yükseldi, binlerce ağızdan tek bir ses çıkıyor, kalkanların şangırtısı vahşi şarkılarına karşıyordu. Buraya resmi bir tören için gelmişlerdi. Böyle bir gösteri beklemiyorlardı.

Agamemnon kalabalığa konuşma yapıyordu ama ne dediğini duyamıyordum. Kendi kızını öldürdüğü için pişmanlık ya da utanç duyup duymadığını anlayamıyordum. Yüzündeki ve ellerindeki kanlardan başka bir şey göremiyordum. İphigenia'nın kanı. Düğünden önce kızını görmeye gelmemesine şaşmamalıydı. Ama kendi kızını öldürerek eline ne geçecekti?

Soluğum kesilince Elektra'nın kollarını sıkıca boynuma doladığını fark ettim. Çocuğun titrediğini hissedebiliyordum, her şeyi gördüğü kafama dank edince dehşete düştüm. Gözlerini kapatmak aklıma gelmemişti.

Koluma pençeler geçti, bir ses kulağıma tısladı. "Koşma ama acele et."

Bu Klytaimestra'ydı, tekrar İphigenia'nın cansız bedeninin yatığı platforma baktım ama Klytaimestra tırnaklarını iyice koluma geçirdi. "Onun için yapabileceğimiz bir şey yok" dedi beni sürükleyerek.

Kumda ilerlerken Elektra bana zamk gibi yapışmıştı. Etrafımızdaki İthakalı askerleri fark ettim, gözlerini kocaman açmış,

kılıçlarını çekmişlerdi. Asker kalabalığını kasıp kavuran çılgınlıktan etkilenmedikleri söylenemezdi ama vazifelerine sadık kalarak bizi koruyorlardı. Bir bulanıklık içinde gerçekleşen kaçışımız esnasında birkaç kez kan dökmek zorunda kaldıklarını fark ettim.

Kadınların çadırının önüne vardığımızda dönüp arkama baktım ve kampı bir kutlama havasının sardığını görünce afalladım. Buna bir anlam veremiyordum. Askerlerden bazıları içki içmek ya da zar atmak için dağılmıştı ama diğerleri gemileri yüklüyor, dövüşüyor ve birbirlerine bağınıyorlardı. Bir kısmı da kendini *pankration* denen o korkunç spora, her şeyin serbest olduğu güreşe vermişti.

Platformu görebiliyordum, üstünde cansız bir beden dışında kimse yoktu. İphigenia.

Kampta bir rüzgâr esmeye başladı, alının terini kurutup çadırın tentesini dalgalandırdı. Kampın pis kokusu dağıldı. Yelkenleri şişen Yunan gemileri sabırsız atlar gibi demirlerine asıldı. Rüzgâr, donanmayı Troya'ya götürecek sert rüzgâr geri dönmüştü.

Sonradan bazıları İphigenia'nın babası tarafından kutsal geyiğin bedeli olarak Artemis'e kurban edildiğini ileri sürdü. Ben aynı kanıda değilim. Bence Agamemnon, tanrıçanın rahibesini düğün gününde öldürerek tehdit dolu bir mesaj vermek istemişti. Birliklerine tanrılardan da insanlardan da korkmadığını, Troya surlarının ona vız geldiğini göstermek istiyordu. Agamemnon'a tapan savaçılar bu yüzden onu daha da çok sevdiler, onu sevmeyenler ise korkmaya başladılar. Gelmiş geçmiş tüm despotlar korkunun sevgiden daha iyi olduğunu bilir.

Artemis'in rüzgârların esmesine neden izin verdiği benim için daha büyük bir muammaydı. Belki de Agamemnon'un yaptığı şeyi görünce yaşadığı şokla dizginleri elinden bırakmıştı.

Sonunda bize teslim edildiğinde İphigenia'nın bedeni hayattayken görüldüğünden çok daha küçüktü. Bu bedeni İphigenia'nın yüzüne sahip kilden yapılmış bir oyuncak bebekmiş gibi düşünürsem ve önceki gece yaptığım kusurlu kına desenleri taşıyan soğuk ellerini görmezden gelebilirim, cesedi gömülmeye hazırlama görevini daha kolay yerine getirebileceğimi fark ettim.

Klytaimestra'yla birlikte kanı elimizden geldiğince yıkayıp temizledik, ne var ki bıçak yarası boğazında ikinci bir ağız gibiydi. Klytaimestra titreyen parmaklarla yarayı dikti ama onun yapabilecekleri de sınırlıydı. Messenialı köleler yıkama işine yardım etmek için denizden kovalarla su taşıdı, kalabalığın arasından geçmeyi nasıl başardıklarım bilmiyordum.

Kampa bir kargaşa hâkimdi. Dışarıdan gelen asker ve at seslerini duyabiliyordum, sanki bir savaş meydanındaydık. Agamemnon, askerlerin heyecanından faydalanarak gemileri hazırlamalarını emretmiş olmalıydı.

Bu ıssız sahilde ölüyü yakmak için bir ateş yakacak kadar odun yoktu, ayrıca alevlerin sevgili kuzenimi yutacağı düşüncesine katlanamıyordum. Bunun yerine onu yumuşak toprağın kollarına bırakmaya karar verdik. Biri çadırın hemen önüne bir mezar kazmamıza yardım etti ama kim olduğunu hatırlayamıyorum. Bir ara Odysseus geldi, omuzlarımdan tutarak bir şeyler söylediğini belli belirsiz hatırlıyorum ama ne dediğini duyamıyordum. Sonra o da gitti.

Biz İphigenia'yı gömmeye hazırlanırken Yunan ordusu dağılmıştı. Rüzgârlı kumsalda tek bir asker bile kalmamıştı, sadece etrafa dağılmış döküntüler ve ateş çukurlarının kararmış kalıntıları görünüyordu. Yanımızda küçük bir grup hizmetkâr vardı, biz kadınları Miken'e götürmekle görevlendirilmiş Messenialı köleler de buna dahildi.

Ufukta beyaz yelkenler görünüyordu. Agamemnon'un, kızının cenazesi gibi önemsiz bir şeyle ilgilenecek vakti yoktu.

Klytaimestra'yla birlikte İphigenia'yı bulabildiğimiz en temiz çarşafılara sarıp mezara koyduk, Yeraltı Dünyası'ndaki kayıkçı için diline bir sikke yerleştirdik. Ruhunu Persephone ve Hades'in diyarına ulaştıracak sözleri ben söyledim çünkü Klytaimestra artık konuşacak halde değildi, Elektra da bu sözleri bilmeyecek kadar küçüktü.

Kargalar ve vahşi köpekler yemesin diye İphigenia'nın üstünü yüzyıllarca okyanus akıntıları tarafından pürüzsüzleştirilmiş

yuvarlak taşlarla kapladık. Başına bir mezar taşı dikmek gerekiyordu ama buna vakit yoktu. Belki kayalardan birine İphigenia'nın adını yazabilirdik, böylece gelip geçenler burada kimin yattığını bilirdi ama yazı ilk yağmurda silinip gidecekti.

İphigenia'yı gömdükten sonra Klytaimestra denize doğru döndü. Kampın sessiz kalıntıları arasından ilerleyip suya girdi, elbisesi dize kadar ıslanana dek yürümeye devam etti. Eteklerini sımsıkı tutup katksız acıyla dolu bir feryat kopardı.

Sesi kumsalın ötesindeki sarp kayalıklarda yankılandı. Kaskatı kesildim, Klytaimestra kendini boğmaya kalkarsa yerimden fırlamaya hazırlandım ama diz boyu dalgaların içinde sallanarak durmakla yetindi.

"Bence olanlardan sonra annem iyi dayanıyor" dedi biri. Elektra bacaklarını düzgünce kıvrarak yanıma oturdu.

Düğünden önceki gece Klytaimestra'nın mutsuzluğunu hatırladım, midem bulanmaya başladı. "Biliyor muydu?" dedim. "Agamemnon ne planladığını ona söylemiş miydi?"

Elektra yüzünü buruşturdu. "Elbette hayır. Babamın böyle bir şey yapacağını bilseydi İphigenia'yı buraya asla getirmezdi." Elektra dizlerini göğsüne çekti, çenesini dizlerine dayayarak gözlerini denize dikti. "Babam annemin ilk kocası değil."

İçimi bir ürperti kapladı. Bu çocuk yaşına göre çok akıllıydı. "Peki ilk kocası kimdi?"

"Adını bilmiyorum ama Pisa Kralı'ymış. Bir keresinde İphigenia ve annemi benim uyuduğumu sanıp bu konu hakkında konuşurlarken duydum. Babam Pisa'ya karşı savaşmakla görevlendirilmiş ve kazanmış. Annem onun savaş esiriymiş, babam da onunla evlenmeye karar vermiş. Galiba evlendiklerinde annemin bir bebeği varmış, emin değilim. Zaten varsa da babam onu öldürmüştür."

Ürperdim. Yıllardır Klytaimestra'nın kocasına neden kuduz bir köpekmiş gibi davrandığını merak ediyordum. Şimdi anlamıştım.

Her gece çocuğunu öldürmüş bir adamla yatmanın nasıl bir şey olduğunu düşünmeye çalıştım. Klytaimestra'mın ilk kocası olan isimsiz Pisa Kralı'nı sevip sevmediğini merak ettim ama bunun

bir önemi yoktu. O hayat dönmemek üzere yitip gitmişti. Kadının saygınlık takıntısını şimdi daha iyi anlıyordum. Klytaimestra kısa süreliğine de olsa kocasının evinde kölelik etmişti ve bunun ne kadar onur kırıcı olduğunu unutmamıştı. Onun için dünya süslü bir kafesten ibaretti ve tek umudu hiç değilse kafesi derli toplu tutabilmektir.

Messenialı köleler, gözlerini dört açmış bizi izliyordu. Acaba nereden gelmişlerdi, Agamemnon onları da Klytaimestra gibi uzun zaman önceki seferde mi kazanmıştı? Troya'daki kadınları ve kızları, Troya düşerse başlarına gelecekleri düşünerek ürperdim.

Klytaimestra bir çığlık daha attı, bu seferkine kan bulaşmıştı.

Elektra teselli istemek için de vermek için de annesine koşmadı. Çok daha büyük birine aitmiş gibi görünen bitkin, morarmış gözlerle annesini izlemekle yetindi. "Babamın Troya'dan ne zaman döneceğini bilmiyorum" dedi. "Ama döndüğünde annem onu öldürecek."

Bunu korkmadan ve yargılamadan söylemişti, denizin ne zaman çekileceğinden ya da güneşin ne zaman doğacağından bahsedermiş gibi. "Annem babamı öldürünce ağabeyim Orestes de annemi öldürecek. Orestes hep babamın gözdesi olmuştur. O zaman... Ben ne yapacağım bilmiyorum." Narin bedeni bir iç çekişle titredi.

İçimi tuhaf bir his kapladı. Başımı kaldırıp ufukta kaybolan yelkenlere baktım ve birden o gün amcamla birlikte denize açılan genç adamların onda birinin bile sağ dönmeyeceğini anladım. Agamemnon Yunanistan'ın gördüğü en büyük orduyla denize açılmıştı ama bu ordu Doğu Krallıkları'nın Hitit ve Asurlu müttefiklerine başvurarak toplayabileceği ordularla kıyaslanamazdı.

Askerler binlerce şekilde ölecekti: Fırtınalar tarafından gemilerinden fırlatılarak, acımasız gökler altında Troyalı askerler tarafından bağırsakları deşilerek, kalabalık askeri kampları kınıp geçiren sıtma ateşiyle yanarak, mikrop kapmış yaralar yüzünden kudurarak. Geri dönen bir avuç asker de yaşayan birer ölü olacak, uzak

kıyılardaki kamp ateşlerinin yansımasını sonsuza dek gözlerinde taşıyacaktı. Şairlerin bu katliamdan nasıl bir güzellik çıkaracaklarını merak ediyordum.

Elektra'nın sesi beni rüzgârlı sahile geri getirdi. "Sanırım bir seçim yapmak zorunda kalırsam Orestes'in annemi öldürmesine yardım ederim" dedi düşünceli bir tavırla. "Orestes genç ve güçlü. Babamdan sonra kral o olacak."

Dehşet içinde yüzüne baktım. "Böyle şeyler söyleme. Anne katili olursan Erinyesler sana sonsuza dek işkence eder." Bir çocuk bile katilleri dünyanın öbür ucuna kadar takip eden yarasa kanatlı, kartal pençeli korkunç tanrıçaları bilirdi.

Elektra önce berrak gökyüzüne, sonra da bana baktı, gözleri kor gibi yanıyordu. "Babam az önce ablamı öldürdü ama Erinyesler ortada yok."

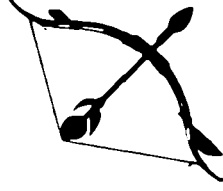
Haklıydı. Babası savaşa yelken açarken İphigenia toprağın altında yatıyordu. Kimse intikamını almayacaktı. Ben bile.

Elektra üstündeki kumları silkeledi, bir şeyler yiyeceğini söyleyerek çadıra geri döndü. Arkasından bakarken aklımdan geçen en son şey yemek yemektir.

İçimde bir şey koptu. Ne yaptığımı bile anlamadan kalkıp koşmaya başladım. Daha önce deniz kıyısındaki evin yıkıntılarında kaçmışım, şimdi de buradan kaçıyordum. Bu dehşetten, bu trajediden, kurtaramadığım İphigenia'nın ölümünden, Troya savaşının vahşetinden. Kalmak dayanılmazdı, bir yangının ortasında durmak gibiydi. Ben de kaçıyordum.

Atalante yaptırdığı talimlerde acımasızdı, bu yüzden düşük tempoda millerce koşabilirdim. Ne kadar uzaklaştığımı ancak soluklanmak için durduğumda fark ettim. Kadınların çadırı kumsalın öteki ucunda siyah bir benek gibiydi.

30

PSYKHE

Aulis'e dönmeyecektim. Klytimestra ve Elektra'nın yanında onlara Tiryns'e kadar eşlik edecek görevliler vardı ama artık Tiryns'te dönmemi gerektirecek hiçbir şey kalmamıştı. Annemle babam ölmüştü, Atalante ölmek üzereydi ve Miken'de Agamemnon'un varisleri hüküm sürüyordu. İphineia ise...

Bir kız evladın Troya'ya gitmeyi sağlayacak sert bir rüzgârdan daha değersiz olduğu bir dünyada yaşamak istemiyordum. Kendi çocuğumu böyle bir yerde büyütmek istemiyordum.

Sahili çevreleyen kayalık tepelere tırmandım, sonunda yükseklerde küçük bir düzlük buldum. Deniz rüzgârlarının dövdüğü bu düzlükte sadece en dayanıklı otlar yetişiyordu ve tek yoldaşım martı çığlıklarıydı. Alçak bir kayanın üstüne oturup İphigenia'yı düşündüm, öldürüldüğünden beri ilk kez gözyaşlarımın akmasına izin verdim.

İphigenia yaşasaydı babası Agamemnon ve kocası Akhilleus arasındaki gerilimi giderebilir, Troya'nın surlarını yıkmak için kullanılacak zihinleri sakinleştirebilirdi. Ölümsüz üne sahip bir kraliçe olabilirdi. Ama kemikleri sonsuza dek o ıssız kumsalın altında yatacak, Thetis'in oğlu da düğün günü karısını öldüren adamın komutası altında savaşa gidecekti.

Klytaimestra'yla birlikte kızının cesedini toprağa verirken akıtamadığım yaşlar şimdi sel gibi akıyordu. Benim güzel İphigenia'm artık toprak olmuştu.

Miken'i savaştan uzak tutabileceğimi ya da savaşın gidişatını değiştirebileceğimi düşünerek amma kibirli davranmıştım. Şehrin kendisi fethi kafasına koymuş, kendini savaşa adanmıştı. Doğuda bizi bekleyen altınlar, görkemli topraklar ve araziler vardı. Bu çarkı asla duduramazdım. Altında ezilip giderdim.

Kahramanlık hayalime asla ulaşamayacağımı anladım, bunu gerçekleştiremeyecek kadar önemsiz olduğumdan değil, hayalin kendisi çok iğrenç olduğu için. *Kahramanlar birer kasaptır*, demişti Medusa, ne kadar doğru söylediğini şimdi anlıyordum. Toprağın üstünde cansız yatan griffonları düşündüm. Aulis'teki platformun ortasına serilmiş İphigenia'yı düşündüm.

Yıllar önce kör şairin anlattıklarını dinlerken bir kahramanı kahraman yapan şeyin şanlı bir cinayet olduğunu düşünecek kadar saf olduğumu düşündüm. Şimdi efsanelerin kana bulanmış olduğunu görebiliyordum, kadınların kanına.

Sonunda Agamemnon, başarılarından dolayı bir kahraman olarak anılacaktı.

Güneş gökyüzünün batısını alevlere boğarken ayağa kalktım. Gözümün yaşını sildim, gölgeler uzamaya başlarken kayalıklardan inmeye koyuldum.

Tanrıça Hera'nın küçük bir kasabanın eteğinde yer alan tapınağının kapısını çaldım. Kapıyı orta yaşı geçmiş, yapılı, saçları sıkıca örülmüş bir rahibe açtı.

"Kalacak yer arayan bir yolcuyum" dedim. "Gücüm kuvvetim yerinde, yiyecek ve yatacak yer karşılığında sizin için çalışabilirim."

"Şey... anlıyorum" dedi rahibe. Görünüşümden tedirgin olmuş gibiydi, yine de bundan söz etmeyecek kadar terbiyeliydi. Onu suçlayamazdım. Üstümde o sabah İphigenia'nın düğünü için giydiğim lime lime olmuş elbise vardı, şimdi toz içindeydi ve kollarında kan lekeleri vardı.

Öğrendim ki tapınak hizmetçisi yeni ölmüştü ve yardımımı seve seve kabul edeceklerdi. Adı Kharis olan rahibe bana ekmek ve peynirin yanı sıra iş için daha uygun bir elbise verdi. Beni diğer rahibelerle tanıştırdı, rahibeler beni kibarca selamladıktan sonra koşturarak işlerinin başına gittiler. Onlar mabette tanrıçaya sunularda bulunup ilahiler söylerken ben de odun kesip su taşıdım.

Akşam rahibelerin yatakhaneğinde kaldım. Tapmakta yolcular için yer vardı ama yolcuların büyük kısmı erkekti, bu yüzden rahibeler sessizce anlaşılarak onlarla kalmamın en iyisi olacağına karar verdiler. Birbirlerinin saçlarını örerek ve sohbet ederek günün yorgunluğunu atmalarını izledim. Aklıma İphigenia gelince içime öyle bir acı saplandı ki yüzümü duvara dönmek zorunda kaldım.

Etrafımı bir sessizlik balonunun sardığını fark ettim. Rahibelerin sesi kesilmişti ve hepsi bana bakıyordu. Üzerime dikilen bakışlardan tüylerim diken diken oldu ama rahatsız edici bir his değildi. Sadece aralarına yeni katılan bu yabancıyı merak ediyorlardı.

Sonunda küçük burunlu genç bir kadın sordu, "Nerelisin yabancı? Buraya nasıl geldin?"

Derin bir nefes aldım. Onlara İphigenia'nın ölümünü anlatamazdım, bundan bahsetmeye dayanamazdım. Ama geri kalanını anlatabilirdim.

"Babamın evinde bir prenses olarak büyütüldüm" diye başladım. "Ta ki batı rüzgârı tarafından sihirli bir eve götürülene kadar."

Onlara tuhaf hikâyemi anlattım, yorucu bir günün sonunda ağır bir yükü sırtımdan indirmişim gibi hissediyordum. Onlara bir gecede harabeye dönen deniz kıyısındaki güzel evden ve gizemli, tanrı kocamın şaşırtıcı kibarlığından bahsettim. Gerçek adını söylediğim zaman hayretten solukları kesildi.

Bir ara hikâyeyi anlatan sesimi duymaz olup kendi hayal dünyalarına daldılar. Hikâyede kendilerini, ilahi ya da ölümlü aşka duydukları özlemi görüyorlardı. O gün bir tohum ekilmişti, bu

sonunda Latin bir oyun yazarının romanına dönüşene dek tekrar tekrar anlatılacak bir hikâyenin çekirdeğiydi. Tabii o zaman bunu bilmiyordum.

Ben susunca rahibeler kımıldamadan oturup bana baktılar. Yaşlı kör şairin ayağının dibinde oturan bir çocukken yüzümde nasıl bir ifade varsa şimdi onların yüzünde de aynı ifade vardı.

“Sonra ne oldu?” diye sordu Kharis, heyecandan adeta soluğu kesilmişti.

“Bilmem” dedim acıyla gülerek. “Ben de onu öğrenmeye çalışıyorum.”

Rahibeler bu cevaptan tatmin oldu ama hikâyenin bitmesine biraz üzölmüşlerdi.

Hep birlikte yatmaya hazırlandık. O gece, küçüklüğümde beri ilk kez kadın sesleri dinleyerek huzur içinde uykuya daldım.

Belki de başımdan geçenleri Hera’nın rahibelerine anlatmak bir şekilde kalbimi açmıştı çünkü o gece rüyamda Eros’u gördüm.

Rüyamda yine deniz kıyısındaki evdeydim, ev mucizevi bir şekilde yine sapaşğılandı. Bileklerime sürtünen Skylla’nın tüylerini hissedebiliyor, terasta birbirlerine seslenen tavus kuşlarının ötüşünü duyabiliyordum. Havanın tadı aynıydı, tuz ve gül kokusu birbirine karışıyor, uzaktaki dalgalarla savrulan suların nemi yanaklarıma yapışuyordu.

Büyük meşe masada biri oturuyordu, sırtı bana dönüktü. Daha önce sadece bir kez gördüğüm halde çok tanıdık gelen o güzel yeşil gözleriyle bana dönmeden de kim olduğunu biliyordum. Eros.

Dilime binlerce kelime üşüştü. *Bana yalan söyledin, beni yalnız bıraktın, aslında beni hiç sevmedin.*

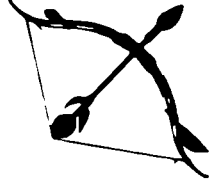
Ama Eros öfkeli değildi. Tersine gemideyken memleketinin kıyılarının göründüğünü fark eden bir adam gibi bakıyordu.

“Psykhe” diye fısıldadı.

İçimde kabaran öfke bir şehrin surlarının önündeki atlı bir savaşçı gibi birden duruverdi. Bahaneler ya da yine yalanlar bekliyordum, belki de benimkine benzer bir öfke. Beni özlemiş olmasını hiç beklemiyordum.

Gözlerinde umut ve özlem karışımı bir ifade vardı, tereddütle bana doğru bir adım attı. "Sonunda seni buldum" dedi. "Sana bir tehlikeyi haber vermeye geldim. Afrodite beni esir tutuyor, seni de bulacak. Psykhe, muhakkak...'

Ona doğru koşmaya başladım ama rüya dağılarak parçalanıp gitti. Rahibelerin yatakhaneğinde, güne başlayan tapınağın sesleri içinde uyandım.

PSYKHE

Dışarı çıktım, kalın battaniyeme sarınarak güneşin doğuşunu izledim. Gördüğüm rüyayı düşündüm, Eros'u özlememek için bulduğum bahaneler yılan derisi gibi dökülüp gitti.

Şimdi gerçekten önemli olanın seni sevenler olduğunu anlıyordum. Birkaç ay sonra bir oğlum ya da kızım olacaktı ama annemle babamı, öğretmenimi ve en sevdiğim dostumu kaybetmiştim. Kocamı, çocuğumun babasını da kaybetmiştim. Ama belki de hâlâ umut vardı.

Seni bir daha asla görmek istemiyor, demişti Afrodit, ben de aptal gibi ona inanmışım. Ama belki de işler düşündüğümünden çok daha karışıktı.

Gördüğüm sadece bir rüyaydı ama rüyadaki Eros gerçeği söylüyor olabilir miydi? Kocam her şeye rağmen beni arıyor olabilir miydi? Her nerede ise Eros'u bulmaya karar verdim. Sırf omuzlarından tutup ihaneti yüzünden azarlamak için olsa bile.

Ertesi gün tapınak çevresindeki işim bitince evlilik tanrıçası Hera'nın heykelinin önünde diz çöktüm. Heykelin boyu benimkinin beş katıydı ve yüzünde sert bir ifade vardı, bana bir böcekmişim gibi bakıyordu. Başımı önüme eğip coşkuyla fısıldayarak dua ettim.

"Onu bana geri getir. Erosumu bana geri getir."

Boncuk boncuk terlediğim, sıcakın çorba kadar yoğun olduğu öğle saatlerinden akşamın ferahlatıcı serinliğine kadar bu sözleri

tekrarladım. Ne yapmaya çalıştığımı anlayan Kharis bana bir tütsü verdi ve genç rahibeleri ibadet ettiğim yerden uzaklaştırdı. Soğuk mermer zemin dizlerimi acıyordu ama yine de rahibeler beni yatakhaneye çağırana kadar orada kaldım. Ancak o zaman, güneş ufukta batıp ışık tapmaktan çekilince kalkıp uyuşmuş bacaklarımı silkeledim.

Rahibelerin horultuları arasında, yatakhanedeki karyolamda yatarken ölümlülerin tanrılara sesini nasıl duyurabildiğini düşündüm. Pohpohlamak da hediyeler de yetmiyordu. Erdemli davranışlar tanrıların dikkatini pek çekmiyordu.

Belki de işin sırrı bir tanrının bile seni görmezden gelemeyeceği kadar baş belası olmaktır, diye düşündüm.

Ertesi gün ve daha ertesi gün tanrıçanın önünde mermer döşemeye diz çöküp dualarımı tekrarladım. Kızları için uygun bir koca istemeye ya da sağlıklı doğmuş bir bebek için şükranlarını sunmaya gelenleri izledim. Ama ben tek bir şey istiyordum: Eros'u yeniden bulma şansı.

Birkaç gün sonra tuhaf bir rüya gördüm. Güllerle, zambaklarla ve adını bilmediğim diğer muhteşem çiçeklerle dolu son derece bakımlı bir bahçedeydim. Böyle bir bahçe ancak önemli bir leydiye ait olabilirdi ama yanımda oturan kişiye dönünce bu kadının bir insan olmadığını anladım.

Genç değildi ama öyle bir güzelliği vardı ki gençlik yanında frapan kalırdı. Saygın bir eş gibi peçe takmış, ellerini kucığında düzgünce kavuşturmuştu. Mabede hükmeden heykele hiç benze-miyordu ama yüzünde aynı sert ve hoşnutsuz ifade vardı ve biraz Klytaimestra'yı çağırıyordu. Tanrıların kraliçesi Hera'nın huzurundaydım.

"İstediğin nedir?" diye sordu, yine sıkıcı bir görevle karşılaşan bir bürokrat gibi duygusuz bir sesle.

Dualarıma cevap vermişti! Kuraklığın ardından yağmur yağmış gibi bir ferahlama hissettim. "Kocamı bulmak için yardımına ihtiyacım var" dedim hemen.

"Bir karı-koca ayrılığı vakası" dedi Hera başını sallayarak. "Hayli standart ama sana yardım edebilmek için daha fazlasını

bilmem gerekiyor. Kocan biri tarafından mı kandırıldı yoksa kendi isteğiyle mi gitti?"

"İkisi de değil. Bizi bir lanet ayırdı."

Hera'nın yüzündeki nötr ifade kayboldu. Dudakları incecik bir çizgi halini alırken burnunu yukarı kaldırdı. "Sen Eros'un karısı olmalısın" dedi taşın altından çıkmış bir sürüngenmişim gibi bakarak. "Afrodit, oğluyla birlikte yaşayan ölümlü bir kadından bahsetmişti. Maalesef senin için yapabileceğim bir şey yok. Senin yüzünden aşk tanrıçasını kızdıramam."

"Ama sen evlilik tanrıçasısın" diye karşı çıktım, umutlarım tükeniyordu. "Bana yardım etmek zorundasın."

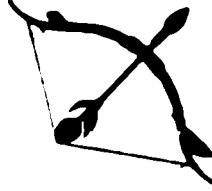
"Hiçbir şey yapmak zorunda değilim. Ben bir tanrıçayım" dedi Hera sertçe. "Hem ne diye sana yardım edeyim? Kocan oklarıyla evliliğimi mahvetti. Kocama da bana da bela oldu. Ayrıca Afrodit'in dediğine göre evli olduğunuz söylenemez çünkü gereken törenler yapılmamış. Ben metreslerin tanrıçası değilim, evlilik tanrıçasıyım, o yüzden sana daha fazla yardımcı olamayacağım."

Gözlerimi Hera'ya diktim, Eros'la yaşadığım mutluluğun bir zerresini bile yaşadığından şüpheliydim. Hera ve Zeus sonsuzluğa giden yolda boyunduruğa vurulmuş iki mutsuz öküz gibi ilerliyorlardı. Göklerin kraliçesinde bile olmayan bir şeye sahip olduğumu fark ettim, yoldaşlık etmekten keyif aldığın bir kocaya.

"Eros her ne suç işlediyse geçmişte kaldı" dedim. "Ve ben senden yardım istiyorum." Kollarımı iki yana açıp avuçlarımı yukarı çevirerek elimden geldiğince uysal görünmeye çalıştım.

"Bunu düzeltecek kişi ben değilim" dedi Hera soğuk bir sesle. "Biraz cesaretin varsa lanetin sorumlusuyla yüzleşirsin. Kaçacağın kadar kaçtın."

Şok içinde uyandığımda rahibelerin yatakhanesindeydim, gözlerimi kırpıştırarak şafağa baktım. Ama uyanmadan önce Hera'nın bahçesinin ücra bir köşesinde bir şey görmüştüm: Yeşil yaprakların arkasında yeşil gözler, kalbimin dikkat kesilmesine neden olan tanıdık bir varlık.

PSYKHE

Battaniyenin altından çıkıp birkaç parça eşyayı topladım. Rahibeler uyanmadan yola çıktım ama Hera'nın tapınağından bu nazik kadınlara veda etme fırsatı bulamadan ayrılmak beni üzmüştü.

Güçlü bir akıntıya kapılmış bir yaprak gibi bir arzuyla diğeri arasında, kahramanlık hayallerimle Eros'a dair anılarım arasında savrulup durmuştum. Ama beni bekleyen zorluklara ancak bir kahraman göğüs gerebilirdi, bu zorluklar daha önce düşündüğümünden farklı türde olsa bile. Hiçbir şair benim hikâyemi anlatmayacak olsa bile.

Sen büyük bir kahraman değil, büyük bir âşık olacaksın, demişti Prometheus.

Yanılmıştı. İkisi de olacaktım.

Kalbim yapmak üzere olduğum şeyin cüretkârlığıyla güm güm atıyordu. Verdiği sözü tutmasını umarak en büyük düşmanımın emri altına girecektim. Benden ne isteyeceğini bilmiyordum, teklimi kabul edecek miydi, yoksa beni hemen öldürecek miydi?

Denize bakan bir kayalık buldum. Rüzgâr, rahibelerin verdiği sade kitonumun eteklerini uçuruyordu.

Çağırırsan gelirim, demişti Afrodit.

Ben de çağırdım.

Tanrıça bir güvercin şeklinde geldi, sonra da uzun boylu bir kadın formunu aldı. Rüzgârın dövdüğü ıssız kayalıklara tiksintiyle baktı.

“Vakit çok erken” dedi dudak bükerek. “Bu kadar erken uyanırlıktan hiç hoşlanmam.”

Ona bakarken bir tanrıyı tanrı yapan şeyin ne olduğunu düşünüyordum. Tıpkı insan gibi görünüyordu, altından yapılmış bir atın kilden yapılmış bir ata benzediği gibi, genel hatlar aynıydı ama yapıldığı madde farklıydı. Afrodit’in kusursuz yüz hatlarında başka bir dünyanın ışığı parlıyor gibiydi.

Kulaklarımda uğuldayan kan gibi deniz de kayalıkların etrafında kükrüyordu. “Teklifini kabul ediyorum” dedim. “Hizmetçin olarak emrinde olacağım ama bazı şartlar olmalı, bir de ödül. Senin için yerine getireceğim görevler karşılığında Eros’u görmekten daha fazlasını istiyorum. Yeniden birleşeceğimize söz vermeni istiyorum.”

Afrodit’in kırmızı dudaklarında bir gülümseme belirdi. “Eros’un seni tekrar görmek istediğini nereden çıkardın peki?”

İrkildim. Afrodit tıpkı bir engerek gibi nasıl saldıracağını iyi biliyordu.

“İstesin ya da istemesin” dedim. “Buna Eros’la ikimiz karar vereceğiz. Sen kaşmayacaksın.”

“Pekâlâ” dedi Afrodit kayıtsız bir sesle. “Benim için üç şey yapacaksın: Yünümü getireceksin, tahılımı ayıklayacaksın ve bana biraz güzellik kremi getireceksin. Bu görevlerin her birini yerine getirirsen sana asi Eros’unu geri vereceğim.”

Yeminin gücünün bir öküzün boyunduruğu gibi üstüme çöktüğünü hissettim. Belki de bu sadece yaptığım seçimin ağırlığıydı. Hangisi olursa olsun beklediğimden daha ağırdı.

Afrodit dudaklarını büktü. Ağına sinek düşürmüş bir örümcek, yüzündeki ifadeyi kiskanabilirdi. “Ah, neredeyse unutuyordum!” dedi fesatça bir zevkle. “Yünü Kolkhis’teki güneş koyunlarından getireceksin. Tahılı Demeter’in tapınağında tavana kadar uzanan

tahıl yığınınından. Güzellik kremi ise Persephone'ye ait, yani sana biraz vermesi için onu ikna etmen gerekecek, tabii seni mıntıkasına kabul ederse."

Yüzüne bakakaldım, verdiği görevlerin gaddarlığı karşısında dilim tutulmuştu. Ben bir ölümlüydüm, bunlar tanrıların bile yerine getirmekte zorlanacağı görevlerdi. Afrodit adeta ayı gökten indirip peynire çevirmemi istiyordu.

"Başaramazsam ne olacak?" diye fısıldadım.

"Bir tanrıyla yaptığın anlaşmayı bozmanın cezası ölümdür" dedi gülerek. "Torunuma yazık olacak ama eminim Eros çok geçmeden bana ölümlü kamyla lekelenmemiş başka bir torun verir. Ayrıca şunu da söylemeliyim ki bu görevleri yerine getirmek için bir haftan var. Bol şans!"

Şimdi okyanusun dalgaları ve tekleyen kalbimle uçurumun tepesinde tek başımaydım. Yağmurdan kaçarken doluya mı tutuluyorum diye düşündüm. Derin derin nefes alarak tam olarak neyi kaybedeceğimi düşündükçe artan paniğimi yatıştırmaya çalıştım. Kendim için değil karnımdaki oğlumun ya da kızımın ölmesinden korkuyordum. Avucumu karnıma, içimde taşıdığım minik canın üstüne koydum.

Rüzgârda bir fısıltı duydum. Ses sanki kayalardan, otlardan, topraktan, etrafımdaki her şeyden geliyordu. *İleri cesur ruh*, diyordu. *Toprak ve toprağın üzerindeki her şey sana yardım etmek için harekete geçecek.*

Belki hayal gücümün ürünüydü ama ses beni kendime getirdi. Tamamen yalnız sayılmazdım. Hâlâ bana cevap verecek bir arkadaşım vardı, tabii beni bağışlayabilirse.

Parmağımı dudağıma götürüp ıslık çaldım, böyle ıslık çalmayı deniz kenarındaki evde bir arkadaşına ihtiyacım olduğu zaman öğrenmişim. ıslığının karşılığında rüzgâr kıpırdandı. Beni görünce sevinç çığlığı atan tanıdık bir şekle büründü. "Psykhel!"

"Zephyros." Kendimi suçlamalara ya da yeniden çatışmaya hazırlamak için derin bir nefes aldım.

“Söylediklerim için özür dilerim” dedim. “Sen bir canavar değilsin. Hyakinthos’a ne kadar değer verdiğini biliyorum. Canım yanıyordu, o kadar üzgündüm ki senin canını da yaktım.”

Dudağımı ısırdım. Özür dilemeyi pek beceremiyordum ama Zephyros’un parlak gözlerinde beni görmekten duyduğu mutluluk dışında hiçbir şey yoktu.

“Daha kötülerini işittiğim de oldu” dedi, o acı sözlerin hatırasını toz gibi savuşturmak istercesine elini sallayarak. “Onu bırak da söyle bakalım, Eros’u daha bulamadın mı?”

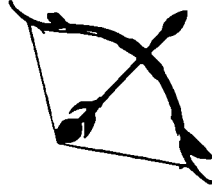
“Hayır” diye fısıldadım. “Bana yardım edersen diye düşündüm.”

Zephyros’un kemikli yüzü hayretle kırıştı. “Güneşin altındaki her yeri aradım ama ondan tek bir iz bile bulamadım.”

Başımı salladım. “Bir planım var” dedim. “Afrodit’le bir anlaşma yaptım, onun için üç görevi yerine getirirsem bana Eros’u geri verecek. Bu görevleri yerine getirmek kolay olmayacak ama bana yardım edersen bir şansım olabilir.”

Zephyros’un ne diyeceğini duymak için nefesimi tutarak bekledim. Uçarı ve tutarsız rüzgâr tanrısı beni burada bırakıp gidecek mi diye merak ediyordum.

“Ne istersen yaparım” dedi Zephyros hemen. “Ne zaman ihtiyacın olursa yanıdayım.”

PSYKHE

Çocukken kör şairin Altın Post'u aramak için Kolchis'e giden Iason ve Argonotlar hakkında anlattığı hikâyeleri hevesle dinlemiştim. Atalante de bana hikâyelerin o kadar da güzel olmayan versiyonlarını anlatmıştı ama hiçbiri beni denizin ötesindeki yemyeşil topraklara hazırlamamıştı. Doğuda dağlar yükseliyor, batıda okyanus ıslıl ıslıl parlıyordu, ikisinin arasında irili ufaklı tepelerden ve kıvrılarak akan nehirlerden oluşan bereketli topraklar vardı: Kolchis. Durduğum vadi, şehirlerden ve çiftliklerden uzaktı, güneş tanrısı Helios'un koyunlarını otlatmasına uygun bir yerdi.

Zephyros'un rüzgârları sayesinde vadiye vardığımda henüz sabahtı. Güneş koyunlarının başında çoban olmadığını görünce görevimin kolay olacağını düşündüm. Koyunları öldürmeyecektim, onlar Helios'a aitti, hem bir tanrıyı daha kendime düşman etmek istemiyordum. Ama geçmişte geyik avladığımı ve griffon öldürdüğümü düşünerek bir koyun sürüsünden yün toplamakta sorun yaşamayacağıma emindim.

Sürünün kıyısında otlayan koyunlardan birine doğru yürümeye başladım. Koyun ağzındaki otları çiğnerken uysal uysal yüzüm baktı. Yünü, içinde ışık yanıyormuş gibi sapsarı parlıyordu. Gittikçe yaklaşırken hayvanı korkutmamak için nefes almaya bile cesaret edemiyordum ama koyun başını yere eğip biraz daha ot koparmakla yetindi.

Koyunun sırtında gezinen sineklerin incecik kanatlarını görece kadar yaklaşıncaya hiç kımıldamadan durdum. Bir sıçrayışta koyunu yakalayabilir, kollarımı başına dolayarak Afrodit'i memnun etmek için yününden birkaç tutam koparabilirdim.

Ben atılmaya fırsat bulamadan koyunu bir titreme aldı, hayvan korkuyla melemeye başladı. Tüy kadar hafifmiş gibi uzağa fırlayıverdi, gözümle takip edemeyeceğim kadar hızlı hareket ediyordu. Otların üzerinde zıplayarak ilerledi, biraz uzakta durdu, başını eğip yeniden otlamaya başladı. Melemeleri diğer koyunların bir şahinin peşindeki sürü gibi benden uzaklaşmasına neden oldu. Zararı yoktu. Bir daha denerdim.

İkindiye kadar hayvanlardan birini yakalamak için onlarca deneme yapmış olmalıydım. Nefes nefese kalmıştım, ter içindeydim ve sabahdan beri bir arpa boyu yol alamamıştım. Sürüye ne zaman yaklaşısam rüzgâra kapılmış ipek otu tohumları gibi ulaşamayacağım yerlere dağılıyorlardı. Bunu başarmak mutluluğu yakalamak kadar zordu. Öfkeden otları yolmak istiyordum.

Koyunlara gizlice yaklaşmak için yerde sürünmeyi denedim ama beni fark edip kaçtılar. Kayalıkların arasında otlarlarırken onları pusuya düşürmeye çalıştım ama beni kolayca atlattılar. Sonunda elimden kaçırmadan önce daha yavaş hareket eden koyunların birinden birkaç tutam altın yün koparmayı başardım ama Afrodit'in bu kadarıyla tatmin olmayacağını biliyordum. Elimdeki minik yün tutamına kederle baktım, çaresizlik içindeydim.

Yanımda aletler olsaydı çukur kazabilir ya da tuzaklar kurabilirdim ama sırtımdaki giysiden başka hiçbir şeyim yoktu. Acıkmıştım, açlıktan ölüyordum ama bu ıssız yerde yiyebileceğim hiçbir şey yoktu.

Başımı kaldırıp gökyüzüne baktım. Sakin sakin otlayan koyunları işaret ederek, "Yardım etmek için yapabileceğin bir şey yoktur herhalde" dedim Zephyros'a.

Gökyüzünde dolaşan esintide omuz silkmeye benzer bir şey hissettim. "Rüzgâr bile o pis hayvanlardan birini yakalayamaz.

Ayrıca sana doğrudan yardım edersem Afrodit anlaşma şartlarına uymadığını iddia eder.”

Tırnaklarımı kafa derime batırdım. Açlık ve çaresizlik içimi kemiriyordu. Yunanistan anakarasından Kolkhis’e kadar gelmenin bu görevin en zorlu kısmı olacağını sanmıştım ama görünüşe göre güneş tanrısının koyunları onun müdahalesi olmadan bile gayet iyi korunuyordu. Iason ve yanındaki kahramanların, Kolkhis Kralı’na ait postu aramalarına şaşmamak gerekti, uyumayan bir ejderha tarafından korunmasına rağmen Altın Post’u çalmak kendi postunu yapmaktan çok daha kolaydı.

Otlayan koyunların gölgelerini uzatarak ufka doğru alçalan güneşi izlerken midemin karnıma yapıştığını hissettim. Bir hafta. Üç imkânsız görevi yerine getirmek için elimde bir hafta vardı. Ayrıca sadece Yeraltı Dünyası’na inmek bile iki haftayı bulabilirdi, tabii başarabilirsem. Başaramazsam...

Karamsarlığın faydası yok, dedim kendime sertçe. Vadinin ortasından akan küçük nehre doğru yürüdüm, koyunlar kaçışarak yolumdan çekiliyordu. Berrak dağ suyundan avuç avuç içerek içimi kavuran susuzluğu dindirdim.

Otların üstüne sırtüstü yattım, hiçbir şey yapamayacak kadar yorulmuştum. Kolkhis’te her sonbahar birbirinden farklıydı. Yunanistan’da hava hâlâ sıcaktı, oysa burada, dağlarda, güneş alçaldıkça artan bir serinlik hissediyordum.

Yaz bitiyordu. Zaman akıp gidiyordu.

Başımın üstünde, rüzgârda başını sallayan bir kamış gördüm. Ne gördüğünü, dili olsaydı bana ne söyleyeceğini merak ettim. Herhalde koyunların arasında günler birbirinden pek de farklı geçmiyordu. Kamış da aynı fikirdeymiş gibi rüzgârda öne doğru yatarak batan güneşin ışığı altında uzun gölgesini eğdi.

Başımı çevirince çayırın, altından yapıldığını fark ettim.

Dirseklerimin üstünde doğruldum, gördüğüme inanamıyordum. Küçük yün tutamları batan güneşin ışığında alev gibi parlıyordu. Kayaların arasına sıkışmış bir yün yumağı gördüm, şurada

da çalıya benzer bir tane vardı. Tek tek önemsiz miktarlarda olsalar da bir araya getirildiklerinde işimi görebilirlerdi.

Daha önce fark etmemiştim çünkü koyun yakalamaya o kadar dalmıştım ki bakmayı bile düşünmemiştim. Ama şimdi bu altın tüyler, batan güneşin altında alev alevdi. Hemen koşup yünleri ellerimin arasında küçük bir bulut oluşturacak şekilde toplarken şaşkınlıkla gülüyordum.

Kazanmıştım. İlk görevi tamamlamıştım.

Güneş zirvelerin ardında kaybolurken Afrodit geldi, geniş yeşil çayırda çoban bir kız kadar rahat yürüyordu. Hoşbeş etmeye hiç yeltenmeden topladığım altın yünleri gözden geçirdi. Yün yumağını elimden çekip aldı, bir tel koparıp deneyimli bir tüccar gibi gözlerini kısarak batan güneşe doğru tuttuğu teli dikkatle inceledi. Sonunda hayal kırıklığına uğramış gibi teli yumağa geri tıktı. Belki de koyunların peşinde koşarken öleceğimi ya da Helios'un bu hakaretten dolayı beni cezalandıracağını ummuştum. Kibirli bir tatmin duygusu içimi ısıttı.

"Eleusis'teki Demeter Tapınağı'na git!" diye buyurdu tanrıça. "Bana verilecek olan tahıl sen ayıklayacaksın. *Sana* gelince" Afrodit tanrıçanın tepkisini görmek için yanıma gelmiş olan Zephyros'a döndü. "Kıza daha fazla yardım etmeyeceksin. Onu Eleusis'e taşırsan anlaşmayı iptal ederim."

Zephyros şaşırmış gibiydi ama başını eğerek kabul etti. Canım sıkılmıştı. Deniz yoluyla Eleusis'e gitmek günler alırdı. Benim ise altı günüm kalmıştı.

Afrodit, Zephyros ve beni yalnız bırakarak uçup gitti. Akşam oluyordu, ilk yıldızlar belirmeye başlamıştı. Açlıktan midem kazınıyordu ve çok yorgundum. Yere yıkılmamak için tüm gücümü harcıyordum.

Zephyros küçük kristal bir şişe çıkarıp aramızdaki otların üstüne koydu. Sonra başını çevirip kollarını göğsünde kavuşturarak hayranlıkla günbatımının canlı renklerini seyrediyormuş gibi yaptı.

"Bak sen şu işe, galiba Kirke'nin verdiği tentür şişesini kaybettim" dedi günbatımına doğru. "Biri içmese bari."

Yorgunluğuma rağmen gülümsedim. Kelebek şeklinin hafifliğini, verdiği özgürlük hissini hatırladım. Küçük de olsa kanatlarım olsaydı Eleusis'e kendi başıma gidebilirdim.

"Bana yardım etmemen gerekiyor" dedim Zephyros'a.

"Ben kimseye yardım etmiyorum" dedi. "Unutkan bir tanrı olduğum için eşyalarımı sağda solda bırakıyorum, hepsi bu."

Şişenin kapağını açmak üzereydim ki "Son görevin Yeraltı Dünyası'na gitmeni gerektiriyor" dedi Zephyros. "Orada belki Hyakinthos'a rastlarsın. Ona Zephyros'un onu hâlâ sevdiğini söyle."

İçim empatiyle sızladı. "Söylerim" dedim.

"Bu akşam dost rüzgârlar esecek" dedi Zephyros gökyüzüne ve otlara doğru. "Ağabeyim Notus'un o rüzgârları estirmesini sağlayacağım. Notus'un bu maceradan haberi yok, yani Afrodit buna itiraz edemez."

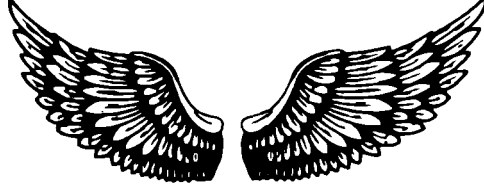
"Teşekkür ederim" dedim tıkanarak.

"Bana teşekkür etme" dedi Zephyros. "Ben sadece neyi nereye koyduğunu unutan ve güney rüzgârlarına bayılan bir kuş beyinliyim."

Kapağı açıp şişeyi kafama diktim. Tentürün etki etmesini beklerken aklıma bir şey takıldı. "Zephyros, neden ruhum kelebek şeklinde? Kurt ya da aslan olsa daha uygun olurdu. Neden kelebek?"

"Bilemem" dedi Zephyros. "Belki daha akıllı biri bilir."

Cevap vermedim. Artık cevap verebilecek durumda değildim. Narin kanatlarımı hızla çırparak kararan gökyüzüne doğru uçtum.

EROS

Dünya, hayati niteliklerinden birini kaybetmişti.

Yunanistan'daki insanlar bunu fark etti, daha uzak kıyılardakiler de öyle. Keçiler ve koyunlar otlaklarda çiftleşmeyi bıraktı, sütleri kesildi. Eşler ve sevgililer birbirlerini tersleyip kavga etmeye başladı. Müzisyenler bestelerinin yavan olduğunu, çömlekçiler onları gerçek sanat eseri yapan kıvılcım olmadan çömleklerinin kil yığından ibaret olduğunu fark etti. Tanrılar da kendilerini boşlukta hissetmeye başlamıştı. Zeus en sevdiği meşgaleye hiç ilgi duymuyordu, Afrodit bile sinirli ve teselli edilemez haldeydi.

Arzu yeryüzünden yok olmuştu, çok geçmeden biri sebebinin sormaya karar verdi.

"Eros? Burada ne yapıyorsun?"

Sesi duyunca başımı kaldırdım. Kadın sesiydi ama Afrodit'e ait değildi. Yardım etmesi için seslenmeye çalıştım ama boğazımdan sadece boğuk bir fısıltı çıktı.

"Herhalde sana yiyip içecek bir şeyler vermemiş" dedi ses iç çekerek. "Al bakalım."

Dudaklarımda bir su matarası belirdi, tereddüt ederek suyu yudumladım. İçtiğim su değil tanrıların ölümsüzlüğü ve canlılığı tazeleyen ambrosia'sıydı. İçtikçe gücümün yerine geldiğini hissediyordum ama görünmez eller hemen matarayı geri çekti.

"Şimdi cevap ver. Burada ne yapıyorsun?"

Dudaklarımda kalan son ambrosia damlalarını yaladım. Gerçekten burada ne yapıyordum? Son birkaç hafta olanlar zihnime yeniden üşüşürken sesin sahibini de tanıdım.

“Merhaba Eris” dedim, sesim toprağa sürtünen kemikler gibi gıcırdadı. “Uzun zaman oldu. Bir düşmana kapımı açtığım ve yalanlar söylediğim için Afrodit tarafından cezalandırılıyorum. Üvey annem son derece serttir.”

“Belli oluyor. Burası dokuz başlı yılanın gırtlığı kadar karanlık. Hiçbir şey göremiyorum.” İlahi büyüünün titreştiğini hissettim, birden bir kıvılcım belirdi.

Bir ışık, bir lamba. Kız kardeşim büyük bir şaşkınlıkla bana bakıyordu; bu, iki haftadan uzun süredir ilk gördüğüm şeydi. Işık gözlerimi kamaştırmıştı.

“Belki de lambayı söndürsem daha iyi” dedi kız kardeşim tiksintiyle geri çekilerek. “Berbat görünüyorsun.”

“İnan hissettiklerim görüntümden daha da kötü. Beni nasıl buldun?”

“Biz bir madalyonun iki yüzüüz Eros. Nerede olduğunu her zaman bilirim.”

“Bu can sıkıcı bir düşünce. Lütfen bana biraz daha ambrosia ver.” İçtiğim kadarı susuzluğumu gidermeye yetmemişti ve konuşmak beni yormuştu.

Eris başını yana eğdi. “Hayır” dedi biraz düşündükten sonra.

Canım sıkıldı. Elbette kız kardeşim ne istesem erişemeyeceğim bir yerde tutacaktı.

Dudaklarında tuhaf bir gülümseme belirdi. “Onun yerine seni buradan çıkaracağım.”

Eris’in bir dokunuşuyla zincirler bileklerimden kayıp düştü. Zincirler başkaları için kırılmaz olabilirdi ama nifak tanrıçası her şeyi birbirinden ayırma gücüne sahipti, bu ilişkiler için olduğu kadar nesneler için de geçerliydi. Birden zeminin soğuk taşlarına yığıldım, tutulmuş kaslarım ve tendonlarım ağrılar içindeydi. Tanrısal güçlerim yırtıkları ve çukukları iyileştirene kadar yerde biraz kıvrandım.

"Beni neden kurtardın?" dedim tıkanarak. *Yerde bir hamamböceği gibi kıvrandığımı görmek için mi?*

"Çünkü canım öyle istedi" dedi Eris. "Benim görevim nifak sokmak, bu bazen kilit altında tutulması gerekenleri serbest bırakmak anlamına gelir. Ayrıca bu Afrodit'i çok kızdıracak." Yüzünde kurnazca bir gülümseme belirdi.

Yeniden ayağa kalkmayı başardım ve hayretle bileklerimi ovuşturdum. İlahi güçlerim prangaların yol açtığı yaraların çoğunu iyileştirmişti ama o kadar uzun süredir zincirliydim ki mavi-siyah çürükler bileklerimi bilezik gibi çevreliyordu. Yine de özgürdüm.

Eris'e baktım. Elinde lambayla karşımda dururken ışığın yumuşattığı yüz hatlarıyla bana neredeyse Psykhe'yi hatırlatıyordu.

"Bak ne diyeceğim" dedi Eris usulca, birden irkilerek kendime geldim. "Sana yardım etmek istememe bu kadar şaşırmamalısın." Yüzü her zamanki gibi sertti ama bu yüzde nifak tanrıçasında daha önce hiç görmediğim bir hüznün vardı. "Sana karşı hep nazik olmaya çalıştım. Sadece dostun olmak istedim. Hatta bir ara seninle evlenmek bile istemiştim. Kendini geri çeken hep sen oldun."

Şu ana kadar Eris'in söylediği ya da yaptığı her şeyin gizli bir anlam, üstü örtülü bir kötülük içerdiğini, daha sonra olası en kötü kişilere anlatacağı özel bir şakadan ibaret olduğunu düşünmüştüm. Karakterinin sinsilik ve gaddarlıktan ibaret olduğunu sanıyordum ama şimdi ne annesi ne babası ne de ağabeyi olan kaybolmuş bir kız gibi görünüyordu.

Eris devam etti. "Olimposluların unutulmuş birer efsaneden ibaret olacağı gün yaklaşıyor ama sen ve ben var olmaya devam edeceğiz kardeşim. Biz birleşme ve çözülmeyiz, gündüz ve geceyiz. Ara sıra bana mektup yazsan ölmezsin."

Eris elini kaldırıncı kapı açıldı. Koridordan içeri ışık doldu ve bana asırlar gibi gelen uzun bir sürenin ardından ilk kez Olimpos'un bu karanlık hapishanenin ötesinde bir dünya olduğunu hatırlatan dönemeçli koridorlarını gördüm. İçimde şafak

sökmüş gibi bir rahatlama hissettim, ardından Psykhe'yi düşünerek çelik gibi bir kararlılığa büründüm.

"Teşekkür ederim" dedim kız kardeşime, başka ne diyeceğimi bilemedim, sonra ışığa doğru koştum.

Tarla faresi şekline bürünerek Olimpos Dağı'nın yamaçlarından indim, kendimi bu yüksek zirveye gelip giden ulakların gözlerinden gizlemeye kararlıydım. Sebebi sadece kurnazlık değildi, gücüm dibe vurmuş, kurumuş bir çiçek gibi solmuştu. Dikkatli olmazsam fiziksel formumu bir arada tutacak gücü kaybedebilirdim, bu da beni atıldığım macerada işe yaramaz hale getirirdi. Olimpos'un ardındaki tepelere varınca gerçek şeklime döndüm, bir kaya çıkıntısına yaslanıp soluklandım.

Bir rüzgâr saçlarımı havalandırdı. "Zephyros!" diye seslendim.

İncecik kollar bana sarıldı, beni öyle sıkı kucakladı ki neredeyse toza dönecektim. "Demek buradasın Eros!" diye haykırdı Zephyros. "Dört bir yanda seni aradım ama hiçbir iz bulamadım. Sana ne oldu böyle? Berbat görünüyorsun."

"Farkındayım" dedim. "Ama seni görmek güzel Zephyros."

"Seni görmek de öyle" dedi arkadaşım elini omzuma koyarak, içtenliği karşısında neredeyse gözlerim yaşaracaktı. "Aa! Sana söylemem gerek... Psykhe'den haber getirdim."

Heyecandan yüreğim hopladı ama Zephyros Psykhe'nin Afrodit'le yaptığı anlaşmadan bahsedince yerinden çıkacak gibi çarpmaya başladı.

"Üç imkânsız görev" diye fısıldadım. "Üvey annem bari güneşi gökyüzünden indirip kolyeye çevirmesini isteseymiş."

"Psykhe ilk görevi başardı bile" dedi Zephyros sıntarak. "Ben de biraz yardım ettim ama Afrodit bir daha yardım etmemi yasakladı. Peki şimdi ne yapacağız?"

Düşünmeye başladım. Psykhe'ye kendim yardım edemezdim. Güçten düşmüştüm ve müttefikim olmadan Psykhe'yi bulmak yeniden lanetin eline düşmek anlamına gelirdi.

Yardıma ihtiyacım vardı ama bu yardımı nereden bulacaktım?

Aklıma tek bir isim geliyordu: Kavşakların Leydisi Hekate. Lanetin etkisi ilk başladığında onunla görüşmeyi düşünmüştüm ama o zamanlar bu olasılıktan çekiniyordum. Bana yardım edeceğinden emin değildim, karşılığında ne isteyeceğini de bilmiyordum. Hekate benim dostum değildi, kendini kimsenin dostu olarak gördüğünü de sanmıyordum. Yine de ister ölümlü ister ölümsüz olsun ona içtenlikle gelenlere yardım ettiği söylenirdi.

Gözlerim Olimpos'un eteklerinin ötesindeki ormana dikildi, onu orada bulacağımı biliyordum. Hekate Soteira. Kurtarıcı Hekate. Bir ormanın yeterince derinine indiğinizde onu muhakkak orada bulacağınız söylenirdi. Psykhe için denemek zorundaydım.

"Afrodit'e dikkat et!" dedim Zephyros'a sarsak bacaklarımın üstünde doğrularak. "İzimi bulmasın."

"Nereye gidiyorsun?" diye seslendi Zephyros.

"Hekate'yi bulmaya" dedim. "O ne yapmak gerektiğini bilir."

Attığım her adımda acı çekerek, kimsenin yardım edemediklerine el uzatanı bulmaya gittim.

Yola bir geyik şeklinde koyuldum ama bunu uzun süre sürdüremeyeceğimi anladım. Sonra bir aslana, ardından küçük bir kediye dönüştüm, kedi formunda hızlı yol alamıyordum ama bu formu korumak daha az konsantrasyon istiyordu.

Yerleşim yerlerinden uzaktaki sonu gelmez ağaçların içinden ilerledim, sonunda ormanın sadece perilerin hüküm sürdüğü derinliklerine vardım. Yanlarından geçerken o kadim ağaç ruhlarının keyifle sohbet ettiklerini duyabiliyordum ama kulaklarımı arkaya yatırıp duymazdan geldim. Uzun dallar yukarıda birbirine dolanarak güneş ışığını hapsettiği için öğle vakti olmasına rağmen orman serin ve loştu. Yürürken patilerim asırlık balçığa gömülüyor, havaya bereketli toprağın kokusu yayılıyordu.

Birden durdum. Yeni bir koku almıştım: Bir ocaktan gelen duman kokusu. Kokuyu takip ettim, az sonra aradığım yeri bulmuştum.

Kulübe eskiydi ve yosunlarla kaplıydı, bir çift tavuk ayağının üstünde durmasaydı küçük bir çiftçi kulübesi sanılabilirdi. Eve çürük çarık bir merdivenle çıkılıyor, merdivenin bitiminde sağlam

bir ahşap kapı yer alıyordu. Domuzlar evin önündeki yalaktan su içiyor, bir inek bana bakarak hafifçe böğürüyordu. Köpek şeklinde kapkara lekelerle benzeyen iki siyah köpek bana şüpheli bakıp havlamaya başladı.

Gürültü Hekate'yi çağırdı. Kapı birden açıldı, Hekate dengesini sağlamak için korkuluklara tutuna tutuna aşağı indi. Derisi neredeyse şeffaftı, bulaşık suyu rengindeki darmadağın saçları, kambur omuzlarına dökülüyordu. Bunu kendine neden yapıyordu? Bir tanrıça olmanın ayrıcalıklarından faydalanarak istediği şekle girebilirdi ama o bir cadı gibi görünmeyi seçmişti. Sırtındaki tüyler diken diken oldu, kuyruğum çalı gibi kabardı. Beni bile tedirgin eden kadim bir ilahi gücün karşısında olduğumu biliyordum.

Hekate, yosunlu toprağın üstünde, kedi formunda oturup soluklandığım yere doğru gelmeye başladı. Köpekler kulaklarını havaya dikmiş bacaklarının etrafında dolanıyordu. Köpeklerin de yaklaştığını görünce sırtımı kamburlaştırıp kulaklarımı arkaya yatırarak yılan gibi tısladım. İkisi de beni dişlerinin arasında ezebilirdi ki böyle bir sorun yaşamaya hiç ihtiyacım yoktu.

Tanrıça beni görünce hoşnutsuzca homurdandı. "Şu haline bak. Bu hale nasıl geldin?"

Elimden geldiğince kendime çekidüzen verdim. "Yardıma ihtiyacım için kapma geldim, Hekate Soteira'ya, Kurtarıcı Hekate'ye yalvarmak için."

Hekate güldü. Köpekler havayı koklayarak etrafımızda dolanmayı sürdürüyordu. "Bu en sevdiğim lakabım. Doğru yere geldin Khaos'un oğlu. Yine de senin gibi birini kapımda göreceğim hiç aklıma gelmezdi. Hadi içeri girelim."

İlk varlıklardan biri değil de önemsiz bir tanrıymışım gibi bana Khaos'un oğlu demişti. Hekate'nin tam olarak kaç yaşında olduğunu bilmediğimi fark ettim. Sanki hep burada, dünyanın sınırlarında yaşıyor gibiydi. Belki de ben diğer tanrılarla birlikte Khaos'un uçurumundan çıkarken yanında iki köpeğiyle bizi izliyordu.

Hekate şaşırtıcı bir güçle beni kollarına aldı. Şaşkınlıkla miyavlasam da daha fazla itiraz etmedim. Yere yığılacak kadar

yorgundum ama köpekler yanıma fazla yaklaşacak olursa dişlerimi gösterecek gücü hâlâ bulabiliyordum.

Hekate beni küçük ve ince bir is tabakasıyla kaplı mutfığa götürdü. Dehşete kapıldım, daha önce bir tanrının evinin bu kadar pis olduğunu hiç görmemiştim. Raflar, artık eşyalar, amforalar, cam kavanozlar ve ne olduğu bilinmez başka nesnelerle doluydu. Tavandan ne olduğu belli olmayan ot demetleri sarkıyordu ve içerde sinir bozucu tuhaf bir ilaç kokusu vardı. Tanrılar genellikle ilaca ihtiyaç duymazdı.

Hekate beni bir sandalyeye bırakıp önüme dumanı tüten bir fincan koydu. Gerçek şeklime döndüm ve ısınmak için ellerimle fincanı kavradım. Derim kurumuş, tendonlarım kurumuş bir ağacın kökleri gibi dışarı fırlamıştı. Tül gibi incecik bir ete sarılmış bir hayalet gibi göründüğümü fark ettim.

“İç şunu” dedi Hekate. “Seninle konuşmam gerek ama konuşacak halde değilsin.”

Fincanın içinde zehir, moli tentürü ya da başka zehirli bir karışım olmasından şüphelendim. Eh, ne fark ederdi ki? Hekate beni taşla çevirmek istese bu kadar zahmete girmesine gerek yoktu.

Fincanın içindekini içmeye başladım. Sert ve tatlı içecek boğazımdan aşağı inerken hoş bir şekilde yakıyordu. Tadını biraz ambrosia’ya benzettim. İçeceği bitirdiğimde kendimi daha iyi hissediyordum, fiziksel dünya üzerindeki hâkimiyetim artmıştı.

Hekate oturup ellerini birbirine kavuşturdu, Zeus’u bile ürper-tecek bakışlarla yüzüme bakmaya başladı. “Söyle bakalım, benden ne istiyorsun?” dedi. “Afrodit’le olanları zaten biliyorum, yani onunla vakit kaybetme.”

Nereden bildiğini sormaya kalkmadım. Büyücülük tanrıçasının, haber kaynaklarını söylemesine gerek yoktur.

“Bunu biliyorsan bana neden yardım ediyorsun?”

“Sana yardım etmeye daha karar vermedim” dedi Hekate. “Epey soruna yol açtın. Seni binlerce yıl boyunca bir kavanoza kapatılmış halde görmek isteyenlerin sayısı hiç de az değil.”

Bir an sözlerin havada asılı kalmasına izin verdi, sonra onları dağıtır gibi elini salladı. "Ama bana en sevdiğim lakaplarımdan biri olan Soteira diye hitap ederken senin de bilmen gerektiği gibi ben mazlumdan yanayım. Ayrıca Afrodite *bana* ne yapabileceğini sanıyor?" Hekate gülünce çatlamış dudaklarının arasından taş parçalarına benzeyen dişleri göründü.

Karanlığın ve büyücülüğün tanrıçası Hekate'ye kim ne yapabiliirdi ki? Gözlerinin akı sararmıştı ve onları çevreleyen etin kıyma gibi nahış bir görüntüsü vardı. Seyrelmiş saçlarının arasından kafa derisini görebiliyordum.

"Onu bulmama yardım et" diye yalvardım. "Psykhe'yi bulup tanrı mertebesine yükseltmememe yardım et."

Ellerim masanın kenarını pençe gibi sımsıkı kavramış, parmak eklemlerim bembeyaz olmuştu, kalbim deli gibi atıyordu. Ne kadar büyük bir istekte bulunduğumu biliyordum, Psykhe'yi bir tanrıça yapmak dönüşü olmayan bir seçimdi. Ama başka şansım yoktu.

"İksirin nasıl yapılacağını biliyorsun" dedim. "Bildiğine eminim. Hiçbir şey senin kapasiteni aşamaz. Psykhe'yi bir tanrıça yap, tek istediğim bu."

Hekate bir an dikkatle bana baktı, yamru yumru yüzü zamanın ötesinden bir hayalet gibiydi. "Hayır" dedi sonunda.

Yumruklarımı masaya indirdim, fincan havaya sıçradı. "Neden?"

"İkiniz de apotheosis'le ne yapacağınızı bilemezsiniz, zaten ikisiri hazırlamadan önce tanrıları çağırıp oylama yapmanız gerekir. Baştan sona sıkıntılı bir iş."

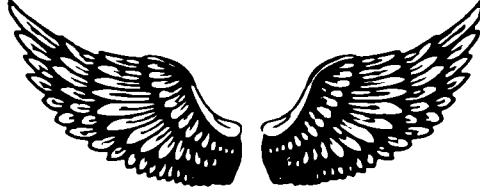
Acı bir kahkaha attım. "Yani hiçbir şey yapmayacak mısın?"

"Öyle bir şey demedim" dedi Hekate sertçe. "Tanrıçaya çevirmeden de kıza yardım edilebilir."

Siyah köpeklerden biri gelip kafasını Hekate'nin kucığına koydu. Hekate köpeğin kafasını okşamaya başladı; hayvan kendini okşamalara bırakıp keyifle gözlerini kapadı. "Ona âşık mısın?" diye sordu birden. "Ölümlü karna. Psykhe'ye."

“Elbette. Başka seçeneğim yok” dedim. “Afrodit’in laneti yapacağını yaptı.”

Hekate hafifçe güldü. “Ah, seni aptal. Psykhe o lambayı yatak odana getirdikten sonra lanet uyduruk bir araba gibi dağıldı. Üstünde lanetin kokusu bile yok.”

EROS

Lanet ortadan kalkmıştı.

“Dandik bir lanet” diye homurdandı Hekate. “Afrodit büyüde hiçbir zaman iyi olmadı, bunun için gereken irade gücüne sahip değil. Seni neden zincire vurmak zorunda kaldı sanıyorsun?”

Kendimi bir buz tabakasının içinden dondurucu sulara düşmüşüm gibi hissediyordum. Lanetin içimde yerleştiği yere baktım ve dümdüz bir yara kabuğundan başka bir şey bulamadım. Damarlarımdaki uğultu kesilmişti. Şu anda hissettiğim dehşet, suçluluk duygusu ve özlem bir kara büyüünün eseri değildi. Psykhe’yi gerçekten *özlüyordum*, bu sıradan ve tatsız bir duyguydu.

Birden anladım. Lanet ortadan kalktıysa beni Psykhe’den ayıran hiçbir şey kalmamış demekti. Kapıya doğru gidiyordum ki Hekate geri dönmem için seslendi.

“Aptallık etme Khaos’un oğlu” dedi sertçe. “Psykhe’yi arayarak onu daha da tehlikeye atmış olursun.”

Kapının önünde durup Zephyros’un söylediklerini düşündüm. “Afrodit, Psykhe’yi hizmetçi olarak yanına alıp ona üç imkânsız görev verdi, ödül de benim. Beni engelleyecek bir lanet olmadığına göre ona yardım etmek zorundayım.”

“Kimseyi kaderindeki savaşları vermekten alıkoyamazsın” dedi Hekate, gözleri mum ışığında bir kurdunki gibi parlıyordu.

Psykhe’nin çok önem verdiği kehaneti hatırladım. *Tanrıların bile korktuğu bir canavarı alt edeceksin.*

İkna olmamıştım. "Bu bir savaş değil. Çok daha kötüsü."

"Olabilir. Söylesene, neymiş bu görevler?"

Kalan iki görevi söyledim. "Demeter'in tapınağındaki tahılı ayıklamak ve Yeraltı Dünyası'na gidip Persephone'nin güzellik kreminden getirmek."

"Ne hoş bir ikili" dedi Hekate kayıtsız bir sesle. Demeter hasat tanrıçasıydı ve Persephone'nin annesiydi. Ama Yeraltı Dünyası'na inmek bir ölümlü için tehlikeli olabilirdi. Psykhe'yi bir keresinde neredeyse o karanlığa kaptırıyordum.

Hareket edersem daha iyi düşünebileceğimi umarak odayı arşınlamaya başladım. Zihnimde Anadolu'daki bir ormanın hatırası canlandı. "Persephone bana bir iyilik borçlu, Adonis'i ona âşık etmiştim. Afrodit'in istediği şeyi Psykhe'ye vermesini söyleyeceğim."

Bu düşünce başımı döndürse de Hekate'nin sözleriyle kendime geldim. "Ölümler kraliçesine mesaj göndermek mümkün olsaydı söylerdin tabii" dedi kırık bir dişin sapsarı çıkıntısıyla dudağını çiğneyerek. "Ama sonbahar geldi ve Persephone, kocasının diyarına döndü, oraya ben bile gidemem."

"Hermes, Yeraltı Dünyası'na mesaj götürebiliyor" dedim.

"Hermes, Afrodit'i kızdırmaktansa kendi gözünü oymayı tercih eder. Sırlsıklam âşık" dedi Hekate ters ters bakarak.

Masaya çöküp başımı ellerimin arasına aldım. Az kalsın başarıyordum. Az kalsın Psykhe'yi kurtarabileceğime inanacaktım.

"Psykhe'yi ben seçmedim" dedim yüksek sesle. "Bu aşkı başıma lanet getirdi, tıpkı..." *Tıpkı ölümsüzlüğüm, ilahi güçlerim ve bir tanrının değişmeyen yaşamının biçimsiz yörüngesini oluşturan diğer her şey gibi.*

"Şimdi onu seçmiş oldun ama, öyle değil mi?" dedi Hekate. "Afrodit'in zincirlerinden kurtulduktan sonra istediğin yere gidebilirdin. Ama Psykhe'ye yardım etmenin tek yolunun bu olduğunu bildiğin için bana gelmeyi seçtin."

Tanrıça, sandalyesini geri itti. Derme çatma raflardaki kavanozları karıştırmaya başladı, içlerinden birkaçını aldı. Karmakarışık bir çekmecedен küçük bir gümüş kaşık çıkardı, malzemeleri ölçtü, sonra havanda ezmeye başladı. Köpekler merakla onu izliyordu.

“Bir zamanlar onları kıskanıyordun, değil mi?” diye devam etti Hekate bana bakmadan. “Ölümlüleri. Biz tanrıların çoğu kıskanır. Belki de onları ölümü tadabildikleri için kıskandığını sanıyordun, aslında bir *amaçları* olmasını kıskanıyordun. Ölümlü olmak istesen de istemesen de sana bir amaç yükler. Ölümlülerin kaybedecek çok az zamanı var!” Kendi kendine kıkırdadı.

İçimdeki huzursuzluk artıyordu. Uzun zaman önce gördüğüm yaşlı adamla kadını hatırladım, paylaştıkları aşkla ışıldıyorlardı. Belki de bilmeden onları biraz kıskanmıştım.

“Bir ölümlüyü sevmek sana da bir amaç yükler” dedi Hekate. “Birini gerçekten severek dünyayı sevmeyi öğrenirsin. Kendini sevmeyi de ki bu daha da zor olabilir.”

“Kendimi sevmekle sorunum olduğunu sanmıyorum.”

Hekate güldü. “O şekilde değil. Hiçbir zaman bir yere ait olduğunu ya da dünyada bir payın olduğunu hissetmedin. Psykhe sana bunu verdi.”

Sözleri kaburgalarımın saplanmış bir bıçak kadar rahatsız ediciydi. Bir zamanlar ölümü tatmak için duyduğum isteği düşündüm, Psykhe varlığıyla dünyayı yeni bir yer haline getirdikten sonra bu uzak bir anı haline gelmişti. “Neden bahsettiğini bilmiyorum” diye yalan söyledim.

“Ya? Demek bilmiyorsun.” Hekate ocağın üstüne küçük bir kazan koyup malzemeleri kazanın içine attı. Elini şöyle bir sallayınca ateş yanmaya başladı, sonra ellerini kalçalarına dayayıp bana döndü. “Öyleyse Pyskhe’yi unut ve oklarından birini kullanarak seni sevecek başka bir ölümlü kız bul. Köklerine kıran girmede ya. Afrodit’in bu kadar nefret etmediği bir kız bulabilirsin.”

İçimi bir tiksinti kapladı. “Hayır” diye tısladım. “Soluk bir taklitle yetinemem.” Ben başka bir ölümlünün peşinde koşarken Psykhe’nin ve karnındaki çocuğun – çocuğumuzun– heba olmasına izin vermeyecektim.

Hekate başım salladı. “Güzel. Aşağılık bir korkak olmadığını duyduğuma sevindim. Yoksa Persephone’ye mesaj göndermene yardım etmeyecektim.”

Başımı kaldırdım. "Yani bana yardım edecek misin?"

"Edebilirim" dedi Hekate. "Eğer bana istediğimi verirsen."

"Peki ne istiyorsun?" Ne isteyeceğini tahmin edebiliyordum: Genç bir ölümlünün kalbi, doğan ilk çocuğum, oklarımdan biri.

"Saklamayı sevdiğin o güzel kanatlarından bir çift tüy istiyorum. Bu kadar. Ah, arzu tanrısının tüylerinden biriyle ne büyüler yapabilirim! Hatta belki kendime de bir sevgili bulurum. Uzun zamandır yatağımı ısıtacak biri yok." Hekate ağzını şapırdatarak yeniden güldü.

Dünyalar arasındaki katlardan kanatlarımı çağırdım, sırtımda iki büyük yay şeklinde açıldılar. Tüylerden ikisini koparıırken bir anlık acıdan başka bir şey hissetmedim, şimdi tüyler avucumdaydı, mermer kadar beyaz ve yanardönerdiler. Hekate tüylerden birini cebine sokup diğerini kazana attı, kazandan yoğun bir duman yükseldi.

Hekate sorulmamış sorumu cevaplayarak, "Bu bir iksir" dedi, "Ruhunu bedeninden ayıracak –merak etme, geçici olarak– ve tanrılığın ortadan kalkınca Yeraltı Dünyası'na girmene izin verecek bir iksir. Anneye bir mesaj göndereceğim, sen de gidip kızıyla konuşacaksın. Persephone'ye kendim gidecek değilim" diye ekledi ters ters bakarak. "Ama bu kadarını yapabilirim."

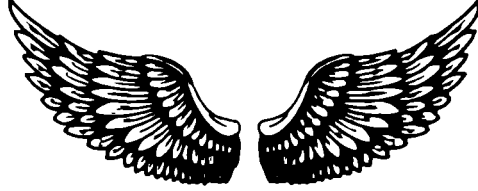
"İşe yarayacak mı?" diye sordum.

"Elbette yarayacak" dedi Hekate. Kazam ocaktan alıp içindeki kaynar sıvıyı süzgeçten geçirdi. Siyah sıvı tıslayıp fokurdayarak aşağı akıyordu. "Şimdi kendine bir form seç, rahat yolculuk edebileceğin bir şey olsun. Önünde uzun bir yol var."

Tereddüt içindeydim. Bir zamanlar ölümü tatmak istemiştim, şimdiyse hiçbir tanrının yürüyemeyeceği o karanlık yollara düşecektim. Bunu bir tanrı olarak yapmayacağım doğrudu ama bu gerçek, içimi rahatlatmıyordu.

"Bunu sağ salım başarabilecek miyim?"

"Orası tamamen sana kalmış evlat." Hekate önüme dumanı tüten bir fincan koydu, fincandan yükselen buhar kıvranan ruhlara benziyordu. "İç bakalım."

EROS

Bedeninden ayrılmış bir ruhu, ölümsüzlüğünden sıyrılmış bir tanrıyı nasıl tarif edebilirim? Onu ancak Yeraltı Dünyası'nın karanlık yollarında kanat çırparak ilerleyen altın bir kelebeğe benzetebilirim.

O derinliklerden çıktığımda kanatlarımla tavuk ayaklı kulübenin camına vurdum. Hekate zaman geçirmek için kumaş dokuyordu, köpekleri de ayağının dibindeydi. Ölümsüz bedenim bir şezlongun üstünde içi boş bir kabuk gibi yatıyor, derin uykudaymış gibi görünüyordu. Kendimi orada, uyuyan sıradan bir ölümlüden farksız görmek çok acayıpti.

Hekate kalkıp pencereyi açtı. Kanatlı parlak ruhum içeri girince beni nazikçe ellerinin arasına alıp bedenime geri koydu. Köpeklerden biri başını kaldırıp beni kokladı.

Derin bir nefes alıp soluksuz kalmış ciğerlerimi havayla doldurdum. Gözlerimi açtım, hafifçe gülerek el ve ayak parmaklarımı esnettim.

Hekate dudaklarıma bir fincan bastırdı. "Geri dönmeyi başardın. Aferin sana."

Sıvıyı yudumladım. Bu ilk gelişimde verdiği içecektendi, iksir gücümü yeniden toplamamı sağladı. Soğuk ateş, uzuvlarımdan aşağı inerek ruhumu yeniden bedenime bağladı.

"Korkunç kraliçe sözünü tutuyor" dedim cılız bir sesle. "Persephone Psykhe'ye yardım edecek. Hatta annesinden de yardım isteyecek."

Hekate başını salladı. "Güzel" dedi dokumasına dönerek. Gözlerimi kapadım, tam uykuya dalıyordum ki Hekate'nin sesini duydum. "Daha anlamadın mı?"

Şaşkın şaşkın yüzüne baktım. "Neyi anlamadım mı?"

"Tanrılarla ölümlüler arasındaki benzerlikleri" dedi Hekate. Başını dokumasından kaldırmadı. Mekik, dokuma tezgâhında sabit bir ritimle tıkrıyordu. Bunu neden yapıyordu? Büyük bir tanrıçanın neden kendi kumaşını dokuma gereği hissettiğini anlamıyordum.

"Ölümsüzlüğümüz bir kenara bırakıldığında ruhumuz ölümlü ruhu gibidir" dedi, "Bedenini bırakıp Yeraltı Dünyası'na inmen de bu şekilde mümkün oldu. Belki de Prometheus ilk insanları çamurdan yaratırken kendi ilahi doğasından bir şeyler katmıştır, bilemiyorum. Ama yine de gerçek bu." Hekate boğuk bir sesle kırıldı.

Gözlerimi kapadım. Bir zamanlar ölümü arzuluyordum ama şimdi tek istediğim Psykhe'ydi. "Söylesene" diye fısıldadım çatlamış dudaklarımın arasından. "Psykhe başaracak mı?"

"Bu ona kalmış" dedi Hekate. "Ama şimdi dinlenmen gerek. Ölümsüz olabilirsin ama böyle gidersen bir salyangozdan farkın kalamayacak. Tanrıların bile güçlerini geri kazanmak için dinlenmesi gerekir."

Hekate daha sözünü bitirmeden uykuya daldım, gücümün son zerresi de tükenmişti. Tam beş gün uyuduğumu sonradan öğrenecektim.

PSYKHE

Güneşin son ışıkları sıcak, esinti Zephyros'un söz verdiği gibi güzeldi. Dünya bir renk ve rüzgâr cümbüşünden ibaretti. Deniz kıyısındaki ev yıkıldığından beri peşimi bırakmayan sızı geçmişti,

bir kelebeğin beyni bu tür şeyleri düşünecek kadar karmaşık değildi. Tek düşüncem güneybatıya doğru uçmaktı, minik kanatlarımı hızla çırpıyordum.

Sonra yağmur başladı. Zephyros, ağabeyi Notus'un Yunanistan'ın serin sonbahar havasına getirdiği ani sıcaklığı hesaba katmamış ve sonuç fırtına olmuştu.

Gökyüzünden dökülen iri damlalardan kaçmaya çalışarak yalpalaya yalpalaya uçuyordum. Yağmur damlaları incecik kanatlarımı mızrağın papirüsü delip geçmesi gibi yırtabilirdi. Sonra sert rüzgâra kapılarak düşmeye başladım.

Karanlık ve karmaşa. Havada döne döne düşerken yer neresi gök neresi bilmiyordum. Çamurun beni bataklık gibi içine çekeceğini bildiğimden küçük kanatlarımı can havliyle çırpıyordum. Ama tüm çabalarımın rağmen girdaplar çizerek düşüyor, düşüyordum.

Gözlerimi açınca bir çatının ahşap kirişlerini gördüm, tavanda ortada yanan ateşin dumanları dışarı çıksın diye açılmış bir delik vardı. Gerindim, bir insan eline ait, ben hareket edince esneyen beş parmağa baktım. Sıcak ve kuruydum, insan formuma dönmüştüm. Pişen yemeğin kokusunu alabiliyordum, karnım gurulduyordu.

Panik, bıçaklarını içime sapladı. Görevimi yerine getirmek için sadece birkaç günüm kalmıştı ve ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum. "Ne zamandır buradayım?" diye sordum.

"Bir gece ve yarım gündür" dedi bir kadın.

"Eleusis'e gitmem gerekiyor" dedim. Doğrulamaya yeltendim ama midemin bulantısı beni yeniden yatmaya mecbur etti.

Yüzü açık kahverengi saçlarla çevrelenmiş bir kadın göründü. "Saçmalama! Seni çamurun ve yağmurun içinde buldum, dinlenmen gerek. Eleusis hemen şurası. Sen kendine gelene kadar bir yere kaçmaz. Al bakalım, ye şunu."

Kadın bana krema ve balla tatlandırılmış bir kâse lapa uzattı. Zamanım yoktu ama bir günden uzun süredir bir şey yememiştım ve açlıktan ölüyordum. "Bu nedir?" diye sordum.

"*Galaxia* lapası" dedi kadın. "Kızım senden biraz büyük, bu en sevdiği lapadır. Ye hadi! Senin gibi genç bir kızın iyi beslenmesi gerekir."

Lapayı yerken ev sahibesine biraz daha dikkatli baktım. Köylü kadınlar gibi yapılı ve becerikliydi. Yıllardır ilk kez Sparta'daki düğünden dönmeden ölen dadım Maia'yı düşündüm. Kaybettiğim ilk kişiydi ama sonuncusu değildi.

Lapa lezzetli ve doyurucuydu, bitirdiğimde sallanmadan oturabiliyordum. Kadın kâseyi almaya gelince adını sordum.

"Sera" dedi, ya da buna benzer bir şey söyledi. Tekrar etmesini istemeye fırsat kalmadan kâsemi alıp ateşin başına dönmüştü bile. Başka insan sesi duymadığım için Sera'nın yalnız yaşıyor olabileceğini düşündüm.

Sera ateşin üstündeki tencereyi karıştırdı. "Bu kızımın" dedi bir giysi göstererek. "Ödünç almada sakınca göreceğini sanmıyorum."

"Teşekkürler" dedim. Bir an düşündüm. Zamanın kum gibi akıp gitmesi beni huzursuz ediyordu, bir an önce Eleusis'e gitmem gerekiyordu ama bu kadın burada yapayalnızdı. Xenia yasasma göre misafirin ev sahibine saygı göstermesi gerekirdi. Kapının yarındaki cılız odun yığınınu fark ettim. Yılın bu zamanı kışın soluğu herkesin ensesindeydi.

Kalktım. "Teşekkürlerimi hem kelimelerle hem de bir şeyler yaparak sunmak istiyorum. Odun stoğun çok azalmış, sana biraz daha odun getireyim."

Sera dinlenmem gerektiğini söyleyerek karşı çıktı ama beni durdurmasına fırsat vermeden kapıdan sıvıştım. Dün geceki yağmur bulutları dağılmıştı, toprak hâlâ ıslak olsa da hava açık ve güneşliydi. Güneşin altında baltayla birkaç saat geçirmek iyi geldi, hava serindi ve zahmetli bir işle uğraşmak beni bekleyen görevi kafamdan atmamı sağlamıştı: Demeter'in tapınağında tahıl ayıklama görevi. Sonra da hiçbir ölümünün geri dönemediği karanlık vardı.

İşim bitince çevreyi gözden geçirdim. Çiftlik küçük ama güzeldi, koyun ve keçilerden oluşan hatırı sayılır bir sürü, hatta

bir çitin arkasından böğürerek bana bakan birkaç da inek vardı. Herhalde galaxia lapası için gereken sütü sağlayan da onlardı. Altın sarısı saplardan oluşan küçük bir tarla, buğdayın kaynağını işaret ediyordu. Pastoral güzelliğine rağmen buranın ürkütücü bir havası vardı. Bu büyüklükte bir çiftlikte yarım düzine ırgat, çocuklar ve köleler olmalıydı, bir kocadan ve diğer yetiştiren akrabalardan söz etmiyorum bile. Ama ben kimseyi göremiyordum.

Döndüğümde vakit öğleyi geçmişti. Eleusis'e doğru yola çıkmak için sabırsızlanıyordum ama Sera bu telaşımı paylaşmıyordu. Bana bir pelerin ve bir çift sağlam ayakkabı vermekte ısrar etti, ilk birkaç seçeneğin bana uymadığına karar verince defalarca büyük bir giysi sandığına gidip gidip geri geldi. Eleusis'e giden yolu göstermesini tekrar tekrar rica ettiğim halde beni duymadan işine devam etti. Sonra ekmeğin taş fırına konumlası gerekti, sonra da bir kâse daha galaxia lapası yeme vakti geldi. Açlıktan ölüyordum, kâsede ne varsa silip süpürdüm, geciktiğim için saçımı başımı yalamak istiyordum.

Yolda Sera artan paniğime rağmen acele etmeden ilerliyor, durmadan Eleusis'ten ve orada yapılan ayinlerden söz ediyordu. Tanrıça Demeter ve kızı Persephone için düzenlenen festivallerin geçtiğini biliyor muydum? Ne yazık ki sonbahar kutlamaları biteli birkaç hafta olmuştu ve Persephone'nin dönüşünü kutlamak için ilkbaharda yapılacak ayinlere kadar Eleusis'te başka kutlama olmayacaktı. Peki Eleusis gizem ayinlerine katılanların ölüm korkusunu yitirdiklerini biliyor muydum?

Ev sahibimi, anlattıklarından hiçbir şey anlamadan sakince dinliyordum. Sera belki de tapınağı neden ziyaret ettiğimi öğrenmeye çalışıyordu ama sebebini söylemeyecektim. Bu nazik kadının beni kuşatan ilahi komplolar ağına takılmasına izin vermeyecektim.

Yoldan geçen siyah bir karınca dizisi düşüncelerimi dağıttı. Karıncalara bakmak için durdum. İşlerini askeri disiplinle yapan karıncalar düzgün sıralarıyla Myrmidonları çağırıyordu. Onlardan biri olduğunu söylerken Deksis'un gurur dolu yüzünü

hatırladım. Küçük yaratıkların geçişini izlerken onlara bir tanrı gibi göründüğümü fark ettim.

Yanımda Sera'nın akşam yemeği için verdiği küçük bir so-
mun ekmek vardı. Ekmekten bir parça koparıp düzgün karınca
alayının yanına bıraktım. Papirüs üzerindeki harfler kadar minik
işçilerden birkaçı ekmeği incelemek için sıradan ayrıldı. Gülüm-
sedim.

Başım kaldırıncı Sera'nın bana baktığını gördüm. Karıncala-
rın üstünden atlayıp güzelim ekmeği ziyan ederken kim bilir ne
kadar aptal görünüyordum ama Sera'nın yüzünde küçümser gibi
bir ifade yoktu. Beklentisinin üzerinde çıkmışım gibi beğeni dolu
gözlerle bakıyordu.

"Ne kadar düşüncelisin." Kıkırdadı. "O karıncaları şahsen tanı-
yor musun?"

"Hayır." Kıpırmızı oldum. "Ama kolayca ezilecek kadar kü-
çük olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum."

"Sen iyi bir çocuksun" dedi Sera, kolumu hafifçe okşayarak.
"Önce benim için odun kestir, sonra da karıncalara yiyecek ver-
din. Gerçekten iyi bir çocuksun."

Az sonra Demeter Tapınağı'na vardık. Sera baş rahibeyi kız
kardeşiymiş gibi iki yanağından öpünce şaşırdım.

Rahibe bana dönüp başını yana eğdi. "Leydi Psykhe. Biz de sizi
bekliyorduk."

Sera'ya doğru eğilip duyamadığım bir şeyler fısıldadı. Sera ba-
şını salladıktan sonra onu izlememi işaret etti.

Beni uzun bir koridordan geçiren rahibe değil Sera'ydı, ayak
uydurmak için arkasından koşturuyordum. Ev sahibemin, Eleusis
gizemleri üyelerinden biri olduğundan şüphelendim. Bu, hakla-
rında nasıl bu kadar çok bilgi sahibi olduğunu da açıklıyordu.

Sera beni ana koridora bitişik bir odaya götürdü. İçeride sadece
tavana kadar uzanan piramit şeklinde yığılmış bir tahıl yığını var-
dı. Yığın değişik tahıl türlerinden oluşan bir sarmal gibiydi, pirinç,
buğday, arpa, çavdar, kavuzlu buğday. Gözlerimle yığının yük-
sekliğini ölçerken içim karardı.

Omzumda bir el hissettim. Bu Sera'ydı, sıcacık gülümsüyordu. "Üzülme. Görev göz açıp kapayıncaya kadar tamamlanmış olur." Herhalde benim bir tövbekâr olduğumu, bu görevi de Tanrıça Demeter'e bir adak olarak yerine getirdiğimi sanıyordu. Beni sakinleştirmeye çalışması hiçbir işe yaramadı.

Oturup tahılları ayıklamaya başladım. Tavandaki pencerelerden içeri ışık süzülüyordu. Havanın kararmasına sadece birkaç saat kalmıştı, Sera'nın evinde harcadığım zamana lanetler okuyordum. Önce küçük tahılları benzer renklerden oluşan yığınlar halinde ayırmaya çalıştım ama çok geçmeden bunun hatalı bir strateji olduğunu anladım. Taneler olması gerektiği gibi ayrılmıyordu ve Afrodit'in farkı anlayacağına emindim.

Hava kararınca rahibeler sessizce gelip lambaları yaktı. İşimi bırakmak istemediğim için onları selamlamak için başımı kaldırmadım. Dizlerim uyuşana, gözlerim bir tahılı diğerinden ayırt edemez oluncaya kadar çalıştım. Saatlerce ayıkladım ama bunca çabadan sonra bile her bir yığın ancak avucum kadardı. Sahildeki kum tanelerini saymak gibi usandırıcı bir deli işiydi bu.

Elbette Afrodit'in bana bu görevi vermesinin nedeni de buydu.

Biraz daha zaman geçti, zihnim karanlık ve çirkin yerlerde doluşmaya başladı. O rüzgârlı kayalıklarda Afrodit'in meydan okumasını ne diye kabul etmişim ki? Gerçekten aşk tanrıçasını alt edebileceğimi mi sanmıştım? Ne aptaldım. Sera'nın türlü ikramlarla beni bu görevden alıkoymasının, küçük çiftliğinde çok fazla vakit kaybetmiş olmamın hiçbir önemi yoktu. Bir ay bile vaktim olsa bu kadar çok tahılı doğru düzgün ayıklayamazdım. Ölecektim. Eros'u bir daha hiç göremeyecektim, çocuğum asla doğmayacaktı.

Yine de pes etmeye içim elvermiyordu. Taneleri yığından hızlı hızlı ayırıyordum. Ritim beni bir bakıma rahatlatıyordu. Çavdar, kavuzlu buğday, buğday, pirinç, yine çavdar. Ellerim hareket etmekten ağrıyor, gözlerim yorgunluktan yanıyordu ama yine de devam ettim.

Kendime geldiğimde yüksek pencerelerden güneş ışığı sızıyordu. İrkilerek doğruldum, bir elimi yüzümde gezdirdim. Birkaç değişik türde tahıl yere düştü. Bitkinlikten tahıl yığınlarından birinin üstüne yüzüstü kapaklanmış olmalıydım. Tahıl kulesini arandım, yok olmuştu. Yerinde mükemmel şekilde ayıklanmış beş küçük yığın vardı.

“İyi uyudun mu?” Sera kapıda durmuş gülümsüyordu.

Yığınları işaret ettim. “Nasıl..?”

“Yolda karşılaştığın karıncalar” dedi ev sahibem. Taş zeminde ilerleyen sıra halindeki canlı mürekkep izlerini gösterdi.

Sera sözlerini sürdürdü, “Kızım bu görevde sana yardım etmemi istedi ama önce nasıl yapacağımı bilemedim. Doğrudan yapamazdım, Afrodit beni asla bağışlamazdı. Ama başkalarından sana yardım etmelerini isteyebilirdim, bu yaratıklar o kadar alçakgönüllü ki Afrodit onları asla fark etmez.” Gülümsedi. “Bu arada, karıncalar yardım etmeyi kendileri istedi. Yoldaki iyiliğini unutmamışlar.”

Ayıklanmış tahıl yığınlarına baktım, bir insan için çok zor bir işti ama birlikte çalışan binlerce karınca için çocuk oyuncağıydı. Sonra tekrar Sera’ya baktım ve görüldüğü gibi biri olmadığını anladım.

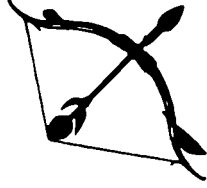
Sera’nın yüzü bir gölün yüzeyindeki yansıma gibi dalgalandı. Konuşmaya devam etti. “Seni evime kızım benden bir iyilik istediği için aldım ama bu kadar kibar bir kızla karşılaşmayı, benim için odun kesmeni ve tüm aptalca isteklerimi yerine getirmeni beklemiyordum. Biriyle konuşmayalı uzun zaman oldu. Sen bana kızımın gençliğini o kadar çok hatırlatıyorsun ki.”

Sera’nın formu değişmeye başladı, etrafım saran illüzyondan sıyrıldı. Buna benzer bir şeyi daha önce Atalante’yle dağlarda, orman sınırından epey yukanda avlanırken görmüştüm, ayak seslerimizi duyunca donup kalan genç geyiği görünce şaşırmıştık. Kürkü sarp araziye o kadar uyum sağlamıştı ki ilk başta onu güçlkle görebilmiştim. Ancak gözlerini fark ettikten sonra geri kalanı sihir yapılmış gibi ortaya çıkıvermişti, boynuzlar, bir burun, uzun zarif bacaklar.

Tanrıça da tıpkı böyle ortaya çıktı. Sade güzelliği keskinleşti, açık kahverengi saçları yazın bir buğday tarlasının altın sarısı sıcaklığına büründü. Bir tanrının gelişini haber veren o ürpertiği hissettim.

“Kimsin sen?” diye fısıldadım. “Adının Sera olduğunu sanıyordum. Sıradan bir çiftçi kadın olduğunu sanıyordum.”

Tanrıça gülümsedi. “Adım Sera değil. Ceres. Ama bu isimlerimden sadece biri. Sizin dilinizde Demeter olarak bilinirim.”

PSYKHE

Şimdiye dek canavarlarla savaşmış, trajedilere tanık olmuş, birkaç tanrıyla konuşmuştum. Yine de hasat tanrıçasıyla birlikte oturup buğday tarlalarının üstünde batan güneşi izlemenin tuhaflığına alışmamıştım.

Koyunlar ağıllarında birbirlerine seslenirken tavuklar kümeslerinde homurdanıyordu. Bir renk cümbüşü halindeki gökyüzü, tarlaları altın sarısına boyuyordu. Ama ben önümdeki güzelliği görmüyordum. Tek düşünebildiğim beni bekleyen ve görevlerimin en zoru olan karanlık yolculuktu. Yeraltı Dünyası'nda bana yardım edecek konuşan sazlar ya da dost canlısı karıncalar olmayacaktı.

"Bu çiftlik evine nasıl geldin?" diye sordum sessizliği bozmak için. "Hiç böyle bir yerde yaşayan bir tanrıça duymadım."

Demeter hemen cevap vermedi. Onu tanıdığım diğer ölümsüzlerden ayıran durgun bir hali vardı, belki de pek az tanrının yaşadığı kaybetme duygusunun ne olduğunu bildiği içindi.

"Kızım kaybolduktan sonra her yerde onu aradım" dedi Demeter. "Burada yaşayan ölümlü bir ailenin yanında sütannesini olarak işe başladım, Hades'in kızımı kaçırdığını öğrendikten sonra bile burada kaldım. Aile artık yok ama ben kaldım. Her ilkbahar Yeraltı Dünyası'ndan çıkan Kore'mi karşılamak için buraya gelirim ve her sonbahar geri dönerken uğurlamak için."

“Yeraltı Dünyası” diye fısıldadım ürpererek. O diyarın soğuğunun tenimde gezindiğini hissettim. Selvi ağaçlarıyla çevrili yolda yatan cesedimi bir kez daha gördüm. Gökyüzüne baktım ve bunun tanık olduğum son günbatımı olup olmadığını düşündüm.

“Korkma. Yeraltı Dünyası’na oranın kraliçesi olan kızımın konuğu olarak gidiyorsun” dedi Demeter. “Kocan, bu iyiliği Persephone’den bizzat kendisi istedi” diye de ekledi bana yan yan bakarak.

Umut, içimde imkânsız bir çiçek gibi açıverdi. “Eros mu? Eros benim için Persephone’ye haber mi gönderdi?”

Demeter gülümsedi. “Evet, gerçi Yeraltı Dünyası’na inmeyi nasıl başardığını anlayamıyorum. Sana çok düşkün olmalı.”

Kalbim sıkıştı. Demek rüyam gerçek olmuştu. Eros beni terk etmemişti, sadece benden uzak tutuluyordu. Lambanın ışığında son gördüğümde Eros’un yüzündeki acıyı, lanet tarafından hiçliğin içine çekilişini hatırladım, içimi bir suçluluk duygusu kapladı. Lambayı yatak odasına götürerek verdiğim sözü çiğnemiştım. Eros ve ben birbirimizi incitmiştık.

Onu bir daha görüp özür dileyebilecek miydim? Yeraltı Dünyası’na giden yol tehlikelerle doluydu, Eros’un yardımıyla bile bir daha geri dönemeyebilirdim.

“Sana bu yüzden göz kulak oldum” dedi Demeter. “Bunu kızım istedi, onu geri çeviremezdim. Ama Persephone’nin diyarına girmeden önce sana söylemem gereken şeyler var Psykhe.”

Ev sahibeme baktım. Demeter kaşlarını çatarak düşüncelere dalmıştı. İlahi güzelliğini ve fincanının kendi kendine dolmasını saymazsanız endişeli sıradan bir anne gibi görünüyordu.

“Başından beri” dedi Demeter, “sanki sevgili Korem içinde benim asla dokunamayacağım gizli bir dünya taşıyordu. Tuhaf bir çocuktu. Doğduğunda babasının sert ihtişamından da benim altın heybetimden de bir şey almamıştı. Buğday tarlalarında gezmeye götürmek istediğimde benim küçük Korem isteğimi geri çevirir, bunun yerine çürümüş kütüklerin altında ya da kuru yapraklarla dolu oyuklarda neler yetiştiğini görmeyi tercih ederdi. Ne aptalım,

ona hâlâ Kore diyorum, genç kız anlamına gelen bu ismi küçükken vermiştim ama artık adı Persephone, ölüm getiren. Gizli yerlerde bulunduğu parçalanmış hayvan iskeletlerini toplamayı, onları inci kadar pürüzsüz olana dek parlatıp pencerenin pervazına dizmeyi çok severdi. Ona bakmaları için su perilerini görevlendirmeyi denerdim ama hepsi korkunç zalimlikler hakkında söylenerek birkaç gün içinde yanımızdan ayrılırdı.

Kore kaybolunca –Hades onu kaçırınca– öfkeden deliye döndüm. O benim tek kızımdı, ona bir şey olacak diye korkuyordum ama bir yandan da karşısına hazırlıksız çıkacak kişiler için endişeleniyordum. Kızım her zaman sinirliydi.”

Tüylerim diken diken oldu. Kendimi bunun akşamın serinliğinden kaynaklandığına inandırmaya çalıştım.

Tanrıça devam etti. “Senin de bildiğin gibi ayrılık sevgiyi öldüremez ama yine de acı vericidir. Ah Psykhe! Senden istediğim şu: Kızıma annesinin onu hâlâ sevdiğini söyle.”

Boğazım tılandı. Kendi annemin babamla birlikte Persephone’nin krallığının uzak köşelerinin birinde olduğunu söylemedim. İçimde hâlâ tam şekillenmemiş bir hayal olarak yüzen kendi çocuğumdan da bahsetmedim.

Demeter’in elini tuttum. “İsteğini yerine getireceğim” dedim. Demeter’le birlikte, annesiz bir kız ve kızsız bir anne olarak, alacakaranlığın içinde oturup anın kırılgan sükûnetinin tadını çıkardık. Güneşin son ışınlarının da kayboluşunu ve yıldızların gökyüzüne tavuk yemi gibi saçılışını izledik.

Ertesi sabah kuşlar cıvıldaşırken Eleusis Tapınağı’na vardık. Hava serindi, yazın her yeri kuşatan sıcaklığı dünyadan çekilmişti.

Tapınağın arkasında amfitiyatro vardı, tavus kuşunun kuyruğu gibi yayılan sıralar aşağıdaki oval şekilli alana indikçe daralıyordu. Sabah güneşinin eğimli ışıkları eşmerkezli halkalara uzun gölgeler düşürüyor, gölgeler ayaklar için tasarlanmış girintilerde birikiyordu. Gizem ayinleri sırasında üyeliğe kabul töreni için Yunan dünyasının dört bir yanından gelmiş adaylar kutsal ritüellere burada hazırlanıyordu. Demeter tüm bunları yürürken anlatmıştı,

ölümlülerin onun hikâyesine dayanarak oluşturduğu ritüellerden gurur duyuyor gibiydi.

Sıraların karşısında dik bir kayalık vardı, kayalığın ortasına tüm ışığı yutuyormuş gibi görünen bir delik açılmıştı. Eleusis yapı itibarıyla Taenarum'un ıssız topraklarından çok farklıydı ama karanlık aynıydı.

Yeraltı Dünyası.

Güçlkle yutkundum. Demeter'le birlikte amfiteyatronun kıyısında durup bana verdiği çantayı omzuma astım. Demeter'in verdiği talimatlar gereği yanımda silah yoktu.

Önce buna karşı çıktım. "Silahsız kahraman m olur? Yeraltı Dünyası'nda kendimi nasıl savunacağım?"

Demeter açık kahverengi kaşlarından birini kaldırdı. "Silahlar orada işe yaramaz. Kahraman Orpheus, sevgilisi Eurydike uğruna aşağıya sadece liriyle indi. O geri döndü, sen de döneceksin."

Bu içimi pek de rahatlatmadı. Orpheus dönmüştü ama sevgiliyle birlikte değil.

Etrafımızda dünya canlamıyordu. Rahibelerin tapındaki işlerine başladığım, hayvanların ahırlarında ve ağullarında uyandığını duyabiliyordum. Ama gözlerim ışığı yutuyormuş gibi görünen mağara ağzının karanlığına dikilmişti.

"Bak" dedi Demeter. Parmağıyla gösterdiği yere bakınca bir kelebeğin amfiteyatronun üzerinde uçtuğunu gördüm. Yunan dilinde adaşım *psykhe*.

"Kelebek ölüme karşı kazanılan zaferi simgeler. İyiye işarettir" dedi Demeter.

Bir kelebek. Kirke'nin tentürünü ve Zephyros'a sorduğum soruyu düşündüm. Ruhumun şeklinin ne anlama geldiğini merak etmişim. Artık biliyordum.

Demeter dönüp ela gözleriyle bana baktı. "Yolun açık olsun kızım" dedi. "Fazla zamanın kalmadı."

Haklıydı. Yeraltı Dünyası'nda zaman farklı akıyordu ve pek vaktim kalmamıştı. Önümde beş gün vardı ama aşağıda bana yetecek miydi?

Derin bir nefes alıp basamakları ikişer ikişer inmeye başladım, yerin altına inen tünele girmeden önce durakladım. Ölümler dünyasının soğuk, küflü kokusu üstüme akın etti, burun deliklerim kan kokusu almış bir kısırağı gibi açıldı. Midem bulanıyor, ağzıma safra tadı geliyordu.

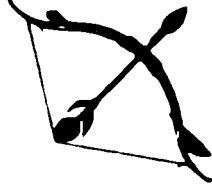
Ama hazırlıksız gelmemiştim. Çantadan buğday başağını çıkarıp korkunç eşığa bıraktım. Bu yeraltı tanrılarına bir sunuydu, Taenarum'da aşağıya ilk inişim sırasında Eros'la unuttuğumuz sunu. Demeter onu kendi orağıyla kesmişti.

Bu yeterliydi, yetmek zorundaydı. Kaybetmeyecektim. Geri çevrilmeyecektim.

Yürümeye başladım, Taenarum'da hissettiğim ürpertinin aynısını hissederek kendimi karanlığa bıraktım. Sandaletlerimin altındaki pürüzsüz toprak binlerce ayak tarafından basıla basıla sertleşmişti. Eleusis rahibi, gizemlerin gerçeğini göstermek için Yeraltı Dünyası'nın havasını tatsınlar diye yeni üyeleri mağaranın ağzına getirirdi. Yeni üyeler meşalelerle gruplar halinde içeri girer ama fazla uzağa gitmezlerdi. Ama ben tek başımaydım ve meşalem yoktu, az sonra kendimi yaşayan ayakların hiç basmadığı toprağın üstünde yürürken buldum. Çok geçmeden çıkışı işaret eden yuvarlak ışığı gördüm, ben yürüdükçe büyüyordu. Sonra Yeraltı Dünyası'nın soğuk güzelliği önüme serildi, uzakta selvi ağaçlarıyla çevrili yolun üstünde yükselen saray görünüyordu.

Kendime bir baktım, ellerim ayaklarım hâlâ yerindeydi, bednim hâlâ canlıydı. Rahat bir nefes aldım. İlk sınavı geçmiştim.

Beni tanıdık bir yüz bekliyordu. Medusa.

PSYKHE

Medusa hiç değişmemişti, sanki son görüşmemizin üstünden aylar değil de dakikalar geçmişti. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu, benim yüzümden zar oyunu yarıda kalmış gibi ters ters bakıyordu.

"Ee?" dedi beklenmedik gelişimden şaşırmamış gibi. "Soruma cevap verecek misin?" Saçlarındaki yılanlar dillerini uzatarak kıvranıyordu.

Medusa'nın bana sorduğu soruyu hatırladım. *Bir kahramanı kahraman yapan şey nedir?*

Boş boş yüzüne baktım. Onca şeyle uğraşırken sorusunu unutmuştum. "Şey... Kahraman insanlarla tanrılar arasında duran kişidir. Korkusuzca hareket edendir."

Söylediklerimin kendi kulaklarıma bile ne kadar yavan ve boş geldiğinin farkındaydım. Hemen dönüp selvilerle çevrili yoldan hızlı hızlı yürümeye başladım, kararlı adımlarımın ipe sapa gelmez laflarımı unutturacağını umut ediyordum.

Medusa peşimden koşturuyordu. "Fena sayılmaz. Zavallı canavarları öldürmekle ilgili bir şeyler söylememene sevindim, yine de daha iyisini yapabileceğine eminim. Ve evet, fazla vaktin yok. Planlarından haberim var, kraliçe söyledi. Açıklamam gereken şeyler var, o yüzden biraz yavaşla!"

Medusa benden kısıydı ve yetişmekte zorlanıyordu, konuşurken nefes nefese kalmıştı. İstemeye istemeye adımlarımı yavaşlattım.

“Ormandan geçip Styks Nehri’nin kıyısına doğru ilerle” dedi. “Orada kayıkçı Kharon’u bulacaksın. Ödemeyi yapınca seni Persephone’nin sarayına götürecektir. Karşılaştığın kimseyle konuşmaman gerekiyor, onların seninle konuşma izni olsa bile. Yabancılarla konuşmaman gerektiğini söylememe gerek yok ama...”

“Şu anda konuşmuyor muyuz?” dedim. İleride selvileri ölü ormanlardan ayıran köprüyü görebiliyordum.

“Küstahsın, hep küstahsın! Ben senin rehberimim, bunun için müteşekkirdim olmalısın. Bir rehberle konuşmak nasıl yasaklanabilir? Benim amacım sana yol göstermek. Persephone de seninle konuşabilir, canını seviyorsan ona saygılı davranmanı tavsiye ederim. Ayrıca Adonis’ten de bahsetme. Persephone, Adonis konusunda fazla sahiplenicidir. Adonis, kraliçenin olmadan önce Afrodit’in oyuncağıydı, en azından söylentiler böyle. Neyse, seni uyarmam gereken bir konu daha var.” Medusa kahverengi gözlerini yüzüme dikti, saçları başında kıvranıyordu. “Yeraltı Dünyası senin buraya ait olmadığını biliyor, seni daha derinlere çekmenin yollarını bulacaktır. Dikkatli ol, karşına kim çıkarsa çıksın konuşmaman gerektiğini unutma.”

Soğuk havayı içime çektim, kaslarımın gerildiğini hissediyordum. Bu çorak yolda son yürüdüğümde bir hayalettim. Yeraltı Dünyası’nın yollarında ölümlü bir bedenle ilerlemek daha kolaydı.

“Bana Persephone’den biraz daha bahsetsene” dedim.

Medusa boğuk bir sesle güldü. “Adaletli bir kraliçedir ama itaatsizlik edenlere karşı acımasızdır. Bir keresinde kocası Hades, Menthe adında bir su perisiyle gönül eğlendirmeye kalktı. Persephone, sorunu Menthe’yi bir çalıya çevirerek çözdü. Arada bir Menthe’nin yapraklarından koparıp çayına atar.” Medusa bu fikirden hoşlanmış gibi sırttı. “Bu ona karşı çıkan herkes için geçerli.”

“Neyse ki beni kayınıyor. Kerberos’a yaklaştık mı?”

Medusa bana ters ters baktı. "Hayır, o daha ileride. Neden sordun, cehennem köpeğini öldürmek gibi bir planın mı var? Kahraman olarak nam salmak için son bir girişimde mi bulunacaksın?"

"Hayır" dedim. "Köpekleri severim, hepsi bu."

"Köpekleri severmiş" dedi Medusa kuşkuyla, sonra da güldü. "Yerde yuvarlanıp sana göbeğini açacağını falan mı sanıyorsun? Leş gibi ölümlü kokuyorsun."

"Onu oyalamak için ballı kek getirdim" dedim.

Medusa etkilenmiş gibi baktı. "O keklere bayılır."

Selvili yolun sonuna gelmiştik. İleride küçük bir patika vardı, yapraksız, cılız ağaçlardan oluşan bir ormanın içinden geçiyordu ama sessizliği bozan kuş cıvıltıları duyulmuyordu.

Medusa durdu. "Seninle buraya kadar gelebilirim. Yolun geri kalanını kendin gitmek zorundasın."

Bir müddet sustu, sonunda dönüp yüzüne baktım. Sohbetimiz esnasında değişmişti, şimdi eskiden olduğu o su perisine daha çok benziyordu. Yüz hatları pürüzsüz ve düzgündü, gözleri kedi gözü gibi ince gözbebekli değil normaldi ama yine kahverengi tondaydılar. Saçları artık kıvranıp dilini çıkaran yılanlardan oluşmuyor, gür bukleler halinde omuzlarına dökülüyordu.

"Değişmişsin" dedi Medusa adlı su perisi bana. "Eskisi gibi değilsin. Daha önce gördüğüm kız küstah, inatçı ve kendini beğenmişti. Şimdi ise sadece acının yol açabileceği bir nezakete bürünmüşsün."

"Öyle mi?"

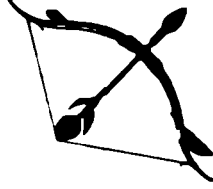
"Evet. Nasıl bir şey olduğunu bilirim. Katilimin torunu olduğunu bildiğim halde ilk karşılaşmamızda sana neden o kadar nazik davrandım sanıyorsun?"

Sözlerine bir anlam veremeyerek yüzüne baktım.

Medusa devam etti. "İlk başta Persephone'nin, emrindeki onca ruhun içinden seni almak için neden *beni* gönderdiğini anlamamıştım ama şimdi anlıyorum. Büyükbaban beni öldürdü, ona duyduğum nefretle yanuyordum ama karşılaşmamız seni daha iyi biri haline getirdi. Artık olabileceğinden çok daha fazlası olabilirsin, ben

de korkunç kederimi geride bırakabilirim. Persephone akıllıdır. Sadece acımasız olsaydı ölüler krallığında hüküm süremezdi.”

Bir rüzgâr boğucu Yeraltı Dünyası’nda esip çıplak dalları salladı. Medusa başını geriye atıp kendini rüzgâra bıraktı, rüzgâr onu alıp renksiz gökyüzüne doğru uçurdu. Ruhu ateşten yükselen bir duman gibi dağılıp yok oldu, yalnız başıma kalmıştım.

PSYKHE

Bembeyaz gökyüzüne doğru uzanan çıplak dal düğümlerinden ibaret olan ormana girdim. Yolda başka kimse yoktu, Yeraltı Dünyası'nın bu kadar boş olmasına hayret ettim. Yaşayan tüm ruhların gideceği son yer olan Yeraltı Dünyası yalnızlık dolu bir yerdi. Öte yandan insan, canlılar dünyasında da yalnızlık çekebiliyordu.

Başımı kaldırıp dallara bakarak Eros'u düşündüm. Demeter'in söyledikleri doğruysa Eros da bu ıssız yollardan geçmişti ve bunu bana yardım etmek için yapmıştı. Kalbim duracak gibi oldu, adımlarımı hızlandırdım.

Çok geçmeden yolda bir adama rastladım. Kaçmaya çalışan ağır yüklü bir eşiği çekiştiriyordu. Adamın alnundaki teri, eşiğin sallanan kuyruğunu görebiliyordum ama tuhaf bir görünüşleri vardı. Buradaki diğer her şey kadar gerçektiler... Yani sis kadar geçici.

Adamın yükü yanlış bağladığını fark ettim. Doğru yerlere birkaç düğüm daha atarak ağırlığı hayvanın sırtına daha eşit şekilde dağıtabilirdi. Tam bunu söylemek için ağzımı açmışım ki Medusa'nın kimseyle konuşmamam konusundaki uyarılarını hatırladım. Adam kendi başının çaresine bakmak zorundaydı.

Sonra gözümü kırptım ve önümdeki sahne değişti. Eşiğin sırtındaki destenin yakacak dallardan değil insan hayatını zorlaştıran dertlerden oluştuğunu fark ettim. Üzüntü, yaralanma, suçluluk duygusu, şüphe, hastalık, kayıp...

Gözümü yeniden kırpınca yine sıradan bir deste haline geldiler. Eşek, küfürler ederek çekiştirmeye devam eden adamı neredeyse yere deviriyordu.

Yanlarından dolaştım. Bir şeyin başka bir şeyin yerine geçebileceğini, rüzgârın genç bir tann olabileceğini ya da insanın kendi kocasının tüm arzuların kaynağı olabileceğini iyi biliyordum. Neden bir yük bir diğerinin simgesi olmasındı? Her iki durumda da taşıyabileceğimden fazlasını yüklenmenin bir faydası yoktu.

Kurumuş ormanın sessizliğinde yürümeye devam ettim. Ağaçlar yapraksız ve kavruktu, ilkbahar bu cehennemi yere hiç uğramıyordu. Gökyüzü bulanık griydi ve sisle kaplıydı, ne gece ne de gündüzdü. Duyabildiğim tek ses, ayaklarımın kuru toprağın üstünde çıkardığı çıtırtılardı.

Bir müddet sonra yol genişledi. Cılız ağaçlar geride kaldı, ileride eski bir harabe ya da küçük bir tepe olduğunu düşündüğüm karanlık bir tümsek belirdi. Ama kulaklarını oynattığını görünce yanıldığımı anladım.

Yeraltı Dünyası'nı koruyan üç başlı köpek Kerberos'u göremedim diye endişeleniyordum ama şimdi korkumun yersiz olduğunu anladım. Devasa köpek üç kafasını patilerinin üstüne koymuş uyuyordu ama ben yaklaşırken kımıldanmaya başladı. Islak burunlarından biri kıpırdarken baş da yukarı kalktı. Avucum kadar büyük sarı gözler açıldı. Diğer iki kafa da uyanıp yukarı kalktı, inanılmaz büyüklükteki yaratığın kara gövdesi karşıma dikiliverdi. Ejderlerden de şimdiye dek gördüğüm tüm canavarlardan da büyüktü. Sivri kulakları ağaçların boyunu geçiyordu. Kerberos ayağa kalkarken insan bir dağın ortaya çıkışını izler gibi oluyordu.

Altı göz birden üstüme dikildi.

İçimi buz gibi bir korku sardı. İçimden ağaçların arasına kaçmak geliyordu ama böyle bir canavardan kaçılmayacağını biliyordum. Demeter'in verdiği peksimetlerden birini çantadan çıkardım, ağırlığı ve büyüklüğü bir disk kadardı. Demeter bunu balla ıslatılmış arpa unundan yapmıştı, tam Kerberos'un sevdiği gibiydi.

Daha doğrusu Demeter öyle demişti. Kerberos'un peksimettense et yemeği tercih edip etmediğini az sonra öğrenecektim.

Peksimeti havaya fırlattım. Kerberos'un kulakları peksimete doğru dikildi, kafalarından biri –en sağdaki– salyalarını akıtarak peksimeti kaptı. Diğer iki kafanın bana aldırış ettiği yoktu, arkadaşlarına dönmüş, gök gürültüsünü andıran bir ses çıkararak hurlayıp ısırmaya başlamışlardı. Fırsattan yararlanıp yanlarından usulca geçiverdim.

Yürümeye devam ettim. Sonunda ağaçlar seyrelemeye başladı, bir nehir görüldü. Geniş ve bulanık bir nehirdi, siyah suları ses çıkarmadan kıyıya vuruyordu. Bu Yeraltı Dünyası'nın en büyük nehri Styks'ti. Karşı kıyıda beyaz mermerleri ve yüksek kuleleriyle o görkemli sarayı görebiliyordum ama dikkatim kıyıya toplanmış kalabalığa kaydı.

Yeraltı Dünyası'nda ilk kez insan görüyordum ve binlercesi bir aradaydı, karınca kolonisi gibi kıyıyı sarmışlardı. Yaşayan insanlar gibi somut değillerdi, tapınak tütsüsünden yükselen dumanların oluşturduğu ejderha şekilleri gibi geçici görüntülerdi.

Farklı halklardan insanlar seçebiliyordum: Bol pantolonlarıyla Persler, kuzeyin çorak topraklarından gelen sarı saçlı barbarlar, Mısır'ın koyu tenli insanları ve daha tanıdık olan Yunanlılar. Öldürdüğüm haydutlar da içlerinde mi diye merak ettim ya da daha da kötüsü İphigenia. Ama neyse ki gördüğüm yüzlerden hiçbirini tanııyordum.

Bazıları ölümlerine neden olan yaraları taşıyor, bu yaralardan akan hayalet kanları soğuk kumların üstüne damlıyordu, bazılarında ise hiç yara yoktu. Kıyıda uluyarak volta atanlar, sessizce çömelip bekleyenler vardı. Çoğu sızlanıyordu. Sadece Yunanca konuşanları anlayabiliyordum ama bu kadar kulaklarımın yakarılarla dolmasma yetiyordu.

"Kocamı seviyordum ama o köyün kasabıyla yattığımı sandı" diye feryat ediyordu biri. *"Beni boğarak öldürdü."*

"Oğlum can çekişerek ölmemi izledi" diye uludu yaşlı bir adamın hayaleti. *"Ateşim çıktığında bir şifacı çağırabilirdi ama mirasıma konmak istedi."*

"Doğum yaparken öldüm" dedi bir başkası. "Çektiğim acı öyle korkunçtu ki..."

Geri çekildim. Bunlar nehri geçecek parası olmayanlardı, gerektiği gibi gömülmemişlerdi. Acılarını dindirecek bir şey –herhangi bir şey– yapma dürtüsüne karşı koymaya çalışıyordum ama çektikleri ıstırabın büyüklüğü karşısında çaresizdim. Kederleri boynumda bir değirmen taşı gibiydi.

Bu kayıp hayatlar denizinde nasıl bir umudum olabilirdi? O yalnız ruhlara katılıp acım okyanusa dökülen gözyaşlarına dönene dek kaybettiklerim için –annem ve babam, İphigenia ve Eros için– ağıtlar yakmak istedim. Susuzluğa ve açlığa yenik düşene, gölgem ölümlü bedenini üstünden bir giysi gibi çıkarıp atana kadar unutulmaya yüz tutmuş bir kederin içinde kendimi kaybedebilirdim. Beklenmedik ayrılığımızdan ve utanç verici ölümümünden önce sevdiği bir kız, aysız gecelerde hatırladığı kısacık bir rüya olarak Eros'un hatıralarında yaşıyordum. Afrodit kazanacaktı ve çocuğum yeşil otların üstünde yürümenin nasıl bir şey olduğunu asla bilmeyecekti.

Birden öfkeye kapıldım. Gerçek tabiatım ağırlığını yeniden koydu. Hayır, aptallık ve kendine acıma duygusu beni hedefime varmaktan alıkoyamayacaktı. Tek bir küçük kayığın ayna gibi surlarda ilerleyişini izledim, kayıkçının yanaşacağı yeri kestirdim. Koşmaya başladım, şaşkın gözlerle dik dik bakan hayaletlerin arasından geçerken onları bulutlar gibi dağıttım.

Sonunda Kharon'un karşısına dikildim, diğer insanların ruhlarından üstüme sinen soğuğu silkip attım.

Kayıkçı beni dikkatle süzdü. Karanlık kadar yaşlı, gece kadar bilinmezdi. Üstünde siyah renkte eski püskü bir cüppe vardı, yüzü büyük başlığın altına gizlenmişti. Cüppesinin kollarından çıkan elleri o kadar ince ve kemikliydi ki bir cesedin ellerini andırıyorlardı, birden ürperdim. Bu ellerin şu anda tuttukları kürekleri kaç asırdır çektiğini merak ettim. O başlığın altındaki yüz, bir tanrının kusursuz simetrisine mi, yoksa bir cesedin çarpık sırtıışına mı sahipti?

Çantamdan bir sikke çıkarıp Kharon'a verdim. İskelete benzeyen elini uzatıp parayı aldı, başlığın altındaki uçurum bana düşünceli düşünceli baktı.

"Sen hâlâ canlısın" dedi kuru yaprakların çıtırtısına benzeyen bir sesle.

Tam açıklama yapmaya hazırlanıyordum ki Medusa'nın konuşmamam yönündeki uyarısını hatırladım. Kollarımı kavuşturup iskelenin çürük tahtalarında dikilmeye devam ettim.

Kharon güldü, belki de bu hafifçe kıyıya vuran nehrin sesiydi. Dönüp kürekleri aldı. "Canlı olsan da olmasan da ücreti ödedin. Gel."

Küçük kayığa bindim, dönüp hayaletlerin inleyerek dolaştığı kıyıya baktım, kayıkçı akıntıya doğru kürek çekerken gittikçe küçülüyorlardı. Styks, sularının kapkara olması dışında sıradan bir nehir gibiydi. Kayık ilerlerken derinlikleri hiç rahatsız etmiyor, arkasında yalnızca V şeklinde belli belirsiz bir iz bırakıyordu. Gözlerimi Kharon'un rengi atmış cüppesinin sırtına diktim ve nasıl bir hayatı olduğunu düşündüm. Hiç dinleniyor muydu, karısı ya da çocuğu var mıydı?

Bu soruların hiçbirini sormaya cesaret edemedim, onun yerine dalgın dalgın sulara bakmaya başladım. Sudan bana bakan bir yüz fark ettim. Kayık hayli hızlı gittiği halde yüz de bizimle birlikte geliyor gibiydi. Önce kendi yüzümün yansıması sandım ama tuhaf görüntüye daha dikkatli bakınca başında eski tip bir miğfer olduğunu gördüm. Suyu doğru eğildim, bu atalarından biri miydi, eski Miken krallarından biri ya da bir kahraman mıydı, belki de Perseus'tu...

Sert bir takırtıyla düşüncelerimden sıyrıldım, kayığın kenarından sarktığımı, yüzümün neredeyse suya degeceğini fark ettim. Geri çekilmeye çalışırken ayaklarım ahşap döşemelere çarpıyor, çırpınışım kayığın sallanmasına neden oluyordu.

Takırtı, Kharon'dan gelmişti; kayıkçı dersi dinlemeyen bir öğrenciyi uyarmak ister gibi küreği kayığın gövdesine vurmuştu. Hâlâ karanlıkta olduğu için yüzünü göremiyordum ama zayıf

sesinin azarlar gibi çıktığını duyabiliyordum. “Kendini görüntü-
re kaptırma” dedi küreğini yeniden siyah sulara daldırarak. “Ruh-
lar bu nehri çeşitli nedenlerle boylar ama hepsinin arzusu kaçmak-
tır. Ellerinden gelse canlı bedenine el koyarlar.”

Üzüntüyle başımı salladım. Medusa buranın beni derinlere çek-
meye çalışacağını söylemişti. İşte asla olamayacağım kahramanın
hayaline uzanırken az kalsın aptal bir çocuk gibi suya düşüyordum.

Az sonra karşı kıyıya vardık, Kharon kayığını basit bir iskeleye
bağladı. Uzaktan gördüğüm kale tüm ihtişamıyla üstümüzde yük-
seliyordu. Kalenin ilerisinde Asphodel Çayırı vardı, ölülerin
ruhları sonsuza dek burada kalırdı ama benim amacım başkaydı.
Kayıktan inip kayıkçıyı başımla selamladım.

“Kim olduğunu ve neden geldiğini biliyorum. Bazı hikâyeler
buraya bile ulaşıyor” dedi Kharon, sesi mezar kapağının gıcirtısı
gibiydi. “Başanya ulaşırsan seni geri götüreceğim. Söz.” Kharon
bana cevap verme fırsatı bırakmadan kayığını akıntıya doğru ite-
rek karşı kıyıya doğru yola koyuldu.

Arkasından baktıktan sonra dönüp toprak yoldan, yüksek be-
yaz duvarlara doğru yürümeye başladım. Yol, kalenin su merme-
rinden yapılmış kusursuz duvarlarının etrafından dolaşıyordu
ama ne kapı ne de pencere görebiliyordum, yolu soracak bir hiz-
metçi bile yoktu.

Zaman geçiyordu, bacaklarım yorulmaya başlamıştı. Bu kuru
ağacın yanından daha önce de geçtiğime emindim. Birinin benimle
oyun oynadığını hissediyordum, ulaşamayacağı bir yerde sallanan
şekeri kapmaya çalışan bir çocuk gibiydim. Öfkeye kapıldım, ci-
ğerlerim havanın soğüğundan yanıyordu, kaslarım ağrımaya baş-
lamıştı. Onca yolu kayıtsız duvarlarla karşılaşmak, zamanım do-
lana kadar kapısız penceresiz bir yapının etrafında tur atmak için
gelmemiştim.

Bir köşeyi dönünce kumaş dokuyarak dedikodu yapan üç yaş-
lı kadın gördüm. Bu Miken’de ya da güneşin altındaki herhangi
bir yerde sıradan bir görüntü olabilirdi ama burada kadınların gö-
rünüşü beni tedirgin etti. Üçü de birbirine benziyordu, hepsi çok

yaşlıydı, beyaz saç tutamları kırıışık yüzlerini çevreliyordu. Bir örümcek ağının ortasına çöreklenmiş siyah boncuklara benzeyen gözlerle bana bakıyorlardı ama elleri, ritmi hiç bozmadan hareket etmeye devam ediyordu.

Aslında kumaş dokumadıklarını fark ettim. İplik kesiyorlardı. İçlerinden biri çileden çözdüğü ipliği bir porsukağacının köklerini andıran boğum boğum parmaklarının arasında tutuyordu. İkinci kadın bu ipliği ölçtü, ellerinin titremesi düzgün ölçmesine engel olmuyordu. Üçüncüsü paslı makasla ipliği kesti.

Tüylerim diken diken oldu. Bunlar sıradan kadınlar değildi. Bunlar ölümlülerin ömür sürelerini biçen kader tanrıçaları Moiralardı. Hikâyemi kendi gözleriyle görmeye mi gelmişlerdi?

Ben yanlarından geçerken kader tanrıçaları aralarında fısıldaşıyor, çipil çipil gözlerle bana bakıyorlardı. Söylediklerini rüzgâra kapılmış bir şarkı gibi bölük pörçük duyabiliyordum.

“... ne yazık ki savaş...”

“Sence o zaman ne yapacak, yani çocuk doğunca...”

“... umarım öyle yapmaz... kocası...”

Donup kaldım. O an bana hikâyemin sonunu söylemeleri için dönüp yalvarmak istedim. Kader tanrıçaları geleceği biliyordu, bana rehberlik edebilirlerdi.

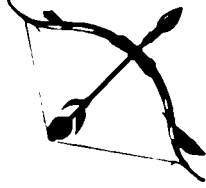
Ama olacakları öğrenmek için bile olsa şimdiye dek başardıklarımı heba edemezdim.

Başımı saygıyla eğip yürümeye devam ettim. Gelecekte olacakları söylemelerine ihtiyacım yoktu. Tek bir nedenden ötürü hedefime varacağıma emindim: Başarısızlığı reddediyordum.

Yolumdaki engellerin doğasını düşündüm. *Kederin sana yük olmasına izin verme. Kendini görüntülere kaptırma. Kader tanrıçalarına boyun eğme.*

Birden önümde bir kapı belirdi, saray duvarlarına gömülü ağır, ahşap bir kapıydı bu, gördüğüm ilk kapı. Kapının arkasında beni kimin beklediğinden ayaklarımın altındaki soğuk taşlar kadar emindim. Tokmağı çevirince eski menteşelerin gıcırdağını duydum, sonra Yeraltı Dünyası'nın kraliçesine götürülmeyi bekledim.

40

PSYKHE

Persephone.

Yanakları çiçek yaprakları kadar pürüzsüzdü, kusursuz beyaz teni pembeye çalıyordu. Bu yanaklar bir narın iki yarısı gibiydi ama gözler çakmaktaşı kadar keskindi.

Persephone onun için yapılmış gibi tahtta oturuyordu. Odanın bir ucunda, tüm ihtişamıyla karşımdaydı, başında oniksten yapılmış dikenli bir taç vardı. Yanındaki daha sade taht boştu, Hades ortalarında görünmüyordu. Bu şaşırtıcı değildi, ölümlüler bile buraya gerçekte kimin hükmettiğini bilirdi. Odysseus ve adamları Troya'dan dönerken ölümlerin ruhlarını çağırmak istediklerinde saygılarını sunmak için Hades'in değil Persephone'nin huzuruna çıkmışlardı.

İlk başta Persephone'nin tahtındaki fildişi desenleri kakma ya da zarif bir süsleme sandım. Sonra uzun bir uylukkemiğinin kolçaklar boyunca uzandığını ve narin ellerin altındaki yuvarlak kafataslarını fark ettim. Ve çiçekler, her yerde çiçekler vardı, bu ışısız yerde bile. Gerçek olanlar duvarların önündeki saksıları doldururken yapma olanlar da mücevherlerle birlikte Persephone'nin tahtının kenarlarını süslüyordu.

İlkbahar tanrıçası Persephone. Ölüm yaşamı doğuruyor, çürüyen cesetler ekinlerin büyüyebilmesi için toprağa gübre oluyor. Persephone birçok açıdan ölüm diyarına, buraya Zeus'un buyruğuyla atanmış olan kocasından daha uygundu.

Öte yandan Persephone bunun için doğmuştu.

Çıplak bir adam Persephone'nin ayağının dibine diz çökmüş, başını onun kucağına koymuştu. Boynunda Persephone'nin tacındaki gibi onikslerle süslenmiş kalın bir tasma vardı. Bu Adonis olmalıydı. Üzerinde tek bir giysi parçası yoktu, güzel bir rüya görüyormuş gibi mutlulukla gülümsüyordu.

Yüzüm yanmaya başladı. "Onun üstüne atacak bir pelerinin yok mu?" dedim.

Persephone'nin kusursuz kaşlarından biri yukarı kalktı. "Evimde misafirsin ve uygun kıyafet konusunda bana akıl mı öğretiyorsun? Eros haklıymış. Gerçekten baş belasısın."

"Eros'la konuştun mu?" diye sordum, kalp atışlarım hızlanmaya başladı.

"Evet. Buraya kadar gelmesinden çok etkilendim, isteğini yerine getirmekten de çok mutluyum. Bol bol güzellik kremim var."

"Teşekkür ederim" diye fısıldadım. En azından görevimin bu kısmı kolay geçecekti.

Persephone öne eğildi. "Ama önce söyle bakalım: Onu gerçekten seviyor musun? Eros'u?"

Bir an duraksadım. Bu kendime sık sık sorduğum bir soruydu. Cevabı biliyordum ama bu korkunç tanrıçaya söylemeye çekiniyordum.

Gözüm Adonis'e kaydı. "Onu seviyor musun?" diye sordum uyuyan adamı işaret ederek.

Persephone bakışlarını ayağının dibindeki adama çevirdi. "İnsan güzel bir fincanı mı yoksa kaliteli bir targağı mı tercih eder? Adonis, amacına hizmet ediyor." Adonis uykusunda kımıldanarak dudaklarını şapırdattı, başını iyice Persephone'nin bacaklarına yerleştirdi. Dudakları yukarı kıvrıldı, bu tam olarak bir gülümseme sayılmazdı, Persephone elini nazikçe Adonis'in buklelerine koydu.

Onlara bakakalmıştım. Bir defasında Eros'u beni bir evcil hayvan gibi görmekle suçlamıştım, Persephone'nin Adonis'i gördüğü gibi. Büyük tanrıların aşk kavramından bihaber olduklarından,

sadece sahiplenme duygusu taşıdıklarından korktum. Ama sonra aklıma Zephyros geldi, ölüm Hyakinthos'a olan aşkını söndürememişti. Eros'un haydutlarla yaptığım savaşa nasıl hayran kaldığını, karanlıkta benimle birlikte hikâyeler anlatışını hatırladım. Beni malı gibi değil, hep yoldaşı gibi görmüştü.

"Eros'u seviyorum" dedim.

Persephone başını yana eğdi. "Büyüleyici. O küçük baş belasının, birinin aşkını kazanacağı hiç aklıma gelmezdi. Eskiden bu işlerle hiç ilgilenmezdi."

"Korkunç leydi, tek istediğim kocama verdiğin sözü yerine getirmen." Hafifçe eğilerek selam verdim.

"Of, yapmacıklığı bırak" dedi Persephone sertçe. "Senin karakterinde birine hiç yakışmıyor."

Parmaklarını şıklattı, tahtının arkasındaki karanlıktan bir iskelet çıktı. Uzun beyaz kemiklerinin üstünde et ya da kas olmadığı halde kendini hâlâ insan olarak görüyormuş gibi yürüyordu. İskelet, yıldız şeklindeki parmak kemikleri üzerinde duran küçük ahşap kutuyu bana uzattı. O soğuk parmakların elime dokunduğunu hissedince korkudan büzülmemek için kendimi zor tuttum.

"İşte aradığın şey" dedi Persephone. "Kutuyu sen açma, bu işi Afrodit'e bırak. Ayrıca kocanı tekrar gördüğün zaman bana yapılan iyiliklerin karşılığını her zaman ödediğimi hatırlat." Adonis'in saçını okşadı.

Parmaklarımı, üstüne nar mührü oyulmuş kutunun pürüzsüz ahşabında gezdirdim. Persephone'nin güzellik kremi.

Demeter'in söylediklerini hatırladım. "Son bir şey daha" dedim. "Annen benden bir mesaj iletmemi istedi. Sana sevgilerini gönderdi."

Persephone tahtında geriye kaykıldı, yüzündeki sevecenlik kayboldu. "Bu bir mesaj değil. Bu bir ihlal."

Cevabının acımasızlığı karşısında şaşır kalmıştım. "Annen seni seviyor."

Persephone oralı olmadı. "Annem, olduğumu sandığı kişiyi seviyor. Demeter'in istediği olsaydı sonsuz ömrümü onun eteği

dibinde geçirir, neler yapabileceğimi asla öğrenemezdim. Buğday tarlasının gölgesinde küçük bir çiçek, hasat tanrıçasıyla ilişkilendirilen önemsiz bir tanrıça olurdum. Ama bak, şimdi bir kraliçeyim.” Başını çevirip gözlerini boşluğa dikti.

“Hades beni o çayırdan kaçırdığı zaman ödüm patlamıştı ama her şeyin iyiye varacağından emindim. Anlarsın sanıyordum” dedi tanrıça, bakışlarını yüzüme dikerek. “Sonuçta sen de annesiyle babasının başarısızlığa uğramış hırslarını devralmış birisin.”

Yumruk yemiş gibi oldum. Alkaios’u düşündüm, bir kahramanın oğluydu ama kahramanlara ait hiçbir niteliğe sahip değildi. Astydamia hastalık yüzünden doğuştan hakkı olan dövüş eğitiminden yoksun kalmıştı. Kederim beni yutacak gibiydi ama kendimi topladım. “Annemle babamın bununla bir ilgisi yok.”

Persephone kaşını kaldırdı. “Sanırım öyle” dedi. “Ben senin gibi sevecen bir anne babadan sevecen bir kocaya geçmedim. Benim için güvenli liman yoktu, o yüzden katlandığım şeylerden daha da korkunç olmak zorundaydım.”

Gözümün önüne annemle babamın ve İphigenia’nın yüzü geldi. “Onları görebilir miyim? Ailemi?” diye sordum.

“Hayır” dedi Persephone tahtında dimdik oturarak. “Sevdiklerin Apshodel Çayırları’nda bir ruhun olabileceği kadar mutlu. Hikâyeleri artık seninkiyle iç içe değil. Ayrıca buradan çıkmayı umuyorsan onlarla konuşamaman gerekir, bu da pek de tatmin edici bir ziyaret olmaz. O yüzden onları hiç rahatsız etme.”

Kendimi yangından sonra yıkılmış bir ev kadar tükenmiş hissediyordum. Hislerim yüzümden okunuyor olmalıydı çünkü korkunç kraliçe yumuşadı. “Ama sana gösterebileceğim biri var.”

Elini bir aynanın örtüsünü çeker gibi savurunca gözlerimin önündeki sahne değişti. Artık kraliçeye ve tasmalı âşığına bakmıyordum. İki yanında selviler uzanan tanıdık yolun üstünde uçuyordum.

O ıssız patikada biri yürüyordu, tanıyınca birden irkildim. Atalante’nin beyaz saçları arkaya toplanmış, dimdik omurgası hastalıktan bükülmemişti. Sesim boğazıma takılıp kaldı. Bunun geçmiş

zaman mı şimdiki zaman mı olduğundan, daha önce olmuş bir şeyi mi ya da henüz olmamış bir şeyi mi gördüğümden emin değildim.

Kharon'un kayığıyla Styks Nehri'ni geçen öğretmenimi izledim, kayıkçıyla biraz sohbet ettikten sonra öteki âlemlere geçti. Yeraltı Dünyası'nın sisleri içinden yürüyüp ruhların dolaştığı gri bir çayıra geldi.

Galiba yürümeye devam edecekti –Atalante her zaman yeni bir yerin çevresini keşfetmeye hevesliydi– ama birden durdu, yüzünde hayret dolu bir ifade vardı. Tanıdık birini görmüştü.

Sisin içinden onu selamlamak için iki ruh yükseldi. Biri yüzünde muzipçe bir ifade olan koyu renk saçlı zayıf bir adamdı. Diğerrinin ancak bir kralda görülebilecek asil bir duruşu vardı. Bunun Atalante'nin, Kalidon domuzunu öldürmesine yardım eden ve onu bir kadının avda yeri olmadığını söyleyenlere karşı savunan Meleagros olduğunu hemen anladım. Demek ki yanındaki daha ince yapılı adam da Atalante'nin uzun zaman önce Afrodit tarafından öldürülen kocası Melanion'du.

Atalante, gözleri ikisi arasında gidip gelirken adamların isimlerini fısıldıyordu. Öğretmenimin yüzünü hiç böyle görmemiştim, yılın en uzun gecesinden sonra güneşin doğuşunu izliyormuş gibi hayretle ve imkânsız bir umutla bakıyordu.

Uzun boylu adam alaycı bir gülümsemeyle Melanion'la bakışıp başını salladı. "Kocan bana yokluğumda olanları anlatıyordu. Anlaşılan büyük bir üne kavuşmuşsun."

Sonra yine kendime geldim, oniks salonda duruyordum. Gözlerim yaşlarla dolmuştu ama kalbim daha önce olmayan bir hafifliğe kavuşmuştu.

Persephone bana korkunç bir şefkatle bakıyordu. Medusa'nın doğru söylediğini anladım: Persephone'nin Yeraltı Dünyası'nda, ölümün kapılarının arkasında gücü elinde tutmasının tek sebebi acımasızlığı değildi.

Persephone başını yana eğip yumuşak bir sesle, "Şimdi canlılar dünyasına geri dön" dedi. "Burası henüz sana göre değil. Acele et."

Azledilmiştim. Önümde bir kapı belirdi, arkama hiç bakmadan kapıdan geçtim.

Kharon iskelede beni bekliyordu, iskelete benzeyen elleri küreklere sarılmıştı. Hâlâ boynumda asılı duran çantadan kalan sikkkeyi çıkarıp Kharon'a uzattım.

Başlığın dipsiz karanlığı dönüp bana baktı. "Seni geri götüreceğime söz verdim" dedi hırıltılı bir sesle. "İki kez ödeme yapmana gerek yok."

Elimi indirmedim. *Al şunu* diye geçirdim içimden, Yeraltı Dünyası'nda karşılaştıklarımla konuşmamın yasak olduğunu unutmamıştım, Kharon'un anlamasını diliyordum. *Bunu Styks Nehri'nin karşı kıyısında gezinen, diline para koyacak kimsesi olmadan ölmüş olan ruhlardan birinin ücretine say. Nehri geçsin ve sonunda huzura ersin.*

Başlığının altında Kharon'un gözlerinin parladığını görünce anladığını düşündüm. Kemikli el, sikkkeyi alıp cüppesinin derinlerine soktu.

Kayığın kenarına yaslanıp sessizce yarılan suları izlemeye koyuldum. Hayatımda hiç bu kadar yorulmamıştım, deniz kenarındaki evin yıkıntılarından ya da İphigenia'nın mezarından kaçtığımda bile. Dizlerim ve ayaklarım çok ağrıyordu, kendimi artık canlı bir bedenin yükünü taşımayan ölüleri kıskanırken buldum.

Sonunda karşı kıyıya vardık. Ben kayıktan inerken Kharon bir şey söylemedi ama dönüp baktığım zaman bana veda etmek için bir elini kaldırdığını gördüm.

Çorak araziye bir yara izi gibi kesen dönemeçli patikada ağır adımlarla yürümeye başladım. Kerberos'la karşılaştım, şimdi daha küçük görünüyordu. Ağaçların üstünde dikilen kulakları görür görmez son peksimeti havaya fırlattım. Kerberos bu kez numarayı anlayıp beni parçalayacak mı diye merak ediyordum ama tersine üç kafa peksimetten bir parça koparmak için hurlayarak didişmeye başladı.

Hayalet adamla eşeğini gördüğüm açıklıktan geçtim, şimdi kimsecikler yoktu. Çok geçmeden köprüye geldim, beni bekleyen Medusa'yı göremeyince adeta hayal kırıklığına uğradım.

Köprünün ötesinde selvili yol, onun da ötesinde Eleusis'e ve canlılar dünyasına giden karanlık tünel vardı.

İçimde bir umut belirdi. Koşmaya başladım, selviler yanımdan hızla geçip gidiyordu. Ağaçları geçip tünelin karanlığına daldım, ayakları pürüzsüz toprakta yolunu buluyordu. Az sonra kendimi canlılar dünyasında, sabahın ilk ışıklarının altında buldum.

Safak yeni sökmüştü, güneş ışığı henüz amfiteyatronun ortasındaki mağaranın gölgelerine ulaşmamıştı. Ferah havayı içime çekip ötüşen kuşları dinledim, kalbim zafer marşı söyler gibi çarpıyordu. Hayattaydım, kazanmıştım. Persephone'nin verdiği kutuyu sıkıca tutarak bir hazine gibi okşadım.

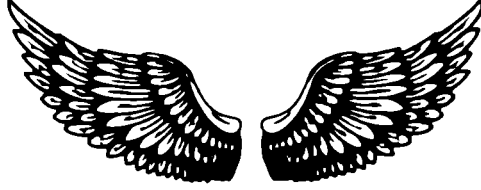
Durup arkamdaki karanlığa baktım. Aptallık yüzünden Eurydike'ini kaybeden Orpheus gibi değildim. Sadece tekrar gitmem gerekirse yolu hatırlamak istiyordum. O karanlığın bir yerlerinde annemle babam, İphigenia, Atalante ve Zephyros'un sevgili Hyakinthos'u vardı. Onları görmeyi, ölümün bizden çaldığı veda sözlerini söyleyebilmeyi ummuştum. Ama Persephone haklıydı, hikâyeleri artık benimkinden ayrılmıştı.

Orpheus'un da hatırlattığı gibi erken kutlama tehlikeliydi. Elimde güzellik kremiyle pürüzsüz taş basamaklardan çıkarken ayağım kaydı ve tökezledim.

Yaşadığım onca yıl boyunca hiç tökezlememiştim, bir kez bile. Ayağımı hep sağlam basardım ama o gün tökezledim. Yaşadığım şokla kutuyu elimden düşürmemeye çalışırken kapak yerinden kaydı.

Persephone kutuyu benim açmamamı söylemişti. Benden habersiz bir taşla iki kuş vurabileceğini düşünmüş, Eros'a verdiği sözü tutuyormuş gibi yaparak Afrodit'ten intikam almayı tasarlamıştı.

Kutuda güzellik kremi değil, bir tanrıçaya etki edecek güçte bir lanet vardı. Ben ise sadece ölümlü bir kadındım.

EROS

Uyandığımda Hekate yatağın yanında oturuyordu. Ne zamandır beni izlediğini merak ederek irkildim.

Yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Onu buldum. Karın Psykhe'yi."

Yüreğim hopladı. Kalkmaya yeltendim ama Hekate'nin şaşırıcı derecede güçlü kolu beni yeniden yatmaya zorladı.

"Eleusis'te" diye devam etti tanrıça. Tereddüt dolu bir sesle durumu açıkladı. Demeter, Psykhe'yi Eleusis'teki amfiteyatronun merdivenlerinde yatarken bulmuştu. Aklı başından giden tanrıça hemen Hekate'yi çağırmıştı, Hekate de iki gerçeği hızlıca tespit etmişti. Birincisi Psykhe'nin bileğinde atan nabızdı, demek ki yaşıyordu. İkincisi de uzun süre yaşamayacağıydı, bu yüzden yaşlı tanrıçanın onu uyandırmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

"Bunu Persephone mi yaptı?" diye hurladım. İçimden kopar gibi çıkan kelimeler sert ve korkunçtu. Persephone bana ihanet ettiyse hiçbir şey beni intikam almaktan alıkoyamazdı.

Hekate dudak büktü. "Ses tonuna dikkat et. Şu anda ihtiyacımız olan en son şey seninle cehennem kraliçesi arasında bir kan davası. Persephone sözünü tuttu. Maalesef bir yanlışlık oldu, hepsi bu. Persephone'nin annesi de şu anda Psykhe için hüngür hüngür ağlıyor. Demeter kıza çok düşkün, gerçi bana kalırsa hep anelik edecek bir çocuk daha anyor."

Ellerimle örtüleri kavradım. "Ne yapacağım?" dedim. "Psyke'yi nasıl kurtaracağım?"

Hekate'nin gözleri, lambanın loş ışığında bir kurdun gözleri gibi parladı. Tanrıların ve ölümlülerin ruhu hakkında söylediklerimin önemini kavrayabiliyorsun, değil mi? Bunu bir kez anladın mı gerisi kolay. Bir keresinde bana bir çözüm için yalvarmıştın, o zaman kabul etmemiş olsam da şimdi yapmayı öneriyorum. Başka seçeneğimiz yok."

Hekate'nin ne demek istediğini anlamam biraz zaman aldı.

"*Apotheosis*" diye fısıldadım. "Onu bir tanrıya dönüştürmek zorundayız."

Tanrıların arasına yeni birini kabul etmek öyle kolay değildir, bu yetkinin kullanılmasına ancak meclis tarafından karar verilir. Bu meclisi toplamaya tek bir tanrının yetkisi vardır, beni Afrodit'in pençelerine terk eden ve uzun zaman önce bir kadeh ambrosia için aşağılayan tanrının.

Rüzgârda sürüklenen bir sinek gibi Zeus'un özel dairesine sızdım. Olimpos'taki büyük sarayın üst katında, odalarının pencerelelerinden dağ manzarası görünen geniş bir dairede kalıyordu. Bir örümcek şeklinde sessizliğin içinde saatlerce bekledim. Kapının açılıp kapandığını duyunca kendi şeklime döndüm.

"Bir keresinde evime gelip yardım istemiştin" dedim arkasından. "Şimdi ben senden yardım istemeye geldim."

Zeus hızla döndü, dudakları uzun beyaz sakalının altında titriyordu, baygın gözleri kocaman açılmıştı. "Eros!" dedi şaşkınlıkla. Tanrılar kralının granit kadar sert yüzünde yeni bir şey gördüm... Korku.

"Afrodit'in elinden nasıl kurtulduğumu merak ediyorsundur herhalde" dedim öfke dolu bir fısıltıyla. Zeus'un sindiğini görmek beni mutlu etmişti. "Bu seni ilgilendirmiyor, yine de beni ona nasıl sattığını unutmayacağım. Ama korkma, intikam almaya gelmedim. Tek istediğim bir iyilik. Karım Psyke'nin tanrı katına yükseltilmesini oylamak için meclisi topla."

Zeus'un sert yüz hatlarında şaşkınlık, öfke ve nihayet hoşnutsuzluk birbirini kovaladı. Cevap vermeden önce bir müddet sakalının altındaki dudağını dişledi. "Bu çok saçma. Kız sıradan biri. Büyük işler başarmışlığı yok, tanrı soyundan da gelmiyor. Apoteosis böyle birine bahşedilemez."

Vazgeçmeyecektim. "Piç oğullarından ya da kızlarından birinin büyüünce sana ihanet edip etmeyeceğini hiç merak etmiyor musun?" dedim soğuk bir sesle, "Tıpkı senin babana yaptığın gibi. Belki kaçırdığın kızlardan biri çocuğunu intikamını alması için yetiştirir ya da Hera, yok etmeye çalışmak yerine gayrimeşru çocuklarından biriyle dost olur. Asırlardır Hera'nın yatağına uğramadığını gayet iyi biliyorum."

Zeus'un yüzü öfkeyle gerildi. Beyaz kafasının etrafında ateşböceklerine benzeyen şimşek kıvılcımları dans etmeye başladı. Yaklaşan gök gürültüsünün ozon kokusunu alıyordum ama geri adım atmadım. Onun kavrayamayacağı bir güce sahiptim. Zıt kutupları bir araya getirebilir, şimşeklerin tanrısını bile küçük düşürebilirdim. Ben arzu tanrısıydım. Dahası Afrodit'in beni kapattığı hapsedeneden kaçmayı başarmıştım. Başka neler yapabilirdim? Zeus'un zihninin fırtına rengi gözlerinin arkasında hızla işlediğini görebiliyordum.

Sonunda, "Haber vereyim" dedi, "Meclis güneş batmadan toplanmış olacak."

Tanrılar gruplar halinde ya da tek başlarına geldiler, kimi arabaya binmiş, kimi gökkuşağı parıltılarının üstünde gelmişti, bazıları da uçan yaratıkların şekline girmişti. Olimpos Dağı'nın tam ortasına oyulmuş büyük salonda yerlerini alıp bu çağrının nedeni hakkında fısıldaşmaya başladılar.

Tüm bunları Hekate, Demeter ve Zephyros'la birlikte oturduğum yüksek platformun üstünden görüyordum. Platformun öbür ucunda kocası Hephaistos ve aşığı Hermes'le birlikte Afrodit oturuyordu. Hephaistos yerin dibine girmek istiyormuş gibi görünüyordu ama çevik Hermes, Afrodit'in kulağına bir şeyler fısıldıyor, o da ciddi bir ifadeyle başını sallıyordu.

Sessizce küfrettim. Üvey annem elbette belagat tanrısına danışmakta ısrar edecekti.

Tanrılar yerlerine yerleştikten sonra sıra konuşmalara geldi. Yıldızlı kürsüye ilk önce Afrodit çıktı ve muhteşem bir gülümsemeyle kalabağı baktı. Pürüzsüz omuzlarına dökülen uzun siyah saçlarıyla çok hoş görünüyordu ve bunun farkındaydı. Bütün gözler ona dönmüştü.

“Bugün karşınızda dik kafalı bir oğulun kederli annesi olarak bulunuyorum” diye başladı sözlerine, sesi dağın yamaçlarında çınılıyordu. “Erosun kaderini ölümlü bir kız olan Psykhe’ye bağladı, oysa Psykhe onu sadece ilahi güçleri için kullanmak isteyen palavracı ve korkak kızın biri. Ama Eros onu istiyordu, tüm öğütlerime rağmen onu evine götürdü. Şimdi de Psykhe için apotheosis istiyor. Yani büyüklerine saygısı olmayan bu kibirli, açgözlü kız bizden biri olacak! Bir tanrının gözüne çarpan her yeteneksiz ölümlünün tanrılığa yükselmesine izin verirse kendimizi istilaya uğramış bulacağız.”

Kalabalıktan onaylayan fısıltılar yükseldi, tanrılar yaramazlık yapan çocuklara sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordu ve hepsi de kendini bize denk gören ölümlülerden nefret ediyordu. Ama başka bir şey dikkatimi çekti, kalabalıktaki titanlar, yeni Olimpos’un ihtişamına kuşkuyla bakan ilk tanrılar, gülümsemiyordu. Afrodit yeni düzenin bir sembolüydü ama titanlar beni dünya yaratıldığından beri tanıyordu.

Hafifçe gülümsedim. Anlaşılan benim de müttefiklerim vardı.

“Dahası” diye devam etti Afrodit. “Psykhe hizmetçim olacağına yemin etti ve görevlerini belirtilen zamanda tamamlamadı. İstedğim güzellik kremi getirmede. O...”

“Bu doğru değil!” diye bağırdım düşünmeden. Zephyros elini omzuma koydu, Demeter de azarlıcasına tısladı ama ben ayağa kalkmıştım bile.

Şimdi tanrıların hepsi bana bakıyordu. Afrodit, yüzündeki şeytani ifadeye hiç uymayan hoş bir sesle, “Kürsüyü sevgili oğlum Eros’a bırakıyorum” dedi, “Zira saygısızlığının hesabını vermek için can atıyor.”

Tekrar yerine döndü. Yanımdan geçerken tısladı, "Bu Adonis için."

"Yani senin âşığının bedeli olarak ölümlü sevgilimi mi kaybetmeliyim?" dedim sertçe ama Afrodit çoktan yerine oturup narin ayaklarını üst üste atmıştı bile.

Kürsüye geçip gözlerimi kalabalıkta gezdirdim. Binlerce kusursuz yüz bana bakıyordu, yüzlerinde beklenti ve kayıtsızlık karışımı bir ifade vardı. Bir an umutsuzluğa kapılarak bir kurt sürüsünü ikna etmenin daha kolay olacağını düşündüm.

Kalabalığın önünde konuşma yapmayı oldum olası sevmezdim. Yeteneklerimi özel konuşmalarda daha iyi kullanıyordum ve bu kadar çok gözün ağırlığı bende bir deliğe kaçma isteği uyandırıyor. Ama Psykhe'yi susarak kurtaramazdım, bu yüzden konuşmaya başladım.

"Hepinizin bildiği gibi" diye başladım, "bir baş belası olarak tanınıyorum. Pek azınız oklarımdan yakasım kurtarabildi."

Kalabalıktan hafif gülüşmeler yükseldi. Tanrılar tasdik edilme-ye bayılırdı, iyi başlamıştım.

"Yaz ayları esnasında" diye devam ettim, "bir müddet sizi rahatsız etmediğimi hatırlıyorsunuzdur. Bugün tanrılığa yükseltmesini istediğim karım Psykhe ile mutluydum. Size onun pek çok harika özelliğinden bahsedebilir ya da silah kullanma becerisine dair hikâyelerle hoşça vakit geçiretebilirim. Size onun muhteşem güzelliğinden ya da yorucu bir günün ardından uyurken nasıl horladığından söz edebilirim. Ama belki de Psykhe'nin ne kadar yetenekli olduğunun en büyük kanıtı şu anda karşınızda duruyor olmamdır. Kendimi kolay kolay küçük düşürmem."

Kalabalıktan bir kahkaha dalgası yükseldi. Ama tanrıları süslü sözlerle ikna edemeyeceğimi biliyordum. Onlar tek bir şeyi önemserdi: Kendilerini kurtarmayı. Bu yüzden sözlerime şöyle devam ettim, "Ben huzuru Psykhe'de buldum, Psykhe benden alınırsa hiçbiriniz bir daha huzur bulamayacaksınız. Artık kocanızın, karınızın ya da sevgilinizin kollarında olmaktan zevk alamayacaksınız. Parmaklarınızın altında şarkı söyleyen zanaatinizin verdiği

keyfi bir daha tadamayacaksınız. Ne kadar kederli olduğumu anlayacaksınız çünkü o kedere siz de katlanacaksınız.”

Sözümü bitirdiğimde neredeyse soluk soluğaydım, sesim yüksek tavanlarda çın çın ötüyordu.

Huzursuz edici bir sessizlik oldu. Sonunda kalabalıktan biri seslendi, “Apotheosis’i ona bahşedersek Psykhe hangi diyarda hüküm sürecek? Bir tanrıçanın bir şeye hükmetmesi gerek.”

Demeter’in yanında oturan Hekate kımıldandı. “İnsan ruhuna hükmeden bir tanrı yok” dedi sakın bir sesle. “Tanrıça Psykhe’ye bunu önermeyi teklif ediyorum.”

Kalabalık şok içinde homurdanmaya başladı. Ruha hükmetmek! Ancak bu homurdanmaların pek de düşmanca olduğu söylenemezdi çünkü bu kimsenin hükmetmek isteyeceği bir alan değildi. Sonunda kalabalık, teklifi kabul etti.

Konuşmalar bitince oylama başladı. Tanrılar kararları oylama yaparak alır. Oylama nettir, herkese açıktır ve ölümsüzler arasında yüzyıllar sürecek bunalımlara yol açabilen sakatlıklar ya da kan dökmeler içermez. Hizmetçi periler biri siyah, diğeri siyah taşlarla dolu iki sepet getirdi. İlki Psykhe’nin apotheosis’inin aleyhine, diğeri de lehine oyu temsil ediyordu. Yanlarına oyların toplanacağı boş bir sepet daha yerleştirildi.

Afrodit neredeyse boş olan sepete siyah bir taş bıraktığında canım sıkıldı ama şaşırmadım. Hephaistos da karısı gibi yapınca moralim bozuldu. Hermes de siyah bir taş aldı, gerçi bunu bekliyordum. Hep Afrodit’in gözüne girmesini sağlayacak şeyler yapıyordu.

Hera da sepete siyah taş bıraktı. “Durulduğumu görmekten memnun olursun sanıyordum” dedim gösterişli tanrıçaya.

“Yaptığın şey evlilikle alay etmek.” Hera küçümseyerek burun kıvrıdı. “O ölümlü kız görgü nedir bilmiyor.”

Zeus siyah bir taş seçti ama hiç değilse bundan utanç duyuyormuş gibi görünme nezaketini gösterdi. “Kusura bakma sevgili oğlum” dedi yapmacık bir tavırla. “Böyle yapmasaydım karım hayatını cehenneme çevirirdi.”

Ama beyaz taş seçenler de vardı ve sayıları fazlaydı. Ben, Demeter, Hekate ve elbette Zephyros. Bir de Persephone ve Hades'in elçisi olarak karanlık bir ulak vardı, oylamaya katılamayanların yerine sepete iki beyaz taş atıp hiçbir şey söylemeden gitti.

Göz kamaştıran Apollon yaklaştı, eski düşmanı Zephyros'a ters baktıktan sonra sepete iki beyaz taş daha bıraktı.

"Biri benim, biri de kardeşim Artemis için" dedi bana. "Artemis, ormanlarını bırakamıyor ama o kızı sever."

Sonra bir grup küçük tanrı ve titanlar, nehir ve dağ tanrıları gelip Psykhe'nin lehine beyaz taşlar bıraktı. Etraflarına attıkları bakışlardan Olimposluları alt etme şansı buldukları için sevindiklerini anlayabiliyordum.

Ama sepetteki siyah taşlar hâlâ beyazlardan fazlaydı. Avuçlarım terlemeye başladı. İlk kez, kaybetmemizin ne anlama geleceğini düşünmeye başladım.

Afrodit'in, bir kuşu izleyen ev kedisi gibi soğukkanlı bir kinle sırtarak bana baktığını görebiliyordum. Hekate bir şeyler mırıldanıyor, Demeter ellerini ovuşturuyordu. Omuzlarım göçüverdi.

Aklıma bir fikir geldi. Neredeyse gözden kaçırdığım bir müttefikim, unuttuğum bir yardım kaynağım vardı. Çömelip elimi yere koyarak fısıldamaya başladım.

Yer, altımızda sarsılmaya başladı.

Pürüzsüz mermer döşemeler, fışkıran toprağın şiddetiyle parçalandı. Yakındaki tanrılar eteklerini tutarak çığlık çığığa geriye sıçradı. Fışkıran toprak, kubbeli tavana kadar yükseliyordu. Çalkalanan toprağın içinden önce bir kol, sonra da bir bacak çıktı. Toprak yığını çamur gibi şekillenmeye başladı, hiç görmediğim kadar uzun boylu, geniş kalçalı, iri göğüslü, saçları omuzlarına dökülen bir kadın –bir tanrıça– görünümüne büründü.

Tanrıça tüm heybetiyle kalabalığın karşısına dikildi. Dünyamızın anası Gaia. Ablam.

Gaia bu kadar iri yarı birinden beklenmeyecek bir zarafetle salonda yürümeye başladı, gök gürültüsünü andıran her adımında

meşaleleler yuvalarında zıplıyordu. Küçük tanrılar korkuyla birbirine sokuldu.

Gaia yanımdan geçerken muhteşem bir gülümsemeyle bana baktı, dişleri dağ zirveleri kadar beyazdı. Kafatasımın içinde yankılanan bir sesle fısıldadı, *"Toprak ve üzerindeki her şey sana yardım etmek için harekete geçecek."*

Ona bakmak için kafamı geriye eğdim, tek yapabildiğim başımı hafifçe sallamak oldu ama kalbim yeniden sevinçle çarpmaya başlamıştı. Gaia çağrımı duymuştu. Uzun asırlara yayılan dostluğumuzu unutmamıştı. Ya da sadece torunlarının torunlarının bu dünyaya neler yaptığını kendi gözleriyle görmek için kalkıp bir yürüyüşe çıkma vaktinin geldiğini düşünmüştü.

Gaia oy sepetlerine doğru yürüdü. Küt tırnaklı koca elini sepetlerden birine daldırdı, sonra diğer sepete beyaz bir taş bıraktı.

Sevinçle haykıracaktım ama şaşkınlıktan çığlığım boğazıma takılıp kaldı. Gaia dönüp uzaklaşmaya başladı, gölgesi bir bulut gibi kalabalığın üstünden geçti, sonunda geçici bedenini çekip çıkardığı mermerdeki deliğe geri döndü. Başını geriye atıp kollarını açtı, dişlerimi zangırdatan bir gümbürtüyle yeniden toprağın içine atladı. Mermer, okyanus yüzeyi gibi Gaia'nın üstüne kapandı, yine eski pürüzsüz haline geldi. Parçalandığına dair en ufak bir iz yoktu.

Salondakiler Gaia'nın ardından bakakaldı, sonra aralarında fısıldaşmaya başladılar. Elimi yere koyup armağanı için ablama teşekkür ettim.

Ama Gaia sadece tek bir oy kullanmıştı. Sepetin içindekiler bir saksıya almalı kanatları gibi görünüyordu, bir kısmı siyah, bir kısmı beyazdı. Adalet tanrıçası Athena oyları saydı. Athena bir defasında ondan daha iyi kumaş dokuma cüretinde bulunduğu için ölümlü bir kızı örümceğe dönüştürmüş olsa da tanrılar arasındaki anlaşmazlıkların hakemi olarak kabul edilirdi.

Athena saymayı bitirince dudaklarını büktü. "Eros'un tarafı hâlâ birkaç oy geride" dedi toplanan kalabalığa. "Oylama apotheosis aleyhine sonuçlandı." İnce ellerinden birini havaya kaldırıp ilmeği büken bir cellat gibi başparmağını aşağı çevirdi.

Sanırım Zephyros beni tutmasaydı düşerdim. Sahip olduğum her şeyi bu davaya adanmış, yine de başaramamıştım. Yaşayacağım yüzyıllar, boynuma bir çapa gibi asıldı, tanı olmam köpek pisliği kadar değersizdi. Psykhe'nin uykusunun ölüme dönüşmesini, bedeninin toz haline gelişini izleyecektim.

Sepetler kaldırıldı. Tanrılar başka yerlerdeki daha canlı eğlencelere katılmak üzere birer birer salondan çıkmaya başladı. Afrodit'in halinden memnun sırtışının, Demeter'in itiraz çığlıklarının ve Hekate'nin homurdandığı küfürlerin belli belirsiz farkındaydım. Zeus giderken anlayışla omzuma vurdu, Apollon bile dostça gülümsedi.

Salon yavaş yavaş başlangıçtaki boş, mezar kadar kasvetli ve soğuk haline geri döndü. Gözlerimi mermer zemine dikerek Psykhe'nin, Yeraltı Dünyası'ndaki soğuk dumana karıştığını hayal ettim. Gaia'nın mucizeleri bile onu kurtaramazdı.

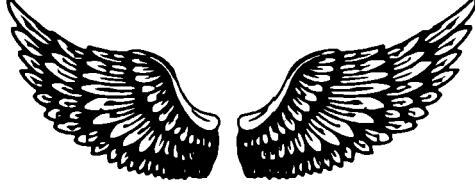
Sonunda soğuk, boş salonda sadece ben, Zephyros, Hekate ve Demeter kaldık. Yapılacak bir şey kalmadığı anlaşıncaya Hekate ayağa kalktı. "Hadi Eleusis'e gidelim Eros. Psykhe'nin yanına gidelim, son anlarında yanında olalım."

Hayır. Öfke içimi bir orman yangını gibi sardı, dizlerimin üstüne çöküp Hekate'nin eteğine yapıştım. Bu bir kumardı ama başka şansım kalmamıştı. "Bir tanrıçanın kendisinininkinden başka bir otoriteye boyun eğdiği nerede görülmüş?" dedim. "Hekate Soteira ona yalvaran birini ne zaman yüzüstü bırakmış? Diğer tanrıların izni olsun ya da olmasın, Psykhe'ye apotheosis'i bağışla. Tarifi gayet iyi biliyorsun."

Zephyros bir sevinç çılgılığı attı, Demeter dalgın dalgın bir şeyler mırıldandı. Ama Hekate buruşuk yüzünde meşale gibi parlayan gözleriyle bana bakmakla yetindi.

Lütfen, dedim içimden. *Psykhe ölürse sonsuza kadar yasını tutacağım. Ben onu hak etmiyor olabilirim ama bu dünya hak ediyor.*

"Pekâlâ" dedi Hekate kalkıp eteklerini silkeleyerek. "O küçük Psykhe'yi Yeraltı Dünyası'nın kıyısından bozguna uğramak için çekip almadım. Bir yolu denedik, şimdi de diğerini deneyeceğiz. Hadi işe koyulalım."

EROS

Apotheosis iksirini hazırlayan Hekate'yi izliyordum, bunu her gün yapıyormuş gibi kendinden emin bir hali vardı. Bir parça örümcek ağı, bir tutam kuru ot, Hekate'nin bir tekboynuzlunun yelesinden koparıldığını iddia ettiği gümüş rengi bir tel. Hepsi havanda dövölüp ocağın üstüne asılmış kazana eklendi. Psykhe ve ben bu suçtan dolayı cezalandırılacak mıyız diye düşünüyordum, gerçi apotheosis'ten sonra ikimizin de öldürölmesi mümkün olmayacaktı. Zeus ve Afrodite öfkeden deliye dönecekti ama diğer tanrılar büyük ihtimalle bunu küçük bir merak olarak görecekti. Onlar sadece kendilerini önemserlerdi.

İksirin hazırlanışını izlerken Hekate'nin kökenlerinin benim için hâlâ bir sır olduğunu fark ettim. Belki o da bir ölümlü olarak doğmuş, kendi büyüsü sayesinde bir tanrıçaya dönüşmüştü. Bu büyüsünün tabiatını da açıklıyordu... Yarı vahşi, sınırlarını aşan, dünyanın sınırlarında var olan. Tanrılar genellikle kendilerine ayrılan alana bağlı kalır, büyücölük gibi kurnazca numaraları kükümserlerdi, ancak bir ölümlü bu kadar bilgili olabilirdi. Ancak bu tür şeyleri sormamam gerektiğini biliyordum.

Hekate fincanı bana uzattı, içinde ışığın altında gökkuşağı gibi parlayan sütümsü bir sıvı vardı. "Bunu Psykhe'ye götür" dedi. "Hepsini içir. Kavuşurken sizi yalnız bırakayım."

Psykhe, Eleusis'teki odaların birindeydi, mermer bir levhanın üstüne yatırılmıştı ve taş kadar kırıptırsızdı. Taşın üstüne yerleştirilmiş lambalar Psykhe'yi deniz kıyısındaki evin yatak odasında son gördüğüm anı hatırlatan sahneyi titrek bir ışıkla aydınlatıyordu. Psykhe'yi görünce kalbime bir kıymık saplandı, korku ve sevinç içimde birbiriyle savaşıyordu. Psykhe beni karanlıkta sevmişti. Beni aydınlıkta isteyeceğinden pek emin değildim.

Demeter vahşi bir bekçi köpeği gibi Psykhe'nin yanında bekliyordu. Ben odaya girince kalkıp beni bir kenara çekti.

"Yalanların neredeyse onu mahvediyordu" diye tısladı. "Sonra da onu tek başına bırakıp gittin. Psykhe bundan sonra seni bir daha görmek istemezse bunu hak ediyorsun."

Gözlerimi yüzüne diktim. *Lanetlenmiş olmam yeterli değil mi, demek istedim. Ya da Afrodite tarafından zincire vurulmam, kızına mesaj göndermek için Yeraltı Dünyası'na inmem? Psykhe'den ayrı kaldığım her an tam da bu sözünü ettiğin şeyler yüzünden suçluluk duygusuyla kıvrınmam yeterli değil mi?*

Ama şu anda bunların bir önemi yoktu. Demeter haklıydı. Tüm bunlara yalanlarım yol açmıştı, şimdi tek yapabileceğim bu yalanları telafi etmektir.

"Belki de Psykhe benden nefret edecek. Belki bir daha asla yüzümü görmek istemeyecek" dedim. "Onun adına geri dönüşü olmayan bir seçim yapıyorum. Ama bu seçim sayesinde daha pek çok seçim yapma şansı olacak, en azından yaşayacak."

Demeter odadan çıktı. Mermer kadar hareketsiz yatan Psykhe'ye döndüm, Demeter'in söylediklerini düşünerek yanına diz çöktüm. Ölümsüzlüğün bir nimet olduğundan pek emin değildim. En azından kendi ölümsüzlüğümü kolayca kabullendiğim söylenemezdi. Ama Psykhe'yi kurtarmanın başka yolu yoktu.

Fincanı Psykhe'nin dudaklarına dayayıp yutkunana kadar boğazına masaj yaptım. Boğulmasın diye başını geriye eğerek birkaç damla, sonra birkaç damla daha içirdim. Bir yandan da dikkatle yüzüne bakıyor, bir ışık ya da dönüşüme dair başka bir kanıt arıyordum. İksir şimdiden vücudunda dolaşıyor ve onu bir tanrının

bedenine dönüştürüyordu ama yavaşça artan bir aydınlık dışında bu sürece dair hiçbir kanıt göremiyordum.

Psykhe gözlerini açtı.

Kahverengi gözler, onları daha önce çok kısa bir süreliğine ya da hayvan formlarından ödünç alınmış merceklerin arkasından görmüştüm. İçimi bahar rüzgârı gibi bir sevinç kapladı. *İşe yaramasa bile en azından onu son bir kez görebileceğim* diye düşündüm.

Küçük odanın dışındaki hayat her zamanki gibi akıyordu. Rahibeler tapmaktaki işleriyle meşgul oluyor, tanrılar didişip birbirlerini sırtlarından bıçaklıyorlardı. Onların ötesinde ölümlüler toprağı ekip biçiyor, savaşıyor, binlerce otlakta koyunlar otliyordu. Güneş ve ay gökyüzünde her zamanki yörüngelerinde dönüyordu. Ama o odada, o anda zaman durmuştu.

Psykhe'nin gözleri iri iri açılmıştı. Çılgınca bir umutla yüzündeki şaşkın ifadenin şok ya da dehşetten değil de hayranlıktan kaynaklanıyor olmasını istiyordum. Gecelerce duymaya hasret kaldığım o sesle dudaklarından dökülen ilk kelimeler "Of, kahretsin!" oldu.

Bir yemin, bir bildiri, bir soru. Psikhe bana hayalet görmüş gibi bakıyordu.

Kelimeler dilimden bir şelale gibi dökülmeye çalışıyordu. *Sonunda seni buldum* demek istiyordum. *Gerçekten yanımdasın. Seni kaybettiğimi sanıyordum. Çok üzgünüm.* Ya da daha önce ona hiç söylemediğim başka sözler: *Seni seviyorum.*

Bunun yerine, "Psykhe, saçını değiştirmiştin" dedim.

Kahverengi gözlerini kırıştırdı. Elini kaldırıp fırça gibi saçlarına götürdü. "Evet."

Eli yanına düştü. Elini tutmak için can atıyordum ama kımıldamadım. Dokunursam Psikhe'nin yok olmasından, binbir güçlüklerle eriştiğimiz şu anın bir illüzyondan başka bir şey olmadığını ortaya çıkmasından korkuyordum. Psikhe'nin tekrar uzaklaşmasına sebep olmaktan, sonsuza kadar yalnız kalmaktan korkuyordum.

Psykhe başını çevirdi, yanakları pembeleşmeye başlamıştı. "Seni bir daha göreceğimi sanmıyordum" dedi "Ben..." İlk kez başını kaldırıp etrafına bakındı. "Neredeyim?"

"Eleusis'teyiz, Demeter'in evinde" dedim. "Psykhe, sen artık bir tanrıçasın" diye ekledim usulca. Kulağa saçma geliyordu, *Psykhe, artık bir ayakkabısın* demişim gibi.

Psykhe güçlükle yutkunarak başını salladı. "Görüyorum" dedi titreyen bir sesle. Kendine baktı, ellerini çevirdi. Teni yıldız yutmuş gibi parlıyordu, güzelliği de daha çarpıcıydı ama bunun dışında değişmemiştir. Yine de bir tanrıçaydı.

Bana baktı. "Sanırım ayaklarımın artık ağrıymasının nedeni de bu."

Bir kahkaha attım. Psykhe'nin yüzünde hafif bir gülümseme belirince belki de her şeye rağmen benden nefret etmediği umuduna kapıldım.

"Bu işte senin parmağın var mı?" diye sordu.

"Evet" dedim, onun adına böyle bir karar aldığım için bana kızıp kızmayacağını merak ediyordum.

"Artık bir tanrı olduğuma göre Olimpos Dağı'nda mı yaşamam gerekecek?"

Kalbim deli gibi atıyordu ama sakin bir sesle cevap verdim. "İstersen Olimpos'ta yaşayabilirsin" dedim. "Ama aslına bakarsan... Yine benimle yaşarsın diye umuyordum."

Titrediğimi fark ettim. Kadim bir tanrı, yaprak gibi titriyordu. Bu kadar acı verici olmasaydı komik sayılabilirdi. Özlem içimden taşmak üzereydi ama onu sıkıca kontrol altında tutuyordum.

Psykhe'nin yüzü asılınca kalbime bir acı saplandı. "Eros" dedi usulca. "Ev mahvoldu. Sen kaybolunca ev yıkıldı."

"Biliyorum" dedim. "Gaia başka bir tane yapar. Kendince seni seviyor." Sustum, teklifimi kabul etmesini ya da reddetmesini bekledim.

Sessizlik uzuyordu. Belki bir daha hiç göremem diye Psykhe'nin yüzünün her çizgisini hafızama kazımaya çalışıyordum.

"Sözümü tutmadığım için özür dilerim" dedi birden. "Lambayı odaya getirip yüzüne baktığım için. Haince davrandım ama bilmem gerekiyordu. Hamile olduğumu öğrendiğim zaman

çocuğumun babasının kim olduğunu bilmek istedim. Ama gerçekte kim olduğun konusunda bana neden yalan söyledin?" diye devam etti öfke ve acı dolu bir sesle. "Deniz kenarındaki kayalıkların küçük tanrısı olduğun yalanını neden söyledin? Neden bana lanetin aslını anlatmadın?"

İçim pişmanlık doluydu. Uzun tutsaklığım boyunca bu soruları kendime günlerce gecelerce sormuştum. "Önce bana inanmayacağını, şüpheciliğin yüzünden aptalca bir şey yapıp kendini tehlikeye atacağını düşündüm. Sonra da kim olduğumu öğrenirsen beni... terk edersin diye korktum." Bu korku hâlâ zihnimi meşgul ediyordu ama içimdeki çalkantıyı gizlemeye çalışıyordum.

"Amma da işe yaradı ya" dedim soğuk bir sesle.

Psykhe'nin boğazından bir kahkaha döküldü. Yüzüne, kırılmış kafasına, parlak kahverengi gözlerine, inatçı çenesine ve kuğu gibi boynuna doya doya baktım. Hepsi sonsuza dek yaşayacaktı. Sevdiğim birinin sonsuza dek var olmasını sağladığı için ilk kez ölümsüzlüğün güzelliğini hissettim.

"Ben de özür dilerim" dedim, "Yalan söylediğim ve seni yalnız bıraktığım için."

Psykhe elini uzatıp parmaklarını usulca yüzümde gezdirdi. Karanlıkta beni böyle tanımıştı, şimdi de beni böyle tanıyordu. Kendimi dokunuşuna, bir prensesin hayat boyu savaşmaktan sertleşmiş parmaklarına bıraktım.

"Gerçekten sensin" diye fısıldadı, sesinde benimki gibi bir sevinç duydum. "Ama Cupid... Eros, Afrodit bir lanetten bahsetti. Bir aşk lanetinden." Kelimeler ağzından birbiri ardına yuvarlanıyordu. "Bu doğru mu? Ya beni gerçekten sevmiyorsan, bana sadece lanet yüzünden âşıkısan? Bana gerçekten âşık değilsen, lanet yüzünden âşık olduğunu sanıyorsan ne olacak? Ben..."

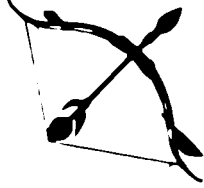
Onu kollarıma alıp öperek susturdum.

Afrodit'in elindeyken buna yemekten, içmekten, hatta özgürlükten bile daha çok hasret kalmıştım. Psykhe de öpüşlerime ateşli bir şekilde karşılık verince nerede yaşayacağı konusunda cevabımı

aldığımı anladım. Konuşacak daha çok şey vardı ama en azından bir başlangıç yapmıştık.

“Psykhe” diye fısıldadım alnımı alnına dayayarak. “Sen odaya lambayı getirince lanet ortadan kalktı. Artık lanet yok ve ben hâlâ yanındayım.”

Yunanlıların aşk için üç kelimesi vardır, biz o gece hepsini öğrendik.

PSYKHE

Bir kahraman binlerce yıl boyunca şarkılarla ölümsüzleştirilebilir ama bir âşığın yüceliği çok daha sessizdir. En ünlü âşıklar, Helen ve Paris'in acıyla öğrendiği gibi, genelde mutsuzdur.

Gerçekten büyük âşıklar nadiren insan içine çıkarlar. Birbirleriyle fazlasıyla meşguldürler.

Bir müddet sonra çocuğumuz doğdu. Beni şiddetli acılardan kurtardığı ve çocuğumun hayatını güvence altına aldığı için o zaman ölümsüz olduğuma şükrettim. Eros tüm geleneklere karşı çıkarak doğumda yanımda olmakta ısrar etti ve en kötü anlarımda elimi tuttu.

Bir kız çocuğu dünyaya getirdim. Minik ve mükemmel el ve ayak parmağıyla hiç yeni doğan kızım kadar benzersiz bir yaratık görmemiştim. Anlaşılan ikimiz de sınavımızı geçmiştik. Eros'la birbirimize baktık, birlikte yarattığımız küçük tanrıça karşısında hayrete düşmüştük.

Kızımın doğumundan sonraki gece –bebeğim göğsümde, kocam da yanımda uyurken– hayatıma dönüp baktım ve içerdiği tüm farklı aşk türleri için yaşamaya değer buldum. Elbette Eros vardı ve her zaman yanımda olacaktı ama annem ve babam, öğretmenim Atalante, kuzenim İphigenia, hatta bana pek çok şey öğreten kör şair de vardı. Sonra büyükanne gibi üstüme titreyen

Hekate ve Demeter vardı, böyle bir sevgiyi hiç beklemiyordum. Başlarda çok düşüncesiz davranan ama zor anlarda sadakatini gösteren Zephyros vardı. Kendini yeni doğan kızımın amcası ilan etmiş, rüzgârların onu koruyacağına söz vermişti. Eleusis yakınlarındaki bir grup isimsiz karıncadan kayıkçı Kharon'a kadar şimdiye dek bana yardım etmiş olan diğerleri de vardı. Acımasız Persephone bile bana merhamet etmişti. Şimdi de kızım vardı, bana aşkın bir başka çeşidini göstermeyi bekliyordu.

Eros'la birlikte ona *haz* anlamına gelen Hedone adını koymaya karar verdik.

Haz bir aylık kadarken üçümüz sahilden döndüğümüzde Afrodit'i güneşin altında terasta uzanırken bulduk.

"Burada ne işin var?" dedi Eros elini korumak ister gibi koluma koyarak. İçindeki gerilimin elektrik akımı gibi uğuldadığını hissedebiliyordum.

Afrodit uykusunda rahatsız edilmiş bir kedinin şeytani gözleriyle bana baktı. "Torunumu görmeye geldim elbette" dedi. Neyse ki Haz kollarımda uyuyordu.

Tanrıça, çocuğa baktıktan sonra tiksintiyle geri çekildi. "Çok küçük ve buruşuk. Ona ne yaptınız?"

"Hiçbir şey" dedim. "O daha bir bebek."

Afrodit hafifçe güldü. "Herhalde yan ölümlü kanı yüzünden. Apotheosis oylamasının ardından çevirdiğin dolabı unutmadım Eros" dedi ters ters bakarak. "Kötü bir soy kendini her zaman belli eder."

Eros tam ağzını açmıştı ki omzuna dokunarak susturdum. Uyuyan Haz'ı Eros'un kollarına bırakıp beni Afrodit'le biraz yalnız bırakmasını istedim. Eros şaşkın şaşkın yüzüme baksa da dediğimi yaptı.

"Afrodit" dedim. "Artık hepimiz tanrıyız. Bana verdiğin görevleri yerine getirdim. Aramızdaki düşmanlığa bir son verelim."

Tanrıçanın yüzü asıldı. "Seni asla diğerlerinin sevdiği gibi sevmeyeceğim" diye tısladı. "Hak edecek hiçbir şey yapmadığın halde üstüne titriyorlar. Ben bunu yapmayacağım. Tüm ihanetlerine

rağmen benim gibi bir tanrı olmana izin verdiğime dua et. Benden bir de bunu kutlamamı isteme."

"Benden neden bu kadar nefret ediyorsun?"

"Sen nefret etmeye değmezsin, nankör köylü."

Güldüm. Kendimi tutamamıştım. Sonsuzluğun eşiğindeyken böyle küçük kinlerin yükünü taşımayı aklım almıyordu. "Köylü garip bir hakaret, ölümlüyen bile bir prenestim. Peki benden neden hoşlanmıyorsun?"

Afrodit güzel yüzünü buruşturarak ters ters baktı. Sorduğum soruya cevap vermekte zorlanıyor gibiydi, sonunda gerçeği saklamak için ihtiyaç duyduğu güç onu söyleme korkusunu bastırdı.

"Eros seni tepe tepe kullansın" dedi sonunda tükürür gibi.

Persephone'den önce Afrodit'in sevgilisi olan Adonis'i hatırladım. Birden anladım. Tüm yaratıklar cazibesine kapılıp ona âşık oluyordu ama Afrodit aşkı tüm yönleriyle hiç tatmamıştı. Kimse yanında bir mevsimden fazla kalmamıştı. İnsanları ve tanrıları ateşin pervaneleri çektiği gibi kendine çekiyordu ama hepsi sonunda yanıp kül oluyordu. Gerçek aşk bir başkasını kendin kadar sevmek demekti ama Afrodit kendini herkesten üstün görüyordu.

Belki bir tanrı değişebilirdi ama buna Afrodit'in karar vermesi gerekiyordu.

Afrodit başka bir şey söylemeden güvercin şekline girerek uçup gitti. Eros başını merakla eğerek evin kapısından bana baktı.

Ellerimi çaresizce havaya kaldırdım. *Ben elimden geleni yaptım* demek istiyordum. Anlaşılan tanrıyken bile her şey mükemmel değildi.

Haz, ölümlü çocuklardan çok daha hızlı büyüyordu. Zeki bir çocuktu, hem annesinin inadını hem de babasının yaramazlık huyunu almıştı.

Haz, büyürken beni uzun zamandır ihmal ettiğim insanlar âlemine geri götürüyordu. Ortadan koyboluyordu, Eros ya da ben onu bir grup ölümlü çocukla oynarken ya da anlayışlı annelerden gizlice yiyecek kabul ederken buluyorduk. Geçmişime dair tek

kelime etmediğim halde ölümlüler dünyasıyla bağı olduğunu biliyor gibiydi.

Kızımı almaya gittiğimde birkaç yıl içinde ne çok şeyin değiştiğini görüyordum. Yunan şehirleri boş ve viran haldeydi, şehir sakinleri kaçmıştı. Bir zamanlar gurur duyduğumuz büyük pazarlara şimdi nadiren rastlanıyor ve sadece birkaç çeşit sebze ve balık satılıyordu. Ortalarda genç erkek göremeyince önce şaşırdım ama sonra Troya düzlüklerinde savaşmak için askere alındıklarını anladım. Gelecekteki tarihçiler buna Geç Tunç Çağı'nın Çöküşü diyecekti.

Her şey Aulis'te gördüğüm gibi oldu. Yunan ordusu Troya'yla on yıl savaştı, bu esnada Agamemnon'un askerleri diğer şehirlerle akınlar düzenledi. Şehirleri ateşe verdiler, erkekleri öldürdüler, kadınları esir aldılar. Sonra Troya düştü ve büyük bir vahşet yaşandı.

Her yerde kaos vardı.

Onlar için ne yapmalıyım? diye düşündüm aşağıdaki yıkıma bakarak.

Cevap bilinçaltımın derinliklerinden süzülerek birden ortaya çıktı.

Elinden ne gelirse.

Medusa açlık ve soğğun herhangi bir canavardan çok daha kötü olduğunu söylemişti. Tanrılardan bazıları Troyalıların tarafında savaşıyordu, diğerleri de Yunanlıların. Ama hiçbir evde kalan ihtiyar kadınları ve aç çocukları düşünmüyordu.

Pekâlâ Medusa diye düşündüm rüzgâr saçlarını uçururken, *bu kez sana verecek daha iyi bir yanıt bulacağım.*

Yanıtımı gün be gün işleyerek hazırladım. Ben sadece insan ruhunun tanrıçasıydım, öyle büyük güçlere sahip değildim ama elimden geleni yapıyordum. Ağaçlarla dolu bir vadiden geçen rüzgâr gibi içimde esen ilahi güce güveniyordum. Aç çocukların karnını doyurup kır saçlı ihtiyarların ağırlarını hafiflettim, eski hikâyeler unutulmasın diye ateşlerin başında öyküler anlattırdım. Âşıkların buluşmalarına bir kıvılcım kattım. Evinden uzakta

ölmekte olan yaralı Troyalıların ve Yunanlıların acılarını dindirdim.

Ölüm anında bedenden titreyerek ve kararsızca çıkan ruhu selamlamak için bir beceri keşfettim. Onu karşılamayı ve önündeki yolculuğa hazırlamayı, Hermes onu Persephone'nin diyarına götürmek için gelene kadar onunla yarenlik etmeyi öğrendim. Yeni ölmüş olanların kederle ağlayan ruhlarını dinledim ve onları elimden geldiğince teselli ettim. Ölmek ne demek biliyordum, sonuçta ben de iki kez ölmüştüm.

Sanırım bunları yaparken de kaderimde yazdığı gibi bir kahramana dönüştüm.

Ne adıma tapmaklar inşa edildi ne de rahibeler ilahilerimi okudu. Benim için hava hoştu. İnsan ruhunun tanrıçasının böyle şeylere ihtiyacı yoktur. Mermerler parçalanır, tapınaklar çöker ama ruh sonsuzdur.

Ayrıca ben daha iyi bir şeye sahiptim. Mutluluğa ve bir hikâyeye. Bu bir canavar tarafından kaçırılan bir kızın, bir ölümlüye âşık olan bir tanrının hikâyesiydi. Bizim hikâyemiz, Psykhe ve Eros'un hikâyesi, bambaşka detaylara bürünerek farklı diyarlara yayıldı. Eros yanlışlıklar ve tutarsızlıklar hakkında söylense de ben bunu önemsemiyordum. Varsın ölümlü şairler hikâyemi kendilerine mal etsindi. Kendi hikâyeleri dayanılmaz hale geldiğinde benim hikâyemde yaşasınlardı.

Eros. Uyumadan önce ve uyandıktan sonra ilk onun yüzünü görüyordum, başka türlüünü de düşünemezdim. Biz birbirimizi seçmiş, hayatlarımızı denizcilerin yelkenler uçmasın diye attığı kadar sıkı düşümlerle birbirine bağlamıştık.

Sanırım bu da bizimkini hikâyelerin en tuhafı yapıyor, mutlu sonla biten bir efsane haline getiriyor. Eh, bazı kızlar tanrıça olur, bazı tanrılar da kendini aşar. Eros ve ben her akşam güneşin denizin üzerinde batışını izliyor, birlikte dünyaya bakıyoruz.

